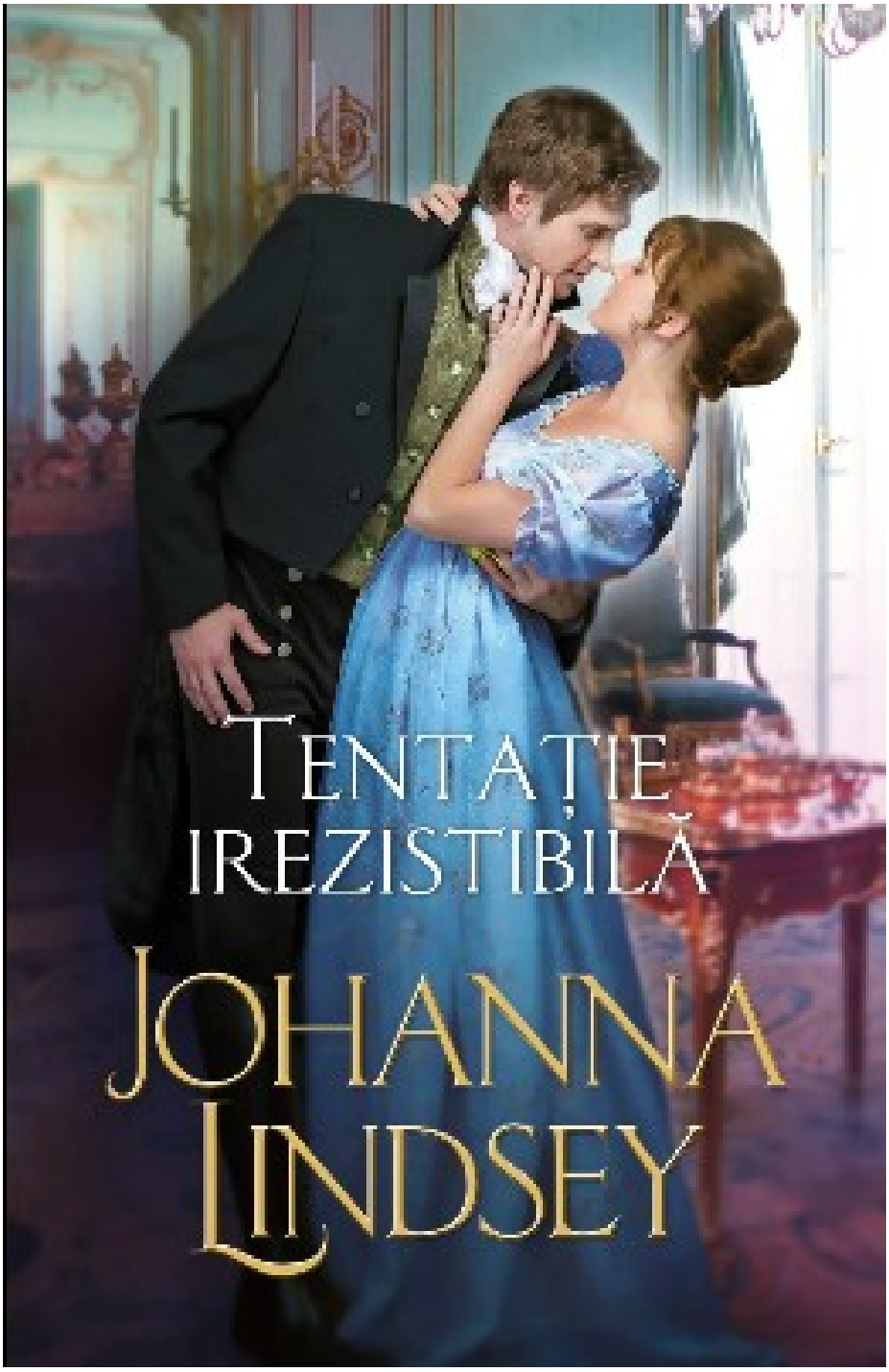
Tentație irezistibilă
Johanna Lindsey

JOHANNA LINDSEY
TENTAŢIE IREZISTIBILĂ

Temptation's Darling by Johanna Lindsey

Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşti

Prolog

Două trăsuri urmăreau călăreţul spre ieşirea din Londra, către o poiană izolată unde împuşcăturile nu aveau să deranjeze pe nimeni. Durata cursei era menită să ofere dueliştilor timp pentru a se răzgândi. Rar se întâmpla acest lucru.

William Blackburn rămase tăcut de-a lungul călătoriei, deşi prietenul lui, Peter, nu înceta să-i înşiruie motivele pentru care duelul era o greşeală, menţionând de nenumărate ori că familia Rathban era prea puternică pentru a suferi vreo schimbare, iar un duel nu avea să aducă vreuna.

— Răneşte-l numai pe Henry Rathban şi declară-te mulţumit, îl consolase Peter. Atât timp cât nu se va vărsa sânge, puteţi pleca amândoi fără să suportaţi vreo consecinţă.

— Poate că ar trebui să călătoreşti în trăsura lui Rathban, nu a mea.

— Sunt aici să te fac să-ţi bagi minţile în cap, Will!

— Nu, eşti aici să te asiguri că regulile vor fi respectate, îl contrazise William. Eşti pregătit să auzi de ce l-am provocat pe Henry Rathban?

— Nu îmi spune! Trebuie să rămân imparţial. Dacă insulta este prea gravă, voi vrea să-l împuşc chiar eu, aşa că este mai bine să nu ştiu.

— Şi totuşi nu eşti deloc imparţial când vorbeşti ca un arbitru nenorocit!

— Vreau numai să poţi scăpa din asta fără consecinţe.

— Presupunând că nu voi fi eu cel ucis, consecinţele le suport deja, zise William. Duelul nu face decât să-mi scadă furia. Nimic nu va rezolva situaţia. Va trebui să trăiesc cu ea.

— Nu întreb de ce! Încetează să mă tentezi!

— Atunci mi-ar fi de mare ajutor puţină linişte, căci am ajuns deja.

William coborî primul din trăsură. Peter îl urmă cu o

cutie mică în care se aflau două pistoale identice pentru duel. William avea să ofere unul lui Henry Rathban, în cazul în care Henry nu îşi adusese, sau să accepte unul al lui Henry, dacă avea să i se ofere. Nu-i păsa ce fel de pistol folosea. Nu era ca şi cum avea o armă preferată sau ca şi cum s-ar mai fi duelat înainte.

Henry nu adusese cu el un secund imparţial, ci îşi adusese ambii fraţi. Foarte neobişnuit, dar oricum, lui William pur şi simplu nu-i păsa. Călăreţul care-i dusese acolo era aparent un doctor care mai fusese în acest loc înainte.

Fratele mai mare al lui Henry, Albert Rathban, voia să-i vorbească, încă un lucru neobişnuit, dar William se dădu într-o parte şi-l ascultă pe bărbatul mai în vârstă.

— Nu ar fi trebuit să se ajungă atât de departe. Ţi s-a cerut să refuzi duelul. Vei trage în pământ şi vei fi mulţumit cu această situaţie, altfel îţi promit că vei regreta. Nu trece peste capul meu, Blackburn. Nu sunt dispus să-mi pierd un frate din cauza unei afaceri dubioase.

— Atunci poate ar fi trebuit să-l ţii mai bine în lesă pe fratele tău mai mic sau cel puţin să-l avertizezi să nu se uite la femeile altor bărbaţi, spuse William înainte de a se întoarce şi de a-şi lua poziţia de duel.

Imaginea soţiei lui dezbrăcată în pat lângă Henry Rathban, la fel de gol, făcându-şi de cap cu ea, îi apăruse iar în minte. Nu ar fi aflat niciodată despre relaţia lor dacă nu s-ar fi decis să o surprindă, alăturându-i-se la Londra. Ocazional mergea acolo fără el, în timp ce el rămânea în Cheshire cu copiii. Ea iubea să-şi petreacă câteva săptămâni cu prietenele ei în perioada de vârf a sezonului londonez. El prefera să stea la ţară. Bănuise de mai multe ori că ea avea un comportament necuviincios când era departe de el.

Desigur că-l recunoscuse pe Henry în acea seară. Bărbatul fusese unul dintre pretendenţii lui Kathleen în anul în care William îi ceruse mâna. Aparent, în cele din urmă, Henry nu pierduse. Se alesese cu prada, chiar şi fără inel.

În acea noapte, William alergase să-şi ia pistolul, atât

de orbit de furie fusese, încât l-ar fi omorât pe loc pe Henry. Până când îl încărcase şi se întorsese în dormitor, Henry dispăruse, iar Kathleen plângea în hohote. Jurase că era nevinovată. Jurase că Henry o şantajase să-i devină complice. Atunci de ce nu-i adusese la cunoştinţă, pentru a putea rezolva problema? Nu crezuse nimic altceva decât ceea ce văzuse cu ochii lui.

Se simţise atât de trădat, atât de furios, încât era o minune că nu îndreptase pistolul spre ea în acea noapte. În schimb, o dăduse afară din casă, în timp ce redacta chemarea la duel a lui Henry Rathban. Într-adevăr, primise două misive de la fraţii lui Henry în acea săptămână, cerându-i să renunţe la urmărirea unui bărbat nevinovat. Faptul că-l numiseră pe nemernicul acela nevinovat nu făcuse decât să pună paie pe foc. Trimisese înapoi o misivă explicând de ce nu putea da înapoi, iar după aceea, nu mai auzise nimic din partea fraţilor.

Henry părea într-adevăr speriat atunci când ajunseră faţă în faţă pe câmp, când se întoarseră şi parcurseră numărul de paşi necesar, întorcându-se din nou pentru a trage cu arma. William nu ţinti în pământ. Henry căzu pe loc. Doctorul alergă să-l examineze şi, cu o mişcare a capului, îl pronunţă pe Henry mort. William se aplecă pentru a confirma, auzind suspinul şocat al doctorului când făcuse asta. Henry era într-adevăr mort, dar acest lucru nu-i domolea furia sau durerea lui William.

Peter încercase să-l tragă înapoi în trăsura lor pentru a putea pleca repede, căci fraţii Rathban păreau acum furioşi. Albert îl trase brusc într-o direcţie diferită. William îl opri cu mâna pe prietenul lui, care era gata să se lupte pentru a-l elibera. Albert nu-l trăgea spre trăsura familiei Rathban, ci numai departe de urechile celorlalţi.

Furios peste măsură, William crezuse că cel mai în vârstă dintre fraţii Rathban avea să-l provoace la duel. Albert însă îi spuse în şoaptă:

— Te-ai folosit de o scuză pentru a-mi omorî fratele!

— L-am prins pe fratele tău în pat cu soţia mea!

— Atunci poate ar fi trebuit să o chemi la duel pe

curva de nevastă-ta, nu pe fratele nostru nevinovat. Nu vei pleca zâmbind, Blackburn. Vei pleca definitiv din Anglia şi nu te vei mai întoarce vreodată, altfel îţi vom distruge familia din cauza acestei chestiuni sordide.

— Şi să ţi-o distrugi şi pe a ta între timp?

— Puţin probabil. În toată povestea asta, Henry a fost nevinovat, şi ştii şi tu că nu era cine ştie ce trăgător.

— Nu am ştiut nimic…!

Albert îl întrerupse.

— Şi totuşi, ai forţat duelul, crezând că vei putea scăpa de acuzaţia de crimă, când toată vina lui a fost să cadă în mrejele soţiei tale. Nu merita să moară pentru asta, iar tu nu vei scăpa fără să suferi pentru faptul că l-ai omorât. Ba chiar ai fost avertizat, ţi s-a oferit posibilitatea să retragi chemarea la duel, şi totuşi l-ai omorât. Aşa că: fie vei pleca definitiv în exil, Blackburn, fie familia ta va plăti preţul pentru ceea ce ai făcut astăzi aici.

William nu trebui să se gândească la asta. Încuviinţă. La urma urmelor, ce mai conta? Inima îi fusese deja frântă, căsnicia se sfârşise, aşa că nu mai conta pentru el unde-şi lingea rănile.

Îndreptându-se spre trăsură, Peter întrebă:

— Ce a vrut?

— Să discute despre acele consecinţe despre care ai vorbit. Este prea târziu să întrebi cauza duelului. Mai bine să nu ştii!

Capitolul 1

Vanessa Blackburn stătea pe marginea unei stânci, privind spre Marea Nordului. Era o zi răcoroasă de primăvară în Ţinuturile Muntoase ale Scoţiei, dar era înfăşurată într-o haină de iarnă de blană, precum şi într-un tartan gros pe care îl putea folosi drept glugă în cazul în care ar fi început să bată vântul. Nu era scoţiană – ei bine, era puţin. Stră-străbunicul ei, Angus MacCabe, fusese

scoţian, dar mezina lui se măritase cu un conte englez, din familia Blackburn. Tatăl Vanessei, William, era singurul lor fiu care supravieţuise.

În apropiere se afla un foc de tabără pe care ea şi tatăl ei îi aprindeau în nopţile senine de iarnă, când veneau aici să privească cel mai bizar spectacol de lumini care acoperea cerul nordului. Avea să-i lipsească acest spectacol uimitor. Avea să-i lipsească de asemenea călăritul peste dealuri şi coline, pescuitul, să-l ajute pe tatăl ei cu vitele şi caii, toate lucrurile pe care le putea face numai aici. Avea să plece în curând.

Nu voia să plece. Libertatea de care se bucura aici avea să-i lipsească. Nu voia să renunţe, dar ştia că trebuia să o facă, cel puţin o perioadă, cât timp îşi vizita mama, Kathleen. Era deja îngrozită de certurile şi discuţiile pe care aveau să le poarte odată ce va ajunge la Conacul Dawton din Cheshire. Nu uitase o clipă cât de fermă şi de hotărâtă era mama ei să ofere trei fiice perfecte înaltei societăţi. Mama ei deja le supusese pe ea şi pe surorile ei gemene la un regim chinuitor, incluzând lucrurile permise şi interzise în comportamentul unei doamne. Tatăl ei spunea că o transforma într-o păpuşă, şi adesea chiar şi ea simţea asta. El adoptase o abordare diferită în privinţa educaţiei ei odată ce ajunsese în Scoţia, angajând tot felul de tutori pentru ea, dar niciunul dintre ei nu îi vorbise despre etichetă.

Nu avea să uite niciodată ziua traumatizantă în care vieţile lor se schimbaseră, când ea avea 13 ani. Se ţipase. Părinţii ei merseseră afară pentru a face asta şi pentru ca nimeni să nu-i audă, dar chiar şi de acolo era evident că ţipau. Ea îi privise de la fereastra de la etaj cu surorile ei, gemenele plângând. Niciuna dintre ele nu-şi mai văzuse părinţii certându-se.

În acea zi, la amiază, fusese surprinsă să-şi găsească tatăl în camera lui făcându-şi bagajele, adunând toate lucrurile personale din cameră.

— Unde pleci? îl întrebase ea.

— Departe.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

— De ce?

— Întreab-o pe maică-ta! Tonul lui era furios, dar apoi se întorsese spre ea, îi văzuse lacrimile şi îşi întinse mâinile spre ea. Ea alergă în braţele lui, refuzând să creadă că era poate ultima oară când avea să o îmbrăţişeze, dar el i-o confirmase când adăugase cu blândeţe: îmi pare rău, fată dragă, dar nu mă mai pot întoarce niciodată aici.

Ea ieşise alergând din cameră pentru a-şi confrunta mama, care era şi ea în lacrimi, dar erau lacrimi de furie. Cu toate acestea, Vanessa o întrebase:

— De ce pleacă tata?

— Pentru că trebuie. Nu are de ales şi asta este tot ce trebuie să ştii.

— A zis să te întreb pe tine!

— Sigur că a zis asta. Iar eu am răspuns. Acum pleacă! Sunt prea furioasă pentru a avea de-a face cu voi azi.

Vanessa plânsese tot restul zilei, până când decisese să se furişeze şi să plece cu tatăl ei. Îi lăsase mamei ei un bilet: *L-ai alungat pe tata. Te urăsc, nu mă vei mai vedea vreodată!*

În acea noapte, William plecase într-o trăsură cu bunurile lui puse unul peste altul deasupra acesteia. Ea plecase fără nimic. Sărise în spatele trăsurii şi se urcase cu grijă în faţă, ducându-şi un deget la buze atunci când vizitiul o văzuse acolo. Ea se arătase tatălui ei în noaptea următoare, numai după ce i se făcuse atât de foame încât nu o mai putea ignora. Tatăl ei voise să o ducă înapoi imediat. Ea îi promisese că va fugi din nou. Jurase că nu avea să locuiască la Conacul Dawton fără el şi că o ura pe mama ei pentru că se certase cu el şi-l forţase să plece. El încercase să-i spună că nu fusese vorba despre asta, că nu era vina lui Kathleen, deşi după tonul şi expresia lui, ea ştia că era o minciună. În cele din urmă acceptase ca ea să stea cu el până avea să se instaleze, dar că apoi avea să fie nevoit să o ducă înapoi. Ba chiar aranjase ca o scrisoare să

fie trimisă lui Kathleen pentru a o informa că Vanessa era în siguranţă, cu el. Planul tatălui ei nu fusese pus în aplicare, deşi o dată la şase luni o întreba dacă era pregătită să se întoarcă acasă. Răspunsul ei devenise deja un nu emfatic.

El nu se putea întoarce. Mult timp nu-i spusese de ce, deşi ea întreba adesea, iar răspunsul lui fusese mereu acelaşi: era prea tânără pentru a înţelege de ce. Singurul lucru pe care i-l spunea era că înainte de a pleca de acasă, el şi mama lui căzuseră de acord asupra unei poveşti privind plecarea lui din Anglia – plecase în Indiile de Vest pentru a supraveghea investiţiile lor şi nu se grăbea să revină în Anglia umedă şi posomorâtă.

Când împlinise vârsta de 17 ani, ea insistase că nu mai era prea tânără. El se aşezase alături de ea şi-i spusese povestea sordidă, iar de atunci ea începuse să urască familia Rathban, familia odioasă care ameninţase viaţa tatălui ei şi care-i destrămase familia. O indiscreţie dusese la un duel, pe care el îl câştigase, cu un nobil pe nume Henry Rathban. Familia oponentului său fusese înfuriată de rezultat şi promisese să-l ruineze pe el şi pe familia lui cu un scandal, pentru a-l pedepsi. Îşi pierduseră un membru al familiei în acea zi. Şi familia lui pierduse un membru. Pe el.

— Exilul din Anglia a fost alegerea familiei Rathban, îi explicase tatăl ei. A fost mai indulgentă decât „ochi pentru ochi”. Ar fi putut fi mult mai rău. M-au acuzat că am comis în mod deliberat o crimă. Albert Rathban, cel mai în vârstă, este contele, dar familia descinde din duci. Sunt suficient de puternici pentru a mă acuza de crimă sau pentru a mă omorî chiar ei, scăpând nepedepsiţi. Dacă ar fi izbucnit scandalul, tu sau surorile tale nu aţi fi găsit niciodată un pretendent bun. În plus, căsnicia mea deja se sfârşise, aşa că nu m-a deranjat să plec pentru a ne proteja renumele.

— Nu a fost indiscreţia ta, nu?

Nu părea ca tatăl ei să intenţioneze să-i răspundă. După câteva minute în care ea aşteptase, el spusese:

— Nu.

Ei bine, asta spunea totul, iar ea fusese foarte mulţumită că nu alesese niciodată să meargă acasă. Îi

lipsiseră surorile ei – şi, uneori, chiar şi mama ei –, dar acum nu mai simţea asta. Ea şi tatăl ei fuseseră mereu de acord că, odată ce va împlini vârsta, se va întoarce în Anglia.

Adora să locuiască cu tatăl ei în Ţinuturile Muntoase. El creştea animale, atât cai, cât şi vite roşcovane, pentru a se ţine ocupat. O ţinea ocupată şi pe ea, căci îi permisese să-l ajute. Pe cei doi armăsari pe care-i aduseseră cu ei în nord, îi încrucişase cu iepe scoţiene din Clydesdale. Majoritatea mânjilor nu crescuseră atât de înalţi ca armăsarii, dar unul, albinos, o făcuse. Vanessa şi-l adjudecase şi-l numise Regele Zăpezii. Cel puţin Zăpadă avea să o însoţească. Dar poate că nu trebuia să plece…

Îşi trecu degetele prin buclele roşcate, scurte, tunzându-se pentru călătorie, căci refuzase să călărească în rochie şi nu voia ca oamenii să se holbeze la ea, dezaprobator, văzând-o în pantaloni. Văzu o umbră apropiindu-se. Trebuia să fie tatăl ei. Cei doi servitori care locuiau cu ei, un cuplu căsătorit, niciodată nu se apropiau de stânci. Se întoarse şi-l văzu, cu părul lui roşcat-închis, care crescuse lung în ultimele luni, având aceeaşi culoare ca a ei.

— Este joi, spuse William. Pescuim astăzi – pentru ultima oară, Nessi?

Încă un lucru care avea să-i lipsească, să-l audă pe el spunându-i astfel. Îi dăduse această poreclă în timpul primei luni petrecute acolo, când călătoriseră prin Ţinuturile Muntoase căutând cai şi vite pentru a le cumpăra şi a le creşte, precum şi doi servitori care aveau să fie dispuşi să trăiască atât de departe de oraş. Unul dintre oraşele în care se opriseră fusese aproape de Loch Ness. Acolo auziseră legenda monstrului care trăia în lac, pe care localnicii îl numeau, cu blândeţe, Nessi. Ba chiar campaseră la malul lacului o noapte pentru a vedea dacă puteau zări dragonul de apă pe care atât de mulţi oameni jurau că-l văzuseră.

Râseseră dimineaţa din acest motiv deoarece bestia nu apăruse, dar William o tachinase poreclind-o Nessi după aceea, deoarece părea la fel de feroce ca un dragon uneori.

În privinţa pescuitului, răspunse fără să stea pe gânduri:

— Desigur! Dacă barca va rezista valurilor.

Zâmbi şi se ridică. În fiecare săptămână, cu excepţia lunilor geroase de iarnă, mergeau cu barca în ape adânci şi aduceau peşte acasă pentru cină. Glumeau adesea că o bărcuţă cu vâsle putea fi lovită de stânci, dar nu se întâmplase niciodată deoarece tatăl ei o controla atât de bine. Trebuiau mereu să o golească de sarea de mare înainte să o scoată iar în larg.

— Să mergem la pescuit acum, cât mai este soare. Îndreptându-se pe aleea care ducea spre malul pietros, aruncă o privire tatălui ei care se afla lângă ea. Nu trebuie să plec anul acesta, doar pentru că împlinesc 19 ani.

El oftă.

— Ţi-am acceptat scuza aceasta anul trecut doar pentru că gemenele vor avea lansarea în societate în această primăvară şi, dacă este ceva ce vrei să faci, probabil te-ai simţi mai confortabil făcând-o cu ele. Chiar vrei să te ascunzi aici, când atât de multe aventuri te aşteaptă în sud? Erai dornică să-ţi deschizi aripile până primăvara trecută, când a venit timpul să pleci. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că îţi este frică.

Ea se opri şi-l îmbrăţişă.

— Singurul lucru de care mă tem este că inima mea se va frânge când va trebui să te las singur aici. Au trecut şase ani, tată. Poate familia Rathban a uitat de tine şi te-ai putea întoarce în cele din urmă în Anglia.

— Au pierdut un frate. Nu este ceva ce oamenii uită vreodată. Chiar şi după ce voi, fetelor, veţi fi căsătorite, un scandal ca acela încă ar putea să vă facă rău vouă şi noilor voastre familii. Nu sunt dispus să-mi asum acest risc.

— Dar a fost un duel legitim!

— Familia Rathban poate să facă să pară altfel. În plus, am fost de acord cu asta.

Ea detesta acea familie, mai ales pe cel mai mare, Albert, cel care stabilise termenii răzbunării lor împotriva tatălui ei. Trebuia să fie ceva ce ea putea face pentru a-i

determina să accepte că tatăl ei suferise suficient după şase ani de exil. Desigur, nu va putea face asta până când nu va ajunge în Anglia.

— În plus, adăugă el zâmbind, dacă sfârşeşti prin a decide că vrei un soţ şi copii, nu vrei să fii etichetată drept o fată bătrână, ignorată de cele mai bune partide.

Ea râse.

— Ştii că nu se va întâmpla asta! De câte ori nu mi-ai spus că sunt frumoasă? Sau mă tachinai numai? Poate sunt urâtă şi de aceea nu ai oglinzi în casă.

El pufni.

— Crezi că nu te-am văzut admirându-te în oglindă în magazinul din Fraserburgh luna trecută? Ştii exact cât de frumoasă te-ai făcut.

— Îmi admiram noii pantaloni pe care mi i-am cumpărat.

— Aha!

Ea pufni.

— Frumuseţea este subiectivă, aşa că părerea ta este influenţată de iubire. Ea ridică degetul, autoritară, atunci când i se păru că el voia să o contrazică. Nu contează şi, în plus, nu mă interesează să mă mărit nici acum, nici când voi deveni fată bătrână.

— Poate niciodată. Eşti prea independentă.

Ştia că o tachina, dar ea fu serioasă când îi spuse:

— Singura situaţie în care m-aş mărita cu un bărbat ar fi cea în care ar exista un contract semnat care să stipuleze că promisul meu nu îmi va spune ce să facă sau nu se va atinge de banii mei. Va fi un bărbat rar cel care va accepta asta.

— Adevărat, fată dragă, dar ai fi surprinsă ce poate face un bărbat din iubire.

El râse melancolic, făcând-o pe Vanessa să se întrebe dacă nu cumva se gândea la mama ei. O iubise pe Kathleen, contesă de Dawton, suficient pentru a ceda dorinţelor ei de a trăi în casa ei, în loc să se mute ea în a lui. Nu făcuse această concesie deoarece titlul tatălui ei, marchiz de Dawton, era mai mic decât al lui. La urma

urmelor, el era conte de Ketterham, mai bogat decât soţia lui.

— Şi eşti o tânără excepţională, bine educată şi născută pentru a mânui caii şi pistoalele, adăugă el cu mândrie. De asemenea, ştii că doar te tachinam cu acel „probabil niciodată”. Când te îndrăgosteşti – şi nu aş vrea să te măriţi fără dragoste – nu mă îndoiesc că bărbatul va accepta orice, numai să fie lângă tine. Te-am pregătit însă pentru mai mult decât pentru viaţa limitată a unei doamne. Îmi doresc să fi putut face acelaşi lucru pentru surorile tale, dar mama ta a refuzat să cedeze, atunci când a venit vorba despre regulile sociale cu care a fost ea crescută. Acum, că ai împlinit vârsta, ai un venit substanţial, suficient de mulţi bani pentru a înfiinţa crescătoria de cai la care ai visat mereu, deşi asta îţi va fi mult mai uşor după ce te vei mărita. Deci, alătură-te mamei şi surorilor tale şi mergi cu ele la Londra pentru a frânge mai întâi câteva inimi.

Ea râse. Tatăl ei făcea să pară de parcă toate visurile ei aveau să devină realitate. Deşi încă avea îndoielile ei, nu putea nega că ar putea fi amuzant să fie învârtită printr-un salon de bal de câţiva lorzi fermecători. Odată ce avea să reintre în înalta societate, cu siguranţă avea să se intersecteze cu membrii familiei Rathban. Trebuia să găsească o modalitate de a-i face să pună capăt răzbunării împotriva tatălui ei, pentru ca şi el să se poată întoarce acasă.

Când ajunseră la mal, se opriră brusc, uitându-se lung la rămăşiţele bărcii cu vâsle aruncate peste tot. Vanessa începu să râdă. William i se alătură la scurt timp.

— Era veche, în cele din urmă trebuia să se întâmple, spuse el.

— Mă bucur că s-a întâmplat. Mi-aş fi făcut griji dacă ai fi ieşit cu ea. Promite-mi că nu o vei înlocui, cel puţin nu până când voi veni eu în vizită.

— Dacă îmi vei promite că nu vei plânge când vei pleca.

— Eu nu plâng, spuse ea, dar apoi continuă, zâmbind. Ce crezi că sunt, o fată?

Capitolul 2

Casa Carlton, reşedinţa din Londra a prinţului regent, era un palat mare şi opulent. Montgomery Townsend urma drumul lui obişnuit prin casa grandioasă, prin foaier către holul de la intrare bine luminat, înalt de două etaje, cu coloane de marmură. Dincolo de hol se afla o încăpere octogonală flancată de o parte de o scară somptuoasă şi de cealaltă de o grădină. Dincolo de decorul franţuzesc magnific şi de mobilă, Casa Carlton se lăuda cu o colecţie superbă de opere de artă, multe dintre ele fiind expuse în salonul lui George.

Înaintând, intră în anticamera principală, unde se afla suita regentului, aşteptând ca George să-şi facă apariţia, în cazul în care se îndemna să o facă. Uşa din stânga, care ducea în apartamentele regentului, era închisă.

Montgomery se apropie de un bărbat pe care-l recunoscu şi al cărui nume credea că era Henry, dar nu era sigur şi nici nu se obosi să se asigure. Nu-i plăcea grupul de lingăi şi nici nu se prefăcea că o face. Singurul motiv pentru care se aflau acolo era pentru a împărtăşi extravaganţele regentului şi stilul lui de viaţă dezlânat. Puteau fi însă o sursă bună de informaţii.

— Care este atmosfera astăzi? întrebase el un individ. Bani, femei sau politică?

— Prinţul nu vrea să spună. A întrebat însă de tine. Se pare că eşti salvatorul lui preferat.

Observase nota de gelozie. Montgomery nu se îndoia că fiecare dintre bărbaţii din anticameră îşi dorea să fie în locul lui. Oare se gândeau că un eşec putea duce la o înlăturare imediată? George putea fi foarte capricios. Şi unde s-ar afla toţi fără favorurile prinţului regent? Înapoi la familiile sau nevestele lor sau fugind din nou de creditori. Diferenţa dintre el şi ei era că lui nu-i păsa dacă avea să fie exclus din cercul restrâns al prinţului, deşi diferenţa şi mai

mare era că el nu se afla acolo cu motive ascunse şi nu avea nevoie de favoarea viitorului rege.

Îi plăcea să trăiască pe muchie de cuţit. Presupunea că se datora scurtei perioade petrecute în armată. În ultima vreme, pericolul îi cam scăpa de sub control, căci golanii intraseră în apartamentul lui şi-l urmăreau pe străzi cu topoare în mâini. Lordul Chanders nu avea curajul să-l provoace la duel, lordul Halstead era dornic să o facă, dar el nu făcuse nimic să-i provoace pe vreunul dintre ei, deşi îi făcuse să creadă asta. La urma urmei, despre asta era vorba. Încă nu devenise cunoscut drept ţapul ispăşitor personal al regentului, dar asumarea scandalurilor prinţului avea un preţ mare, distrugerea reputaţiei sale.

Cu toate acestea, Montgomery vedea aceste servicii regale clandestine ca pe o altă modalitate de a-şi servi ţara, acum, că nu se mai afla pe câmpul de luptă. Era înviorător. Şi nu era prea mare diferenţă dintre a face faţă propriilor scandaluri sau celor pe care i le punea George în cârcă. Evitarea gloanţelor în prima linie afecta pe oricine, iar încasarea gloanţelor şi supravieţuirea ar fi trebuit să-l îndrepte spre un mod mai precaut de viaţă, dar nu o făcuse. Cel de-al doilea glonţ pe care-l primise îl trimisese acasă pentru recuperare şase luni, iar tatăl său îl făcuse să-i promită că nu avea să se întoarcă în Războiul Peninsular unde fusese detaşat sau oriunde altundeva pe continent unde trupele britanice avansau sau apărau. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Tatăl său nu-l putuse face să promită însă că va înceta să mai caute scandal.

Se bucura de o femeie diferită în fiecare săptămână, pierzându-şi interesul înainte ca oricare dintre ele să poată fi numită amanta lui. Căpătase însă reputaţia de a fi un crai, ceea ce-l adusese pe George la el. George admira curajul de orice fel, inclusiv cel mai puţin vitejesc. Cel puţin Montgomery stătea departe de femeile măritate. Îşi dorea ca George să facă la fel. Nu era ca şi cum prinţul nu avea o mulţime de amante de durată pe care le-ar fi putut vizita în schimb.

Montgomery se îndreptă spre uşa regentului, bătu o

dată şi intră fără să aştepte un răspuns.

— George?

Stabiliseră că formalităţile nu erau punctul lui forte încă din noaptea în care se cunoscuseră, Montgomery spunând:

— Mă bucur să te cunosc, George. Poţi să-mi spui Monty.

Desigur, probabil că fusese puţin ameţit în acea noapte, altfel s-ar fi gândit de două ori înainte să-l insulte pe prinţul regent, adresându-se cu mai puţin de „Alteţa Voastră”.

Deşi în noaptea aceea se auziseră câteva răsuflări întretăiate şi cineva ar fi venit să-l dojenească imediat ce şocul ar fi dispărut, prinţul regent râsese şi spusese:

— Cred că vom fi prieteni, Monty.

Şi deveniseră, oarecum. Montgomery nu se alătura anturajului lui George şi nu-l urma ca grupul din anticameră, dar venea atunci când era chemat. Prima dată venise pentru că fusese curios, dar tot ce voise George fusese un joc privat de şah cu el şi pe cineva nou cu care să vorbească despre iubirea lui pentru artă, despre entuziasmul lui că lucra cu John Nash pentru a reproiecta şi a extinde Pavilionul Brighton, acolo unde îşi făcea vacanţele la mare, şi despre îngrijorarea lui că ar putea ajunge în mijlocul unui scandal din cauza unei greşeli prosteşti pe care o comisese, făcându-şi de cap cu femeia nepotrivită.

Montgomery fusese amuzat. Scandalurile nu-l îngrijorau, dar, în mod evident, un membru al familiei regale nu putea fi atât de nesăbuit când o ţară întreagă era cu ochii pe el şi când toţi cei care-l sfătuiau în toate chestiunile politice şi sociale ar fi fost ultragiaţi. În acea noapte se decisese să rezolve problema care-l îngrijora pe regent dacă avea să poată, şi putuse. Prima dată când îl scăpase pe George din încurcătură, fără să i se ceară, şi stabilise un precedent. Ulterior, George începuse să ceară favoruri discrete, iar tipul intra dintr-o belea în alta.

— Sunt aici!

Montgomery urmări vocea într-un salon luxos. George

se afla în fotoliul mare, bine capitonat, pe care-l prefera, dar era prea lat în talie şi probabil că-i venea greu să se ridice singur. Poate de aceea doi valeţi stăteau în apropiere. George îi dădu afară atunci când Montgomery se apropie.

Prinţul regent îmbătrânea urât. În vârstă de numai 50 de ani, avea prea multe vicii de care nu încerca să se lase. O sticlă cu laudanum stătea pe o masă lângă el, alături de o sticlă cu coniac şi un coş cu produse de patiserie, care era pe jumătate golit.

Deşi era miezul zilei, George nu era îmbrăcat pentru a ieşi din apartamentul său, purtând numai pantaloni şi o cămaşă din pânză albă. Chiar şi picioarele lui erau goale. Deşi prinţul de Wales îşi încheiase lunga prietenie cu Beau Brummell când devenise prinţ regent după ce tatăl său înnebunise şi mai mult, încă prefera pantalonii lungi pe care Brummell îi făcuse la modă.

Se puseseră chiar pariuri că George avea să revină la pantalonii până la genunchi şi la şosetele ultimei decade din cauza despărţirii, dar nu o făcuse. Îi mărturisise lui Montgomery că fusese obligat să rupă orice legătură cu vechii lui prieteni liberali, inclusiv cu Brummell, când devenise regent în urmă cu patru ani. Era numai una dintre încercările şi necazurile de a fi prinţ regent.

— Am aflat că m-ai chemat, George, spuse Montgomery aşezându-se pe canapea.

— Acum trei zile, ai întârziat, se plânse George, deşi moderat.

— Cred că servitorii tăi nu m-au putut găsi la timp. M-am ascuns, mai degrabă fără succes, de ultimul lord căruia i-ai pus coarne. Charles a trimis cuţitari după mine, nemernicul. Ca să nu mai spun că lordul Halstead continuă să îmi trimită provocări la duel; patru până acum.

— Atunci duelează-te cu el şi gata! Ai fost în armată. Trebuie să fii un ţintaş excelent.

— Sunt, motiv pentru care nu mă voi duela, spuse el neafectat, dar cu o convingere absolută.

— Preferi să fii considerat laş?

— Prefer să nu ucid un om doar pentru că am acceptat o vină care nu mi se cuvine.

Montgomery era conştient că acea afirmaţie putea fi considerată o insultă la adresa prinţului, dar George ridică numai sprânceana înainte să se întindă după un alt foitaj.

— Ai găsit alt loc în care să te ascunzi?

— Stau la casa din oraş a tatălui meu câteva zile, până când voi putea găsi un alt apartament. Cuţitarii ăia nu vor încerca să intre într-o casă plină de servitori. Din păcate însă, unul dintre fraţii mei se află şi el la reşedinţă, căci este în oraş cu afaceri. *A* auzit zvonurile că m-am încurcat cu femei măritate. Cred că a *trimis vorbă* tatălui meu, dar cred că voi pleca de acolo înainte să ajungă contele pentru a mă dojeni.

— În tinereţe, l-am cunoscut pe tatăl tău. Nu aş vrea să ţipe la tine. Sper că nu i-ai spus nimic fratelui tău.

— Sigur că nu. Nu mă deranjează strigătele.

George râse. Montgomery nu avusese o reîntâlnire plăcută cu fratele lui, pe care nu-l mai văzuse de ultima dată când mersese acasă să-şi viziteze părinţii, anul trecut. Având în vedere că scopul era de a-l salva pe George de la un scandal luând vina asupra lui, nu voia să-i spună nici măcar fratelui său preferat, Andrew, despre asta. Familia lui nu avea să aprobe situaţia în care intrase, nici chiar de dragul viitorului rege al Angliei. Aşa că fusese nevoit să audă dojana lungă a lui Andrew despre ce nu ar trebui să facă el în Londra.

— Ştii, George, dragul ăsta brusc pe care l-ai prins pentru femeile măritate se transformă într-un obicei prost, nu crezi? De parcă nu ar exista sute de femei atrăgătoare, nemăritate, *chiar* unele tinere, care ar fi încântate să împartă un pat regal. Îţi dai seama, nu, că o femeie nu poate păstra un secret? Poate că spune că o va face, dar rar se ţine de cuvânt. Iar o aventură cu viitorul rege al Angliei este un secret prea mare pentru a nu se lăuda cu el prietenelor ei. De acolo ajunge peste tot, eventual la soţul ei. Pe de altă parte, nimeni nu te judecă dacă ai o amantă sau două, căci te-ai înstrăinat de soţia ta, ţi se cere numai

ca *doamna* să nu fie încurcată de un soţ.

— Cunosc foarte bine protocolul social, regal şi politic. Cum am mai spus, prima dată a fost o greşeală. De-a lungul timpului foarte puţine femei deja măritate mi-au luat minţile. În toţi anii aceştia am rezistat tentaţiei de a le curta, dar apoi am văzut-o pe Lady Chanders recent şi era foarte provocatoare. M-am gândit că va fi singurul meu pas greşit, dar cred că am făcut-o din nou după ce mi-ai scos numele din acea încurcătură delicioasă.

Montgomery râse.

— Deci este vina mea?

— Nu, nu, sunt doar eu care profit de modul în care, cu delicateţe şi isteţime, ai rezolvat problema, pentru care îţi cer scuze şi promit că nu se va mai repeta, spuse George, aruncând un bilet pe canapeaua pe care stătea Montgomery. Iar acum, că vei pleca din oraş o vreme…

Montgomery îl întrerupse.

— Da?

— Nu? Cel puţin până când lordul Chanders va înceta să mai trimită cuţitari după tine? Nu este ca şi cum eşti prea activ social în acest oraş şi vei pierde ceva însemnat. Apropo, care este motivul? Este alegerea ta?

— Într-adevăr, este alegerea mea, răspunse Montgomery. Singurele femei de la aceste evenimente sunt guvernantele, debutantele şi soţiile. Nu sunt genul meu.

— Cu toate astea, ai mers la serata lui Lady Mitchell atunci când ne-am întâlnit, îi reaminti George.

— O întâmplare rară. Este soacra fratelui meu mai mare, Weston. Am fost obligat. Nu a plecat din apartamentul meu până nu am fost de acord să-mi fac apariţia la petrecerea ei.

— Ei bine, dragă băiete, eşti o partidă bună. Singurul dintre cei trei fraţi care nu şi-a pus pirostriile – voinic şi cu un chip care le face pe femei să leşine după tine –, presupun că eşti visul devenit realitate al oricărei gazde.

Montgomery râse.

— Prefer să rămân bătaia de cap a tatălui meu. Şi-a însurat celelalte progenituri. Este pornit să mă însoare şi pe

mine în cele din urmă.

Montgomery încă nu ridicase biletul care fusese aruncate înspre el, dar George se uita acum la el insistent. Amintindu-şi de promisiunea prinţului că, *după asta,* nu avea să mai comită vreo indiscreţie cu femei măritate, nu era nevoie să facă o deducţie sclipitoare pentru a şti despre ce era vorba.

— Lady Tyler se va afla la această adresă în seara asta cu câteva dintre prietenele ei, îi spuse George, indicând spre bilet. Dacă vei face să devină evident că tu eşti obiectul interesului ei, va afla şi soţul ei. Problemă rezolvată. A fost auzit acuzând-o de infidelitate, cerând numele vinovatului, şi câţiva servitori m-au văzut vizitând-o cu câteva zile înainte. Deci scandalul va pica pe capul meu în curând dacă nu va fi deviat.

— Deci încă o dată vrei să încasez glonţul pentru tine?

George nu spuse da – niciodată nu ceruse explicit aceste favoruri. În schimb, expuse faptele.

— Lordul Tyler are temperamentul unui dement, nu-i va păsa dacă va fi aruncat în închisoare dacă va ajunge să-i omoare pe viitorul rege al Angliei. Îi vei salva viaţa prin devierea suspiciunilor asupra ta. Iar eu îţi voi salva viaţa scoţându-te din oraş pentru câteva luni. Deja am aranjat când am auzit despre cursa aceea periculoasă pe străzi cu banda aceea cu topoare în mâini. Ţi-am găsit o moşie retrasă unde nici măcar familia ta nu te va găsi – în cazul în care te temi de sosirea iminentă a tatălui tău. Am primit un răspuns imediat din partea stăpânei casei care te va găzdui cât vei dori. O şedere la ţară îţi va prinde bine, nu crezi? Cel puţin vei putea înceta să te mai preocupi că Chanders îi trimite pe nemernicii aceia după tine.

Montgomery luă biletul cu cele două adrese pe el, una în oraş, una la ţară.

— Cine va fi gazda mea la ţară?

— Contesa de Dawton.

— O văduvă, sper!

— Nu, dar s-ar putea să fie singură, căci soţul ei este plecat în Indiile de Vest de atâţia ani, încât se presupune că

preferă climatul de acolo. Dar s-ar putea să fie cam bătrână pentru tine.

Montgomery era amuzat, căci toate doamnele lui George fuseseră suficient de bătrâne încât să-i fie mame. Căutând confirmarea, întrebă:

— Iar acum va fi ultima oară?

— Când voi călca strâmb? Da. Dar am o şi mai mare favoare să-ţi cer, una de importanţă naţională, care se potriveşte bine cu plecarea ta din Londra. Având în vedere că va fi nevoie de discreţie şi de răbdare, să spunem că, pentru serviciile viitoarei coroane, îţi voi oferi o parcelă de pământ pe care se află în prezent 12 case închiriate şi un conac mic, disponibil pentru tine. Documentele vor fi livrate după ce scandalurile vor fi înăbuşite şi favoarea încheiată.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, George, îi reaminti Montgomery.

— Ştiu, de aceea sunt generos. Să nu crezi o clipă, Monty, că nu sunt extrem de recunoscător pentru soluţiile tale dibace la capriciile mele. S-ar putea să fie însă un pericol şi mai mare decât acela de a avea de-a face cu soţi iritaţi în privinţa ultimei mele cerinţe. Pachetul care se va afla numai sub protecţia şi autoritatea ta a devenit o pacoste, cel puţin pentru mine. Pare să creadă că, deoarece avem aceeaşi descendenţă, ar trebui să fim cei mai buni amici. Nu va crede asta şi despre tine. De fapt, aş paria că se va teme de tine.

— De ce s-ar teme?

— Deoarece ţi-am înflorit reputaţia. Aveam nevoia de a-l face să se simtă în siguranţă cu tine. Va fi, nu?

Prinţul părea îngrijorat, ceea ce-l făcu pe Montgomery să întrebe:

— Cine este mai exact acest pachet şi de ce am sentimentul că cineva îl vrea mort?

— Deoarece există facţiuni care îl vor, şi chiar calomniatorilor mei le-ar plăcea să mă vadă stânjenit de decesul lui, deoarece i-am oferit protecţia mea. Casa Carlton este însă prea deschisă vizitatorilor, toate reşedinţele regale sunt. A fost o greşeală să încerc să-l ţin

aici.

— Un detaşament al gărzii tale regale nu l-ar putea ţine în siguranţă?

— Este prea evident şi este exact ce aşteaptă duşmanii lui. Ar fi mai bine să fie ascuns undeva… ca tine.

George vorbea de parcă era sigur că el avea să dea curs solicitării lui. Poate avea să o facă. Era ceva nou, posibil interesant, posibil periculos. Deşi nu se gândise să plece din oraş pentru a scăpa de repercusiunile scandalurilor, acest lucru avea să-l salveze de la a căuta o nouă reşedinţă. Avea să-l scoată de asemenea din oraş înainte de sosirea tatălui său.

— Cine este acest pachet pe care-l protejez?

— Este mai bine să nu ştii. Te avertizez, este un mincinos, aşa că să nu crezi nimic din ceea ce spune. Vă voi oferi amândurora identităţi false, numele oaspeţilor pe care gazda voastră îi aşteaptă. Folosiţi-le! Precauţia, dragă băiete, trebuie să fie mottoul tău. Şi exersează-ţi răbdarea! Cum am spus, poate fi o pacoste.

Montgomery ridică din sprânceană, confuz.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că încerci să mă faci să refuz, George, înainte de a accepta.

— Deloc. Paza bună trece primejdia rea, un sfat de la consilierii mei. Dar nu ai refuza, nu?

George părea să fie luat prin surprindere. Nu era obişnuit să i se spună nu – cu excepţia guvernului care-i controla finanţele. Montgomery era fericit că nimeni nu le controla pe ale lui, altfel tatăl lui i le-ar fi tăiat de mult. În loc să-i dea o rentă anuală atunci când plecase de acasă, fiecare dintre părinţii lui îi oferise o mică proprietate care să-l susţină, nimic măreţ, dar mai mult decât suficient pentru nevoile lui simple: haine frumoase, pistoale bune, un cal bun şi suficient de mulţi bani pentru a închiria o locuinţă decentă. Avea să primească o casă extravagantă în ziua nunţii, dar avea el nevoie de extravaganţă… sau de o soţie? Nevestele sâcâiau, limitau, te învinovăţeau dacă hoinăreai. Şi cum lui îi plăcea hoinăreala…

Fără să aştepte un răspuns, căci în mod evident nu

voia să audă unul care să-i displacă, George spuse:

— Îl voi trimite la tine mâine-dimineaţă devreme, într-o trăsură fără blazon, pentru călătoria voastră. Şi Lady Tyler... în noaptea asta?

Montgomery se ridică, băgă biletul în buzunar, luă un foitaj şi încuviinţă. Înainte să iasă pe uşă, răspunse:

— Promiţi că nu vei mai călca strâmb?

— Nu aş îndrăzni, răspunse George în urma lui. Draga mea Maria m-a iertat. Am primit un bilet de la ea ieri.

Maria Fitzherbert? Amanta de mult timp a lui George, cu care iscase un scandal destul de mare când se însurase ilegal cu ea în urmă cu mulţi ani? Slavă Domnului pentru micile binecuvântări!

Capitolul 3

— Am aflat astăzi că aceste femei sunt *bătrâne.* Ce naiba, Monty? Cum ar putea cineva să creadă că le curtezi, cu atât mai puţin să bârfească despre asta?

Montgomery se întoarse spre Andrew, care stătea în uşa camerei lui. Expresia vexată a fratelui său îl amuza. Bănuise că avea să fie contrariat de diferenţa de vârstă şi chiar îşi dorea să-i explice situaţia fratelui său preferat, dar asta ar distruge scopul întregii şarade.

Amândoi semănau cu părinţii lor, dar fiecare cu un altul. Montgomery era la fel de înalt ca tatăl lor, având puţin peste 1,8 m şi un păr roşcovan. Avea însă ochii de smarald ai mamei lor. Andrew moştenise statura scundă şi părul şaten din partea mamei lui, dar avea aceiaşi ochi verzi, culoarea lămâii verzi proaspete, ca ai tatălui lor.

Andrew era fratele de care fusese mai apropiat pe când crescuse în Suffolk. Weston, fratele lor mai mare, avusese tutori diferiţi şi responsabilităţile care izvorau din calitatea lui de moştenitor. Cu şase ani mai mare decât ei, nu putea fi deranjat de puşti, aşa cum îi numea, şi de ieşirile lor gălăgioase. Weston le numise puştoaice chiar şi

pe surorile lor Evelyn şi Claire, deoarece erau singurele care scăpau nepedepsite tachinându-l şi enervându-l cu fiecare ocazie.

Toţi fraţii mai mari ai lui Monty erau însuraţi, deşi nu toţi aveau căsnicii fericite. Soţia lui Weston era o sâcâitoare. Evelyn nu vorbea cu soţul ei. Claire se întorsese acasă pentru a locui cu părinţii ei deoarece îşi dorea un divorţ pe care nu-l putea obţine. Numai Andrew nu se plângea de soţia lui, dar el călătorea adesea – fără ea. O strategie bună, dacă era o strategie, se gândea Montgomery, deoarece nu se spune că absenţa consolidează iubirea? Existau în familie suficient de multe dovezi care să-l convingă că mariajul nu era pentru el. Chiar şi părinţii lor se certau cam des pentru gustul lui în ultimii lui ani petrecuţi acasă.

Termină să-şi lege cravata înainte să răspundă evaziv:

— Înalta societate este plictisită. Vor bârfi despre orice, chiar şi despre un sărut politicos al mâinii.

— Deci nu te-ai culcat cu ele? De ce naiba nu ai spus mai devreme?

El îi zâmbi lui Andrew, mai mare decât el cu 11 luni.

— Şi să-ţi stric predica?

— Vom pune capăt acestor bârfe scandaloase imediat. Ştii cât de serioase pot fi scandalurile. Oamenii mor în crime din pasiune, sinucideri sau dueluri, şi întreaga familie poate să fie condamnată, ceea ce te distruge complet. Voi ajuta la înlăturarea lor cât timp sunt aici.

— Nu vei face nimic din toate astea, dragul meu frate. Îmi place notorietatea şi, dacă asta pune pe fugă debutantele, cu atât mai bine. Te asigur, nimeni nu va muri din cauza unor zvonuri prosteşti care circulă despre mine.

— Când te loveşti tu de debutante?

— Familia noastră are prea multe soacre care trăiesc în Londra.

— Ah, am priceput.

— De obicei le ignor invitaţiile, dar uneori nu pot. Acum ar trebui să primesc mai puţine.

— Tot nu vrei să te însori? Niciodată?

— Când nu trebuie să o fac? Părinţii noştri au deja şase nepoţi şi probabil vor avea şi mai mulţi, ceea ce este mai mult decât suficient pentru a asigura descendenţa familiei mult timp în viitor. Există beneficii în a fi mezinul familiei, Andy. De ce naiba n-aş profita de asta?

— Poate pentru că tata tot vrea să te însori?

— Tata nu trebuie să câştige mereu. În plus, să-şi târască toţi copiii la altar a devenit un obicei nenorocit pentru el. Ce-ar fi să-i subliniezi asta data viitoare când îl întâlneşti?

— Probabil că va ajunge aici mâine. Poţi purta singur conversaţia asta.

— Atunci ce bine că voi pleca mâine-dimineaţă să-mi găsesc o nouă locuinţă.

— Pentru ce? Nu înţeleg de ce nu locuieşti permanent aici. Casa asta este imensă şi de obicei neocupată, cu excepţia servitorilor.

— Sunt obişnuit cu locuinţe mai mici şi fără servitori pe urmele mele.

— Dacă-mi spui că nu-ţi poţi permite…

— Deloc, prefer numai să mă descurc singur, un obicei din vremea armatei. Să ştii că pot să şi gătesc.

— Dumnezeule, mama ar fi îngrozită, aşa că vom păstra detaliul ăsta pentru noi. Tata însă va fi furios dacă nu te găseşte când ajunge.

Montgomery chicoti.

— Şi a cui vină este asta, trădătorule? Nu ar fi trebuit să-i trimiţi vorbă să vină, aşa că mi se pare corect să-ţi baţi tu capul cu asta. Acum plec la o seară de dezmăţ. Te-aş invita să mă însoţeşti, dar probabil că soţia ta ar obiecta. Nu mă aştepta, frate. Mă aştept să vin târziu.

— Ne vei trimite noua ta adresă, când găseşti una? spuse Andrew, urmându-l jos.

— Puţin probabil. Dar păstrăm legătura.

Nu-i plăcea să-l lase pe fratele său aşa, dar cum pleca din Londra cu intenţia precisă de a nu fi găsit, nu-i putea oferi mai multe explicaţii. Poate într-o zi, când George va deveni rege şi scurta lui cochetărie cu scandalul avea să fie

de mult uitată, va putea cel puţin să-i împărtăşească ghinioanele lui Andrew – sau nu. Nu era ca şi cum scandalurile, adevărate sau simple zvonuri, rămâneau prea mult în gura lumii, când atât de multe altele, mai noi, soseau pentru a le înlocui.

Înainte de a ajunge la uşa de la intrare, deschise şi sora lor, Claire, îşi făcu apariţia. Cea mai tânără şi mai minionă dintre cele două surori ale lor, Claire îi semăna, cu părul roşcat şi ochii verzi.

— Monty! exclamă ea îndată ce-l văzu şi-şi deschise braţele pentru o îmbrăţişare. Aici te ascunzi? Tata va fi atât de bucuros să afle.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt numai într-o scurtă vizită.

— Şi pe mine nu mă îmbrăţişezi? o întrebă Andrew pe Claire.

— Te-am văzut săptămâna trecută, dar pe nemernicul ăsta nu l-am mai văzut de luni de zile.

— Ce faci aici? o întrebă Andrew.

— Scap de sâcâiala tatei privind situaţia mea maritală, răspunse ea în timp ce-şi dădea jos boneta cochetă.

— Am crezut că te-ai despărţit…

— Da, îl întrerupse ea. Acea situaţie.

Andrew continuă.

— …de infidelul ăla, aşa cum îţi place să-ţi numeşti acum soţul.

— Nimic din ceea ce-l priveşte nu-mi face plăcere.

— Jură că este nevinovat, Claire.

Ea pufni.

— Jură multe lucruri care nu sunt adevărate. Se pricepe bine la asta – sau aşa crede el.

— Ei bine, ai venit în locul greşit pentru a scăpa, o avertiză Montgomery. Andy l-a chemat pe tata şi îl aşteaptă mâine-dimineaţă pentru a-mi ţine predici.

Ea zâmbi.

— Mai bine ţie, decât mie, dragă frate!

El zâmbi.

— Ah, dar eu nu voi fi aici pentru a primi tirada, aşa că eşti bine-venită.

— Câtă lipsă de cavalerism – de ce să-ţi ţină predică?

— Nu am timp să-ţi explic, răspunse el, sărutând-o pe frunte înainte să iasă pe uşă. Dacă trebuie, îţi poate spune Andy, dar sunt toate numai minciuni care se vor risipi repede dacă sunt lăsate în pace, aşa că lăsaţi-o baltă.

Se urcă repede în trăsura care-l aştepta, dar tot o auzi pe sora lui strigând din uşa deschisă:

— Bârfe! Nu, nu, nu pot fi bârfe!

Montgomery îşi dădu ochii peste cap, dar nu avea să-şi facă griji că fraţii lui puteau să-i strice sacrificiul. Fuseseră martori oculari, aşa cum intenţionase, astfel încât bârfele despre el nu aveau să se risipească până când ceva nou nu avea să le ia locul, mai ales când el trebuia să pună paie pe foc în seara asta…

Adresa pe care i-o dăduse ducea, de fapt, la recepţia unei nunţi. Intrase pe uşă fără probleme, ceea ce-l făcu să râdă în sinea lui. Fără îndoială, George îi pavase calea. Erau muzicieni şi un spaţiu pentru dans. Aparent, mirele şi mireasa avuseseră deja dansul mirilor pe ring. Oare să danseze cu ţinta lui sau să o ia deoparte pentru o scurtă discuţie privată? Mai întâi trebuia să o găsească, iar asta presupunea să i-o arate cineva. Problema fusese rezolvată când Anne Beddows îl luă brusc de braţ.

— A trecut atât de mult timp, dragule! Mi-ai lipsit!

Fu surprins. Nu o mai văzuse pe tânăra văduvă de anul trecut, când încheiase scurta lor relaţie amiabil. Dintre toate relaţiile lui, pe Lady Anne o plăcuse cel mai mult. Fără obligaţii, fără proteste false de iubire, numai râsete şi plăcere. Ar fi prelungit relaţia, atât de mult o plăcuse, dar era mai bine să-şi vadă de drum, aşa că o încheiase înainte ca ea să înceapă să se gândească la ceva permanent.

— Iar tu eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, Anne. Să înţeleg că încă îţi faci poftele?

— Dacă vrei să ştii dacă te-am înlocuit, desigur că am făcut-o. Şi tu?

— Sufăr după tine când îmi permit să fac asta.

Ea se înroşi puţin, apoi îl lovi cu evantaiul de braţ, în semn de dojană.

— Chiar mai fermecător, dragule! Ce te aduce aici?

— O caut pe Lady Tyler, răspunse el. O cunoşti?

— Alt pariu?

— Pariu?

— Cu siguranţă asta stă în spatele bârfelor recente despre tine, nu? întrebă ea.

Anna, care-l cunoştea atât de bine, venise cu această scuză, dar el răspunse:

— Un domn nu spune niciodată.

Ea zâmbi.

— Am uitat cât de galant eşti.

El zâmbi.

— Nu, nu ai uitat.

— Nu, nu am uitat, recunoscu ea, indicând spre ţinta lui.

El bănui că Anne avea să-l privească avidă, şi chiar spera asta, căci una dintre plăcerile lui Anne era să bârfească. Fu dezamăgit să constate că ţinta lui era încă o doamnă mai apropiată de vârsta lui George decât de a sa, dar apoi prinţul recunoscuse că aceste doamne fuseseră vechi pasiuni ale lui, aparent în urmă cu multe decenii. Oftă. Încă un scop ridicol, dar de data aceasta avea să încerce să evite provocarea unui soţ nebun de a-i tăia capul.

Afişând cel mai frumos zâmbet al lui, o abordă pe Lady Tyler la masă. Ea stătea cu patru prietene, toate bine îmbrăcate. Încă nu primiseră mâncare, dar un servitor stătea în apropiere pentru a le umple paharele. Păreau plictisite la petrecere şi probabil că nu avuseseră ocazia să danseze, căci se aflau acolo fără soţii lor. L-ar putea vedea ca pe o binecuvântare.

El le salută pe toate, se prezentă, dar ochii lui erau asupra lui Lady Tyler atunci când o invită la dans. Ea refuză, dar prietenele ei, câteva chicotind, o încurajară să se ridice. El zâmbi fermecător şi întrebă din nou. Deloc încântată, acceptă. Jumătate din luptă fusese câştigată şi

avea patru martori avizi la spectacol.

El nu pierdu vremea şi trecu direct la subiect, şoptind:

— Sunt aici să vă fac o favoare, doamnă, să deviez sămânţa de scandal către mine, decât către dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră excesiv de zelos. Trebuie să întrerupeţi acest dans dându-mi o palmă peste faţă şi spunându-le prietenelor dumneavoastră că v-am curtat toată săptămâna şi că, în sfârşit, v-aţi exprimat refuzul mai în forţă.

— Sunt suficient de în vârstă să-ţi fiu mamă. Nimeni nu va crede că mă curtezi cu adevărat.

— Prostii. Sunteţi încă o doamnă atrăgătoare, iar eu un nemernic, ceea ce sunt sigur că una dintre cunoştinţele dumneavoastră va putea adeveri. Adevărul este că numai soţul dumneavoastră va trebui să creadă. Dacă are îndoieli, spuneţi-i că am depus efortul de a vă seduce în urma unui pariu cu prietenii mei. Spuneţi-i ce vreţi, dar asiguraţi-l că nu am avut succes. Aş prefera să nu fiu urmărit de un alt soţ. Sunt aici numai pentru a vă permite să vă reclamaţi nevinovăţia. Am încercat să vă seduc, mi-aţi refuzat avansurile, iar virtutea şi loialitatea dumneavoastră rămân neîntinate. O tactică simplă, una la care îmi doresc să mă fi gândit mai devreme.

— George a fost văzut la uşa mea, şopti ea.

— Ei bine, în loc să vă concediaţi tot personalul, puteţi spune că a venit să vă ceară scuze personal pentru comportamentul meu îngrozitor. La urma urmelor, este prietenul tatălui meu.

— Mai există o problemă cu strategia ta, Lord Townsend. Sunt însărcinată.

O spusese cu o oarecare stânjeneală şi cu o încruntare furioasă, iată o situaţie la care nu se aşteptase. În apărarea prietenului său indulgent, spuse cu răceală:

— Nu cu George. Ştiu sigur că v-a vizitat prea recent pentru a putea fi altfel.

Lady Tyler se înroşi şi mai tare.

— Nu este al lui.

— Dar nici al soţului dumneavoastră, nu? bănui el.

— Nu, este plecat de câteva luni şi tocmai s-a întors la Londra.

— Atunci vă sugerez să vă seduceţi imediat soţul.

— Da, am decis asta, dar nu mai este neapărat îndrăgostit de mine. Totuşi, la urma urmelor, poate că eşti o binecuvântare. Este un bărbat gelos. Dacă crede că un bărbat aşa frumos ca tine mă curtează, poate că mă va ajuta să-l aduc înapoi în patul meu, chiar dacă numai pentru o perioadă, din dorinţa lui, nu a mea.

— Mult succes cu asta, doamnă! Acum, o palmă tare, da? Şi plecaţi după aceea! Voi părea perfect supărat!

Capitolul 4

Montgomery nu se aşteptase ca zorii zilei să fie definiţia lui George pentru dimineaţa devreme, cu toate acestea, cerul abia se lumina când fusese trezit de un servitor şi anunţat că-i sosise trăsura. Se pregătise dinainte, pentru situaţia în care avea să doarmă mai mult, aşa că-şi făcuse bagajul înainte să plece din casă în noaptea aceea. Acum se îmbrăcă repede. Bucata de pânză reprezentând lavaliera o trecu momentan pe după gât şi nu-şi dădu timp pentru a-şi prinde părul, deoarece pentru asta avea mereu nişte elastice în plus în buzunarele hainei.

Vizitiul era afară, legându-i cufărul de partea superioară a trăsurii, dar erau deja prea multe bagaje acolo, iar el se întreba dacă avea să încapă.

— Mai mult de un pachet? întrebă tânărul.

— Ce pachet, domnule?

Încruntat, Montgomery deschise uşa pentru a vedea cu ochii lui câţi oameni aduseseră atâtea bagaje. Înăuntru era aprins un felinar, nu foarte puternic, dar suficient de luminos pentru a vedea că un singur trup era prezent, ghemuit în colţ, sub o haină de blană, aparent încă

dormind. Se gândise să dea tare cu uşa pentru a-l trezi, oricine ar fi fost, dar se abţinu. Prefera să mai doarmă şi el înainte de răsăritul soarelui.

Încercase, folosind una dintre păturile de pe scaunul din faţă drept pernă, pentru a-şi putea sprijini capul de canapea. O întrebare insistentă îi ţinea ochii deschişi. Ce fel de „el” putea fi descris drept o pacoste? Cineva prea tânăr sau prea bătrân, nebun ca regele George? Avea să fie o gardă de corp sau o asistentă nenorocită?

Vizitiul nu reuşi să evite o groapă urâtă, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că soarele încă nu apăruse la orizont. Dar zguduitura aproape că doborâse pachetul.

La început apăru un păr auriu, mult, apoi haina descheiată alunecă şi copilul se ridică. Haine elegante, extrem de elegante, şi bijuterii care ornau gulerul înalt, apretat. Degete foarte subţiri erau decorate cu un număr excesiv de inele. Un medalion mare atârna de un lănţişor gros din aur în jurul gâtului. Pachetul era o bancă ambulantă. Obraji catifelaţi, ivorii, ochi albastru-închis, gropiţe care apărură acum, alături de un zâmbet binevoitor.

— Ce chip drăguţ, spuse Montgomery suspicios. Dacă eşti fată, te duc imediat înapoi la Londra.

— Vrei să-mi vezi semnele bărbăţiei?

Fusese atât de neaşteptat, încât Montgomery izbucni în râs.

— Când ne vom uşura amândoi pe aceeaşi piatră, va fi suficient. George nu m-a avertizat că pachetul va fi atât de tânăr. Există vreun motiv întemeiat pentru care nu a vrut să ştiu cine sau ce eşti tu?

— De ce ai adăugat un „ce”?

— Mai exact, eşti unul dintre fiii lui ilegitimi? întrebă Montgomery.

Băiatul se ridică furios în picioare, dar era puţin cam înalt pentru a se exprima cu aplomb, aşa că dădu cu capul de tavanul trăsurii. Vizitiul începu să încetinească, crezând aparent că i se cerea să oprească trăsura. Montgomery bombăni înainte de a striga pe fereastră:

— Dă-i înainte!

Apoi îl apucă pe băiat de braţ şi-l trase înapoi pe canapeaua căptuşită.

— Ai noroc că nu te-ai ales cu un cucui, spuse el. Dacă vei continua să te înfurii, măcar fă-o de pe banchetă. Dacă te vei enerva pe mine, te avertizez că te voi scutura de ieşirile tale. Deci nu eşti un bastard? Atunci presupun că ar trebui să-mi cer scuze pentru greşeală. Dar eşti un copil. George ar fi trebuit să mă avertizeze.

— Am 17 ani, nu mai sunt considerat un copil, răspunse băiatul cu un dispreţ arogant.

— Serios? Ei bine, eu sunt Montgomery Townsend. Poţi să-mi spui Lord Townsend. Şi tu…?

— Poţi să-mi spui Alteţă, spuse băiatul înţepat.

— Pe dracu'! Deci asta a vrut să spună George referindu-se la înclinaţia ta către minciuni. Dar, dacă protejez un ştrengar care poartă haine la modă, s-ar putea să nu fiu foarte grijuliu. Gata cu gluma, cine eşti?

— Charles Maximilian Pachaly, al şaptelea Pachaly pe linia de succesiune la tronul Feldland.

— Nu am auzit niciodată de asta.

— Suntem un regat mic în apropiere de Austria.

— Tot nu am auzit, dar am fost avertizat că minţi, aşa că hai măcar să cădem de acord că nu vei spune astfel de gogomănii. Îţi voi spune Charley.

Băiatul oftă.

— Te-aş putea ghilotina pentru o astfel de insolenţă! Tatăl meu cu siguranţă ar face-o!

Montgomery nu fu impresionat.

— Vrei să-l imiţi, nu? Presupun că şi el este rege.

O încuviinţare scurtă şi tristă.

— A fost ucis în timpul revoltei. Am fost scos din ţară în secret şi am primit azil aici. Tata a fost vechi prieten cu tatăl regentului tău, dar regele este prea bolnav să-şi mai amintească.

— Ca să ştii, nu cred nimic din toate astea, iar o explicaţie coerentă este obligatorie dacă vrei să mai călătoreşti cu mine, aşa că să auzim! Îţi dau câteva minute

să mă convingi.

— Îţi dai seama că nu sunt obligat să fac una ca asta, nu? spuse Charles.

— Îţi dai seama că trebuie să depui un efort? îi răspunse Charles. Rege sau nu, băiete, te-ai supărat de două ori fără motiv, ceea ce trebuie să înceteze. Rege sau nu, nu poţi să te comporţi ca unul dacă vrei să rămâi ascuns. Toarnă tot! Este singura ocazie pe care ţi-o mai ofer pentru a-ţi susţine cauza.

— Pentru că tu crezi că voi fi prins cu mâţa-n sac?

— Exact!

Băiatul zâmbi.

— Adevărul poate fi uitat, adevărul poate fi înfrumuseţat, dar adevărul esenţial va rămâne. Ţara mea este bogată în resurse, motiv pentru care Napoleon nu ne-a ignorat. Ne-a cerut să ne alăturăm Marii Armate cu care a mărşăluit în Europa. Tata a refuzat să-l sprijine pe insolent, dar oamenii noştri s-au temut că micul împărat francez va aduce războiul său pe pământul nostru, aşa că s-au răzvrătit împotriva noastră. Tata a murit când palatul a fost asediat, în timp ce eu am fost scos în secret din ţară. Încă am mulţi susţinători acasă, motiv pentru care rebelii ăştia cred că noua lor republică va eşua dacă voi rămâne în viaţă. Sunt hotărâţi să mă omoare şi au încercat de nenumărate ori când mă aflam în drum spre Anglia, şi chiar în ţara asta.

— Ştii că Napoleon a fost învins anul trecut? întrebă Montgomery.

— Da, şi exilat în Elba, numai pentru a scăpa anul ăsta şi a-şi ridica armele din nou. Aranjam să mă întorc acasă când a preluat controlul Franţei încă o dată.

— Mă îndoiesc că noul război va dura până la sfârşitul anului. Pur şi simplu nu mai are sprijinul pe care-l avea atunci când a încercat să cucerească Europa.

— Sunt de acord, dar rebelii din Feldland se tem din nou să piardă puterea deoarece regentul tău le-a trimis un avertisment, cum că se aşteaptă ca monarhia să fie restaurată. A fost transmis frumos, fără ameninţări, dar a

devenit un motiv puternic pentru a vrea să mă omoare. Cred că a trimis misiva din disperare. Cred că am depăşit limitele ospitalităţii lui.

Fusese o aluzie interesantă menţionând ceva ce George probabil ar fi făcut fără aprobarea miniştrilor săi. Putea înţelege fără îndoială de ce George îl avertizase, nu că ar fi crezut ceva din ce spusese până acum băiatul. Era mândru de el că nu izbucnise în râs. Charley putea fi străin. Accentul lui discret sugera că nu se născuse în Anglia sau că cel puţin nu fusese crescut aici. Hainele şi manierele lui sugerau un statut social înalt. George menţionase facţiuni şi descendenţe şi, vai, importanţă naţională, deşi Montgomery privise asta cu scepticism. Fără îndoială, fusese numai o exagerare a regentului pentru a-l convinge să-i facă favoarea.

Cu toate acestea, ameninţarea la adresa vieţii băiatului putea fi adevărată, aşa că i se făcu milă de el pentru că trebuise să îndure un aşa chin la o vârstă fragedă.

Asta îl făcu să spună:

— Capul sus! Chiar şi numai o solicitare politicoasă din partea Angliei poate avea rezultate uluitoare, aşa că trebuie numai să te ţinem în viaţă până când noul război se va încheia.

— Deci mă crezi?

Montgomery îl privi cu asprime pe băiat înainte de a-i răspunde:

— Nu contează dacă o fac sau nu. Eram curios şi tu ai spus o poveste interesantă pentru a-mi satisface curiozitatea, dar este o poveste pe care nu trebuie să o mai menţionezi – nimănui. În mod evident există un motiv bun pentru care nu mi s-a spus cine eşti, Charley. Este evident că ştii de ce, aşa că nu ar fi trebuit să-mi spui acea poveste ridicolă, care este mult mai rea decât posibilul adevăr. O poveste ca asta nu va abate atenţia de la tine, ci va face din tine o ţintă. Mă înţelegi?

— Tu ai întrebat, bombăni Charley.

Montgomery îl privi pe băiat cu asprime.

— Da, am făcut-o, dar care ar fi trebuit să fie răspunsul tău?

Obrajii băiatului se înroşiră brusc.

— Că sunt un nimeni?

Montgomery dădu din cap, indicând spre veşmintele lui Charley.

— Dacă nu găsim nişte trenţe pe care să le porţi, este evident că nu eşti un nimeni. Ar fi trebuit să foloseşti numai falsa identitate pe care ţi-a dat-o prinţul.

— Nu mi s-a spus nimic despre o falsă identitate. Unul dintre servitorii Casei Carlton i-a dat lui Arlo un bilet când am plecat.

— Cine este Arlo?

— Cel care conduce.

— Ei bine, îi voi cere noile nume pe care trebuie să le folosim când ne vom opri.

Charley oftă dramatic.

— Acest efort de a mă salva pare făcut în grabă.

— Posibil, dar discreţia este cuvântul-cheie şi unul pe care trebuie să ţi-l asumi, aşa că gândeşte-te la el ca la mottoul tău de acum înainte. Am fost însărcinat să te duc într-un loc sigur unde niciunul dintre noi nu poate fi găsit, aşa că voi face asta.

— Mi s-a spus că ai fost soldat.

— Am fost.

— Şi un duelist priceput.

— Posibil…

— Atunci mă vei putea proteja orice ar fi?

— Băiete, cum crezi că se va petrece asta dacă zeci de răufăcători ne vor înconjura pentru că tu vorbeşti precum cineva care merită să fie răpit?

— Te referi la bărbaţii care sunt pe urmele mele?

— Nu, nici la cei care se află pe ale mele. Vorbesc despre criminalii care te vor vedea ca pe un premiu.

— Cred că pricep ce vrei să spui.

— Era şi timpul!

Capitolul 5

Se auzi o lovitură în tavanul trăsurii. Montgomery scoase capul pe fereastră.

— Ce este?

— Ne urmăresc doi călăreţi.

Ieşiseră din Londra de abia 30 de minute şi, în timp ce zorile se revărsau, soarele făcându-şi apariţia în urma lor, drumul încă nu era suficient de luminat, fiind flancat de copaci pe ambele părţi.

El îi spuse vizitiului;

— Grăbeşte pasul şi vezi dacă ne urmează.

— Am auzit că în ţara ta sunt mulţi tâlhari la drumul mare, spuse Charley cu o privire curioasă.

— Mi-aş dori să fie numai asta, dar este puţin probabil, având în vedere că amândoi avem duşmani. În plus, este puţin cam devreme pentru hoţi, având în vedere că la ora asta sunt puţini călători pentru a-i prăda.

— De ce te-ar pune pe tine prinţul regent drept gardianul meu dacă ai duşmani? întrebă Charley.

— Pentru că mă pricep de minune să evit soţii furioşi.

Ochii lui Charley se aprinseră.

— Eşti un crai! Avem asta în comun – şi eu sunt un crai. Doamnele nu pot sta departe de mine.

Monty chicoti.

— Eşti sigur că nu sunt atrase de toate bijuteriile alea pe care le porţi?

Charley îşi întoarse privirea pufnind.

Cinci minute mai târziu, Arlo bătu din nou, spunând:

— Ţin pasul, domnule.

— Atunci opreşte, pentru a afla de ce.

Oftă, în timp ce se întoarse spre Charley să-i explice:

— Fie că te vor pe tine sau pe mine, sau numai genţile noastre, nu le voi permite să se ţină după noi pentru a afla unde mergem. Stai pe loc, nu privi afară şi pune-ţi

haina aia înapoi pe cap.

El scoase un pistol de la cingătoare şi ieşi din trăsură înainte să-l scoată şi pe celălalt şi să-l îndrepte spre cei doi călăreţi care se apropiau de ei. Nu prea putea să-i distingă în hainele lor negre şi pelerinele scurte, cu excepţia faptului că hainele lor păreau identice, amintindu-i de uniformele regimentului, dar nu auzise de soldaţi care să se îmbrace complet în negru. Ambii bărbaţi aveau un păr foarte lung şi niciunul nu depusese vreun efort să şi-l prindă.

— Dacă vă gândiţi să mă jefuiţi, va trebui să depuneţi efort, le spuse el celor doi bărbaţi care opriseră caii.

Răspunsul era o păsărească pentru el, rostit într-o limbă străină – ceea ce răspunsese spre mulţumirea lui întrebării pe cine urmăreau. Probabil că stătuseră cu ochii pe Casa Carlton zi şi noapte şi urmăreau fiecare trăsură care părea neobişnuită. Deşi George îi oferise, desigur, oaspetelui său nedorit o trăsură simplă, fără blazon, plecase de la reşedinţa regentului înainte de vărsarea zorilor, cărând prea multe bagaje.

Unul dintre bărbaţi trase în el, punând capăt oricărei speculaţii. Focul îl rată, dar Montgomery se trase în spatele uşii deschise a trăsurii înainte de a trage. Prima lui împuşcătură îl nimerise pe bărbatul care încă nu trăsese, dar care începuse să bolborosească şi mai mult în păsărească după ce căzuse de pe cal. Asta îi oferi lui Montgomery suficient de mult timp pentru a-şi trage şi celălalt pistol şi-l îndreptase spre celălalt bărbat, care încerca cu disperare să-şi reîncarce arma.

Amândoi fură întrerupţi de un al treilea individ, unul scund, într-o pelerină cu glugă, ieşind dintre copaci, din partea dreaptă a drumului, cu câte un pistol în fiecare mână, strigând:

— M-aţi doborât de pe cal cu împuşcăturile voastre. Armele jos sau vă scap eu de ele!

Montgomery nu aşteptă să afle cum avea să se încheie situaţia. Ţinti şi trase, iar individul care încă îşi încărca arma căzu de pe cal, rămânând întins pe pământ.

— Nu credeam că o să îi omori, îl acuză scundul.

— Ei bine, dacă acesta ar fi fost planul meu, l-aş fi dus la îndeplinire, dar, din păcate, am tras numai pentru a-i răni, astfel încât să nu mă mai deranjeze. Fii bun şi scoate şeile de pe cai, iar eu îi voi lega cu frâiele.

Văzu numai puţin din obrajii ivorii care ieşeau dintr-o eşarfă galbenă legată în jurul gâtului şi în partea inferioară a feţei, care-i ţinea gluga pe cap. La urma urmelor, nu era un bărbat scund, ci doar un alt băiat. El venise în apărarea lor? Începuse să se întrebe dacă nu cumva George îi făcea o farsă. Băiatul însă deja se întorsese pentru a face ceea ce îi ceruse, în timp ce Montgomery se apropia de primul atacator care căzuse. Era ceva sânge, nu prea mult, pe unul dintre cracii pantalonilor individului, acesta fiind în continuare furios, rostind cuvinte într-o limbă străină.

— Trebuie să-ţi pun căluş în gură? întrebă Montgomery ascuţit, în timp ce-l târa pe individ de pe drum – dar se opri brusc. Făcu ochii mari când văzu bestia mare, albă, care se ascundea în copaci, partea inferioară a picioarelor având un păr care era aproape la fel de lung precum coama animalului. Ai un cal al dracului de păros, băiete, spuse el, fără să-şi poată lua ochii de la animalul deosebit de mare.

— Este magnific, nu? L-am botezat Regele Zăpezii, dar în general îl strig Zăpadă.

— Mă bucur că nu te-ai decis să-l strigi Rege, altfel m-aş fi simţit jignit.

Montgomery se întoarse reticent să privească spre pachetul lui, care nu făcuse ceea ce i se ordonase.

— Te-am avertizat să rămâi în trăsură. Aşa am zis, nu? Eu îmi amintesc, tu de ce nu ţi-ai amintit?

— Deoarece pericolul a trecut şi trebuie să-mi mişc picioarele.

— Ei bine, acum poţi să ţi le mişti şi să-mi aduci bagajul de mână din trăsură, să scoţi alte două pistoale din ea şi să vii să-i termini pe indivizii ăştia.

Charley făcu ochii mari, ca ai unei cucuvele.

— Am priceput, spuse, întorcându-se în trăsură.

— Prea târziu, băiete, strigă Montgomery în urma lui,

pentru a-l speria.

Păsărească se auzea mai tare şi mai repede din partea atacatorului care se afla la sol. Montgomery se întoarse şi-l văzu pe individ încercând să se ridice, urmărind avid cu privirea plecarea lui Charley. Încruntat, Montgomery luă una dintre legăturile de păr din buzunar şi-l legă la gură.

Bărbatul cu pelerina aruncă o şa la picioarele lui.

— Parcă ai zis că îi legi.

— Aşa fac – şi sper să ajung în Portsmouth până când vreunul dintre ticăloşii ăştia să poată urca pe cal.

— Dacă acolo mergi, ai ieşit pe drumul greşit din Londra.

Montgomery îşi dădu ochii peste cap. Doi copii, ambii atotştiutori. Nu avea de gând să-i explice că intenţionase să-şi inducă în eroare atacatorii în loc să-i omoare. Nu vorbiseră engleză, dar asta nu însemna că nu o puteau face sau că nu recunoşteau numele unui port englezesc pe coasta de sud. Poate că intraseră în ţară chiar prin acel port.

În timp ce se chinuia să ia legăturile de pe şa, îl putea vedea cu colţul ochiului pe băiatul care aştepta un răspuns, aşa ca spuse numai:

— Trebuie să mă mai opresc undeva înainte să mă îndrept spre sud.

— De ce băiatul care te însoţeşte s-ar fi simţit jignit de un cal pe nume Rege?

Montgomery scrâşni din dinţi, încercând să aibă în vedere băieţii erau în mod natural curioşi. Totuşi, trebuia să-l oprească pe băiat să mai pună întrebări.

— Băiatul aflat sub protecţia mea este nebun, îşi imaginează tot felul de lucruri ridicole despre el. Eu îl ignor pur şi simplu. Acum sunt curios. Cum de te-au doborât de pe cal împuşcăturile?

— Dormeam pe spatele lui, ceea ce este mult mai cald decât dacă aş dormi pe sol.

— Şi tu eşti un fantezist, nu?

Râse în timp ce începu să lege picioarele ticălosului

zgomotos.

— Uită-te la Zăpadă! El are un spate foarte lat, iar eu sunt subţire.

— De ce te-ai culcat atât de aproape de drum dacă nu voiai să fii deranjat?

— Era linişte în mijlocul nopţii, dar nu am vrut să dorm prea mult, aşa că m-am bazat că traficul matinal mă va trezi. Deşi nu m-am aşteptat la împuşcături.

— Dacă te îndrepţi spre Londra, este la mai puţin de o oră de aici.

— Ştiu. Am mers, nu mi-a plăcut şi am plecat.

Montgomery ridică în cele din urmă privirea de la ce făcea.

— Ce să nu-ţi placă la un oraş măreţ ca Londra?

— Prea mulţi oameni, prea mult fum şi funingine şi toţi se uitau cu gura căscată la mine de parcă nu ar mai fi văzut un cal înainte. Mi-au trebuit aproape două ore să-l curăţ pe Zăpadă de funingine noaptea trecută.

— Dacă ai călărit armăsarul ăsta uriaş în oraş, nu este de mirare că oamenii s-au holbat la tine. Caii aşa de mari şi de păroşi sunt văzuţi de obicei numai trăgând încărcături mari.

— Este pe jumătate armăsar. Mama lui a fost o iapă scoţiană din Clydesdale, dar da, şi ea a fost foarte înaltă.

Montgomery mai aruncă o privire băiatului când puse şi cealaltă şa la picioarele lui. Hainele băiatului erau scumpe, avea o haină elegant croită, cizme lustruite pe sub pantaloni lungi, iar pelerina cu glugă neagră de pe umeri, cu gluga trasă în faţă, îi acoperea mare parte din chip. Nu avea însă lavalieră, ci numai o cămaşă din pânză fină legată la gât pe sub eşarfa groasă. Folosise o dicţie bună, deci probabil că avusese parte de oarecare educaţie, dar vocea lui varia, ocazional părând mai degrabă una răguşită. Oare era la vârsta în care se transforma din băiat în bărbat?

— Nu pari un coate-goale, sublinie el. Cum de călătoreşte singur un băiat cu bani? Sau ai furat hainele alea?

— De fapt, nu sunt singur, dar nu-mi cere să-ţi explic.

Montgomery adresase intenţionat o întrebare incomodă care ar fi trebuit să-l jignească pe băiat şi care să-l facă să plece mâncând pământul, ceea ce l-ar fi scutit de alte întrebări. Dar, în timp ce băiatul se întoarse astfel încât el nu putu văzu dacă era furios, nu că ar fi putut vedea prea mult din chipul lui din cauza glugii pe care o purta, acesta răspunse pe un ton neutru:

— Calul se pune drept companie? Sau ai un prieten imaginar? Sora mea Claire avea unul şi ne punea pe toţi să stăm şi să bem ceaiul cu el. Chiar şi tata îi făcea pe plac. Două luni mai târziu, după împăcarea cu cealaltă soră a mea, Evelyn, nu l-a mai menţionat pe prietenul ei invizibil vreodată.

De ce dracului spusese asta? Ceva prostesc pentru a scuza insulta? Băiatul nu comentă, fiind ocupat să-şi înşeueze bestia de cal şi să-şi lege bagajele. Brusc se gândi că încă un băiat sub tutelă, unul chiar de aceeaşi vârstă precum a celui aflat deja în grija lui, putea fi un camuflaj bun pentru grupul lui. Băiatul mergea departe de Londra, ca ei, aşa că poate avea să fie de acord să-i însoţească dacă avea să-l întrebe – asta, dacă Montgomery avea să înceteze să-l îndepărteze cu insulte.

Se îndreptă spre ticălosul mai tăcut, care probabil că se lovise la cap când căzuse de pe cal, deoarece Montgomery observă că era inconştient. Glonţul îi zgâriase numai umărul, acolo unde haina se rupsese. După ce Montgomery îl legă, îl trase pe de drum, acolo unde partenerul lui încerca să se elibereze. Se gândise să-l lase pe cel gălăgios legat la gură pentru a întârzia salvarea lor cât mai mult, dar, în cele din urmă, desfăcu căluşul, descătuşând un alt val de păsărească. Avea, în schimb, să le ia caii şi să le cotrobăie prin bagaje mai târziu. Oricum ar fi, nu aveau să-l prindă din urmă.

Se întoarse spre drum, dar se opri atunci când văzu că băiatul era gata să încalece, curios să vadă cum avea să se descurce cu un cal de acea mărime. Se spunea despre caii de povară că erau cei mai înalţi cai din lume, iar acesta cu siguranţă putea aspira să atingă acel record. Băiatul, aşa

scund cum era, se descurcase cu uşurinţă, sărind pentru a prinde mânerul şi ridicându-se suficient de mult pentru a atinge jugul, restul fiind o încălecare normală.

— Considerând că eşti încă în creştere, cred că ar trebui să ai un cal mai pe statura ta, spuse Montgomery când ajunse la băiatul care se afla deja călare pe animalul alb.

— Îmi place priveliştea de aici.

Montgomery se reţinu să râdă, căci băiatul îl privise de sus când o spusese. Probabil că zâmbise, dar din cauza luminii care cădea în spatele băiatului, lăsându-i chipul complet umbrit, Montgomery nu putea fi sigur.

— În plus, este şi o armă bună, dacă am nevoie de una, adăugă băiatul. Nu s-ar gândi de două ori înainte să se repeadă în alt cal pentru a-l doborî pe călăreţ. În alte vremuri, ar fi fost un cal de război magnific.

— Îţi cunoşti istoria, aşa-i?

— Cunosc multe lucruri.

Băiatul îl scoase pe Regele Zăpezii pe drum. Chiar şi paşi uşori ca aceia făceau să fluture părul de pe picioarele calului.

Montgomery îl urmă, remarcând:

— Ar trebui să-i predau pe ăia doi magistratului din primul oraş în care vom ajunge, căci au încercat să ne jefuiască. Vor avea parte de nişte momente chinuitoare încercând să se apere, având în vedere că nu vorbesc engleză. Aruncă o privire spre acoperişul trăsurii, unde nu mai era loc pentru două trupuri îngrămădite, aşa că reveni asupra afirmaţiei. Prea mare beleaua şi prea mult timp pierdut. Şi unde mergi acum, că ai văzut Londra?

— Oriunde altundeva.

Montgomery păru contrariat de tonul dezagreabil al băiatului. Nu încercase să-l facă pe băiat să se răzgândească în privinţa oraşului său frumos. În plus, călărind un cal imens şi fluturând pistoale, băiatul s-ar fi putut dovedi interesant, în timp ce băiatul pe care trebuia să-l protejeze nu fusese până acum decât nesuferit.

— Cum nu ai o anumită destinaţie în minte şi pari să

mergi în direcţia noastră, eşti bine-venit să ni te alături. Suntem mai în siguranţă dacă suntem mai mulţi.

— Nu doresc să merg spre sud.

— Deci oriunde altundeva, numai în sud nu? Ei bine, ca să vezi, nici noi nu mergem în Portsmouth. A fost numai o inducere în eroare a hoţilor, aşa că oferta rămâne. Ne vom îndrepta spre nord aproape toată săptămâna şi este posibil ca şi alţi tâlhari să încerce să ne abată din drum. Pentru siguranţă, adăugă: Vor opri şi călăreţi singuratici.

— Vor fi surprinşi dacă o vor face.

— Da?

Băiatul ignoră întrebarea şi strigă:

— Este o idee excelentă să vă însoţesc!

— Vorbeşte mai încet, bombăni Montgomery. Dacă împuşcăturile nu au trezit localnicii, tocmai ai făcut-o tu.

— Îi spuneam numai prietenului meu imaginar că sunt în siguranţă.

— Serios? Montgomery privi spre pădure, dar, nevăzând nimic, pufni. Poţi merge cu noi în trăsură.

— Voi merge călare cu Zăpadă pe lângă voi. Vederea unui paznic va descuraja alţi hoţi.

Paznicii nu erau atât de minioni, dar el spuse numai:

— Cum vrei, dar este posibil să plouă mai târziu. La urma urmei, suntem în Anglia.

Capitolul 6

Era o greşeală. Vanessa ştiuse asta de când acceptase să călătorească spre nord cu bărbatul atrăgător a cărui trăsură fusese atacată. Paznicii ei aveau să fie furioşi pentru că refuzase să le permită să călărească alături de ea. Bărbatul şi persoana aflată sub tutela lui erau interesaţi şi îi oferiseră primul moment de entuziasm din ceea ce fusese până atunci o călătorie anostă.

În plus, strigând răspunsul ei la invitaţia bărbatului, le spusese gardienilor ei că era decizia lui de a urma trăsura şi

ocupanţii ei. Poate că era o modalitate prostească de a comunica, dar era sigură că funcţionase.

Fusese surprinsă atunci când cei doi scoţieni uriaşi, fraţi care păreau ca o pereche de urşi periculoşi, apăruseră cu o zi înainte de plecarea ei în Anglia. Rar se certa cu tatăl ei, dar de data asta o făcuse. El îi angajase pentru a o însoţi la casa mamei ei din Cheshire. Ea era sigură că se putea proteja singură şi că nu avea nevoie de ei. William însă fusese de neclintit, spunând:

— Nu voi mai dormi niciodată din cauza grijii dacă nu ştiu că ai protecţie în cazul în care ai avea nevoie de ea.

În cele din urmă ea acceptase, dar cu propriii ei termeni ca scoţienii să păstreze distanţa în timpul zilei şi să o păzească discret noaptea.

Când trăsura plecase şi ea îi dădea pinteni lui Zăpadă să o urmeze, privise spre copacii din dreapta, căutând o urmă a pledului de culoare aprinsă. Nimic, nici o singură mişcare, din câte putuse observa. Apoi îşi aminti că cei doi gardieni nu mai purtau hainele lor obişnuite din tartan. Nu fusese ideea sa ca ei să nu-şi poarte kilturile în Anglia, deloc. Admirase trupurile musculoase ale multor tineri scoţieni cât timp trăise în Scoţia. William fusese cel care nu voise ca paznicii să atragă atenţia asupra lor. Probabil s-ar fi bucurat de compania lor, dar voia ca această călătorie să-i aparţină numai ei. Avea să fie ultima sa porţie de libertate şi de independenţă o vreme. Paznicii se supuseseră dorinţelor ei, iar ea avea să aibă drept însoţitori de călătorie numai ocupanţii trăsurii, până când avea să se abată de la drumul spre nord, făcând către vest, spre Cheshire.

Se gândea la cei doi din trăsură. Părul băiatului era neobişnuit de lung şi deloc ondulat, dar de un auriu aşa de strălucitor, încât femeile ar fi fost invidioase. Nici nu era prins la spate ca al ei. Hainele lui erau ridicol de ţipătoare. Ar fi fost ridicol să creadă că pietrele pe care le purta erau adevărate, căci, în mod evident, nu erau. Bărbatul era îmbrăcat ca un gentleman sau un lord, purtând o pelerină gri-închis peste o haină albastră, dar, în mod ciudat, fără lavalieră. Observase o eşarfă sau o bucată de pânză în jurul

gâtului, care flutura în vânt şi care ar fi putut fi folosită drept lavalieră. Poate că purta ea haine bărbăteşti de bună calitate, dar trăsese linia în privinţa purtării lavalierei, deşi cei mai mulţi dintre domni nu ar fi fost văzuţi fără ea.

Părul bărbatului era roşcat-închis. Observase firele roşietice din el atunci când stătuse în soare. Era mai lung decât al ei, iar ea se chinuise mult să şi-l prindă la spate, chiar aşa, cu lungimea actuală, dar el nu-l prinsese pe al lui, lăsându-l să i se reverse peste umerii laţi. Avea o bărbie puternică, un nas subţire, ochi de o culoare verde-închis. Chipul lui i se păruse fascinant şi permisese ochilor ei să zăbovească asupra lui de câteva ori, înroşindu-se atunci când se trezise holbându-se la el prea mult. Putea da vina pe traiul ei retras din Scoţia, deşi ea şi tatăl său călătoriseră, mergând adesea la Fraserburgh. Problema era că niciodată nu întâlnise un bărbat atât de atrăgător, încât se întreba dacă ar putea fi el persoana aceea rară care ar fi semnat contractul pentru ca ea să se poată culca cu el, ei bine, mărita cu el... Ea râse zgomotos la această prostie fantezistă.

Stătuse singură prea mult timp, de acolo i se trăgea. Îi lipsise să aibă pe cineva cu care să vorbească. Ar fi trebuit să urce în trăsură cu ei. Dusă de val de acest gând, se apropie de fereastra deschisă pentru a începe o conversaţie, dar o auzi pe cea care deja se purta...

— Numele care ni s-au dat în acest bilet nu sună rău, spunea bărbatul. Lord Montague Hook pentru mine, care, deşi nu este unul pe care l-aş fi ales, răspunde repede Monty. Iar tu eşti lordul Charley Bates, deci, până la urmă, tot Charley, la care pari să răspunzi destul de bine... O, am priceput, uite momeala, aparent George a încercat să fie amuzant. Deşi nu este nevoie să spunem gazdelor noastre niciun cuvânt despre noi...

— De ce nu?

— Deoarece şederea noastră trebuie să fie secretă. Sunt conştienţi de asta şi ne acceptă ca oaspeţi drept o favoare făcută regentului, şi tuturor le place să-i facă favoruri lui George, fie că l-au întâlnit sau nu pe viitorul

nostru rege. Râse zgomotos. Chiar şi eu – ei bine, nu mi-a plăcut, dar nici nu m-a deranjat. Totuşi, din cauza straielor tale extravagante…

Vanessa fu surprinsă că-l cunoşteau pe prinţul regent şi se întreba de ce nu-şi foloseau adevăratele nume. Peste ce dăduse… doi bărbaţi implicaţi într-o misiune secretă pentru Coroană? Călătoria ei plicticoasă tocmai devenise palpitantă!

— …va trebui să spunem cel puţin o minciună pentru a explica veşmintele tale extravagante, continuă bărbatul. Compensaţie pentru absenţa părinţilor tăi? Trăiesc în Viena, îndrăgostiţi de evenimentele sociale, în timp ce tu ai rămas la ţară cu servitorii? Ratarea aniversărilor etc., etc., multă vină din partea lor, aşa că te răsfaţă cu bani, iar tu, furios pe ei, i-ai cheltuit pe o garderobă ridicolă. Cum sună? Prea aproape de adevăr?

— Cum vrei tu, spuse băiatul pe un ton irascibil. Nu îmi place să spun minciuni.

— Ba sigur că da. Şi eu am făcut-o la vârsta ta, şi fraţii mei, la fel şi surorile mele.

— Eşti norocos că ai fraţi.

— Tu nu ai deloc?

— Trei au murit de mici, numai eu am supravieţuit.

— Ei bine, nu pot să spun că am fost norocos că am avut atât de mulţi. Ca mezin, rar am fost ascultat, dacă înţelegi ce vreau să spun

— Nu înţeleg.

— Oropsitul? Sigur înţelegi conceptul, cei mici sunt ignoraţi şi îndepărtaţi, niciodată nu câştigă. Apropo, presupun că ar fi trebuit să te întreb, te bucuri că ai un partener de joacă pentru această călătorie?

— Regii nu se joacă, spuse Charley cu un ton care trăda atât indignarea, cât şi protestul.

Bărbatul pe nume Monty răspunse aspru:

— Poate că momentan suntem singuri, dar prostia asta cu regele se încheie aici – şi nu mă face să repet! Trebuie să intri în joc, băiete! Momentan, consideră-te un actor debutant, unul care nu are iluzia grandomaniei. Şi

gata şi cu crizele de furie!

Se lăsă tăcerea, dar ea şi-i imagină pe cei doi din trăsură uitându-se cu furie unul la celălalt. Se întreba cine spunea adevărul, băiatul care susţinea că era rege sau bărbatul care susţinea că acesta era nebun? Se poziţionă de partea nebunului, căci era într-adevăr o nebunie pentru un rege să călătorească doar cu un singur paznic, indiferent din ce ţară venea.

Vanessa permise trăsurii să înainteze. Nu putea încerca să le vorbească, acum, când ar fi crezut că trăsese cu urechea, şi pe bună dreptate. Deşi fusese uşor marcată de faptul că fusese numită „partener de joacă” pentru băiatul vanitos, ceea ce cu siguranţă nu avea să fie, era de asemenea uimită de norocul de a da peste cunoştinţele regentului care, în mod evident, se aflau într-o misiune clandestină. Va fi o aventură să le povestească surorilor ei când va ajunge acasă.

Poate că, la urma urmei, să meargă la Londra nu fusese o idee atât de rea. Dacă nu ar fi fost atât de emoţionată din cauza revederii cu mama ei şi nu s-ar fi abătut de la drumul spre Cheshire pentru o vizită la casa din Londra a tatălui ei, nu s-ar fi întâlnit cu acest cuplu ciudat. Londra o dezamăgise. Se întreba de ce ar merge cineva acolo pentru sezonul londonez. Era atât de mult fum încât o usturau ochii, iar străzile deveniseră din ce în ce mai aglomerate, pe măsură ce avansa. Orice vehicul imaginabil părea să părăsească oraşul la acel moment al zilei. Când ea şi gardienii ei reuşiseră să iasă din oraşul descurajator, se lăsase seara şi era prea târziu pentru a mai căuta un han, aşa că dormiseră afară – pentru prima dată când făcuseră asta după ce trecuseră graniţa.

Poate că acum, întreţinută în mod amuzant de noii ei parteneri de drum, nu avea să se mai simtă atât de emoţionată că mergea acasă. Avea să vireze nord-vest spre Cheshire la momentul potrivit. Mai bine să scape de revederea neplăcută cât mai repede. Furia ei avea să iasă la suprafaţă. Furia mamei ei avea să iasă şi ea la suprafaţă deoarece Vanessa îl alesese pe tatăl său în locul ei şi fugise

cu el. Acesta era adevărul, iar ea avea să-i facă faţă. Ea ştia şi celălalt adevăr, iar Kathleen Blackburn nu ar fi fost capabilă să nege că ea era de vină pentru destrămarea familiei.

Capitolul 7

— Cum te cheamă, băiete? o întrebă Monty când coborî din trăsură.

Vanessa descălecase deja de pe Zăpadă şi-l dusese în iarbă să-şi ia prânzul. Aruncă o privire bărbatului şi fu uimită de cât de multe şuviţe roşietice străluceau în părul lui înainte să iasă din soare şi să se îndrepte spre umbră. Fără să se gândească, spuse:

— Nessi! Apoi, se corectă repede. Aaaa, ei bine, este prescurtarea de la Nestor.

— Nu e cine ştie ce prescurtare, numai o literă diferenţă, sublinie el.

Ea îl privi prinzându-şi părul roşcovan înainte de a se aşeza pe pătura pe care vizitiul o întinsese pe iarbă.

— Dacă ai o problemă cu numele meu, nu-l folosi, răspunse ea puţin cam aspru.

— Deloc, dar îţi voi spune Ness, care este mai scurt decât Nestor, dacă eşti de acord.

Ea simţea că lui nu-i păsa dacă era sau nu de acord, căci avea să-i spună Ness oricum.

— Cum vrei. Şi tu şi băiatul? Cum vă numiţi?

— Pe băiat îl cheamă Charley, spuse el. Familia şi prietenii îmi spun Monty.

Ea ştia că era o minciună. Îi auzise pe el şi pe băiat vorbind despre noile nume care le fuseseră date. Spera să afle în următoarea jumătate de oră de ce nu-şi puteau folosi numele adevărate în timpul călătoriei, precum şi destinaţia lor.

Se opriseră lângă drum să mănânce şi să dea răgaz cailor. În jur se aflau numai un stejar bătrân, o fâneaţă şi

câteva ferme în depărtare. Ultimul grup de copaci pe lângă care trecuseră era mult în spatele lor. Gardienilor ei nu le plăcea să fie atât de departe, dar trebuiau să se obişnuiască. Nu erau multe păduri în drum spre Cheshire, iar asta ar fi putut fi o problemă şi pentru sine, constată ea.

Se oprise la ultimul grup de copaci pentru a se uşura, apoi mersese la galop cu Zăpadă pentru a prinde din urmă trăsura. Cei doi dinăuntru nu aveau să observe, dar vizitiul se întorsese spre ea, fără îndoială întrebându-se de ce dispăruse.

Stătea de cealaltă parte a coşului mare pe care vizitiul îl aşezase pe pătură, în faţa lui Monty, şi-şi încrucişă confortabil picioarele. Charley plecase şi încă nu se întorsese. Monty se uita fix la ea. Era o privire îndrăzneaţă, care o făcea să se simtă foarte inconfortabil. Chiar dacă stăteau sub stejar, zona umbrită era încă destul de luminată de soarele din jur – iar el poate că vedea ceva ce ea nu dorea ca el să vadă, în ciuda glugii pe care o purta. Îşi dăduse jos eşarfa mai devreme deoarece ziua aceea de primăvară devenise destul de caldă, dar acum îşi dorea să nu o fi făcut.

Ea se uită în spate să vadă ce-l reţinea pe Charley, dar nu-l văzu.

— Protejatul tău a dispărut.

— Nu, nu a dispărut.

Se întoarse şi-l văzu pe Monty făcând semn spre câmpul din dreapta ei. Când privi în acea direcţie îl văzu pe băiat mergând alert, făcând exerciţii. Era o idee bună şi i s-ar fi părut foarte normal dacă ar fi vrut să se alăture cuiva de vârsta ei în loc să mai îndure privirea curioasă, de smarald, a lui Monty.

Era pe cale să se ridice pentru a face asta, dar el adăugă:

— Sunt foarte serios în privinţa misiunii mele. Nu voi scăpa din vedere băiatul.

Când el se holbase la ea în tot timpul ăsta? Nu avea să-i spună asta şi să-l facă să-i spună ce vedea aşa interesant la ea. Ea încercă să abată posibilele lui gânduri,

întrebând:

— De ce ai furat caii?

— Am furat de la hoţii care voiau să fure de la noi. Mie mi se pare dreptate, nu crezi?

— Presupun că da, dacă pui problema aşa.

— Şi totuşi, a existat un motiv şi mai prudent. Pur şi simplu nu am vrut să dea de cai prea repede şi să decidă că rănile lor mai puteau aştepta să fie îngrijite până când ne vor ajunge din nou. În plus, putem schimba caii, deşi bruta aia imensă a ta probabil că ar putea trage singură trăsura şi ne-ar putea face să ajungem la destinaţie în jumătate din timp.

— A fost crescut să fie cal de povară, dar nu a fost niciodată unul, a fost, în schimb, un prieten, aşa că refuz sugestia. Unde să ne ducă?

— O, undeva în nord, cred că pe coastă, o moşie unde am fost invitaţi sa stăm pentru o lună sau două. Sunt sigur că nu-i va deranja dacă voi aduce încă un oaspete.

— Şi pe Arlo, spuse Charley în timp ce se aşeza, întinzându-se spre coş.

— Odată ce ajungem la destinaţie, Arlo se poate întoarce la Londra, răspunse Monty.

— Nu, nu poate, insistă Charley.

Vanessa observă că băiatul nu mai purta bijuteriile, cel puţin în mare parte, probabil la cererea lui Monty. Să scape de hainele împodobite probabil că necesita o schimbare de veşminte, dar părul auriu, frumos, probabil că avea să fie primul lucru pe care cineva l-ar fi observat la el.

— Nu este atât de frumos, îl auzi ea pe Monty spunând când ea se uită stăruitor la băiat. Charley îl privi imediat pe Monty cu reproş, dar cu înfumurare, pentru remarca lui.

Vanessa nu se putu abţine şi chicoti.

— Dar părul lui este.

— Excelentă observaţie, fu de acord Monty, apoi i se adresă lui Charley, Avem nevoie de o glugă pentru tine, băiete. Dacă ai una îngropată printre haine în cufăr, scoate-o. Altfel, Arlo poate opri în următorul oraş să cumpere una

înainte să continuăm. În privinţa şederii lui Arlo, te rog, explică.

— Ai presupus că este numai un vizitiu, dar nu este. Arlo este cu mine, menit să fie valetul meu din ziua în care m-am născut.

Monty oftă.

— Gata cu speranţa că va şti dacă ne vom apropia de un han înainte de lăsarea serii.

— Nu, nu a mai ieşit din Londra până acum, aşa că nu are de unde să ştie.

— Unde dracu' i-a fost capul lui George, când s-a gândit să nu ne dea un vizitiu adevărat?

— Arlo are o hartă.

Monty bombăni. Vanessa se abţinu să nu râdă, dar făcu o remarcă în privinţa a ceea ce devenea evident.

— Nu pare să fii gardianul lui Charley de mult timp.

— Mai degrabă un gardian absent până acum, spuse Monty evaziv.

Ea decise să nu insiste şi reveni la ceea ce el considera a fi o dilemă, spunând:

— Este greu să te rătăceşti în Anglia dacă eşti pe drum. Drumurile duc către oameni, iar oamenii pot cere direcţii.

— Mulţumesc foarte mult, Nestor, pentru o informaţie pe care o cunosc, care însă nu mă ajută deloc dacă nu găsim oameni pe care să-i întrebăm înainte… sau poate ştii tu dacă vom ajunge la un han înainte de lăsarea serii?

Ea fu ofensată de tonul lui sarcastic. Dacă nu i-ar fi fost foame şi nu ar fi fost tentată de aromele care veneau dinspre coş, poate s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Nerăbdarea ca a lui ar fi putut fi periculoasă – sau numai amuzantă. De fapt, era încă un lucru pe care ea-l găsea interesant la el. Era el chiar atât de obişnuit să câştige orice dispută, încât devenise acid şi sarcastic când era contrat? Dar era atât de prostesc! Chiar nu observase el călătorii pe lângă care trecuseră şi care veneau din direcţia în care mergeau ei? În trăsură, probabil că nu i-a văzut.

Apoi auzi un călăreţ venind spre ei.

— Poţi să-l întrebi pe el, spuse ea cu puţină înfumurare, şi arătă cu degetul spre drum. Dar, dacă nu întârziem prea mult aici, vom ajunge la un han înainte de lăsarea serii.

El o privi contrariat.

— Vii dinspre nord, nu?

— Da.

— Şi nu puteai să spui asta?

Ea zâmbi.

— Tocmai am făcut-o. Nu am avut probleme să găsesc un pat unde să dorm în fiecare seară. Nu a trebuit să stau însă la următorul ban la care vom ajunge, adăugă ea. Îmi folosesc mai bine timpul călărind singură cu Zăpadă.

El privi peste capul ei, spre animal.

— Atunci nu te grăbeşti să ajungi acasă, având în vedere că mergi după noi?

Presupuse că acolo mergea. Sau se gândise că întrebarea avea să o facă să-şi dezvăluie destinaţia, ceea ce nu avea de gând să facă, aşa că răspunse numai:

— Sunteţi o companie de călătorie interesantă care va rupe monotonia unei călătorii lungi.

— Nu cred că mi s-a mai spus interesant înainte, remarcă Charley cu puţin snobism înainte de a arunca un şervet în poala ei.

— Eu ştiu sigur că nu, adăugă Monty râzând, apoi adăugă privind spre Charley: Te asigur însă că nu suntem deloc interesanţi, numai oameni normali care fac o călătorie lungă.

Încă o minciună, se gândi Vanessa, dar el nu ştia că ea-l auzise reamintindu-i lui Charley în trăsură că fuseseră acceptaţi ca oaspeţi acolo unde mergeau ca o favoare pentru prinţul regent. Şi asta nu era interesant? Fără îndoială că ascundeau ceva, dar şi ea o făcea.

Băiatul începu să-i întindă mâncarea. Era foarte multă şi era şi o mâncare foarte luxoasă, potrivită pentru un rege sau cel puţin pentru un grup de nobili, dar nu se plânse. Existau câteva tipuri de brânză, fructe a căror denumire nu

o cunoştea deoarece nu le mai văzuse înainte, un maldăr de sendvişuri, fiecare legat pe toate părţile cu funde pentru ca umplutura să nu cadă, şi bucăţi de pui fript, cu pieliţa atât de crocantă că trosnise atunci când muşcase din ea.

De oriunde venea acest cuplu ciudat, presupunea că acel coş cu mâncare atât de luxoasă venea direct din bucătăria prinţului regent.

Fără să pară prea curioasă, remarcă:

— Vreunul dintre voi a pregătit prânzul ăsta atât de elegant?

Charley o privi cu atâta neîncredere, încât ea râse.

— Ei bine, evident m-am referit la unul dintre bucătarii voştri.

— Este departe de a fi elegant dacă eşti obişnuit cu zece feluri de mâncare din cele mai fine cărnuri şi sosuri, spuse Charley mândru. Bucătăria englezească păleşte în comparaţie cu bucătăria…

Monty interveni:

— Am priceput, băiete. Ţi-e dor de bucătarul tău. Data viitoare adu-l şi pe el! Sunt sigur că va putea să prepare mâncăruri minunate la foc de tabără.

Charley strânse din buze la remarca lui, dar o clipă mai târziu o privi pe Vanessa şi întrebă:

— Eşti englez, băiete?

I se păru incredibil că un băiat la fel de tânăr ca ea i se adresa astfel, dar ea răspunse numai:

— Nu par englez?

— Eu par englez, dar nu sunt, răspunse el.

— Da?

Charley lăsă capul în jos, iar ea observă de ce. Monty îl privea cu subînţeles. Astfel, ea completă:

— De fapt, ai puţin accent.

— Şi tu, remarcă Monty. Scoţian?

Ea chicoti.

— Numai puţin prin sânge, dar sunt născut şi crescut în Anglia… în mare parte. Mi-am petrecut numai ultimii ani în Scoţia, aşa că presupun că am căpătat puţin accent.

— Ce ai făcut acolo? întrebă Monty natural.

— Mi-am vizitat familia, spuse ea înainte să ia o îmbucătură mare din sendviş pentru a nu mai fi nevoită să spună altceva.

I-ar fi plăcut să savureze acel prânz incredibil, dar Monty se holba la ea în timp ce mânca. Începuse să devină enervant deoarece şi ei îi plăcea să-l privească, dar nu o putea face, căci ar fi sfârşit întâlnindu-i fascinanţii ochi verzi. Aşa că mâncă în continuare cu poftă, apoi părăsiră micul lor picnic pentru a-i da lui Zăpadă un fruct cât timp însoţitorii ei terminau de mâncat.

Rămase însă acolo numai câteva momente înainte ca Monty să-şi treacă braţul peste umerii ei, spunându-i conspirativ:

— Nu vom spune asta protejatului meu decât dacă va ghici, dar dacă încercai intenţionat să semeni cu un băiat, probabil trebuia să-ţi umfli umerii şi să-ţi murdăreşti obrajii, fetişcano!

Vanessa bombăni, se întoarse şi-i dădu un pumn în burtă. Ignoră durerea pe care o simţi în încheietură atunci când lovi cu toată puterea ceea ce i se păruse a fi un zid. Era prea satisfăcută de gâfâiala pe care o auzi în timp ce el expira, aplecat.

Pentru siguranţă, strigă:

— Ce fel de idiot crezi că sunt? Cum să-mi spui fetişcană? Pune-ţi ochelari, prostule!

El se îndreptă.

— Nu este prima dată când m-am înşelat şi, de fapt, am crezut acelaşi lucru despre protejatul meu când i-am văzut chipul frumos prima dată, dar s-a oferit să-mi arate semnele bărbăţiei.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să-mi scot pistolul în loc să-mi strâng pumnul. Fetişcană! Unele insulte nu pot fi înghiţite. Aici ne vom despărţi drumurile…

— Aşteaptă, spuse el, oprind-o în timp ce ea sărea să-l încalece pe Zăpadă. Senzaţia mâinilor lui pe mijlocul ei o sperie, dar el îi dădu drumul îndată ce ea ajunse iar cu picioarele pe pământ. Îmi voi cere scuze dacă este nevoie, dar cu siguranţă nu sunt primul care face presupunerea

asta… având în vedere…

— Având în vedere ce anume? bombăni ea.

— Umerii şi talia îngustă, obrajii delicaţi ivorii pe care i-am remarcat şi gluga aia sub care te ascunzi în mod evident. Presupun că eşti prea tânăr să ai barbă, dar cel puţin fă ce îţi sugerez şi murdăreşte-ţi faţa cu nişte pământ ca să-ţi poţi da jos gluga.

— Nu mă ascund. Gluga mă protejează de vânt când călăresc.

— Acum nu călăreşti! răspunse el, tonul lui devenind comic. Ei bine, dacă te temi numai că vei fi recunoscut de cineva cu care ne vom întâlni, atunci, te rog, continuă aşa, *băiete,* şi acceptă-mi sincerele scuze. Şi eu învăţ câte ceva despre cum să mă ascund, aşa că cine sunt eu să mă plâng de comportamentul altora? Eşti în continuare bine-venit să stai cu noi. Unde-s doi, puterea creşte, şi tu ştii să mânuieşti pistoalele alea pe care le cari. Şi nu uita că mă găseşti interesant.

Glumea acum?

— Pe tine şi pe băiat! strigă ea după el. Se uită fix la spatele lui Monty în timp ce se întorcea la Charley pentru a-şi termina prânzul. Acceptase că ea era băiat, nu? Era pentru prima dată în timpul călătoriei ei când cineva o confruntase în privinţa genului. Până acum însă nu întâlnise pe nimeni cu care să vrea să converseze mai mult şi cu care să împartă prânzul. Brusc, îşi dădu seama că nu conta dacă Monty şi protejatul lui aveau să afle în cele din urmă că era femeie. Ei bine, era un comportament scandalos să se dea drept băiat, dar nu aveau să afle niciodată cine era şi în câteva zile drumurile aveau să li se despartă şi nu îi va mai vedea vreodată.

Prefera să rămână însă deghizată în băiat deoarece o făcea să călătorească mult mai uşor. În plus, de ce să ofere vreo informaţie despre ea când ei îi ascundeau adevăratele lor identităţi? Era însă de acord că Monty avea dreptate într-o privinţă. Trebuia să aibă mai multă grijă şi să nu permită cuiva să se uite la faţa ei, care în mod clar îi trăda feminitatea.

Privi spre iarbă şi se încruntă în timp ce se aplecă pentru a lua o mână de pământ. Apoi se îndreptă repede şi-şi scutură mâinile, râzând. Nu avea să meargă atât de departe pentru a convinge pe cineva că era băiat. În schimb, avea să-şi pună la loc eşarfa.

Capitolul 8

Ajunseră pe înserat la Hanul Trăsura Zburătoare. Arlo se oprise o scurtă perioadă la amiază într-un orăşel şi cumpărase o pelerină cu glugă pentru Charley. Era una din lână, modestă, maronie, dar îi acoperea buclele aurii şi îi ascundea gulerul cu pietre preţioase. Servitorul purta şi el unul acum. Din solidaritate cu stăpânul lui? Vanessa era curioasă. Oricum ar fi fost, se simţea mai bine pentru că purta gluga înăuntrul hanului, deoarece având în vedere că toţi trei le purtau, ea sărea mai puţin în ochi.

Mai înnoptase la câteva hanuri numite Trăsura Zburătoare în drumul ei spre sud. Cu sediul în Manchester, Trăsura Zburătoare construise numeroase hanuri de-a lungul drumului spre Londra pentru a caza pasagerii care se aflau în trăsurile lor şi pentru a onora pretenţia de a-şi transporta în mod confortabil clienţii de la Manchester la Londra în trei zile şi jumătate. Una dintre aceste trăsuri tocmai intrase şi lăsase câţiva pasageri pentru a înnopta, astfel încât rămăseseră numai două camere disponibile pentru altcineva.

Desigur că Monty le luă pe amândouă, dar Vanessei nu-i plăcu atunci când îl auzi spunându-i lui Charley:

— Tu şi Arlo puteţi împărţi o cameră, Nestor se va îngrămădi cu mine în cealaltă.

— Parcă spuneai că protejatul tău nu va scăpa niciodată din ochii tăi, îi reaminti Vanessa.

— Eu şi Charley am discutat despre asta în trăsură. Şi-a exprimat dar preferinţa de a împărţi camera cu servitorul lui şi, cum mă voi afla în camera de peste drum, iar hangiul

mi-a confirmat că uşile se încuie, am decis să-i satisfac dorinţa – cererea, ce-o fi ea.

— Pentru?

— Dacă l-ai fi auzit cum s-a plâns că trebuie să poarte o pelerină din lână cu glugă, nu ai mai întreba. Băiatul crede că lâna trebuie să stea numai pe oaie.

Ea ar fi râs, dar pentru a doua oară într-o zi, se întreba dacă el încă suspecta că ea era femeie şi o testa pentru a-şi arăta furia feminină. Mai devreme, când trăsura lui se oprise pentru a se uşura, strigase spre ea:

— Aici, Ness, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să li se alăture, în timp ce se uşurau pe acelaşi copac.

Intenţionase deja să folosească un pâlc de pădure, pe care-l observase înainte ca trăsura să se oprească, aşa că spuse numai:

— Îmi găsesc singur copacul, mulţumesc!

— Te ruşinezi cu mărimea ta?

Ea se felicită că citise cartea de anatomie pe care unul dintre tutorii ei i-o dăduse şi nu fu nevoită să întrebe la ce se referea.

— Da, dacă chiar vrei să ştii.

— Foarte bine, atunci! strigase el, râzând în acelaşi timp, confirmându-i impresia iniţială că o testa numai.

Nu o tachina însă atunci când venise vorba să împartă aceeaşi cameră. Fie că nu mai suspecta că era femeie şi nu vedea nimic greşit în acest aranjament – fie din contră. În orice caz, probabil se aştepta să se întoarcă şi să doarmă din nou pe Zăpadă în loc să doarmă cu el în acea noapte. Sau poate încerca să o forţeze să recunoască faptul că era femeie şi să ceară o cameră pentru ea. Ea nu făcu nimic din toate astea.

Inima îi bătea cu putere, indecisă. Ştia că era scandalos să împartă o cameră cu un bărbat, dar acest bărbat nu avea nicio idee despre cine era ea. Decise să-i accepte provocarea – dacă asta era cu adevărat. La urma urmelor, nu era sigură că el încă suspecta că era femeie, aşa că de ce să se deconspire dacă nu era nevoită? În plus, o intriga. De ce nu se putea distra puţin, observându-l

îndeaproape? Nu avea să permită să se întâmple ceva cu adevărat necuviincios.

— Merg să verific dacă Zăpadă este instalat bine pe timpul nopţii, spuse ea însoţitorilor ei.

— Sau să fugi cu el fără să-ţi iei la revedere?

În drum spre han, aruncă o privire peste umăr, spunându-i lui Monty:

— Deloc! Dacă mâncăm, comandaţi-mi şi mie ce luaţi voi, voi lipsi numai câteva minute.

În grajd, observă că Zăpadă fusese deşeuat şi că grajdul era plin cu fân. Se întrebă dacă nu ar trebui să doarmă iar pe spatele lui. În mod logic, Monty ar trebui să împartă camera cu Charley, iar ea să o împartă cu Arlo. Oare planul de a dormi era într-adevăr modalitatea lui Monty de a se revanşa faţă de Charley?

— Eşti cu indivizii ăia de bunăvoie?

Vanessa tresări. Fu uimită cum un bărbat atât de masiv se putea mişca atât de silenţios. Cu pieptul lat, cu peste 1,8 m înălţime, Donnan MacCabe stătea lângă ea, cu mâinile în sân, inexpresiv. Donnan şi fratele lui, Calum, erau înrudiţi cu stră-străbunicul ei şi, deci, de departe, şi cu ea.

— Da, călătoresc şi ei spre nord şi aş prefera să fiu cu ei până cotesc spre vest, către casa mamei. Amintindu-şi de hanul aglomerat, adăugă. Nu mai sunt camere libere pentru tine şi fratele tău.

— Calum a plecat călare înainte să găsească una, spuse el, apoi o avertiză. Dacă vei fi iar acostată pe drum, domnişoară, vom interveni.

— Cum vreţi, numai nu le spuneţi însoţitorilor mei de călătorie că sunteţi cu mine.

— Nu mai eşti singură, deci de ce nu?

— Pentru că tot nu am nevoie de paznici pentru a mă proteja şi nu vreau să creadă cineva că am nevoie.

Donnan tot nu părea mulţumit.

— Tatăl tău crede că ai nevoie să fii păzită, cu atât mai mult cu cât călătoreşti cu trei bărbaţi străini.

Când îl menţionă pe tatăl ei, ea dădu înapoi.

— Puteţi spune că sunteţi servitorii mei şi că ne-am despărţit, dar m-aţi prins din urmă. Dar puteţi încerca să păreţi mai puţin fioroşi?

Râsul lui era un zgomot de bas.

— Dacă ai vreo idee cum putem face asta, te ascultăm.

Ea pufni.

— Cel puţin aşteptaţi până mâine-dimineaţă. Sunt prea obosită să explic în seara asta.

Întorcându-se la han, găsi perechea ciudată, stând la una dintre mese cu Arlo, ceea ce o surprinsese. Servitorii de obicei nu stăteau cu stăpânii, dar cum Arlo fusese cu Charley din ziua în care se născuse acesta, era evident mai mult decât un servitor pentru băiat, în plus, erau numai câteva mese în han şi toate erau ocupate de alţi călători.

— Nu prea am avut de unde alege, spuse Monty în timp ce ea se aşeză în faţa lui. Friptură normală sau friptură cu carne multă, iar tu arăţi de parcă ţi-ar trebui mai mulţi muşchi, aşa că vei primi friptură dublă.

Ea aruncă o privire farfuriei mari din faţa ei şi văzu hălci de carne, dar nici urmă de legume. Charley, care stătea lângă ea, comandase la fel, aşa că ea spuse:

— Da, nouă, băieţilor, ne lipsesc, din păcate.

Charley îşi dădu pelerina jos, ridică braţul şi-l flexionă. Ea fu deranjată când văzu o umflătură uşoară ridicându-se pe braţul lui pe sub haină, contrazicându-i remarca. Apoi el se uită la al ei, aşteptând evident ca ea să-şi arate muşchii.

Ea pufni.

— Nu este o competiţie!

Charley râse, decizând aparent că el câştigase. De asemenea, bea vin cu ceilalţi doi bărbaţi, iar Monty luă sticla de pe masă şi turnă puţin în paharul ei gol. Ea puse repede mâna pe el, dând din cap. El privi contrariat, dar ea îşi aruncă ochii spre farfuria cu friptură. Nu avea să-i explice de ce avea nevoie de toate simţurile treze în acea noapte şi nu ameţite, când nu era ceva ce ar fi spus un băiat în mod normal.

Ea găsi carnea moale şi sosul gustos, şi totuşi,

Charley, care terminase pe jumătate porţia, se plângea zgomotos în direcţia lui Monty;

— Este o mâncare groaznică!

— George te-a răsfăţat cu mâncărurile lui luxoase, nu-i aşa? răspunse Monty.

— Cine este George? interveni ea.

Dacă se referea la prinţul regent, ea îşi dorea ca el să spună asta direct, dar Monty răspunse numai:

— Un prieten.

Charley nu terminase însă cu văicărelile.

— Sper că te vei descurca mai bine mâine, Monty.

Vanessa observă alţi câţiva oameni din sufragerie privind spre masa lor.

— Vorbeşte mai încet! Friptura este foarte bună, face o treabă bună umplându-ţi stomacul – cerşetorii nu pot…

Suspinul lui Charley şi expresia îngrozită îl determinară pe Monty să facă o pauză, după care să completeze, deşi puţin cam aspru:

— Nu putem fi mofturoşi pe drum, băiete! Gazda noastră cu siguranţă ne va oferi mese mai bune, dar încă nu am ajuns. Aşa că, între timp, vom suferi în tăcere şi ne vom mulţumi cu ce avem.

— Eu…

— Ai spus destul, îl întrerupse Monty.

Băiatul îşi încheie însă gândul, foarte indignat:

— Ar fi trebuit să-mi aduc propriul bucătar.

Vanessa trebui să-şi înăbuşe râsul. Charley chiar era un copil răsfăţat – un copil bogat, răsfăţat. Monty nu părea să aibă răbdare cu toanele lui, nici chiar cu cele superficiale, sau poate că nu-i plăcea ceea ce dădeau de înţeles comportamentul exagerat şi observaţiile arogante ale persoanelor din sufragerie – că era bogat. Bine că băiatul îşi dăduse jos bijuteriile! Hoţii ar fi pândit în orice cotlon, fără să constate că pietrele erau false.

Cine dracului erau cei doi? Îşi dorea să ştie. Nobili, evident, şi probabil sus-puşi dacă îl cunoşteau pe prinţul regent. Deşi crezuse că probabil se aflau într-o misiune secretă pentru prinţ, începuse să suspecteze că ar putea să

fie, în schimb, în pericol. Altfel de ce ar fi călătorit atât de modest, ascunzându-şi identitatea?

Îşi terminară repede cina şi, în curând, cei patru urcară spre camerele lor. Vanessa începu să se simtă puţin nervoasă pentru că trebuia să doarmă în cameră cu Monty… sau era nerăbdarea? Putea face asta. La urma urmelor, aveau numai să doarmă.

Nu-l observase pe Donnan intrând în han după ce vorbise cu el, dar când ajunse la etajul al doilea văzu o altă scară care ducea în spatele hanului. Era mulţumită că fraţii aveau o cameră în apropiere, nu pentru că s-ar fi gândit că avea să aibă nevoie de ei, dar nu putea nega că mereu adormea repede când îi ştia în apropiere. Cu toată bravura despre faptul că era capabilă să aibă singură grijă de ea – şi nu se îndoia că era –, tot era reconfortant să ştie că nu trebuia să o facă.

— Suntem doi, iar patul este suficient de mare pentru amândoi, observă Monty când intrară în cameră, unde două lămpi erau aprinse.

Avea dreptate, doi bărbaţi aveau să împartă patul, fără să se gândească la altceva. Şi chiar părea confortabil, dar ea nu se urcă.

— Sforăi, spuse ea.

— Te voi înghionti dacă o faci.

Ea miji ochii în timp ce el se întoarse spre noptieră, desfăcând bagajul pe care-l adusese cu el.

— Nu o vei face, nu? spuse ea sfioasă.

— Nu ţi-o datorez, băiete?

— Pe dracu! Eşti norocos că nu te-am provocat la duel pentru insulta ta de astăzi.

— Nu, tu eşti norocos că nu am făcut-o, îi răspunse el. Cum vrei tu! Eşti liber să dormi pe podea!

Ea trase pătura şi una dintre perne şi le aruncă lângă perete, de cealaltă parte a camerei. Când privi spre el, observă că aşezase cel puţin şase pistoale pe masă.

— Pentru ce sunt astea? întrebă ea.

El îi răspunse fără să se întoarcă:

— Preventiv.

— Preventiv?

— În caz că cineva loveşte cu toporul în uşă.

Ea pufni.

— Dacă nu vrei să-mi zici, spune-mi să-mi văd de treaba mea.

— Atunci de ce nu faci asta?

Oare chiar îl găsise interesant? Era un nobil foarte nepoliticos, probabil un lord care era condescendent, tăios şi cam certăreţ când era neliniştit. Atunci, încă întors cu spatele la ea, începu să se dezbrace.

Ea făcu ochii din ce în ce mai mari privindu-l. El îşi scoase haina, apoi cămaşa. Făcută dintr-o pânză fină, pluti o clipă înainte să aterizeze pe podea. Ochii ei se îndepărtară de ea, revenind asupra muşchilor mari. Observă o cicatrice, rotundă şi închisă la culoare, ca urma unui glonţ, pe partea stângă superioara a spatelui său. Oare fusese împuşcat în spate? Sau oare îi trecuse prin piept? În mod evident, îi evitase inima, dar la limită.

Voia să-l întrebe despre cicatrice, dar nu voia să-i dovedească faptul că-l privise suficient cât să observe. El stătea pe marginea patului, descălţându-se de ghete, apoi se ridică să-şi dea pantalonii jos, rămânând numai în lenjerie. Ea făcu ochii şi mai mari şi-şi înăbuşi un suspin. Era prea mult pentru simţurile ei să vadă atât de multă piele goală. Obrajii i se aprinseră, simţi un gol în stomac şi cea mai ciudată dorinţă de a-l atinge, de a-i atinge muşchii formându-se sub degetele ei. Vara trecută, în Fraserburgh, văzuse un scoţian la bustul gol care ridica şi arunca trunchiuri de copac la o competiţie de aruncare a buştenilor, dar niciodată înainte nu mai văzuse de aproape un bărbat atât de frumos, cu un trup superb.

Fascinată, spuse cu voce tare:

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de glonţ?

El se întoarse spre ea. Nu era ce-şi dorise ea! Îşi lăsă capul jos, suficient pentru a-şi ascunde chipul în umbră, dar putând în continuare să zărească pe sub marginea glugii. Stând cât de departe putea în cameră, probabil că i-ar fi putut întâlni privirea, dar a ei nu urcă mai mult de umerii

lui. Chiar nu se putea abţine. Acum avea o privelişte perfectă a pieptului său lat, a muşchilor braţelor şi picioarelor. Primea exact ce-şi dorise atunci când decisese să nu protesteze faţă de împărţirea camerei cu el – o şansă de a-şi satisface curiozitatea despre cum arăta un trup bărbătesc superb.

În loc să-i răspundă, spuse:

— De ce porţi încă pelerina?

— Este curent aici.

— Nu, nu este.

— Ei bine, va fi pentru mine. Nu ai dormit niciodată pe podea pentru a observa cât de rece poate fi pe jos?

— Tocmai am renunţat la pătura mea, îţi va fi bine.

— Ia-o înapoi şi încetează să mai tragi de timp. Sau îţi provoacă amintiri neplăcute să vorbeşti despre rana ta şi de aceea nu vrei să povesteşti?

— Încăpăţânarea este trăsătură de familie?

— Nu, m-am ales eu cu toată.

El râse în cele din urmă, renunţând.

— Regimentul meu a fost trimis în Războiul peninsular, însărcinat cu recuperarea teritoriul de la francezi şi apoi cu protejarea lui. Am mai fost împuşcat înainte, o rană minoră care încă nu se vindecase când am fost împuşcat din nou. Starea mea nu se ameliora, aşa că în cele din urmă m-au dus acasă să mă recuperez… sau să mor. Nu cred că chirurgii militari erau siguri care variantă era mai probabilă. Am stat în convalescenţă cu familia mea, iar tata m-a făcut să promit că nu mă voi întoarce acolo. Cred că a făcut-o când deliram din cauza febrei, deoarece nu-mi amintesc să-i fi făcut acea promisiune, dar el jură că am făcut-o.

— Te doare?

— Ocazional.

El îşi întinse braţele deasupra capului, mişcându-şi trunchiul dintr-o parte în alta, poate pentru a vedea dacă aceasta era una dintre ocazii, şi suspină. Ea se înfioră.

— Deci te doare?

— Numai în spate, niciodată în piept, al naibii de

ciudat, îi răspunse el. De obicei mă ajută puţin masaj, dar nu pot ajunge acolo.

Ea rămase fără aer. Nu îi sugerea să-i maseze spatele, nu? Nu ar fi deranjat-o! Nu îndrăzni să cedeze tentaţiei care avea să ducă la mai mult decât un masaj pe spate, dacă avea să se apropie atât de mult de el.

— Sau mă poţi lăsa să dorm pe podea, adăugă el Suprafeţele tari tind să ajute când rana asta veche mă supără. Te-ar deranja să dormi tu în pat?

Ea încuviinţă şi se îndreptă spre patul care părea confortabil, în timp ce el luă două dintre cele două pistoale şi se îndreptă spre pătura care fusese întinsă pe podea. Avea să se întrebe de ce dormea ea în haine după ce el se dezbrăcase aproape complet, aşa că ea se băgă repede sub aşternuturi pentru ca el să nu observe şi se întoarse cu spatele la el.

Ea presupuse că el încă o privea atunci când întrebă:

— Ai adormit deja, Ness?

Sigur că nu, trecuseră numai câteva clipe de când se băgase în pat, dar spuse:

— Da, şi plecăm mâine-dimineaţă, aşa că şi tu ar trebui să dormi.

— Spune-mi despre tine. Încep să cred că secretele tale sunt mai interesante decât ale mele.

— Nu am fost suficient de clar că dorm?

El râse.

— Fără îndoială! Foarte bine, vom relua conversaţia dimineaţă, când nu vei dormi.

O jumătate de oră mai târziu, el bolborosi:

— Ar fi trebuit să beau mai mult decât vin ieftin. După o clipă, adăugă: La dracu’, vreau să facem pace!

Vanessa nu-i răspunse, dar se întreba ce naiba voia şi spună să asta. El nu era singurul care nu reuşea să adoarmă în seara asta.

Capitolul 9

În timp ce Montgomery stătea întins pe podea, se gândea chiar la fetişcana aia drăguţă din patul din apropiere. Pe cine credea că păcălea?

Nu se putuse abţine să nu se uite stăruitor la ea din momentul în care bănuise că era femeie, atunci când se întorsese să se uite după Charley când se opriseră pentru prânz, iar el îi observase puţin din chip. Fusese dat pe spate. Îndrăzneala ei de a încerca să se dea drept băiat când talia îi era atât de îngustă, mâinile atât de delicate, chipul atât de feminin şi de frumos. De ce se deghizase? Sau poate că nu se deghizase. Poate fusese crescută fără fasoanele feminine, poate că niciodată nu purtase rochie, nu-şi coafase părul şi nu-şi machiase ochii. Dumnezeule mare, ar fi răvăşitoare dacă ar face-o! Dar de ce continuase farsa după ce fusese descoperită?

Negarea ei era prostească, nu conta deloc. Nu făcea decât să-l determine să o deconspire, pentru a putea călători împreună şi altfel. O lăsase să creadă că farsa ei funcţiona încă, deoarece nu voia ca ea să fugă. Totuşi, încercarea de a o tenta pe fetişcană să se deconspire sau să o forţeze să strige la el într-o criză de furie pentru că se dezbrăcase în faţa ei dovedise că ideea de a se bucura de o noapte de amor cu ea îl transformase într-un prost. Gata cu prosteala! Indiferent de motivul pentru care ea voia ca lumea să o ia drept bărbat, el avea să-i cânte în strună şi să renunţe la ideea de a o băga în patul lui. Imediat ce decise asta, adormi.

O bătaie puternică în uşă îl făcu să se trezească. Era mult mai puternică decât o bătaie normală. Deoarece lăsase o lampă aprinsă pe timpul nopţii, văzu imediat de ce. În uşă era înfiptă lama unui topor. Nu fusese scoasă, pentru o nouă lovitură. Luând un pistol, alergă spre uşă înainte să se întâmple asta.

Un topor nenorocit! Cum dracului îl găsiseră cuţitarii lui Chanders?

Toporul nu fu scos din uşă. Înainte ca el să poată descuia uşa, auzi o lovitură puternică pe coridor, apoi un alt sunet care nu era la fel de puternic. Când deschise uşa, gata să tragă, nu era nimeni. Aruncă o privire pe hol şi văzu o siluetă târâtă după colţ, pe scări şi, înainte de a dispărea, fiind vizibile numai ghetele.

Un cap apăru brusc sub braţul pe care-l ţinea sprijinit de cadrul uşii, urmat de o mână cu un pistol. Fu uluit de vederea părului roşiatic. Roşcat! Ce culoare încântătoare! Nu e de mirare că ascunsese şi asta de el până acum. Probabil că ea nu ştia că gluga pelerinei pe care încă o purta alunecase pe spate suficient încât să-l lase la vedere. Încerca să treacă de ea pe coridor.

El îşi îndepărtă coapsele pentru ca ea să se poată strecura, înainte să spună:

— Presupun că unuia dintre oaspeţi nu i-a plăcut zgomotul şi i-a pus capăt. Te poţi întoarce în pat, Ness.

— O voi face imediat ce mă asigur că nu este nimeni care trebuie împuşcat.

El aproape izbucni în râs, dar presimţea sa era serioasă.

— Voi face eu asta. Tu du-te înapoi în pat.

— Nu fi absurd. Eu sunt îmbrăcat, tu nu eşti. Ar putea să fie mai mulţi răufăcători jos.

Cearta asta devenea prostească, dar nu era chip să o lase să coboare pe scări şi să dea probabil de mai mulţi dintre cuţitarii lui Chanders. Lăsă arma jos, o luă de talie, apoi o sprijini de şold şi o purtă înapoi în pat.

Ea începu imediat să strige.

— Lasă-mă jos!

El păstră un ton rezonabil explicându-i:

— Am auzi mai mult zgomot dacă ar fi alţi cuţitari jos, aşa că nu există nici un motiv pentru care vreunul dintre noi să îşi piardă somnul din cauza asta. M-ai întârziat deja suficient pentru a merge să-l verific pe Charley. Culcă-te la loc!

— Dar…

— Încetează să mă mai contrazici! Nu-ţi va plăcea

cum voi câştiga, spuse el şi o aruncă în pat.

Nu mai spuse nimic. El aşteptă să vadă dacă ea avea să se întoarcă pe cealaltă parte a patului şi să alerge înapoi spre uşă, dar nu o făcuse. În schimb, trase pătura peste cap şi scoase nişte zgomote nervoase pe sub ea, ceea ce semăna cu un strigăt înăbuşit de frustrare. Agresivă, încăpăţânată… şi cu temperament, însoţitorul lor misterios era o surpriză plăcută.

Îşi luă pantalonii, trase pelerina pe el, luă un al doilea pistol, se întoarse la uşa avariată. Aruncând o privire spre pat, nu văzu vreo mişcare pe sub pătură, dar spuse:

— Voi afla cui trebuie să mulţumesc pentru toporul ăsta. Mă întorc într-o clipă.

Se auzise numai o lovitură puternică, deci nu era îngrijorat de siguranţa lui Charley, dar tot voia să-l verifice pe băiat. La bătaia lui în uşă nu se răspunse imediat, iar aceasta era încuiată, aşa cum trebuia să fie, astfel încât bătu mai tare. Fu deschisă cu putere şi un pistol se apropie de faţa lui, deşi mâna lui Arlo tremura.

Servitorul se dădu înapoi imediat şi îndreptă pistolul spre podea.

— Vă cer scuze, domnule!

— Nu fi ridicol! Sper că, la nevoie, l-ai fi folosit.

— Desigur, şi eu trebuie să-l protejez.

El stătea în pat purtând o cămaşă de noapte ridicol de elegantă. Căsca. Probabil că Charley fusese trezit de zgomot, dar Montgomery presupuse că era prea arogant pentru a se teme, încrezător că oamenii lui aveau să-l protejeze. Uitându-se iar la cămaşa aia de noapte ridicolă, dădu ochii peste cap. S-a zis cu băiatul care încerca să se integreze ca un individ obişnuit.

— Puteţi merge la culcare înapoi! Nemernicul ăla mă căuta pe mine, nu pe tine.

— Încearcă să păstrezi aceste tulburări la minimum!

Montgomery pufni şi ieşi din cameră, dar se opri suficient pentru a auzi uşa închizându-se din nou. Coborî desculţ şi acoperit doar de haină, cu un pistol încă în mână, iar celălalt băgat în pantaloni. Lăsă toporul în faţa biroului

hangiului. Capul bărbatului sângera puţin din cauza loviturii, dar încă respira.

Hangiul se înfioră când îl văzu pe Montgomery.

— Iertare, domnule! Băieţii mei au mers să aducă sfoară şi o vagonetă pentru a-l duce pe criminal în faţa magistratului.

— A întrebat de mine?

— Nu după nume. A zis că avea ceva pentru lordul care s-a cazat aici, aşa că i-am spus în care cameră vă aflaţi, având în vedere că sunteţi singurul oaspete care aduce a lord. În totalitate e vina mea, dar nu suntem obişnuiţi să avem nobili sub acoperişul nostru.

— Ceea ce avea pentru mine era un topor. Un nebun nenorocit. Asigură-te că oamenii tăi vor spune asta magistratului.

Singura persoană din încăperea comună era un individ mare care stătea la una dintre mese cu o halbă de bere în faţă. Montgomery îi surprinse privirea şi arătă spre individ.

— Tu ai făcut asta?

Nu se aştepta neapărat la un răspuns. Bărbatul ar fi putut fi implicat în atac şi acum stătea acolo, încercând să-şi dea seama cum să-şi scoată prietenul.

Primi un:

— Mda!

Montgomery se apropie de el, dar strânse arma mai tare când crezu că ceea ce era numai o umbră în spatele bărbatului se dovedi a fi numai lama unui topor. Individul masiv avea o înfăţişare nepoliticoasă şi-l privea cu atenţie.

Cu prudenţă, spuse:

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să-ţi mulţumesc sau să te întreb dacă ai venit cu bărbatul care mi-a atacat uşa. Pari să porţi aceeaşi armă.

— Toporul este o armă uşoară, nu are nevoie să fie reîncarnată şi pune oamenii pe fugă.

Numai statura omului era suficientă pentru a provoca frică. Cuţitarii lui Chanders din Londra erau brute masive, dar bărbatul ăsta le depăşea fizicul.

Înainte ca suspiciunile lui Montgomery să scape de sub control, individul masiv strigă la bărbatul din spatele biroului:

— Hangiule, cine l-a adus pe ticălos la tine?

— Tu!

Montgomery zâmbi.

— Ei bine, mă bucur că ai fost deranjat mai devreme decât mine şi ai pus capăt zgomotului înaintea mea. Apreciez. Nu aş fi putut dormi cu sânge împrăştiat în camera mea.

— Merg să verific grajdul, îi spuse scoţianului mare şi apoi se îndreptă spre uşă, apucând una dintre lămpi.

— Aştepţi mai mulţi?

Montgomery se opri şi recunoscu:

— Numai o precauţie. Vreau să mă asigur că nu există alţi indivizi suspecţi care să dea târcoale.

Nu credea că mai erau, altfel ar fi urcat împreună să-i taie capul, dar datoria faţă de protejatul lui era să se asigure. Chanders cu siguranţă era hotărât să se răzbune. Fără îndoială că supraveghease casa familiei Townsend din Londra când Montgomery nu se întorsese în apartamentul lui. Cel care supraveghease probabil că-l văzuse plecând în trăsură cu Charley şi urmărise trăsura părăsind Londra pe drumul spre nord-vest. Chiar dacă bărbatul păstra distanţa, tot ce avea nevoie să facă era să verifice toate hanurile de pe drum până să-l găsească.

Ce mai alai îl urmărise pe el şi pe băiat ieşind din Londra în această dimineaţă, se gândi el. Era un moment bun să se uite în desagii pe care-i luase de la străini. Ceva din conţinut putea lămuri într-o oarecare măsură de ce tâlharii ăia fuseseră dispuşi să împuşte mortal pentru a-l captura pe băiat. Sau îl voiau pe Charley mort?

Ieşind, văzu un cal singur legat acolo, apoi se sperie auzind:

— Poţi fi liniştit, omule, nu vor mai fi atacuri. Fratele meu va sta aici de pază pentru restul nopţii.

Montgomery aruncă o privire într-o parte, apoi în sus, la dracu’, foarte sus. Cu siguranţă nu era obişnuit să stea

lângă un bărbat mai înalt decât el. Nici nu-l auzise pe scoţian ieşind pentru a i se alătura pe verandă.

— Încă o dată, apreciez, dar tot vreau să arunc o privire prin grajd.

Intrând în grajd, fu uluit de vigilenţa bărbatului şi de disponibilitatea lui şi a fratelui său de a face asta. Fără îndoială că era vorba de bani. Hangiul probabil că-i angajase după incident, cel puţin până când nu se va mai afla un lord sub acoperişul lui. La urma urmelor, nobilii călătoreau în propria trăsură şi de obicei nu stăteau în hanuri pentru trăsuri, construite special pentru şederea călătorilor.

Găsi cei doi desagi unde Arlo îi îngrămădise printre bagajele lui Charley. Primul nu dezvălui niciun indiciu, era numai plin cu haine. Al doilea părea să fie la fel, dar cotrobăind la fund, simţi ceva tare şi scoase un medalion marcat. Îl deschise şi văzu un mic portret al unui copil cu părul blond şi cu haină din mătase... şi pietre preţioase. Charley când era mai mic? Şi dacă străinii îl duseseră cu el, asta însemna că nu ştiau cum arăta Charley acum?

Monty începu să creadă că se băgase într-un joc periculos, cu mize mari, păzind un băiat cu o moştenire poate atât de mare încât erau şi alţii dornici dispuşi să omoare pentru ea. Nu era de mirare că George îi oferea o bucată de pământ şi un conac pentru că îl scăpase de această problemă.

Când se întoarse la han, verifică de două oră dacă uşa de la camera băiatului era încuiată. Înapoi în camera lui, fu mulţumit să vadă că toporul fusese scos din uşă şi că fetişcana părea să doarmă. Îşi scoase pelerina. O aşeză pe podea şi în curând adormi.

Când se trezi dimineaţă, Ness numai era. Poate că se strecurase noaptea trecută afară. Dacă o făcuse, nu putea spune că era surprins. Să călătorească în anturajul lui se dovedise a fi mai periculos decât, poate, anticipase ea. Mai periculos decât anticipase chiar şi el. Fuga ei îl enervase încă foarte mult, aşa că bătu în uşa lui Charley cam tare.

— Să mergem, băiete! Un mic dejun rapid şi apoi o

luăm din loc.

Nu aşteptă un răspuns şi foarte bine, căci îi găsi pe toţi la o masă, jos, deja mâncând. Inclusiv pe Nessi. Ei bine, o judecase greşit. Deşi se simţea neobişnuit de fericit pentru că nu plecase, nu avea să-i permită fetişcanei să-l distragă de la ce era important, şi anume să-l protejeze pe misteriosul băiat.

Pentru asta, îl reţinu pe Arlo când toţi ceilalţi plecară de la masă şi îi oferi servitorului medalionul.

— Acesta este tânărul tău stăpân când era mai mic? Arlo încuviinţă, iar el adăugă. Deci cei care-l urmăresc nu ştiu cum arată în prezent?

— Chipul, probabil că nu. A trăit în izolare. Părul lui însă…

— Da, îl întrerupse Montgomery laconic, fără îndoială, este legendar. Atunci trebuie să fie vopsit sau să fie ţinut ascuns vederii. Şi trebuie să-mi spui adevăratul motiv pentru care a devenit o ţintă.

— V-a spus el.

Montgomery miji ochii.

— Chiar ai de gând să-i păstrezi secretul când viaţa lui depinde de informarea mea?

— Ştiţi că este suficient de important pentru ca prinţul regent să vă ceară să-l protejaţi. Acţionaţi în consecinţă, spuse Arlo, urmându-i pe ceilalţi afară.

Oare chiar fusese pus la locul lui de un servitor?

Capitolul 10

Vanessa stătea afară, în faţa hanului, cu Zăpadă, aşteptând ca partenerii ei de călătorie să se adune şi ca trăsura să sosească. Abia se luminase, fiind suficient de frig pentru ca ea să poarte eşarfa, ceea ce îi oferea un avantaj suplimentar, ţinându-i fixă gluga şi acoperindu-i cât mai mult faţa. Ignorase cada din baia comună şi nu ar fi folosit-o nici dacă ar fi avut timp, dar rupse câteva minute pentru

a-şi stropi faţa şi braţele cu apă, astfel încât se simţea oarecum înviorată. Era entuziasmată să-şi continue călătoria cu partenerii ei de călătorie neobişnuiţi pentru alte câteva zile. Îl iertase deja pe Monty pentru că fusese atât de autoritar noaptea trecută, când ea voise să ajute. Fusese suficient de rău că o crezuse fată, dar acum aparent credea că era prea tânără pentru a fi utilă într-o situaţie periculoasă.

Simţi cum i se aprind obrajii la amintirea modului în care îşi trecuse braţul în jurul taliei ei noaptea trecută. Crezuse că era pe cale să se întâmple şi altceva, şi chiar i se făcuse un gol în stomac, dar el o aruncase nepoliticos în pat.

Evident, nu ştiuse că ducea în braţe o fată, dar ea tot fusese furioasă din cauza tacticilor lui brutale şi i-ar fi mişcat genunchiul din faţa ei dacă nu ar fi fost profund neliniştită pentru că se afla atât de aproape de trupul acela superb pe care-l admirase mai devreme în acea noapte, chiar şi în situaţia aceea absurdă.

Înţelesese acum ce voise el să spună prin „să facem pace”. Era evident că o testase pentru a vedea dacă era fată, iar ea trecuse testul lui şi putea să continue confortabil să călătorească dându-se drept băiat în compania lui.

— Deci rămâi cu noi în ciuda scandalului?

Ea aruncă o privire pe furiş într-o parte şi-l văzu pe Monty în palton ieşind din han. Şi vai, chiar îşi pusese lavaliera după ce se ridicase de la masă. Dacă nu şi-ar fi lăsat părul roşcat desprins peste umeri, ar fi fost întruchiparea unui nobil fermecător, bine îmbrăcat.

În ceea ce priveşte întrebarea lui, deoarece practic îl văzuse dezbrăcat aseară – şi ce privelişte încântătoare fusese −, nu avea nicio dorinţă să se despartă de acest grup decât atunci când ar fi fost nevoită. Încă se dovedeau a fi nişte însoţitori de drum mult prea interesanţi.

— Se pare că mergem în continuare în aceeaşi direcţie, răspunse ea.

— Am fost surprins să te găsesc dormind noaptea

trecută, când m-am întors în cameră. Nu ai fost deloc curios cum a ajuns un topor înfipt în uşa noastră?

— Am fost curios, dar *cineva* m-a reţinut din investigaţie.

El zâmbi.

— Scandalul se încheiase, deci nu ai pierdut nimic interesant, Ness.

— Am văzut deja asta. Hanurile care servesc alcool, ca acesta, pot deveni la fel de gălăgioase ca orice tavernă.

— Ai fost în atât de multe pentru a şti? Chiar şi la o vârstă aşa fragedă?

Nu avea să-i spună că era majoră, dar îi zise:

— Eu şi tata obişnuiam să ne oprim să luăm prânzul într-o tavernă când mergeam în oraş pentru provizii. De mai multe ori a trebuit să ne ridicăm farfuriile şi să mergem afară pentru a termina de mâncat înainte ca masa noastră să fie făcută bucăţi.

— Serios?

Ea zâmbi la scepticismul din vocea lui.

— Eşti un individ foarte suspicios, Monty, dar nu inventez poveşti pentru amuzamentul tău.

— Ei bine, fie că vrei să auzi sau nu, sunt obligat să te avertizez că s-ar putea să fie periculos să călătoreşti cu noi. Deja am fost atacaţi de două ori până acum. Nu gălăgia a fost problema noaptea trecută. Băiatul se află în mijlocul unei lupte de putere. O parte îl vrea mort, cealaltă vrea să-l ţină în viaţă, iar inamicii lui s-ar putea să-l caute. Am încercat să-l scot din Londra fără să se afle, dar nu sunt obişnuit cu genul ăsta de şicane. Deci nu vom mai sta la hanuri. A fost o greşeală uriaşă din partea mea. Deşi ne vom opri pentru coşuri cu mâncare, Charley şi cum mine vom rămâne în trăsură, departe de ochii lumii, în cazul în care cineva este prin preajmă. Nu m-am gândit până noaptea trecută că Tom, Dick sau Harry ar putea să arate direcţia în care am plecat, Deci, cu cât mai puţini oameni ne văd pe drum, cu atât mai puţini vor putea spune duşmanilor noştri încotro am luat-o.

Vanessa era indignată, din cauza situaţiei lui Charley.

— Spui că motivul scandalului de noaptea trecută a fost băiatul?

— De fapt, aseară a fost probabil din cauza mea.

Acum se întreba cine minţea.

— Te afli şi tu în mijlocul unei lupte de putere?

— Deloc, a fost numai o recompensă pentru că mi-am băgat nasul unde nu trebuia. Mi-am învăţat însă lecţia şi mă voi îndepărta de tentaţie pentru o recreere la ţară, unde nici eu, nici băiatul nu vom fi găsiţi.

— Deci bărbaţii care au tras în voi ieri-dimineaţă nu erau tâlhari?

— Probabil că nu.

— Şi m-ai tăiat de pe lista ta de urmăritori?

Asta îl făcu să pufnească.

— Eşti prea tânăr şi prea curajos pentru a fi angajat de un laş ca lordul Chanders.

— Şi prea bogat pentru a avea nevoie de slujbă.

— Serios? întrebă el. Cum aşa?

— Poate ceea ce consider eu bogat, tu vei considera umil. Încetează să mai fii atât de băgăcios.

— Aha, am spus ceva ce nu trebuia, aşa-i? Care-i diferenţa dacă ştiu că ai bani? Nu porţi trenţe, Ness. Era deja evident. Care este numele tău adevărat?

— Al tău care este?

El râse.

— *Touché!*

— Puteam să jur că ai cerut să facem pace.

— Aha! exclamă ea. Ştiam eu bine că nu dormeai!

— Ba nu, şi dormeam, minţi ea. Mă tot trezeai cu comentariile tale prosteşti.

— Ei bine, am vorbit serios când am cerut să facem pace, o asigură el. Acum trebuie să te întreb dacă vrei să continui cu noi.

— Puţin pericol sună ca o aventură pentru mine. Spune-mi că tu nu ai fi simţit la fel la vârsta mea!

— Ei bine, dacă ţi-aş şti vârsta…

Ea îl întrerupse cu un râset.

— Îţi voi spune dacă sau când mă voi sătura de

aventură.

Se urcă pe Zăpadă pentru ca Monty să-şi dea seama că ea închisese acest subiect. O femeie care ducea un coş ieşi în grabă din han şi i-l dădu lui Arlo, care tocmai adusese trăsura la intrare. Ea bănuise că era pentru prânz şi spera că se afla în el suficient de multă mâncare şi pentru cină, dacă Monty chiar intenţiona să nu se mai oprească pe la hanuri.

Când se apropia de amiază, Arlo opri trăsura lângă un copac unde să poată mânca. Pe atunci, se întreba ce anume îi reţinea pe cei doi scoţieni să li se alăture. Se tot uitase după ei încă de dimineaţă.

Charley fu primul care ieşi din trăsură şi îşi întinse mâinile şi picioarele. Poate că era numai un băiat, dar avea picioare lungi şi era aproape la fel de înalt ca majoritatea bărbaţilor. Ea râse privindu-l. El chiar mergea regeşte.

— Ce este aşa de amuzant? întrebă Monty.

Ea nu se întoarse, îşi coborî capul puţin înainte să recunoască.

— Aerele pe care şi le dă protejatul tău.

— Foarte prostesc, recunosc, dar să nu-i spunem că sunt de părerea asta.

Brusc îşi trecu un braţ peste umerii ei, făcând-o să înlemnească, amintindu-şi că făcuse acelaşi lucru ieri. Astăzi nu făcea decât să o întoarcă spre Zăpadă, înainte să-i dea drumul şi să o întrebe:

— Presupun că nu ţi-ai împachetat o altă glugă pe care să o pot împrumuta. Mi-e teamă să mănânc aşa, în aer liber, unde orice trecător m-ar putea zări.

— Atunci mănâncă în trăsură. Nu trebuie să-mi ţii companie aici.

— Prostii! Ne vom petrece prea mult timp în trăsură şi, în plus, măcar atât să putem face, să-ţi oferim o companie excelentă în timpul meselor, când tu eşti dispus să-ţi rişti viaţa pentru protecţia noastră.

Ea reuşi să nu izbucnească în râs. El fusese cel care riscase până acum.

— Îmi pare rău, călătoresc cu puţine lucruri, numai

câteva haine, şi nu m-am gândit că aş putea avea nevoie de o altă pelerină.

În momentul în care el se aşează pe pătura pe care o întinsese Arlo pe pământ, ea se îndreptă spre un copac. Întorcându-se câteva minute mai târziu, încetini, căci Charley tot nu era acolo. Îl localiză în câmpul dinspre nord, plimbându-se. Arlo i se alăturase, iar cei doi păreau să discute, fără să se gândească încă la mâncare. Înainte să ajungă la Monty, el se ridică brusc, cu un pistol în fiecare mână. Dar nu le îndreptase spre ea.

Ea îi urmări privirea ameninţătoare îndreptată către drumul de unde tocmai veniseră şi îşi văzu gărzile întârziate care se apropiau în cele din urmă.

— Lasă-ţi armele jos! strigă ea la Monty. Ei sunt cu mine!

Capitolul 11

— Cu tine? Cum să fie brusc cu tine, dacă până acum nu au fost?

Vanessa ignoră întrebarea lui Monty şi alergă spre scoţieni.

— De ce aţi întârziat?

Donnan descălecă.

— Calum a stat de pază noaptea trecută, aşa că a avut nevoie de câteva ore de somn…

— M-am oferit şi acele câteva ore au fost o nimica toată, îl întrerupse Calum bombănind.

— …altfel am fi ajuns aici mai devreme, domnişoară, încheie Donnan.

El o auzi pe Monty râzând în spatele ei.

— Era şi vremea să se rezolve!

— La dracu’, Donnan, strigă ea. Nu l-ai văzut apropiindu-se?

Monty încă se umfla în pene în spatele ei.

— Ştiam eu! Instinctele mele despre femei nu mă

înşală niciodată!

Ea se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă.

— Nimic, şi când spun asta, vreau să spun că absolut nimic nu s-a schimbat, aşa că ţine-ţi „ţi-am zis eu” pentru tine!

— Ah, dar de asta – îi dădu la o parte gluga – nu mai ai nevoie. Apoi, cu oarecare surprindere, în timp ce se uita stăruitor la ea, continuă. Ziua asta frumoasă de primăvară nu-ţi ajunge nici la degetul mic… Nestor.

Râse iar, înfuriind-o atât de mult încât îi administră un pumn. Nimeri prima lovitură, deoarece el era prea ocupat să se holbeze la faţa ei, dar apoi o prinse de braţe pentru a împiedica o altă lovitură.

Atunci Donnan interveni.

— Ia-ţi mâinile de pe ea sau le vei simţi pe ale mele!

Monty nu păru îngrijorat, în ciuda staturii scoţianului, dar îi dădu drumul fetei. Ba chiar păru amuzant când spuse:

— Fetişcana asta a pus prima mâna pe mine şi destul de puternic, aş zice.

— Nu este o fetişcană, este…

— Donnan MacCabe, nu mai scoate o vorbă! îl întrerupse Vanessa cu asprime.

Privindu-l pe Donnan o clipă, Monty remarcă:

— Asta explică pe cine păzeaţi de fapt aseară. Apoi ochii lui căzură asupra Vanessei. Nişte fraţi pe care ai uitat să-i menţionezi?

— Fraţi, da, dar nu ai mei, spuse ea. Suntem rude îndepărtate totuşi, din partea tatălui meu. Ne-am despărţit…

Donnan o întrerupse:

— Domnişoara a obiectat faţă de protecţia noastră şi a ameninţat că îşi va pierde urma dacă nu păstrăm distanţa, dar am fost mereu suficient de aproape pentru a o auzi strigând.

Era ultima picătură. Monty nu avea de ce să se bage în discuţia sa cu paznicii ei – care continuau să vorbească prea mult.

Privindu-l pe Monty, spuse destul de aspru:

— Vrei să ne scuzi? Este o conversaţie privată.

— Mă simt foarte galant, spuse Monty zâmbind. Aşa că vă voi scuza… Nessi.

Râse în timp ce se întoarse înapoi la coşul cu mâncare.

Vanessa ura cât de amuzant era că descoperise că era fată, dar ea se întoarse iar spre Donnan:

— Nu trebuie să explicăm fiecare lucru individului!

Donnan ridică din umeri.

— L-am întâlnit pe individ noaptea trecută şi acum ştie că suntem cu tine. Ai suficient de multă încredere în el să te protejeze, aşa că poţi să-i încredinţezi şi adevărul.

— Trebuia să vă alăturaţi mie mai devreme, de dimineaţă, când am fi avut timp să vorbim înainte să vă observe, îi reaminti ea, încă furioasă că scoţianul dezvăluise atât de mult despre ea.

— Eram prin apropiere, o asigură Donnan. Îl aşteptam numai pe Calum să mă ajungă din urmă înainte să ne apropiem.

Calum interveni:

— I-am cerut cameristei să mă trezească după câteva ore. Cred că a crezut că vreau altceva de la ea, aşa că nu a apărut să mă trezească. M-a trezit un zgomot de afară, altfel aş fi dormit toată ziua – ceea ce simt că aş vrea să fac acum.

Se îndreptă spre trăsură, urcă deasupra ei şi începu să împingă bagajele, înainte să se întindă între ele. Ea îl privi uluită, până când Donnan spuse:

— Nu-l mai dojeniţi pentru că a dormit prea mult, când el a stat toată noaptea treaz să vă păzească. Cel puţin nu-i cere orăşeanului încrezut un loc în trăsura lui ca să tragă un pui de somn. Dacă ar primi un refuz, asta nu ar face decât să pună paie pe foc.

Remarca o puse pe gânduri.

— Amândoi sunteţi nervoşi pe mine, nu?

— Da. Jucaţi un joc periculos, dormiţi în camera unui bărbat şi sunteţi însoţită de orăşeni, evident, urmăriţi de fiecare hoţ atât aici, cât şi în Londra. Tatăl vostru nu ar fi de

acord.

— Nu era nimic ieşit din comun când credea că sunt băiat – până când nu i-aţi spus voi adevărul.

Se gândise să-i spună că nu hoţii se aflau pe urmele tovarăşilor ei de drum, dar asta nu avea decât să înrăutăţească situaţia. În plus, fraţii aveau să fie în alertă în cazul oricărei ameninţări.

În schimb, spuse:

— Este ultima şansă să fiu eu însămi înainte ca mama să înceapă să-mi dea ordine pentru intrarea în societate. După ce s-a întâmplat noaptea trecută, tovarăşii mei vor lua toate măsurile de precauţie şi nu se vor mai opri la vreun han pentru a mânca sau a dormi, ceea ce scad şansele de a fi atacaţi pe timpul nopţii, dar tot vreau să ajut la protejarea lor pe timpul zilei.

— Le luaţi apărarea, aşa-i?

— Dacă nu ai observat, unul dintre ei este doar un băiat. Pompos şi înfumurat, dar tot un băiat care nu ar fi deloc de ajutor într-o luptă. Da. Îi voi ajuta până când drumurile noastre se vor despărţi.

— Băieţelul are nevoie de lecţii de tras cu pistolul? întrebă el.

Ea chicoti, încercând să şi-l imagineze pe Charley cu unul în mână.

— Fără îndoială, dar nu o să îţi placă răspunsul lui dacă te oferi să-l înveţi, aşa că mai bine nu o face. Băiatul se comportă de parcă este de viţă nobilă, aşa că va fi sub demnitatea lui să se protejeze singur.

Era încă foarte frustrată că îi fusese luată alegerea de a-şi dezvălui singură genul, dar îşi reaminti că deja se decisese asupra faptului că nu conta dacă Monty şi băiatul ştiau că era fată, căci nu aveau cum să ştie că numele ei era precedat de „lady”.

Privi spre pătură şi spre coşul cu mâncare.

— Poţi să stai cu noi la masă fără să mai dezvălui şi alte secrete?

— Am mâncat deja.

Nu era răspunsul pe care şi-l dorea.

— Donnan, nu pot afla numele meu adevărat, este clar? Ar putea provoca un scandal dacă s-ar afla. Genul ăsta *de* zvonuri ar putea face rău surorilor mele – şi mie – dacă se află la Londra înainte de lansarea noastră în societate la acest sezon londonez. Niciun scandal nu poate implica numele familiei mele.

— Cred că ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte să vă deghizaţi, nu? contracară el.

— Nimeni nu ar fi trebuit să mă descopere şi nici Monty nu a făcut-o până când nu mi-ai spus tu domnişoară.

— Atunci e orb, sau ce?

— Nu, a bănuit, dar l-am convins că se înşela. Îşi trase iar gluga, adăugând: Cât de mult îţi poţi da seama dacă port asta – dacă nu ai şti?

— Trebuie să fie cald sub aia.

Ea râse la eschivarea lui. Acum trebuia să-i dea dreptate că îi era cald într-o zi de primăvară atât de frumoasă şi că nu mai avea sub ce să se deghizeze. De la distanţă, nimeni care se apropia nu-şi putea da seama că era femeie şi ar fi avut suficient de mult timp să-şi tragă gluga înainte să se adreseze străinilor.

Îşi îndepărtă gluga de pe cap, apoi spuse:

— Ei bine, mie îmi este foame, dacă ţie nu… şi acum poţi să călăreşti lângă mine. Deci chiar dacă momentan sunt furioasă pe voi, tot sunt fericită că ne-aţi prins din urmă.

El râse în timp ce ducea calul lui şi pe al lui Calum pe iarba de lângă drum. Ea se îndreptă spre pătura unde Monty stătea singur, îl căută cu privirea pe Charley şi-l găsi cu Arlo. Încetaseră şi mai meargă şi păreau că discută aprins.

— Nu trebuie să-i desparţi? spuse ea, arătând spre cei doi.

— S-a născut servitor, aşa se referă Charley la Arlo. Eu cred că nu. Poate Arlo încearcă să-i bage minţile în cap băiatului.

— Este greu de crezut că Arlo este valetul lui Charley de mult timp, căci nu pare cu mult mai în vârstă decât el.

— Fără îndoială a fost modalitatea bombastică a lui Charley de a spune că au crescut împreună. La urma urmei, cine ştie cum stau lucrurile la ei în ţară?

Probabil că era uşurată acum că-l putea privi pe Monty direct. O frustrase faptul că trebuise să evite contactul vizual. Expresia amuzantă pe care o văzuse pe chipul lui o afecta acum într-un mod greşit. Bărbatul era mulţumit de sine şi nu încerca să ascundă asta.

O dovedi atunci când o întrebă:

— Vrei să-mi spui de ce încerci să te deghizezi în băiat?

Ea miji ochii spre el. Doar pentru că ştia că era femeie nu însemna că avea dreptul să ştie altceva despre ea.

— Nu, nu vreau, şi dacă îţi mai bagi nasul în treburile mele, Monty-cum-te-o-mai-chema, te vei trezi cu încă o gaură în piept care să se potrivească celei pe care ai dobândit-o în război. Îţi promit! Cine va mai avea atunci grijă de protejatul tău?

Ea crezuse că fusese o ameninţare destul de bună, totuşi el răspunse numai:

— Asta înseamnă că nu te desparţi de noi?

Ea îl privi confuză.

— Doar pentru că te comporţi tu ca un ticălos?

Monty râse. Ea îl ignoră şi se întinse spre coş pentru a lua un sendviş. El terminase deja de mâncat, iar ea avea sentimentul că el încă o privea. Şi-o confirmă aruncând o privire şi simţi o fierbinţeală delicioasă învăluind-o. Privirea lui nu era numai admirativă, era arzătoare! Şi, ca o molie de lumină, ea era atrasă de el, incapabilă să-şi ia privirea de la ochii lui de smarald, simţindu-se brusc fără aer şi, fără îndoială, agitată.

Deşi nu mai trebuia să se împotrivească dorinţei de a-l privi direct, poate ar fi trebuit totuşi să se abţină. Era prea multă căldură în ochii lui acum. Foarte deranjant! Şi totuşi îl plăcea pe bărbat. Era spiritual şi amuzant, uneori chiar şarmant, incredibil de frumos şi cu siguranţă eroic în hotărârea lui de a-l proteja pe băiat. Nu voia să fie rănit din cauza ei.

— Trebuie să încetezi să mă mai priveşti aşa, îl preveni ea. Dacă scoţienii observă, nu le va păsa că eşti lord, te vor pocni imediat. Şi nu mai fi atât de satisfăcut de ceea ce ştii acum despre mine.

— Trebuie să-mi cer iar scuze? Credeam că pot scăpa de suspiciunea că eşti femeie. Chiar intenţionasem. Dar acum, că mi s-a confirmat, draga mea, eu sunt bărbat şi tu eşti o tânără frumoasă în apropiere. Este natura mea să atrag…

Râsul ei îl întrerupse.

— Asta nu schimbă nimic, aşa că gata cu privirile seducătoare.

— Dar tu? Mi-ai dovedit că mi-ai văzut rana, aşa că probabil ai văzut mult mai mult. Nu ţi-ai putut lua ochii de la mine noaptea trecută, nu?

Pentru prima dată se înroşi în prezenţa lui, nu din cauza faptului că o tachina – căci era sigură că o tachina –, dar pentru că nu reuşise să scape de imaginea trupului său încântător din minte. Iar el era suficient de aproape pentru a o vedea îmbujorată, aşa că, sperând că avea să atribuie roşeaţa din obraji furiei, îşi înăspri tonul.

— Nu erai cu faţa la mine când ai început să te dezbraci, aşa că nu ştii dacă mă uitam sau nu la tine sau dacă eram stânjenită şi dacă nu cumva mă întorsesem. Nu este înţelept să presupui lucruri despre mine.

— Eu niciodată – ei bine, numai ocazional… Apoi oftă. Foarte bine, a devenit un obicei îngrozitor, dar îţi voi cere din nou iertare.

Păruse ranchiunos, dar sincer, aşa că ea îi spuse:

— Sunt cam temperamentală, nu că nu ai fi observat. Ea zâmbi pentru a indica faptul că îl tachina, deoarece cu siguranţă el observase asta deja. Presupun că ar trebui să îţi cer scuze pentru că am fost arţăgoasă. Aş fi încântată ca tu să mă crezi băiat până la sfârşitul călătoriei. Nu vom mai merge mult timp împreună, dar sper că nu îi vei spune protejatului tău. Spre deosebire de tine, el nu a observat nimic nelalocul lui.

— Spre deosebire de mine, el trăieşte într-o lume care

aparent se învârte în jurul lui. Şi, apropo, ţi-am observat temperamentul, fără îndoială.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu prea eşti un gentleman, nu?

El zâmbi.

— Un nemernic get-beget.

— Serios?

— Unul discret, da – cu excepţia situaţiilor în care încerc să ţin la distanţă scandalurile.

Ea râse.

— Ce remarcă confuză! Ai spus-o de-a-ndoaselea din greşeală?

— Ceea ce am spus nu ar fi trebuit să fie spus, aşa că uită şi mănâncă-ţi prânzul! Apoi strigă: Charley, suntem pe cale să plecăm şi tu tot nu ai mâncat!

— Şşş, spuse ea. Unul dintre fraţi doarme deasupra trăsurii tale.

El aruncă o privire.

— Va cădea când vom pleca.

— Nu, s-a prins bine.

— Până la urmă, cine sunt ei?

— Cum ţi-am spus, rude de sânge. Nu i-am mai întâlnit înainte de călătoria aceasta. Tata i-a angajat să mă păzească.

— Şi cine este tatăl tău?

— Tatăl meu?

El râse la eschivarea ei. Chiar credea că avea ea atât de uşor?

Capitolul 12

— Îţi promit că nu vei muri de foame! Nimeni nu se aşteaptă ca o lady să aibă un apetit dezvoltat, scumpelor! Veţi exersa să ciuguliţi numai din mâncarea din farfuriile voastre şi să lăsaţi mare parte neatinsă.

Kathleen Blackburn se uita pe rând la gemenele ei

frumoase care îi stăteau de o parte şi de alta la masă. Cu părul lor blond, perfect, cu ochii de un albastru deschis şi trăsături identice delicate, aveau să fie o partidă superbă anul acesta, nu se îndoia de asta. Era atât de mândră de ele! Erau pregătite pentru sezon, mai aveau nevoie să li se amintească numai câteva detalii care ar fi putut să le sporească sau să le afecteze un debut de succes.

— Mâncarea asta nu va ajunge la gunoi, nu, când mie îmi este atât de foame? se plânse Emily, dar cel puţin o făcu în şoaptă. Ştia că nu trebuie să ridice vocea. Ai fi putut să ne avertizezi dinainte că urma să avem o lecţie despre cum să murim de foame.

Emily putea fi la fel de încăpăţânată ca sora ei mai mare, Vanessa, dar sora ei geamănă, Layla, era complet maleabilă, mereu dornică să facă pe plac. Emily era cea care începea cearta, căci era cea mai agresivă dintre ele două, dar Layla era cea împăciuitoare, capabilă să îi pună capăt. Se completau atât de bine, gemenele ei adorabile!

La obiecţia lui Emily, aceasta răspunse:

— În mod normal poţi mânca înainte astfel încât să nu îţi fie foame atunci când ţi se serveşte o masă bogată, ceea ce am fost învăţată să fac, şi, dacă nu este suficient, poţi mânca mai mult după aceea, când eşti singură. În seara asta exersăm reţinerea în cazul în care nu ajungeţi la masa gazdei voastre sătule.

— Sau ne putem asigura ca asta să nu se întâmple niciodată, spuse Emily.

— Dacă aţi fost invitate acasă la cineva pentru o petrecere la sfârşit de săptămână? Nu puteţi merge pe furiş în bucătărie, nu?

— Eu aş face-o, spuse Emily convinsă.

— Eu nu, îi promise Layla.

Kathleen o privi pe Emily suficient pentru ca fata să-şi revizuiască răspunsul cam nemulţumitor.

— Cel puţin aş trimite-o pe cameristă în bucătărie.

— Mult mai bine şi acceptabil, spuse Kathleen. Acum să exersăm cumpătarea. Vă voi trimite farfurii în camerele voastre în câteva ore.

După câteva minute în care îşi plimbaseră numai mâncarea prin farfurii fără să mănânce, stomacul lui Emily ghiorţăi atât de zgomotos, încât o făcu să râdă.

— Cred că asta ar fi mai stânjenitor decât să mănânc mare parte din mâncarea din farfurie, nu crezi, mamă?

Kathleen oftă.

— Te rog, dacă îţi este atât de foame, mănâncă suficient încât să eviţi acest sunet stânjenitor, dar ţine minte, există mereu desert. Sper că nu aţi uitat celelalte lecţii pe care vi le-am predat.

Layla zâmbi, Emily chicoti, spunând aproape la unison:

— Niciuna!

Kathleen îşi dădu ochii peste cap.

— Încetaţi să vă exasperaţi mama şi dovediţi numai că amândouă sunteţi perfecte…

Sunete zgomotoase se auziră brusc din holul central. Se ridică fără să-şi încheie propoziţia şi se îndreptă spre uşă. Curioase, fetele se îngrămădiră în spatele ei la timp pentru a vedea un al doilea cufăr lăsat în foaier. Majordomul era acolo, ţinând încă uşa de la intrare deschisă pentru doi dintre valeţii lor care intrau cu al treilea cufăr.

Kathleen se apropie de majordom.

— Oaspeţii pe care-i aşteptăm au ajuns mai devreme?

— Nu, doamnă, numai cuferele.

— Întreabă vizitiul cui aparţin.

— Lui Lady Vanessa.

Gemenele chicotiră încântate la auzul numelui surorii lor, dar Kathleen fu mai degrabă şocată decât încântată. Dacă Vanessa venea acasă, de ce naiba nu o făcuse primăvara trecută, când Kathleen o aşteptase să se întoarcă pentru a o lansa în societate? Presupusese că o va face. William îi promisese că o va trimite pe fiica lor mai mare înapoi când o înştiinţase că Vanessa era cu el, dar nu-i menţionase când. Nu-i mai scrisese de atunci niciodată. Le scrisese însă gemenelor, dar scrisorile erau pline de nimicuri despre viaţa pe plantaţie, când, de fapt, el nu era

pe nicio plantaţie!

Aceea fusese numai sugestia lui referitor la ceea ce putea să le spună prietenilor şi cunoştinţelor despre unde se aflau el şi Vanessa. Nici până în ziua de astăzi nu aflase unde merseseră soţul şi fiica lor mai mare. Nu ştia nici Peter Wright, prietenul de-o viaţă al lui William. Numai avocatul lui William ştia. Toată corespondenţa dintre William şi gemene se purta prin intermediul lui. Acel bărbat exasperant refuzase să-i vorbească atunci când ea mersese la Londra şi încercase să obţină adresa de la el.

Gemenele erau atât de entuziasmate de sosirea iminentă a Vanessei, că începuseră să deschidă cuferele şi să cotrobăie prin ele. După câteva minute, Emily ridică privirea, aproape în lacrimi.

— Nu este nimic de la tata în ele.

Desigur că nu era, se gândi Kathleen. Spera însă că avea să se întoarcă în curând acasă, acum, că aparent Vanessa era pe drum.

— Ştiai că Nessa vine? întrebă Layla discret.

— Da, minţi Kathleen. Am primit o scrisoare de la tatăl vostru la începutul anului. Voiam să fie o surpriză. Dar tatăl vostru încă nu şi-a încheiat treburile în Indiile de Vest, aşa că va trebui să mai aveţi puţină răbdare până se întoarce.

Trimiterea unor bărbaţi în căutarea lui William se dovedise o pierdere frustrantă de timp şi de bani şi totuşi, chiar anul acesta, trimisese alţii în acest scop. În urmă cu câţiva ani obţinuse un semn pozitiv, plin cu prevederi, totuşi o cale posibilă de a-şi aduce familia împreună.

Dacă totul avea să meargă aşa cum spera ea, William va putea în sfârşit să se întoarcă acasă în Anglia. Chiar dacă niciodată nu avea să se întoarcă la ea, cel puţin ea l-ar fi ajutat să se întoarcă acasă, la toate fiicele lui, nu numai la Vanessa. Dacă Vanessa ştia cum să-şi găsească tatăl, dacă avea să fie de acord să ofere această informaţie, dacă avea să semene mai mult cu Layla decât cu Emily, dacă putea fi manipulată şi dacă nu s-ar fi dedat dramei, dacă, dacă, dacă! Kathleen ura nesiguranţa, ura când lucrurile nu mergeau aşa cum îşi dorea. Şi totul din cauza

unul flirt nevinovat care mersese îngrozitor de prost.

Era păcat că Henry Rathban murise din cauza asta. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut loc duelul. Din cauza duelului, nu-şi pierduse numai soţul şi fiica, dar trebuise să renunţe şi la viaţa socială din Londra, pe care o iubea atât de mult! Chiar dacă nimeni nu ştia de şantajul lui Henry şi despre duel, deoarece Albert Rathban spusese că fratele lui murise într-un accident, Kathleen încetase să mai meargă la Londra. Devenise intolerabil să fie întrebată constant când avea să se întoarcă William şi să fie nevoită să inventeze atâtea minciuni pentru a explica de ce era încă plecat.

Gemenele ordonaseră servitorilor să ducă cuferele în vechea cameră a Vanessei şi vorbeau cu entuziasm despre revenirea surorii lor la timp pentru a se lansa în societate odată cu ele. Kathleen se temea că avea să fie prea târziu – un an prea târziu.

Se îndreptă grăbită în birou. Trebuia să scrie o scrisoare pentru a afla dacă înţelegerea pe care o acceptase era încă pe masă.

Capitolul 13

După o noapte de dormit pe pătura pe care i-o întinsese Donnan, flancată de fraţii MacCabe, în timp ce unul dintre ei sforăise aproape toată noaptea, Vanessa îşi dorea să poată dormi din nou într-un pat. Descoperi că şi Charley îşi dorea atunci când o trase într-o parte pentru a i se alătura unei plimbări, ceea ce părea să fi devenit parte din rutina lui zilnică. Ea fu surprinsă să-l vadă purtând haina elegantă din blană pe care îl văzuse purtând-o în ziua în care îi întâlnise pe el şi pe Monty.

— De obicei Arlo nu se îngrijorează atât de mult, spuse Charley, dar este de acord cu Monty că ar trebui să mă integrez mai bine, şi a fost destul de emfatic în această privinţă ieri. Crezi că mă poţi învăţa cum să par o persoană

de rând?

— Îţi vine natural să insulţi oamenii? îi spuse ea.

— Nu, nu am vrut să insinuez că eşti o persoană de rând, căci este evident din hainele tale că vii dintr-o familie înstărită, probabil de rang. Îţi cer asta din două motive. Vreau să-mi îmbunătăţesc abilitatea de a mă deghiza nu numai din motive de securitate, ci şi pentru că vreau să dormim iar la hanuri. Nu suport umilinţa şi disconfortul de a dormi în trăsură! M-am gândit numai că ai avut de-a face mai mult decât mine cu oamenii de rând şi că mi-ai putea oferi vreun sfat necesar. Apoi, şoptind, continuă. Monty vrea să joc un rol despre care nu am habar.

Îşi dădu seama că probabil băiatul avea încredere în bărbat dacă avea încredere în sfatul lui şi voia să-i fie pe plac „fiind un actor în formare”, căci îl auzise pe Monty sfătuindu-l, aşa că ea spuse:

— Exact aşa cum tu ai făcut presupuneri despre profilul meu după hainele pe care le port, aşa fac oamenii şi în ceea ce te priveşte, Charley. Este însă vorba şi despre modul în care te exprimi. Pari să ai obiceiul de a-i privi de sus pe alţii. Şi de ce porţi din nou haina asta din blană? Ce s-a întâmplat cu pelerina maronie din lână pe care ţi-a adus-o Arlo zilele trecute?

Charley pufni arogant.

— Găsesc lâna prea aspră pentru pielea mea delicată. În plus, am avut nevoie de blană pentru a-mi ţine de cald când am dormit în trăsură.

Vanessa sublinie:

— Dacă oamenii te vor vedea purtând haina asta atât de luxoasă, vor crede că eşti bogat, un nobil sau poate chiar din familia regală.

Adăugase ultima parte pentru a vedea dacă el ar încerca să o convingă că era rege, aşa cum îl auzise făcând cu Monty. El zâmbise, ca şi cum ea ghicise corect, dar apoi se încruntase, amintindu-şi aparent că nu trebuia să-şi dezvăluie rangul.

Astfel, ea continuă:

— În privinţa fizicului tău, chiar ar trebui să-ţi acoperi

părul tău frumos sau cel puţin să-l prinzi la spate – mai bine, să-l tunzi! El păru atât de şocat, încât ea adăugă: Sau ai putea împrumuta o pălărie de la Arlo dacă nu vrei să porţi o glugă, precum şi nişte haine mai puţin elegante de la Arlo.

— Este mai înalt decât mine, dacă nu ai observat, răspunse el.

— Să porţi haine care nu ţi se potrivesc ar putea fi chiar un detaliu de folos, deoarece oamenii vor crede că nu-ţi poţi permite mai mult. Dacă preferi să nu o faci, cel puţin scapă de lavalieră şi de haina aia elegantă, murdăreşte-ţi puţin pantofii şi scoate-ţi haina dacă ţi-o permite vremea.

— Deci cu cât port mai puţine, cu atât mai bine?

Ea zâmbi.

— Cred că Monty este mai îngrijorat de aerul tău de superioritate, dar da, hainele chiar fac omul, aşa cum susţii tu. Poate dacă îţi schimbi hainele şi atitudinea snoabă putem deschide subiectul în faţa gardianului tău şi poate va fi de acord că am îndepărtat riscurile în privinţa opririi la hanuri. Va trebui să promiţi să nu scoţi o vorbă în prezenţa străinilor, dar noua ta înfăţişare va dovedi că ai înţeles avertismentul lui despre a nu atrage atenţia asupra ta.

Monty acceptă destul de repede să folosească din nou hanurile, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva era şi el la fel de alintat şi obişnuit cu confortul precum protejatul lui. Grupul se obişnuise cu rutina de a călători neîncetat pe timpul zilei şi de a dormi confortabil noaptea, Vanessa dormind lângă camera ocupată de gardienii ei. În sfârşit, bucurându-se de intimitate completă, putu să facă din nou baie!

Se gândi că mai avea încă două sau trei zile cu tovarăşii ei de drum amuzanţi, dar misterioşi, asta, dacă Arlo nu va schimba direcţia înaintea ei. Îl întrebase pe Arlo unde mergeau, căci el avea locaţia marcată pe hartă, dar el fusese lapidar şi bolborosise ceva despre discreţie. Îl întrebase şi pe Monty, dar el contracarase, întrebând-o unde mergea, ceea ce o făcuse să râdă deoarece amândoi încă păstrau secrete şi nu făceau concesii în această

privinţă. Astfel, se hotărâse să se bucure de puţinul timp rămas cu ei şi să-şi testeze farmecele feminine, dacă avea să aibă ocazia, în timpul călătoriei cu un bărbat atât de atrăgător.

Monty nu profitase de informaţia că ea era femeie, deşi se comporta puţin mai politicos cu ea. Charley nu comentase deloc despre asta, poate că nici nu observase, atât de egocentric era.

Pentru că vremea începuse să se încălzească, ea începuse să să-şi dea jos pelerina cu glugă în timpul opririlor pentru prânz. Într-o zi chiar se întinsese puţin după ce-şi aruncase pelerina pe pătura de picnic, conştientă că atrăgea atenţia asupra trupului ei şi că Monty o privea.

Privind la lunca lungă care se întindea lângă drum şi care semăna atât de mult cu celelalte pe lângă care trecuse, constată că nu ştia cu siguranţă unde se aflau deoarece nu acordase atenţie oraşului în care intraseră ieri pe înserat pentru a-şi petrece noaptea acolo. Monty probabil că ştia. Probabil că şi fraţii MacCabe, care luau prânzul peste drum, ştiau, deoarece Donnan îi spusese că ceruse direcţii spre oraşul Dawton de la hangiu. Se simţea puţin cam jucăuşă, bucurându-se de ultimele ei zile de libertate, aşa că nu se deranjă să întrebe. Se gândi la o modalitate mai amuzantă de a afla dacă înaintea lor se afla un oraş sau o atracţie naturală.

— Nu ştiu unde suntem, dar pun pariu că pot să identific următorul oraş de la copacul acela, spuse ea.

Monty privi în direcţia plopului înalt, negru, spre care arăta ea. Nu avea la fel de multe frunze ca stejarul de lângă, aşa că îi oferea o privelişte mai bună de la înălţime. Începu să alerge înainte ca Monty să-i poată spune exact unde se aflau, ceea ce ar fi lăsat-o fără scuza de a face exerciţii – şi de a-l tenta să o urmeze.

Îl auzi strigând după ea să-l aştepte, dar ea nu o făcu. Planul ei funcţiona. Ştia că alerga după ea deoarece îl auzea cu siguranţă în spatele ei.

— Nu te vei urca în acel copac, Nessi. Dacă chiar vrei să ştii ce se află înainte, mă voi urca eu în locul tău.

— Punem pariu! strigă ea râzând.

Ea aproape că ajunse, alergând în forţă, încercând să rămână în faţa lui, dar imaginându-şi-l încercând să o tragă jos din copac chiar în braţele lui…

Se împiedică de o cracă veche ascunsă în iarbă, suspinând în cădere, dar apoi începu să râdă de ea pentru că-şi imaginase prea mult şi acordase atenţie prea puţin – până când îl simţi pe Monty căzând aproape peste ea. Fusese atât de aproape încât sfârşi prin a se împiedica de ea, ceea ce o făcu să râdă din nou, mai ales când îl auzi şi pe el râzând din cauza neîndemânării lor. Ea se sprijini în coate şi tresări când spatele ei îi atinse pieptul lui.

Se întoarse cu faţa spre el şi văzu cât de aproape era el de ea, ochii lui verzi privind în ai ei. El avea un genunchi peste picioarele ei, o mână sprijinită pe o parte de a ei, un cot pe cealaltă, lăsându-i pieptul pe jumătate lipit de al ei. Încetară amândoi să râdă când deveniră brusc prea conştienţi unul de prezenţa celuilalt.

Vanessa văzu scânteia dorinţei aprinse în ochii lui Monty înainte ca gura lui să o acopere pe a ei şi să o sărute atât de pasional ca şi cum i-o datora de mult, şi probabil că aşa era. Ea nu putea nega că se gândise să-l sărute de mai multe ori. Se gândise la braţele lui în jurul ei, simţindu-i trupul lipit de al ei. Nu era ceva ce o femeie de rangul ci ar fi trebuit să gândească, şi totuşi nu se îndoia că orice domnişoară cuviincioasă ar fi făcut la fel dacă drumul i s-ar fi intersectat cu un bărbat ca Monty. O astfel de atracţie era pur şi simplu prea puternică pentru a rezista şi ducea la tot felul de gânduri şi sentimente nepotrivite…

Ea îşi trecu degetele prin părul lui roşiatic, desfăcându-i părul. Braţul lui alunecă pe gâtul ei pentru a-i susţine capul când îşi lipi pieptul de al ei pe deplin. Apropierea era delicioasă, declanşând în ea tot felul de noi sentimente puternice. Sărutul deveni chiar mai excitant când el începu să exploreze cu limba, cuprinzând-o pe a ei când încercă să facă la fel. Ei îi scăpă un geamăt. Se bucură de aceste senzaţii uimitoare care o copleşeau în timp ce stătea întinsă pe iarbă, în lumina soarelui, în timp ce acest

bărbat fermecător o săruta atât de delicios. Părea la fel de puternic atras de ea, cum era ea de el. Era prea palpitant, prima ei ocazie în care gusta pasiunea, în care îl gusta pe el, îl atingea, un val de senzaţii înlăuntrul ei care o făcea slabă şi care totuşi o făcea să-şi dorească mai mult... Ce dracului făcea?!

— Trag de timp! Nu-ţi face griji, scoţienii tăi nu au observat!

Spuse asta în timp ce buzele lui fierbinţi alunecau pe gâtul ei. Oare spusese ea ceva cu voce tare? Nu prea-i păsa, gemând din nou în timp ce tremurări delicioase se declanşau acolo unde buzele lui îi atingeau pielea. Ea nu voia să se oprească din ceea ce făcea! Cineva avea să-i vadă dacă aveau să mai tragă de timp, iar stânjeneala că fusese atât de îndrăzneaţă îşi făcu apariţia.

Îşi puse o mână pe obrazul lui pentru a-i îndepărta gura de a ei. Nu voia să-l dojenească, căci şi ea instigase acest sărut la fel de mult ca el, aşa că, zâmbind, spuse:

— Domnule, ai fost prea îndrăzneţ!

— Iar tu ai fost prea atrăgătoare, fetişcano! Crezi că nu am observat cât de bine ai umplut acei pantaloni?

Ea zâmbi, căci putea spune acelaşi lucru despre el. Dar îi împinse uşor pieptul, indicând că voia să se ridice. Îi auzi oftatul în timp ce se ridica în picioare. Deoarece nu-şi dorea ca acest moment magic să se încheie într-o notă de părere de rău sau de stânjeneală pentru niciunul dintre ei, aruncă o privire spre el, încă întins pe iarbă, şi spuse:

— Ne vom întrece! Începu să alerge înainte ca el să se ridice. Cred că ştii că voi câştiga!

— Doar dacă te las eu să câştigi iar!

Râdeau din nou şi chiar mai tare când el o întrecu cu uşurinţă. Dumnezeule, se simţea atât de ameţită!

Charley, cu părul lui auriu lung prins într-o coadă, cu pantaloni care nu-i veneau şi cu o cămaşă simplă, pe care o împrumutase de la Arlo, mânca deja când Vanessa şi Monty i se alăturară. El remarcă numai:

— Nu m-am gândit niciodată la alergat ca la un exerciţiu fizic. De fapt, nu am făcut-o niciodată. Te face să

transpiri?

— L-ar deranja pe un om de rând puţină sudoare? spuse Monty.

— Ai dreptate.

Deşi Vanessa era puţin cam stânjenită pentru că-l lăsase pe Monty să o sărute – şi pentru că-i răspunsese la sărut cu atâta pasiune –, Monty nu se simţea plin de el din cauza a ceea ce se întâmplase. Comportamentul lui faţă de ea nu se schimbase în timp ce-şi continuaseră călătoria în acea săptămână, deşi îl surprinsese privind-o cu subînţeles de fiecare dată când se opreau pentru prânz sau când mâncau împreună la han.

Într-o zi, Monty chiar călărise lângă ea pe unul dintre caii în plus, probabil pentru că ea încă nu voia să călătorească în trăsură cu ei. El nu părea să observe diferenţa de statură dintre ei, căci Zăpadă era cu vreo trei palme mai înalt decât calul lui. Ea se gândise că poate el voia să vorbească şi spera că nu avea să fie despre sărut, deoarece paznicii ei se aflau destul de aproape şi ar fi putut auzi.

Monty spuse numai formal:

— Încă o zi frumoasă! Sunt sincer uluit că nu a plouat încă!

— Acum, că ai adus vorba, probabil că va ploua!

— Muşcă-ţi limba! Va fi o zi încântătoare – din toate punctele de vedere.

Rânjetul lui Monty se transformă în zâmbet. Ochii lui verzi păreau să scânteieze în lumina soarelui. Ea se înroşi puţin, întrebându-se dacă se referise la compania ei. Astăzi părea atrăgător în mod deosebit, mai puţin formal decât în mod normal, fără lavalieră, iar cămaşa lui avea gulerul descheiat. Era însă o zi de primăvară călduroasă, motiv pentru care şi ea renunţase la pelerină şi la glugă, deşi puteau fi observaţi cu uşurinţă dacă ar fi întâlnit alţi călători.

Era de asemenea prima dată când îl vedea călărind şi, cum el nu părea deloc neliniştit din cauza asta, ea nu se putu abţine şi-l întrebă:

— Ai învăţat să călăreşti atât de bine în armată?

— Unitatea mea nu era de cavalerie. Ca ofiţer, am avut un cal, dar niciunul dintre oamenii mei nu avea. Nu, am copilărit călărind în Suffolk.

— Mi-aş dori să o fi făcut şi eu.

El pufni, apoi spuse:

— Îţi controlezi foarte bine animalul, aşa că nu-mi spune că nu călăreşti de mică.

— Nu exagera şi nu, mama nu mi-a permis să călăresc, spuse ea cu puţină amărăciune.

— Nu ai avut grajd?

Nu voia să vorbească despre ea. Dar poate pe el nu avea să-l deranjeze să vorbească despre el.

— Deci ai copilărit în Suffolk?

— Da, aproape de coastă. Odată eu şi fraţii mei am încercat să înotăm în Canal, dar a fost al naibii de rece şi nu am mai încercat vreodată. Surorile mele l-au convins pe tata să ne facă un iaz lângă moşie. Chiar dacă a durat câţiva ani să-l termine şi să se umple cu apă de ploaie, a meritat aşteptarea. Ne-am petrecut multe veri bălăcindu-ne acolo.

— Chiar şi surorile tale? întrebă ea, surprinsă.

— Desigur! Tu nu ştii să înoţi?

Nu ştia. Acesta era încă un lucru pe care mama ei nu l-ar fi permis ei şi surorilor sale. Dădu din cap dezaprobator.

— Te-aş putea învăţa!

— Sunt cam mare să mai învăţ.

— Prostii! În cel mai apropiat ochi de apă pe lângă care trecem…

— Nu, îl întrerupse ea. Dar mulţumesc!

— S-ar putea să te arunc în el când te aştepţi mai puţin, o avertiză el.

— Nu mă voi apropia de apă şi, în plus, gardienii mei nu îţi vor permite.

— Te-aş putea arunca atunci când ei nu sunt atenţi.

— Zăpadă nu te-ar lăsa.

— Ei bine, asta este altceva, renunţ în faţa animalului. Dar, dacă te răzgândeşti, spune-mi!

Când? După ce aveau să se despartă? Brusc, el îşi îndreptă calul mai aproape de al ei, iar ea simţi ceva pe cap. Când privi spre el, îl văzu ridicat în şa, pentru a ajunge la ea. Oare tocmai îi mângâiase părul cu scoţienii în spatele lor?

— Ce faci? întrebă ea, puţin alarmată.

— Un fluture era pe cale să aterizeze pe capul tău, atras de culoarea aia roşcată strălucitoare, fără îndoială. L-am îndepărtat.

Ea privi în jur înainte sa spună:

— Nu văd niciun fluture.

El râse şi spuse:

— Păcat. Era frumos!

Alt subînţeles? Când îşi dădu seama cât de mult avea să-i lipsească acest bărbat odată ce drumurile li se vor despărţi, starea de spirit a Vanessei se întunecă puţin. În curând avea să se despartă de cei doi gardieni, nu că ar fi ajuns să-i cunoască atât de bine pentru a le duce dorul.

Când îi urmă pe cei doi fraţi în grajd la următorul han unde aveau să-şi petreacă noaptea, îi spuse lui Donnan:

— Deci vă veţi întoarce în Scoţia după ce vom ajunge la Conacul Dawton?

— Nu, vom sta cu tine, domnişoară, până te vei mărita.

— Dar am crezut…

— Nu, tatăl tău a fost clar. Nu cred că are încredere în fosta lui soţie pentru a-ţi purta de grijă.

Nu-i venea să creadă. Tatăl ei o încurajase să se întoarcă la Kathleen, aşa că presupusese – aparent greşit – că Kathleen îi putea oferi toată protecţia de care avea nevoie aici, în Anglia. Cu cât se gândea mai bine la asta, cu atât înţelegea mai bine că el nu avea încredere în mama ei nici măcar pentru asta. Îşi aminti ceea ce-i spusese tatăl ei atunci când îl întrebase, în urmă cu câţiva ani, dacă o iertase pe mama ei:

— Pentru exilul meu, pentru care este indirect responsabilă, s-ar putea să o pot ierta într-o zi. Nu o voi ierta niciodată pentru că m-a trădat pe mine şi jurămintele

noastre nupţiale. Acel gen de durere poate să se mai domolească, dar nu va fi niciodată uitat.

Acum ea se gândea numai la mama ei. Nu avea să o îmbrăţişeze sau să o sărute. Pe surorile ei, Layla şi Emily, da, era nerăbdătoare să le vadă. Se temea că în momentul în care avea să o vadă pe Kathleen, trebuia să o condamne destul de vocal, ceea ce ar fi dus la o ceartă teribilă. Nu voia să se întâmple asta. Avea să facă intolerabilă şederea ei la Conacul Dawton.

Cumva trebuia să se abţină să o provoace. Va trebui să pretindă că nu-şi urăşte mama, că nu fusese numai vina lui Kathleen că familia se destrămase. La urma urmelor, ce ar fi putut spune mama sa dacă Vanessa avea să sfârşească acuzând-o?

Cu astfel de gânduri, nu prea dormise în acea noapte şi se trezi cu ploaia lovind fereastra pe care o lăsase deschisă. La micul dejun îi oferi lui Monty un zâmbet înfumurat şi spuse:

— Ţi-am zis eu, acuzându-l pentru ploaie deoarece îl avertizase că lauda vremii bune avea să aducă ploaie.

Nu s-ar opune să călătorească în trăsură cu el şi cu Charley până când avea să se oprească, deşi probabil el crezu că ea voia să o facă, deoarece când părăsiră hanul, el îi reaminti:

— Te-am avertizat că vom avea parte de ploaie şi sunt foarte uimit că nu s-a întâmplat mai devreme, aşa că nu te mai plânge! Vei călători uscată, altfel sper că ai un motiv foarte bun pentru care să nu o faci.

— Am zis eu „nu, mulţumesc”?

— Erai pe cale să o faci.

Ea râse.

— Ba nu.

În trăsură, Monty scoase pachetul cu cărţi şi-i spuse:

— L-am învăţat pe Charley cum să joace whist, nu că ar fi un joc pe care trebuie să-l înveţe, având în vedere că nu va participa la vreo petrecere unde l-ar putea juca, dar s-a arătat interesat de el. Joci?

— Ştiu, da, răspunse el. Tata m-a învăţat în timpul

iernii lungi, deşi preferă şah, un joc în doi.

— Da, lui Charley îi vine greu să înţeleagă că whistul se joacă cu un partener cu care nu poate să vorbească sau căruia nu-i poate face semne.

Vanessa dădu din cap.

— Asta înseamnă să trişezi, Charley!

Băiatul îl privi cu asprime pe Monty.

— Ar fi trebuit să spui asta în loc să mă faci să cred că este vorba de anumite abilităţi. Eu nu trişez. Dacă trişez din neatenţie, cineva va trebui pedepsit.

Vanessa se abţinu să nu râdă şi-şi dădu cu presupusul:

— Profesorul tău?

— Cel puţin nu a zis că mi se va tăia capul, spuse Monty încurcat.

Se distra privindu-i şi ascultându-le şicanele, care erau mult mai blânde decât fuseseră la începutul săptămânii. Îşi imagina că Monty începuse să prindă drag de protejatul lui. Ea prinsese drag de amândoi. Era un gând îngrozitor faptul că nu avea să-i mai vadă vreodată.

Ploaia continua, aşa că luară prânzul în trăsură. Vanessa adormi apoi, căci nu se odihnise suficient noaptea trecută. Se trezi atunci când auzi vocea puternică a lui Donnan afară. Striga ceva către Arlo, care se părea că nu-l auzea bine din cauza ploii.

Ea se îndreptă şi văzu că-şi sprijinise capul de umărul lui Monty, dar îi simţi mâna ghidându-i delicat capul înapoi, spunând:

— Nu mă deranjează! Dormi, Nessi! Nu eşti singura obosită de toată ploaia asta.

Înainte să închidă ochii îl văzu pe Charley înfofolit în haina lui din blană, adormit pe bancheta din faţa lor. Probabil că adormise la loc deoarece fu trezită de un aer umed de data aceasta, iar Monty îi spuse cu fermitate lui Arlo, care tocmai le deschisese uşa trăsurii:

— Cheamă majordomul să deschidă poarta pentru a putea intra. Privi pe fereastra de lângă uşa deschisă a trăsurii. Încă ploua torenţial, dar putea vedea două tufe de

trandafiri de o parte şi de alta a porţii duble, exact ca acelea plantate de ea şi de surorile ei acasă, ferestrele cu şprosuri de deasupra intrării, pereţii din piatră de trei etaje, două etaje fiind ridicate adiţional pe fiecare latură. Semăna atât de bine cu casa ei. Chiar puteau fi două case identice?

Vanessa se trase în colţul opus uşii deschise. Nu avea să coboare din trăsură.

Capitolul 14

— De ce te fereşti?

Vanessa tresări când văzu mâna întinsă a lui Monty pentru a o ajuta să coboare. Charley alergase deja în casă. Întâlni privirea lui Monty, dar era în mare parte îngheţată de nehotărâre şi panică, aşa că nu se mişcă. Nu putea intra cu el! Avea să afle cine era cu adevărat, ceea ce ar fi putut să o ruineze pe ea şi pe familia ei după ce el fusese martorul comportamentului ei scandalos din timpul călătoriei.

Când ea nu răspunse, Monty bănui:

— Dacă eşti atât de dornică să ni se despartă drumurile şi să-ţi continui călătoria în loc să aştepţi ca ploaia să se oprească, înţeleg. Poţi folosi trăsura şi să o înapoiezi după ce ajungi la destinaţie. Te asigur însă că eşti bine-venită să rămâi cu noi o vreme. Gazdele noastre nu vor fi deranjate de un alt oaspete.

Donnan însă alese acel moment pentru a-şi băga capul în trăsură, spunând:

— Majordomul ăla păros spune că bagajele tale au ajuns, domnişoară, şi nu sunt mulţumit că tovarăşii tăi de drum par să fi ajuns şi ei la destinaţie, adăugă el cu o privire sceptică spre Monty.

— Are nevoie de o clipă să-şi revină, omule. Ştii tu, aşa sunt reuniunile importante, îi spuse Monty scoţianului. În momentul în care Donnan se îndepărtă, privi înapoi spre Vanessa. Ei bine, ce surpriză plăcută! Deci fie eşti fiica

contelui, fie părinţii tăi sunt servitori. Tind spre prima variantă.

Ea nu-i confirmă. Panica ei crescu la gândul că avea să se işte un scandal dacă oamenii ar fi descoperit că ea călătorise cu grupul lui – îmbrăcată ca un băiat. Ea se eschivă.

— Nu am mai fost aici de şase ani. Nu mă vor recunoaşte.

Ochii lui se îndreptară spre hainele ei.

— Sau nu te vor recunoaşte *aşa.* Chiar îţi e frică să descoperi dacă o vor face sau nu?

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la o modalitate de a pune la punct revenirea ei.

— Deloc, minţi ea, chiar când îşi trăgea gluga înapoi pe cap. Dar nu sunt gata să mă dezvălui lor.

Monty dădu din cap.

— Şi eu, care credeam că am depăşit momentul ăsta. Cum vrei tu… *băiete!* Pot să-ţi ţin secretul.

Inima ei tresări.

— Serios?

— Depinde cât de mult. Nu cred că vei putea să o ţii aşa mult timp, nu cu familia. Au trecut numai şase ani, îţi vor recunoaşte faţa. Apoi chicoti. Este nepoliticos să porţi glugă într-o casă atât de elegantă ca aceasta, să ştii.

Enervată că o tachina într-un astfel de moment, ea spuse cu asprime:

— Nimeni nu mă va observa ascunsă în spatele tău când te pot privi pe tine. Sunt foarte multe femei în casă. Probabil că voi fi trecută cu vederea şi menajera nici măcar nu-mi va oferi o cameră.

El izbucni în râs.

— Pe cine eşti furioasă, pe mine sau pe tine pentru că ai devenit laşă?

Ignorându-i mâna, ieşi din trăsură singură şi-l urmă repede în casă. Numai majordomul stătea în foaier. Nu-l recunoscu, dar celălalt fusese bătrân şi probabil că se pensionase. Rămase totuşi în spatele lui Monty. Charley, care se schimbase în haina lui maronie din lână, privea un

tablou de pe perete. Scoţienii îl ajutau pe Arlo să care bagajele, ceea ce formă un lac chiar în uşă, aşa că Monty se mută în hol, pentru a se da din drum. Ea şi Charley îl urmară.

Auzi paşi pe scările grandioase şi privi în acea direcţie. Inima începu să-i bată cu putere. Îşi trase şi mai mult gluga pentru a-şi ascunde faţa şi păşi în spatele lui Monty, folosindu-l drept scut. Mama sa cobora treptele, îmbrăcată regeşte. Rochia ca o pelerină, confecţionată dintr-un material uşor, alb şi albastru, se asemăna cu o manta îmblănită, deschisă pentru a dezvălui rochia stilată, de un albastru-închis, imperial, de sub ea. Kathleen nu era niciodată luată prin surprindere de vizitatori, căci era mereu pregătită şi mereu graţioasă, indiferent pe cine întâmpina.

Vanessa aruncă o privire pe furiş de după Monty pentru a o vedea pe Kathleen. Dumnezeule, mama ei părea să nu se fi schimbat deloc! Era încă frumoasă, cu un păr blond elegant, aranjat cu stil şi decorat cu agrafe cu bijuterii, iar ochii ei de un albastru pal erau identici cu cei ai celor trei copii ai ei. Ochii Vanessei se umplură de lacrimi. Obişnuise să o iubească pe acea femeie – înainte ca tocmai Kathleen să le destrame familia.

Când Monty ridică un braţ, ea strecură o altă privire spre mama ei, care întinsese de obicei mâna pentru a fi sărutată sau uşor atinsă de oricine saluta.

— Presupun că sunteţi lordul Mont…?

Paravanul Vanessei o întrerupse.

— Monty este suficient şi, vă rog, fără titluri. Protejatul meu este Charley, spuse el şi îl lovi uşor pe spate pe băiat. Şi cel ruşinos din spatele meu este Nestor.

— Eu sunt Kathleen Blackburn, contesă de Dawton. Sunteţi bine-veniţi, domnilor! Sunt surprinsă că prinţul *George* şi-a amintit de mine, căci a trecut atât de mult timp de când ne-am întâlnit la Brighton, unde obişnuia să-şi petreacă vacanţele. Am fost, desigur, încântată de solicitarea sa.

— Aţi înţeles că vizita noastră trebuie să fie

clandestină? întrebă Monty.

— Desigur. Nu vă voi prezenta vecinilor şi voi încerca să reduc vizitele pe cât posibil. Singura mea grijă este că s-ar putea să vă plictisiţi. Trăim în linişte aici.

— Exact ceea ce ne dorim, îşi asigură el gazda cu o reverenţă scurtă.

Reverenţa o panică pe Vanessa şi o făcu să se întoarcă pentru ca mama ei să îi poată vedea numai spatele. Asta îi permise să o vadă pe menajeră apropiindu-se şi o recunoscu fără dubiu pe Mary Edwards. De fiecare dacă când ea şi surorile ei deveneau indisciplinate când mama lor nu era în preajmă, doamna Edwards le prindea mereu. Deşi nu aducea la cunoştinţă mamei ei toanele fetelor, nu ezita chiar ea să le dojenească.

Întorcându-se din nou cu faţa spre Monty, o auzi pe Kathleen spunând:

— Nu ştiam sigur când veţi ajunge. Fiicele mele au plecat să-şi viziteze prietenele în oraşul Dawton de dimineaţă, înainte de furtună. Probabil că vor aştepta să se sfârşească înainte să se întoarcă, dar vor fi aici la cină, fie că plouă, fie că nu, aşa că le veţi întâlni atunci. Câte locuri în plus la masă?

— Trei… începu Monty.

Vanessa îl împunse în spate şi-i şopti:

— Două.

Astfel, el se corectă.

— De fapt, două. A fost o călătorie groaznică. Unul dintre tovarăşii mei va avea nevoie de timp pentru a-şi reveni.

— Desigur, răspunse Kathleen. Dar poate v-ar plăcea nişte ceai înainte să vă odihniţi?

— Nu ştiu despre băieţi, dar eu tânjesc la o baie bună. Cum ziceam, a fost o călătorie cumplită, pe grabă.

— Desigur! Doamna Edwards vă va conduce în camerele voastre. Am deschis pentru voi aripa de vest, care altfel nu este folosită şi vă va oferi mai multă intimitate.

— Vă mulţumesc, doamnă dragă!

Doamna Edwards arătă spre scări, spunând:

— Este o cameră mare pe care băieţii ar putea-o împărţi…

— Nu se poate, interveni repede Monty. Nu se înţeleg bine, bătăi cu pumni care ar putea distruge mobila şi ar putea sparge geamurile. Ei bine, băieţii tot băieţi, ştiţi cum e.

Kathleen zâmbi.

— Nu am avut niciodată tineri în această casă, aşa că nu le cunoaştem comportamentul. Arată-le trei camere, spuse ea către cameristă.

— Sunt şi trei servitori, menţionă Monty. Unul este valetul nostru care va trebui să fie aproape de noi. Cele două brute mari, pe de altă parte, pot sta oriunde.

Monty încerca fără îndoială să se asigure că Charley nu se va plânge că Arlo nu avea o cameră aproape de a lui. Dacă Vanessa n-ar fi fost atât de emoţionată, probabil că ar fi râs de modul în care se referise la fraţii MacCabe.

— Desigur, toţi vor fi cazaţi.

Sus, când menajera făcu stânga spre coridorul lung al aripii de vest, Vanessa fu cuprinsă de puţină nostalgie. Cunoştea bine această aripă. Era singurul loc din casă în care ea şi surorile ei se puteau ascunde de mama lor şi regimul ei de etichetă, unde se puteau juca, certa, se puteau distra râzând fără constrângeri şi puteau pur şi simplu să fie copii, cel puţin până când Kathleen le chema să participe la un anumit tip de lecţie. Servitorii ştiau că lor le plăcea să se joace acolo şi păstrau curat pentru ele un dormitor la capătul holului lung.

Ea şi surorile ei se ascunseseră în acea aripă până în ultimul ei an acasă, deşi pe atunci se jucau mai puţin şi vorbeau mai mult despre băieţi, debuturi şi despre nerăbdarea lor de a intra în lumea adulţilor pentru care erau încă foarte tinere. Oare speranţele şi visurile ei le oglindiseră atât de mult pe ale surorilor ei, toate ducând la iubire pentru un bărbat perfect şi la căsătorie? Presupunea că da, dar pe atunci nu existaseră alte opţiuni pentru ele – cel puţin aşa crezuseră.

Monty primi prima cameră pe dreapta, care dădea spre peluza mare şi care-i oferea priveliştea unui soare la apus. Charley luă camera din faţă, iar Vanessa următoarea cameră pe dreapta. Se gândise să ceară camera de la capătul culoarului, dar doamna Edwards ştia că fusese camera de joacă pentru ea şi surorile şi i s-ar fi putut părea ciudată cererea, suspectând că nu era străină casei. Nu o făcu – faptul că se afla din nou aici aproape că o impresionase până la lacrimi –, dar nu putea să nu se întrebe dacă gemenele încă o foloseau ca pe un sanctuar, ascunzându-se de mama lor.

Servitorilor le luă mult să îi aducă apă caldă pentru baie, dar anticipase întârzierea, căci fusese ultimul oaspete care primise camera. Cu toate acestea, aştepta cu nerăbdare ca şirul de servitori să se încheie, astfel încât să poată avea un timp de gândire neîntrerupt. Cufărul ei fu adus de un valet, dar hainele curate din el probabil că erau încă umede, deoarece fuseseră spălate noaptea trecută la han şi înapoiate ei în zori.

După baie, care nu o relaxase deloc, dar care îi lăsă sentimentele mai clare decât le avusese de când începuse călătoria, strâmbă din nas la ideea unor haine umede. Ştia foarte bine că putea avea o rochie uscată minunată dacă ar fi salutat-o normal pe mama ei. Dar nu avea să fie nimic normal la acea reuniune. Cu siguranţă, nu-şi dorea să aibă loc în faţa lui Monty şi a lui Charley. Avea să fie urâtă – şi zgomotoasă având în vedere că toată furia reprimată de-a lungul anilor avea să fie revărsată. William nu o iertase pe Kathleen şi nici ea nu avea să o facă.

Se înfăşură într-un cearşaf şi atârnă hainele umede pe mobilă, sperând că cel puţin o pereche de pantaloni şi o cămaşă aveau să se usuce repede. Se gândise să tragă un pui de somn, să călărească alături de Zăpadă, cu sau fără haine umede, dacă ploaia avea să se oprească. Se îndreptă spre o fereastră pentru a verifica dacă încă mai ploua şi văzu că ploaia încă nu se oprise. Fu uluită de priveliştea peluzelor pe care ea şi surorile ei se jucau, aproape că-şi putea imagina jocurile de crichet, scufundările în grămezile

mari de frunze tomnatice înainte ca grădinarii să le poată strânge, construirea oamenilor de zăpadă iarna. Lacrimile apărură, îi umplură ochii şi nu se opriră. Îi lipsiseră surorile ei mai mult decât îşi recunoscuse sieşi. Ultimii ani ai copilăriei, pe care i-ar fi putut împărtăşi, se pierduseră pentru totdeauna. Şase ani era o perioadă lungă, toate trei fiind acum persoane adulte. Oare Emily şi Layla aveau să o dorească înapoi după atât de mult timp?

— Ştiu cât de dificile pot fi revenirile acasă. Când am fost adus înapoi acasă din război, mama şi fraţii mei nu mai plecau de la patul meu. Chiar dacă îi iubeşti mult, familia poate fi uneori o pacoste. Nu mă lăsau să dorm cu toată agitaţia lor.

Nu zâmbi la anecdota lui Monty. Era puţin cam furioasă că el tocmai intrase în camera ei fără să bată şi se afla chiar lângă ea. Era de asemenea conştientă că era dezbrăcată sub cearşaf şi cât de inacceptabil era lucrul ăsta.

Se întoarse uşor spre el, tratându-l mai mult cu spatele, şi îşi strânse cearşaful în jurul sânilor înainte de a-i spune emfatic:

— Nu ar trebui să fii aici!

— Nici nu aş fi fost dacă nu te-aş fi auzit plângând de jos.

Încerca să-i mai domolească lacrimile. Nu avea să funcţioneze. Apoi, adăugă:

— Nu se mai pune barajul? Aş putea merge să caut un castor, dar, din păcate, nu mai sunt pe aici, aşa că nu te mint, va trebui să-l pui tu singură.

O făcu să râdă, dar imediat se opri. Trebuia să-l mustre, dar pur şi simplu nu voia. Încă nu-i venea să creadă că el se afla în casa ei, că se îndreptaseră în aceeaşi direcţie în tot acel timp, hotărâţi să-şi păstreze secretele unul faţă de altul. Având în vedere tot ceea ce se petrecuse în timpul călătoriei, se întreba dacă pur şi simplu el o trata ca pe băiatul care crezuse a fi la început şi chiar nu i se părea ceva nelalocul lui faptul că se afla în camera ei. Nu mai putea face însă asta.

Apoi îi simţi mâinile pe umerii ei, masându-i, provocându-i o senzaţie extraordinară.

— Sunt sigur că poţi să-ţi iau gândurile de la dilema ta, Nessi, îi şopti el la ureche.

Greşit! Nu o trata ca pe un băiat! Ea se trase din mâinile lui.

— Comportă-te ca un domn măcar o dată şi pleacă!

El pufni.

— Sunt mereu un domn, numai că mă distrez mai mult decât alţii. Dar până când nu te vei îmbrăca precum o doamnă, nu sunt înclinat să mă port cu tine ca un domn – şi nici tu nu ai vrut.

Capitolul 15

Vanessa suspină când el îi reaminti atât de direct de sărutul pe care-l împărtăşiseră în luncă. Se întoarse pentru a-l privi pe Monty, dar el deja ridicase mâinile, în semn de pace, spunând repede:

— Voiam să adaug să mergi să împrumuţi nişte haine de la surorile tale. Voi sta chiar de pază cât vei face asta. Surorile mele mereu furau haine una de la cealaltă, deşi cred că o făceau numai pentru a avea o scuză să se certe una cu cealaltă – le plăcea mult să facă asta. Apoi, îmbrăcată aşa cum ar trebui, te poţi prezenta în faţa mamei tale pe picior de egalitate, ca să zic aşa. Este mult mai bine să-ţi înfrunţi temerile imediat, Nessi.

— Nu mi-e teamă de mama, mi-e teamă de ceea ce voi face când o voi vedea, spuse ea, întorcându-i din nou spatele. În orice caz, nu va fi plăcut odată ce va afla că m-am întors, aşa că mi-ar plăcea să-mi revăd mai întâi surorile.

— Ei bine, asta este altceva! Atunci îţi voi aduce nişte haine bărbăteşti curate dacă insişti să continui cu deghizarea, nu hainele mele, ci ale lui Charley, care ţi se vor potrivi mai bine – iar lui nu-i va păsa deloc acum, că

poartă haine de căpătat.

— Nu, mulţumesc! Hainele mele se vor usca în scurt timp.

— Şi totuşi ora cinei se apropie, un moment perfect pentru a-ţi saluta mama – fără glugă, desigur cu mine alături de tine, continui el.

Ea se întoarse uluită.

— Eşti nebun? Va fi mult mai rău dacă mama află că ştiai că sunt fată când am călătorit împreună. Nu poate afla asta. Ai spus că vei păstra secretul.

— Am făcut-o şi o voi mai face.

— Mulţumesc!

— Acum s-au dat însă cărţile pe faţă, cel puţin pentru mine. Deci, eşti Lady… Nestor?

Ea aproape că râse la modul în care el făcuse o pauză înainte de a o tachina, dar bombăni:

— Nu a fost alegerea mea.

El râse.

— Nu, sigur că nu, nou-născuţii nu au dreptul să aleagă. Pot să îţi cunosc adevăratul nume? Se va afla oricum, odată ce vă veţi reuni oficial.

— Vanessa Blackburn.

— Şi ai ales să trăieşti cu tatăl tău în Scoţia în loc să stai în conacul acesta minunat? De ce ai făcut asta? Este al naibii de cald în nord, din câte am auzit.

— Nu este treaba ta, îi răspunse ea.

— Probleme de familie, evident, care ţi-au despărţit părinţii? Ştii că mă pricep la ghicit.

— Te pricepi la a fi enervant, contracară ea. Du-te şi mănâncă! Charley nu se va plânge de mâncare în seara asta. Conacul Dawton are un bucătar excelent. Asigură-te numai că un servitor îmi va aduce şi mie a farfurie. Odată ce intri tu în încăpere, lucrurile minore par să fie ignorate.

El zâmbi.

— Este a doua oară când ai făcut aluzie că sunt un seducător. Chiar crezi asta?

— Cred că eşti plin de tine, răspunse ea şi arătă cu degetul spre uşă.

În schimb, el îi atinse părul uşor, care era încă puţin umed după baie, iar apoi îi ciupi obrazul.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru despre tine, dar nu eşti deloc. Te-ai curăţat incredibil, Nessi. Ai idee cât de frumoasă eşti?

Ea simţi cum se înroşeşte, aşa că arătă şi mai insistent cu degetul spre uşă. El zâmbi, dar acum se îndreptă spre ea, deşi se opri pentru a se întoarce şi a spune:

— Ultima şansă, drăguţă! Eşti sigură că nu te vei alătura nouă jos?

— Nu sunt pregătită pentru asta. Am crezut că eram, dar… nu încă. Te-am avertizat că nu va fi plăcut, dar nu din partea mamei, ci a mea. O urăsc. Nu intenţionez să o ascund. De aceea îmi doresc să-mi revăd mai întâi surorile, înainte de a le întoarce împotriva mea.

El deschisese uşa, dar acum o închise la loc.

— Nu mă poţi lăsa cu aluzii ca astea. Spune-mi mai mult.

— Nu – şi cu adevărat nu este treaba ta. Ţi-am spus numai de unde se va revărsa mare parte din furie, dacă vei fi martor la asta. Dar ea se va asigura să nu se întâmple. Îi place asta. Pentru ea, aparenţele contează cel mai mult.

— Un motiv în plus pentru care în seara aceasta ar fi momentul perfect pentru tine să-i spui că eşti acasă, sublinie el.

Posibil… nu. Încă se temea că va fi atât de afectată de confruntarea cu Kathleen, că pleca furioasă şi nu se va mai întoarce, pierzând şansa de a avea reuniunea pe care şi-o dorise. Trebuia să-şi vadă mai întâi surorile, apoi nu va ezita să-şi găsească mama şi să facă faţă reuniunii *nedorite.*

Drept răspuns, arătă iar spre uşă, iar de data asta el plecă. O încuie în urma lui şi-l auzi râzând pe hol din cauza asta.

Nu era tentată să devieze de la planul ei, dar era foarte tentată să se furişeze jos şi să tragă cu urechea la acea cină. Problema era că aveau să fie prea mulţi servitori

la acel moment al serii şi cineva ar fi putut-o anunţa pe Kathleen că ea se afla acolo. Apoi Kathleen va ieşi şi va insista ca ea să li se alăture la masă, iar ea nu ar fi putut face asta purtând glugă. Tentaţia câştigă când îşi aminti că sala sufrageriei era lângă seră, iar în lunile de primăvară şi vară, uşile care duceau spre toate acele plante şi flori erau de obicei lăsate deschise.

Era complicat să intre acolo fără să fie observată. Se ascunse în birou până când îşi auzi familia şi oaspeţii mutându-se din salon, unde se strânseseră, în sufrageria de alături. Câteva minute, zidul lat fu gol şi putu să-l traverseze în grabă şi să se strecoare în sufragerie.

Încăperea era întunecoasă, numai lumina din sufragerie se întrezărea prin uşa deschisă. Era o încăpere perfectă pentru a trage cu urechea. Lângă uşă se afla chiar şi un copac în ghiveci în spatele căruia putea să se ascundă.

Îl văzu prima dată pe Charley, ochii ei fiind surprinşi de sclipiri. Cu siguranţă nu avea să mai poarte hainele de căpătat, căci era îmbrăcat regeşte. Oare fusese o concesie din partea lui Monty, acum, că se aflau în siguranţă în noua lor ascunzătoare? Monty se afla chiar în mijlocul acelei explicaţii pe care-l auzise anterior oferind-o, despre părinţii nepăsători ai lui Charley pentru a justifica hainele lui extravagante. Ea spera ca surorile ei să nu creadă că toate pietrele acelea erau adevărate! În seara aceasta şi Monty era mai bine îmbrăcat, purtând o lavalieră foarte elegantă. Avea părul prins la spate şi arăta al naibii de atrăgător, încât ea fu nevoită să se mişte în jurul copacului pentru a-şi putea vedea clar surorile.

Apoi rămase nemişcată, privindu-şi surorile iubite, iar lacrimi de fericire deja îi inundaseră ochii. Crescuseră atât de mult! Lăsase în spate două fete cu obraji bucălaţi şi se întorsese la două tinere extrem de frumoase pe care aproape că nu le recunoscu. Erau însă încă identice. În copilărie, mereu se deosebeau prin culori, alb pentru Layla, roz pentru Emily, purtând funde în jurul gâtului sau în păr, precum şi cămăşi de noapte albe sau roz. Aparent, încă

purtau funde în păr.

— Deci acesta va fi primul vostru sezon la Londra? întreba Monty. Aproape că mi-e milă de tinerii lorzi. Odată ce vor da cu ochii de voi, nu numai identice, dar şi fermecătoare, vor fi daţi pe spate.

Ce mai compliment! Emily chicoti

— Ni se pare că am aşteptat o veşnicie.

— Va fi atât de interesant, adăugă Layla.

— Câte surori ai? întrebă Emily.

Kathleen, stând în capătul mesei, cu spatele la seră, le dojeni cu blândeţe:

— Haideţi, haideţi, aţi promis că nu veţi pune întrebări. Ambele fete se înroşiră, ca şi cum ar fi făcut cea mai mare gafă, dar Vanessa era sigură că era numai pentru că tocmai ce o nemulţumiseră pe mama lor, iar ele urau să facă asta. Nici Monty nu le făcea sarcina mai uşoară nerăspunzând la o întrebare nevinovată. L-ar fi lovit pe sub masă dacă s-ar fi aflat acolo.

Apoi, Charley remarcă:

— Unde este cea de-a treia fiică din portret?

Vanessa nu putea vedea peretele la care se uita el, dar ştia la ce portret se referea. Fusese pictat în anul de dinaintea plecării ei. O portretiza stând pe un scaun cu surorile gemene alături, aşezate fiecare pe câte un braţ al scaunului. Râseseră atât de mult în acea săptămână cât fuseseră nevoite să pozeze pentru el, deoarece niciuna dintre ele nu putea sta nemişcată mult timp şi artistul se enervase atât de mult pe ele.

Apoi, Charley adăugă:

— Pare cumva cunoscută, dar cum se poate una ca asta?

— Pentru că, exceptând părul, seamănă foarte bine cu surorile ei când era mai tânără, răspunse Kathleen.

— O aşteptăm să se întoarcă în curând din Indiile de Vest, deoarece cuferele ei au ajuns deja, spuse Layla entuziasmată.

Auzind despre Indiile de Vest, Vanessa se panică. Monty avea să-şi dea seama că ea păstrase secrete faţă de

propria-i familie! Rămase fără aer, rugându-se ca el să nu menţioneze nimic despre Scoţia. El păru numai puţin confuz, poate chiar se gândea că-l minţise despre faptul că trăise în Scoţia în toţi anii ăştia.

Kathleen explică:

— A călătorit cu tatăl ei şi a lipsit câţiva ani.

— Şase ani sunt mai mult decât câţiva, mamă, spuse Emily aproape furioasă.

— Emily!

Pentru prima dată, Emily nu dădu înapoi de la atenţionarea lui Kathleen.

— Nu şi-a luat niciodată la revedere de la noi. Şi nu am primit nicio scrisoare de la ea în tot acest timp!

— Adăuga note scrisorilor tatei, îi reaminti Layla.

— Oare? Când acele note aveau scrisul lui de mână?

În acel ton specific, despre care toate fiicele ei ştiau că masca furia, Kathleen spuse:

— La urma urmei, poate că nu sunteţi pregătite pentru Londra! Cereţi-i scuze, scumpelor!

— Nu este nevoie, spuse Monty, încercând să intervină.

Vanessa plângea şi se strecură din încăpere, alergând sus. Voise să scrie! De fiecare dată când începea, sfârşea în lacrimi deoarece îi lipseau surorile ei atât de mult. Ce putea să spună cu adevărat despre viaţa pe o insulă din Caraibe, unde surorile ei credeau că trăia, când nu fusese niciodată pe una?

În timp ce-şi lua singură cina, pe care un servitor o lăsase la uşă, era hotărâtă să îi ofere o explicaţie pertinentă lui Emily – dacă ar fi putut, fără să îi spună adevărul. Avea să se strecoare în camera surorilor ei pentru a le spune adevărul chiar în acea noapte. Trebuia să aştepte numai până adormea toată lumea.

Capitolul 16

Vanessa stătea sprijinită de peretele de lângă uşile salonului, cu capul aplecat pentru a se asigura că gluga îi ascundea faţa. Îşi imagina că servitorii care treceau pe lângă ea o priveau ciudat, dar nu se mişcă, deoarece din acel loc putea auzi vocile surorilor ei în salon, în mod enervant, acestea vorbeau în şoaptă, aşa că nu putu înţelege mare parte din ceea ce spuneau, se străduia de asemenea să îşi dea seama dacă se afla şi Kathleen cu ele.

Era atât de furioasă pe sine pentru că adormise noaptea trecută înainte să se facă linişte în casă. Plănuia să doarmă bine astăzi pentru a nu se mai întâmpla din nou, dar avea să iasă la călărit pentru a obosi. Rămăsese pe hol în caz că fetele se aflau singure în salon. Dacă da, avea să le surprindă în timp ce ieşeau, să fugă cu ele în vechea lor ascunzătoare şi să se reunească acolo.

Ascultându-şi surorile, nu putu să nu se gândească la faptul că chicoteau prea mult, apoi se ruşina, amintindu-şi că şi ea obişnuia să chicotească. Când încetase să mai facă asta? Sigur că ştia – chiar în ziua în care fugise cu tatăl ei şi îmbrăţişase un stil de viaţă diferit, care fusese interesant şi în mod îmbucurător lipsit de restricţii. Dacă surorile ei aveau să fie îngrozite de modul de viaţă pe care-l avusese departe de aici? Se părea că Kathleen le transformase în două tinere debutante perfecte. S-ar putea să nu mai aibă nimic în comun cu ele!

— Este ceva în neregulă cu chipul tău, Nestor, care să necesite purtarea glugii în casă?

La dracu’! Îşi pierduse şansa de a-şi prinde surorile singure! Kathleen nu se afla în salon, ci stătea chiar în spatele ei.

— Da, doamnă, spuse ea în şoaptă. Sunt afectat de pete greu de privit, doamnă.

— Blestemul unora dintre copii, presupun. Bucătăreasa noastră, doamna Griggs, s-ar putea să ştie un remediu. De ce nu mergi să o întrebi?

Vanessa se îndreptă spre partea din spate a casei. Nu putea vorbi însă cu bucătăreasa. O cunoştea bine pe doamna Griggs din nenumăratele ocazii în care ea şi

gemenele alergau în bucătărie pentru dulciuri. Pe atunci toate trei erau îndrăzneţe, ignorând litania mamei lor, conform căreia:

— Doamnele nu merg în bucătărie, nu se împrietenesc cu servitorii, nu, nu, nu…

În copilărie, lista lucrurilor interzise păruse interminabilă.

Trecu însă prin bucătărie, dar repede, şi se îndreptă direct spre grajd. Avea să călărească acum. Unul dintre grăjdari o ajută să-l înşeueze repede pe Zăpadă, dar Donnan ajunse înainte ca ea să plece.

— V-aţi cazat? întrebă ea. Aveţi vreo nemulţumire?

El nu-i răspunse şi o privi încruntat.

— De ce porţi încă aceste haine?

— Pentru că mama încă nu ştie că sunt acasă şi nu, nu mă referem la nemulţumirea asta.

— Şi de ce nu ştie?

— Pentru că nu i-am spus, răspunse ea. Vreau să vorbesc prima dată cu surorile mele, dar nu am găsit momentul să le găsesc singure.

— Deci nu încerci să evadezi? spuse el, uitându-se la calul ei.

Ea râse.

— Nu, merg numai pentru o ultimă cursă înainte să am nevoie de escortă.

— Tot ai nevoie de escortă. Te însoţesc.

— Nu, nu o vei face, nu de data asta. Este ultima mea zi de libertate. Mâine mă voi întoarce la rochii şi mă vei putea escorta atunci, dar nu astăzi. În plus, proprietatea mamei este imensă. Dacă voi da de cineva, mă voi întoarce degrabă acasă. Tu unde te îndreptai?

— Să vizitez oraşul din apropiere şi să văd dacă au taverne care să merite să le fie trecut pragul şi a doua oară.

Ea zâmbi.

— Cel puţin două, din câte îmi amintesc, poate acum mai multe. Oraşul Dawton este destul de mare. Dar te rog, mergi şi convinge-te singur, şi aşa mă poţi scuti de un drum

pentru a trimite scrisoarea asta!

Îi înmână scrisoarea pe care i-o scrisese tatălui său pentru a-l anunţa că a ajuns în siguranţă.

— Nu ai scris adresa, spuse el, privind plicul.

— Pentru că trebuie să ajungă acasă la tata şi încă nu mi-am umblat în cufere pentru a afla adresa. Tatăl tău va şti să o trimită tatălui meu.

— Voi, cei din familia Blackburn, vă comportaţi ca nişte spioni, bombăni el.

Ea zâmbi.

— Nu chiar, protejez numai intimitatea tatălui meu. Tata v-a avertizat că nimeni nu trebuie să afle unde aţi fost.

— Da.

Îl salută urcându-se pe cal şi ocoli casa, începând să călărească în partea de sud-vest, spre lac, la câţiva kilometri distanţă. Curând observă că Monty avusese aceeaşi idee. Trebuia să-l evite. Bărbatul aducea belele... simţurilor ei. Era prea curioasă să afle cum se desfăşurase restul cinei cu familia ei după ce ea renunţase să mai spioneze noaptea trecută. Aşa că fluieră tare, aşa cum o învăţase tatăl ei să facă, iar el trase de frâie şi o aşteptă.

— Nu eşti îngrijorat că vei fi văzut aici? întrebă ea când se apropie de el.

— Ideea de a veni atât de departe în nord a fost pentru a găsi protecţia într-o zonă îndepărtată, ceea ce acest colţ de Cheshire este fără îndoială. Iar mama ta pare să aibă o proprietate vastă, fără vreo pădure în apropiere. Poţi vedea pe cineva venind de la kilometri distanţă.

— Nu chiar atât de departe, dar am prins ideea.

— Nu sunt deloc îngrijorat. Conacul Dawton este departe de drumurile principale. Dar dacă tu eşti îngrijorată de siguranţa familiei tale, nu fi! Ne-am pierdut banii acum câteva zile. Şi te asigur că am supravegheat îndeaproape călătoria noastră, dacă nu ai observat. Servitorii tăi au fost avertizaţi să nu menţioneze nimănui din afara casei că aveţi oaspeţi, iar eu şi Charley vom evita oraşul Dawton. Apropo, i-am spus mamei tale că nu este nevoie să ne distreze. Putem călări – şi mi-a fost arătată şi o bibliotecă

bogată. În plus, în casă sunt câteva cameriste foarte drăguţe…

Ea miji ochii.

— Serios? Mama nu va permite niciodată astfel de nesăbuinţe sub acoperişul ei. Nu ai observat cât de cuviincioasă este?

— Da, dar doamnele sunt cunoscute că întorc capul dacă circumstanţa o cere, iar ea nu va vrea să-l enerveze pe George când este atât de încântată că şi-a amintit de ea suficient de mult pentru a-i cere o favoare. Mi s-a părut însă curios că ai ştiut la ce m-am referit.

Zâmbetul de pe chipul lui o făcu să creadă că o tachina numai, dar nu era convinsă. În plus, ceea ce făcea el nu era treaba ei. Totuşi, o deranja dintr-un oarecare motiv. Schimbă subiectul.

— Ţi-a plăcut cina de aseară?

— Nu ai venit să tragi cu urechea?

Obrajii i se înroşiră, făcând-o să-şi dorească să nu-şi fi dat jos gluga. Minţi:

— Sigur că nu.

— Ai recunoaşte-o dacă ai fi făcut-o?

Ea scrâşni din dinţi.

— Recunosc că m-am gândit la asta, dar am reconsiderat.

— Ei bine, dacă eşti curioasă, surorile tale au fost încântătoare. Frumoase gemene! Ar fi trebuit să menţionezi asta. Londra le va iubi sezonul acesta – şi pe tine, acum, că te-ai întors acasă din Indiile de Vest.

Ea se simţi stânjenită.

— Aş aprecia dacă nu ai spune că am fost în Scoţia.

El zâmbi.

— Desigur. La urma urmelor, îmi place să-ţi fiu confident. Este atât de… intim.

Nu mai era sigură dacă o tachina şi de data asta, aşa că se întoarse la subiectul referitor la cina de noaptea trecută.

— Au fost surorile mele domnişoare perfecte?

— Adică spre deosebire de tine? Nu răspunde!

Dumnezeule, ce nemernic sunt! Se pare că a devenit o obişnuinţă, puţin prea repede, să nu-mi ţin gura în prezenţa ta. Da, tinere debutante perfecte – în mare parte. Emily şi-a pierdut cumpătul când a vorbit despre tine, zicea ceva despre lipsa corespondenţei din partea ta şi că nici măcar nu ţi-ai luat la revedere de la ele, dar sunt sigur că vei clarifica asta când vei vorbi cu ea. După hainele tale, bănuiesc că încă nu ai făcut-o.

Ea dădu din cap afirmativ, aşa că el continuă.

— Charley a fost fascinant de cele două. Cred că nici nu a mai văzut gemene înainte.

— S-a comportat conform aşteptărilor tale?

El dădu ochii peste cap.

— Nu, şi încep să cred că nu o va face niciodată. Nu mă lasă inima să-l fac să continue să joace rolul unui om de rând când este evident că urăşte asta, aşa că îi voi permite să revină la podoabele lui oribile.

— Ai încredere că Charley nu va intra în belele cât timp eşti plecat?

— Arlo îl ţine pe linia de plutire. Momentan se luptă cu săbiile pe peluza din spate, un sport care evident este încă popular pe continent, şi, în mod surprinzător, par că ştiu ce fac.

— Dacă Anglia nu ar fi atât de civilizată, probabil şi voi, domnii, aţi fi purtat încă săbii. Pistoalele au utilitate redusă, căci petreci mai mult timp încărcându-le, decât trăgând cu ele.

— Presupun că de aceea porţi două?

— Mai am două în desagă.

El zâmbi în timp ce continua să galopeze cu ea îndrumându-l pe Zăpadă spre lac, iar el urmând-o. Părea mai degrabă vară, decât aprilie târziu, căci ziua era atât de caldă şi senină, încât ea spera că va fi mai răcoare lângă apă. Când ajunseră la lac, opriră caii şi descălecară. El veni să o ajute să coboare, dar ea alunecă de pe Zăpadă singură şi îşi lăsă pelerina şi haina prinse de şa, înainte să găsească un loc unde să stea câteva minute. Copacii singuratici se vedeau în zare, punctând peisajul înverzit pe lângă care

trecuseră, aşa cum o făceau şi pe peluza din spate a Conacului Dawton. Lacul însă era înconjurat de câţiva copaci şi de o abundenţă de flori de primăvară.

— Este frumoasă această perioadă a anului, comentă el în timp ce se aşeză lângă ea.

Puţin surprinsă, spuse:

— Nu eram sigură că va fi. Nu am fost niciodată aici primăvara sau vara. Mama crede cu tărie că o domnişoară trebuie să stea departe de soare. În zilele posomorâte de iarnă, părinţii noştri obişnuiau să ne aducă aici pentru a patina, ba chiar ni se alăturau pe gheaţă. A fost o perioadă idilică din copilăria noastră.

Când totul era aşa cum trebuia să fie, iar părinţii ei încă se iubeau.

Acest gând o întristă şi, poate de aceea, mâna lui Monty îi atinse obrazul. Ea sări imediat în picioare şi se îndepărtă să culeagă flori. Se ridică şi el, dar nu o urmă.

— Pun pariu că nu ai evitat soarele în Scoţia.

— Ai câştiga!

— Dar ai venit acasă pentru sezonul londonez, nu? Eşti pregătită pentru asta, după ce ai stat departe de mama ta toţi anii aceştia?

— Probabil că nu.

— Ţi-aş putea preda nişte lecţii.

Ea se întoarse şi fu uluită din nou de cât de frumos era. Astăzi el nu avea părul prins, ci era desprins, ajungându-i la umeri. Ea păstrase panglica pe care o luase din părul lui când se sărutaseră în livadă, o amintire a primului ei sărut, pe care avea să o păstreze. El îşi dăduse haina jos când descălecase şi, fără lavalieră, cu cămaşa albă descheiată la guler, arăta ca un lord de la ţară, amintindu-i de cât de obişnuit se îmbrăca tatăl ei când era acasă.

Nu se despărţiseră, aşa cum crezuse ea, iar atracţia lui era foarte puternică atunci când erau singuri. El se descurcase de minune să-i alunge tristeţea pe care i-o remarcase, cu numai tentativa unei mângâieri.

În privinţa predării lecţiilor, ea s-ar fi bucurat foarte

mult de ele, aşa că spuse:

— Şi să-i răpesc plăcerea mamei? Crede-mă, tânjeşte să rupă nuiaua.

Ea se aplecă pentru a culege o floare, apoi auzi:

— Ce-ai zice de o plimbare călare în lumina lunii? Sună destul de romantic, nu?

Părea, într-adevăr, dar trebuia să refuze.

— Ar fi cu bărbatul potrivit – iar acela nu eşti tu.

— De ce nu eu? spuse el indignat.

Ea râse şi aruncă floarea spre el.

— Nu te preface rănit. Ai recunoscut singur că eşti un crai. Cu siguranţă, nu mă voi mărita cu unul. Aşa că voi aştepta până voi întâlni bărbatul perfect înainte de a accepta întâlniri romantice.

— Deci nu te-ai mărita cu un crai nici măcar dacă te-ai îndrăgosti de el? Nu că ţi-aş cere să te măriţi cu mine, să fie clar, Dumnezeule, nu… dar dacă aş face-o? Este o interdicţie destul de rigidă pe care să ţi-o impui, nu crezi?

— Ha! Ce-ai zice dacă aş sfârşi împuşcându-te dacă ai călca strâmb şi aş ajunge în ştreang din cauza asta? Nu, mulţumesc!

El râse.

— Apreciez avertismentul dat… La ce fel de clauze te-ai referit?

Ea începu să spună:

— Nu este treaba ta!

Se opri însă când îşi dădu seama că era o ocazie bună să afle şi părerea unui alt bărbat despre oportunităţile ei de mariaj când tot ce avusese până acum fusese părerea subiectivă a tatălui ei.

— Intenţionez ca logodnicul meu să semneze un contract înainte de căsătorie, prin care să fie de acord că, în calitate de soţ al meu, nu va încerca să îmi controleze comportamentul, nu se va atinge de banii mei, nu va vinde nici o afacere pe care o voi demara…

— Intenţionezi să devii proprietar de magazin?

Părea atât de îngrozit încât ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Dumnezeule, nu, dar dacă voi găsi vreo afacere care va părea promiţătoare şi care se va dovedi că are nevoie de asistenţă financiară, mi-aş putea trimite avocatul să ofere o investiţie din partea unui partener de afaceri discret. Nu vor trebui să mă întâlnească vreodată sau să ştie că investiţia vine din partea unei femei. Totuşi, aş fi mult mai activă în ferma de care pe care intenţionez să o pun pe picioare. Nu m-ar deranja să-l încrucişez din nou pe Zăpadă. A dat naştere unor mânji foarte dârji în ultimii ani, înainte să plec din Scoţia. Mie şi tatei ne făcea plăcere să avem grijă de cai acolo.

— De ce să nu creşti cai de curse aici? E mult mai profitabil, motiv pentru care atât de mulţi nobili se ocupă de asta.

— Nu mă interesează. Gândeşte-te cât de limitată este folosirea cailor de curse. L-ai pune pe vreunul la trăsură, şaretă sau la plug? Un cal puternic, dârz, descendent din Zăpadă, va fi de folos pentru orice fel de activitate, mai puţin pentru curse – nu că nu ar fi şi foarte rapid.

El se apropie de ea, dar numai pentru a-i înapoia margareta pe care o aruncase în el.

— Sunt curios. Cu ambii părinţi în viaţă, cum de ai atât de mulţi bani de cheltuit? Vreo moştenire de la bunici?

— Nu, tata a vrut să se asigure că am să pot să fac tot ceea ce-mi doresc şi că nu voi depinde de mama care se pricepe foarte, foarte bine să spună „nu”.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Soţul tău va trebui să semneze că nu se va atinge sau nu va gira vreodată cu banii tăi, dar tu poţi în continuare să-i goleşti buzunarele?

Ea zâmbi.

— Nu, voi fi şi eu de acord cu aceiaşi termeni. Nu va exista un val nesfârşit de creditori care să bată la uşa lui în privinţa cheltuielilor mele.

— Atunci mi se pare corect!

Ea îl privi foarte uluită.

— Glumeşti, nu?

— De ce ai crede asta? Nu m-ar deranja o soţie care să plătească facturile.

Ea pufni.

— Nu am spus că voi face asta.

— Draga mea, mă tem că va trebui să oferi şi tu nişte stimulente, dacă eşti serioasă în privinţa unui astfel de contract. Fără să dai ceva de la tine, nu vei găsi niciodată un bărbat care să-l semneze.

Ea se încruntă. Ştia că avea să fie dificil să găsească un bărbat care să fie de acord, când cei mai mulţi bărbaţi se însurau pentru bani sau proprietăţi sau, în cel mai rău caz, pentru o zestre decentă. Ea nu avea să dea însă mână liberă soţului ei pentru a gestiona facturi nesfârşite.

Miji apoi ochii spre Monty, reamintindu-i:

— Nu căuta nod în papură. Am spus deja că mă voi oferi drept o soţie care nu va trebui să fie întreţinută. În plus, fără îndoială că mama va contribui cu zestre. Se pare că singurul ei obiectiv este să-şi mărite bine fiicele.

— Nu crezi că eşti cam dură cu mama ta, care nu a fost decât foarte amabilă de când am ajuns?

— Nu suficient de dură şi nu întreba!

— Voi afla în cele din urmă, prezise el. Mai bine spui tu.

— Nu, şi nu vei afla.

Se întoarse la Zăpadă, enervată de opinia lui despre termenii ei în privinţa mariajului şi de siguranţa lui că va afla de ce ea îşi ura mama. Nu avea cum să afle despre scandalul care plana asupra familiei ei, nu? Nu, nu dacă ea nu-i va spune, prosteşte. Încrederea lui o enerva însă, înainte să ajungă la Zăpadă, fu brusc ridicată de Monty şi cărată la marginea lacului.

— Ce faci? Lasă-mă jos! strigă ea.

El îi zâmbi.

— Te voi arunca în lac.

— Să nu îndrăzneşti!

Se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

— A venit vremea să înveţi să înoţi. Cum aparent nu

te voi duce niciodată în patul meu – aminteşte-ţi că încă nu porţi rochie −, trebuie să ofer ceva folositor acestei relaţii încântătoare. Înotul este o lecţie de viaţă pe care toată lumea ar trebui să o înveţe.

— Am refuzat această lecţie prima dată când ai oferit-o. În plus, îmi vei strica ghetele şi va trebui să-mi cumperi o pereche nouă.

— Pot să cumpăr ghete de femeie?

— Nu, am multe! Îmi vei strica singura pereche bărbătească.

— Draga mea, nu este nimic bărbătesc la tine. Îţi dai seama, desigur, că îţi poţi da jos ghetele înainte de lecţie. În plus, va merita preţul dacă voi primi o nouă pereche de ghete bărbăteşti. Voi folosi orice scuză pentru a le obţine de la tine.

Ar fi trebuit să suspine, în schimb râse şi se zbătu mai tare în braţele lui, reuşind în cele din urmă.

— Eşti incorigibil – şi voi merge acasă să pun o rochie pe mine.

— Nu dacă ţine de mine! strigă el în urma ei, în timp ce ea se întorcea la Zăpadă.

Ea sări şi se aşeză în şa, apoi îl privi de sus.

— Ne întrecem?

El zâmbi.

— Serios? Primesc un sărut dacă voi câştiga?

— Ce-ar fi să nu mai vorbeşti niciodată de sărut dacă voi câştiga?

El râse şi arătă spre un stejar singuratic din depărtare.

— Acolo este capătul.

Ea ştia că el avea să câştige dacă aveau să se întreacă până acolo, dar era convinsă că va pierde la o întrecere de cursă lungă. Aşa că spuse:

— Până la grajduri şi voi accepta!

— Provocare acceptată!

Ea nu trişă. Îl lăsă să încalece pe cal înainte să-l întoarcă pe Zăpadă în direcţia Conacului Dawton. El trecu în faţa ei repede, dar calul pe care-l împrumutase de la grajd nu era pursânge şi în curând obosi, permiţându-i lui Zăpadă

să îl prindă din urmă şi să-l întreacă. Îl depăşi râzând.

Capitolul 17

Cu felinarul din cameră în mână, Vanessa traversa în tăcere, desculţă, coridorul. Trăsese un pui de somn, dar era surprinsă că adormise, când fusese atât de entuziasmată de faptul că îl învinsese în cursă pe Monty astăzi. Se trezise din cauza bătăii în uşă când sosise cina. Momentul fu urmat de o aşteptare chinuitoare pentru ca reşedinţa să fie învăluită în tăcere. În cele din urmă se întâmplă, iar acum ea se îndrepta spre camera surorilor ei.

Ştia în care cameră se aflau surorile ei, aceeaşi pe care o împărţiseră în copilărie. Ea avea propria cameră vizavi de a lor în sectorul familiei din casa principală, în aripa de est, dar gemenele nu voiseră să fie despărţite nici măcar o noapte, aşa că împărţeau una. Uşa nu era încuiată. Nu credea că va fi.

Aşeză felinarul pe măsuţa de noapte şi îşi dădu jos pelerina, îşi dăduse jos pantalonii şi acum purta numai o cămaşă curată din pânză şi pantaloni până la genunchi. Era tot ce putea face pentru a nu arăta ca un bărbat în faţa lor. Nu voia ca ele să înceapă să ţipe crezând că un bărbat intrase în camera lor, mai ales că aproape de camera lor se afla cea a mamei.

Rămase acolo, în picioare, privindu-şi mult timp surorile. Era atât de mulţumită că deveniseră aşa de frumoase, că încă mai aveau lucruri care le făceau să chicotească şi că Kathleen nu le transformase în nişte păpuşi fără creier.

Nu ştia cum să le trezească fără să provoace exclamaţii zgomotoase şi se temea că nici ea nu se va putea abţine. Nu putea să le acopere gurile în acelaşi timp. Una avea să se trezească înainte ca ea să poată ajunge la cealaltă şi se temea că vor crede că erau atacate şi că vor

începe să strige crezând că sunt atacate. Decise o abordare foarte silenţioasă şi se aşeză pe podea, sprijinită de rama patului.

— Sunt acasă, iar voi mă veţi întâmpina în tăcere. Layla, sunt Vanessa. Em, trezeşte-te şi convinge-te singură, chiar sunt aici. Nu visaţi, dragile mele. Sora voastră mai mare s-a întors.

Repetă întâmpinarea cu o voce caldă, aproape în şoaptă, şi se înfioră la fiecare cuvânt, sperând că nu le va face să-i răspundă zgomotos.

Câteva minute mai târziu, auzi:

— Serios?

A doua voce încheie:

— Te aştepţi să nu facem zarvă?

— Da, vă rog! spuse Vanessa cu un zâmbet larg şi îşi întinse gâtul pentru a privi ochii mari care o priveau din pat.

Urmară ţipetele, cumva înăbuşite, în timp ce gemenele se ridicară din pat şi se aşezară pe podea lângă ea, flancând-o, sufocând-o cu îmbrăţişări. Râse, deoarece nu le putea îmbrăţişa pe niciuna dintre ele, aşa că în cele din urmă se ridică în picioare şi o ridică şi pe Emily.

— Şi eu vreau să vă îmbrăţişez, spuse ea, îmbrăţişând-o pe Emily, întinzând apoi mâna spre Layla.

Nu ştia cât de mult rămăseseră acolo, îmbrăţişate toate. Le strângea la piept când pe una, când pe cealaltă. Era atât de uşurată că se întorsese la relaţia plină de iubire pe care o avusese cu surorile ei atunci când plecase. În ciuda faptului că Emily şi Layla aveau o relaţie specială, deoarece erau gemene, niciodată nu o excluseseră pe ea. Era sora lor mai mare, bine, numai cu un an, dar tot o priveau ca atare. Oare aveau să o facă în continuare?

În cele din urmă se trase în spate pentru a le putea privi mai bine şi observă cu surprindere şi nemulţumire:

— Cum de aţi crescut mai înalte decât mine, când eu sunt cea mai mare?

— Nu cu mult! exclamă Layla, apoi suspină. Nessa, unde îţi este părul?

Vanessa o avertiză:

— Şşş, nu putem fi descoperite, ei bine, cel puţin eu nu pot fi descoperită, nu încă. Apoi zâmbi şi trase de o şuviţă de păr până la umăr. Este suficient de lung pentru a fi coafat sau legat la spate.

— Cu greu, spuse Emily cu o oarecare dezaprobare, dar apoi continuă şi o întrebă: Este şi tata cu tine?

— Nu.

— De ce nu?

— Deoarece încă mai are multe de făcut.

Dar Layla întrebă:

— Ce vrei să spui, că nu poţi fi descoperită încă? Te-am aşteptat încă de când ţi-au ajuns cuferele la începutul săptămânii, dar chiar ai ajuns în mijlocul nopţii?

— Nimeni nu face asta, remarcă Emily pe un ton dojenitor.

— Şi nici eu, spuse Vanessa. Am ajuns aici de câteva zile, m-am ascuns numai.

— De ce? întrebară ele la unison.

Vanessa începuse să se convingă că Kathleen încă nu le spusese adevărul, desigur, nu tot adevărul sordid, dar nici măcar că plecase pe furiş cu tatăl lor fără să-i spună lui Kathleen. Le-ar putea spune asta, dar nimic mai mult, fără să dezvăluie unde era William şi de ce. Poate ar trebui să ştie şi asta. Dacă era un secret de familie, toată familia trebuia să ştie. Venise vremea ca Kathleen să plătească preţul indiscreţiilor ei, chiar dacă avea să fie numai dispreţul fiicelor sale. Pentru seara aceasta, avea să continue minciunile indiferent cât de dizgraţioase le găsea – cel puţin până când putea să vorbească cu mama ei.

Răspunzând surorilor ei, le spuse o fărâmă de adevăr.

— Mama nu va fi mulţumită de mine. Nu trebuia să plec cu tata. M-am furişat pe acoperişul trăsurii lui fără ca el să ştie.

Layla suspină.

— Ce aventură! Mama nu ne-a spus asta. Ştie? A zis că tata te-a ales pe tine, cea mai mare, ca să te însoţească.

— Nu, a fost numai decizia mea. De aceea nu mi-am

luat la revedere de la voi. Tata a încercat să mă trimită înapoi după ce a aflat că eram pe trăsură, dar am refuzat să-l las singur. Înainte să plecăm din Anglia i-a scris mamei, informând-o că eram cu el. Îi voi spune mamei că am ajuns mâine şi voi face faţă furiei ei atunci. Nu-i spuneţi înainte.

— Nu este corect că tu ai avut şansa să mergi şi noi nu, se plânse Emily.

— Nu a avut şansa, îi reaminti Layla. S-a furişat.

— Şi noi ne-am fi putut furişa. Ar fi trebuit să plecăm toate cu el.

— Recunosc că ar fi fost excitant, spuse Layla. Dar, din scrisorile lui, nu părea că se distra foarte bine în locul acela.

— Nu, a fost multă muncă, spuse Vanessa, continuând minciuna. Un dezastru după altul.

— Am fi putut ajuta, sublinie Emily.

— Astfel, nu ne-am mai fi despărţit, spuse Layla.

— Chiar dacă asta însemna să muncim pământul, adăugă Emily.

Layla făcu o grimasă.

— Nu aş fi mers atât e departe.

Vanessa zâmbi, aproape izbucnind în râs. Gemenele încă îşi completau reciproc gândurile. Deşi acest lucru obişnuia să o exaspereze, fusese încă un lucru care-i lipsise la ele.

— Iar tu nu ne-ai scris deloc!

Acel reproş răstit venea din partea lui Emily, care fusese mereu cea mai hotărâtă dintre gemene, amintindu-i ocazional Vanessei de ea însăşi. Pe de altă parte, Layla era cea împăciuitoare, care calma repede spiritele sau care punea capăt unei discuţii aprinse, distrăgând participanţii cu vreo informaţie sau cu un comentariu amuzant. Vanessa încerca adesea să o imite, dar nu reuşea niciodată pentru că ea era chiar mai hotărâtă decât Emily.

Din ceea ce auzise noaptea trecută, se aşteptase la întrebarea lui Emily.

— De fiecare dată când începeam o scrisoare, sfârşeam plângând în loc să o scriu. Acest lucru era

adevărat, dar apoi minţi. Nu voiam să ştiţi cât de nefericită eram acolo. Aţi fi fost triste din cauza situaţiei mele, iar scrisorile mele ar fi fost pline de nemulţumiri, nimic mai mult.

— Nu este un loc nou? întrebă Layla încruntată.

Vanessa nu ştia dacă era sau nu. Îşi dădu însă cu presupusul:

— Marea şi plajele sunt foarte frumoase, dar vremea este mereu prea călduroasă pentru a te bucura de ieşirea în aer liber prea mult timp.

— Ar fi trebuit să te întorci mai devreme! exclamă Layla.

— Am vrut. Mi-aţi lipsit amândouă. Nu am putut suporta gândul de a-l lăsa singur pe tata.

— Dar acum ai făcut-o, observă Emily. De ce te-ai întors acum?

— Tata mi-a permis, nemulţumit, să rămân cu el în ultimul an, numai cu condiţia de a-i promite că nu-mi voi rata debutul a doua oară. Totuşi, când am plecat am aprins un fitil şi i-am spus că ar trebui să renunţe şi să vândă locul, pentru a se putea întoarce şi el acasă. A zis că se va gândi la asta.

Vanessa ştia că, dacă va putea găsi o modalitate ca familia Rathban să dea înapoi, atunci toate astea nu vor fi o minciună.

— Ar fi minunat!

— Da, ar fi, recunoscu Vanessa.

Emily exclamă brusc:

— Ai sosit cu oaspeţii noştri nobili, nu?

— Da, i-am însoţit numai câteva zile. Nu-i cunosc prea bine.

— Dar sunt bărbaţi şi atrăgători, poate prea atrăgători, spuse Layla. Em a decis deja că nu ar deranja-o să se mărite cu tipul ăla, Monty.

— Ba nu!

— Ba da!

— Este un crai, spuse Vanessa, bombănind.

De ce naiba menţionase asta? Gemenele păreau

şocate. Emily întrebă însă:

— De unde ştii asta?

Vanessa ridică din umeri.

— Bărbaţii vorbesc liber între ei. Am auzit asta.

— Ei bine, Lay mă tachina, eu nu am zis nimic despre vreun mariaj cu el.

— Ochii tăi au făcut-o, o tachină Layla. Dar nu contează. Nu ne vom alege soţii până când nu vom vedea tot ce ne poate oferi sezonul.

— Ai schimbat subiectul, Lay, o dojeni Emily, apoi îşi întoarse privirea spre Vanessa. Dacă ai călătorit cu acei bărbaţi, cine te-a însoţit?

— Tata m-a trimis cu doi gardieni vânjoşi care ar fi ridicat toporul dacă vreunul dintre bărbaţi se uita măcar la mine, dar desigur că niciunul nu a făcut-o. Am călătorit deghizată în băiat.

— Nu cred! chicoti Layla.

— Ba da!

Emily oftă.

— Este scandalos!

— Dacă nimeni nu află?

Layla privi spre Emily şi întrebă:

— Contează?

Vanessa interveni:

— Sigur că nu.

Emily nu fu de acord:

— Poate nu ar fi contat, numai că cei doi nobili sunt oaspeţii noştri acum şi în curând vor afla că te-ai deghizat în băiat când te vei arăta mamei şi restului casei.

— Nu am ştiut că vor fi oaspeţi aici deoarece aveau şi ei secretele lor, motiv pentru care nu am vrut să o pun într-o situaţie jenantă pe vreuna dintre noi dezvăluindu-le pe ale mele. Amintiţi-vă că mama le face o favoare lăsându-i să stea aici. Pentru siguranţă, Vanessa adăugă: Tata mi-a permis să călătoresc cu asta.

— Dar l-ai forţat să îţi permită asta? întrebă Emily. Mereu ai ştiut cum să-l învârţi pe degete. Eu şi Layla încă încercăm să ne dăm seama cum ai făcut asta când ai fugit

cu el – pentru şase ani! Nu te pot ierta pentru asta!

— Emily! spuse Layla.

Vanessei nu-i plăcea că Emily o făcea să se simtă în defensivă – când ea nu putea dezvălui adevărul ăla nenorocit! Reuşi să spună în şoaptă:

— Chiar voiai ca tata să fie singur?

— Voiam să mergem toate!

— Cu trecerea timpului, am început să îi cerem mamei să ne ducă la tine şi la tata, mărturisi Layla.

— Mereu a spus nu. Scuza ei era că avea rău de mare sau că la tropice era un soare nesfârşit care i-ar fi putut deteriora tenul, bombăni Emily. În cele din urmă a început să se enerveze de fiecare dată când deschideam subiectul, aşa că am încetat să mai cerem.

— Şi chiar nu ne place când este furioasă, adăugă Layla.

Sigur că nu. Cu toată îndrăzneala lui Emily, chiar şi ea era gata să dea înapoi în faţa atitudinii autoritare a mamei lor.

Aşa că Vanessa spuse:

— Ei bine, acum sunt aici şi nu îmi stă în fire să evit confruntările. Nu mă tem deloc de furia mamei.

Nu, avea să o primească cu braţele deschise, era nerăbdătoare chiar, pentru a şi-o putea exprima pe a ei. Suficient de multă furie pentru a-i arăta lui Kathleen că nu o sperie, nu suficient cât să fie nevoită să-şi abandoneze surorile – şi chiar trebuia să-şi dovedească sieşi că putea face faţă oricărei situaţii, fie şi sentimentelor ei pentru Kathleen.

Capitolul 18

Vanessa nu fu surprinsă când gemenele veniră în camera ei în dimineaţa următoare, chiar dacă petrecuseră ore în şir împreună, punându-se la zi. Ei bine, cel puţin ea se pusese la zi cu ceea ce se întâmplase în vieţile lor în

ultimii şase ani. Când menţionase pescuitul cu tatăl lor şi Emily îşi arătase rapid dezacordul, aşa cum ar fi făcut-o mama lor, decisese să nu le spună despre alte tipuri de libertăţi de care se bucurase în Scoţia. Surorile ei chiar deveniseră nişte tinere perfecte, care aderau, ba chiar îmbrăţişau toate lucrurile permise şi nepermise pe care le învăţase mama lor. Vanessa se gândea că Kathleen trebuia să fie foarte mândră de gemene, dar că va fi la fel de dezamăgită de ea, fiica scăpată de sub regimul ei.

Nu o deranja deloc când gemenele o urmaseră pe cameristă atunci când venise cu micul dejun. Era deja îmbrăcată şi nu deschidea niciodată uşa decât dacă purta pelerina şi gluga pe cap.

— Deci aşa ai făcut-o, spuse Emily îndată ce camerista plecă.

Layla încheie cu un râs:

— Ei bine, sigur că a trebuit să o faci, când nu există nimic masculin la chipul tău, Nessa.

În momentul în care îşi dădu jos pelerina, amândouă râseră când văzură cum se îmbrăcase.

— Încântătoare, Nessa! chicoti Layla.

Dar Emily întrebă:

— Te vei prezenta mamei aşa? Lasă-mă să-ţi aduc o rochie.

— Nu este necesar! Îmi voi găsi hainele mai târziu. Nu ştiu dacă cuferele mele au fost duse în pod sau în vechea mea cameră.

— Sunt în pod.

— Dar goale. Le-am desfăcut noi.

— Mulţumesc! Tot o voi saluta pe mama astfel. Nu este numai o deghizare, este modul în care m-am bucurat să-mi petrec ultimii şase ani. Aş prefera să ştie, deoarece spune extrem de multe despre cât de mult m-am schimbat. În plus, aţi fi uimite cum o pereche de pantaloni îţi dă curaj. Nu intenţionez să mă las intimidată de mama noastră grozavă.

— Dar i-ai lipsit, Nessa, spuse Layla.

— O auzim plângând mult, adăugă Emily.

Vanessa fu surprinsă, dar imediat înlătură posibilitatea ca aceasta să fi plâns din cauza ei. Dacă vărsase lacrimi, probabil erau pentru amantul ei decedat sau poate chiar mai mult pentru că fusese prinsă cu Rathban, ceea ce pusese capăt relaţiei.

Layla insistă:

— Va fi foarte încântată că te-ai întors acasă, aici, unde îţi este locul, aşa cum suntem şi noi. Vei vedea. Nu ai nevoie de curaj.

Uşor pentru ele de spus. Propria ei furie şi faptul că avea să-şi exprime o mare parte din ea în momentul în care va da ochii cu mama ei o făceau să se teamă de întâlnire. Vanessa chiar nu voia să înceapă astfel cu Kathleen, căci ea va fi biletul ei în înalta societate şi la toate evenimentele sociale. Acolo va avea cea mai bună şansă să-l găsească pe Albert Rathban şi să-l abordeze pentru a face o înţelegere sau pur şi simplu pentru a-l ruga să-i permită tatălui ei să se întoarcă acasă. Nu avea încă un plan, dar mai avea aproape o lună pentru a se gândi la ceva.

Sau poate că nu va trebui să o facă. Voia să ştie de ce Kathleen îi scrisese constant lui William de-a lungul anilor, chiar dacă erau despărţiţi. El nu-i citise niciodată scrisorile, desigur, le aruncase pe toate direct în foc şi stătea acolo privindu-le arzând. De ce continuase mama ei să-i scrie? Sperase la o împăcare? Oare cumva reuşise Kathleen să scape de ameninţarea care plana asupra familiei lor? Sau poate că familia Rathban îi eliberase familia murind? Era posibil ca toţi cei trei fraţi Rathban care fuseseră la duel să se odihnească acum în pace, iar în familia acestora să nu mai existe nimeni care să vrea sau să poată să continue cu ameninţarea. Atunci, ea şi William s-ar fi putut întoarce mai devreme! Poate că era un gând hazardat, dar nu putea să ştie până când nu avea să-şi întrebe mama.

O jumătate de oră mai târziu, surorile ei o urmară jos, mergând în sufragerie pentru micul dejun, în timp ce ea se strecură în vechiul birou al tatălui lor, care devenise al lui Kathleen, aşa cum spuseseră gemenele. Nu se aştepta să o găsească încă pe Kathleen acolo. Mama ei obişnuia să ia

toate mesele cu fetele, apoi să se ocupe de corespondenţă între micul dejun şi prânz şi, chiar şi atunci când William era acolo, folosise biroul său pentru asta. Astfel că Vanessa nu credea că va trebui să aştepte prea mult… De fapt, nu trebui şi aştepte deloc.

Se opri în uşa biroului. Kathleen stătea la birou, cu capul uşor aplecat, în timp ce citea o scrisoare pe care o avea în mână. Părea atât de senină, atât de asemănătoare cu femeia pe care o lăsase în urmă cu şase ani. Această vedere neobstrucţionată, tihnită a lui Kathleen îi provocă sentimente de mult uitate, iubirea pe care o simţise, înainte ca ura să o îndepărteze. Poate că Kathleen era strictă în privinţa regulilor, dar nu existase niciodată vreun dubiu că-şi iubea familia – chiar şi pe William. De ce a călcat strâmb? În cele din urmă ridică privirea.

— Nestor? Ai nevoie de ceva?

— Nu, spuse Vanessa şi se întoarse să închidă uşa. Îşi îndepărtă pelerina înainte de a se întoarce cu faţa spre birou. Nu o recunoscu imediat. Pantalonii, vesta, cămaşa din pânză şi lavaliera, totul întârziară momentul. Apoi se instală şocul înainte ca expresia lui Kathleen să devină inexpresivă şi să remarce:

— Văd că ţi s-a curăţat faţa.

— Nu te preface că nu mă cunoşti, mamă!

— Desigur că te cunosc, dar apariţia ta bruscă aşa în faţa mea a dus la prea multe întrebări în mintea mea şi, dacă le adresez, nu voi apuca să spun prima dată că mi-a fost dor de tine, Vanessa.

Vanessa fu luată prin surprindere şi chiar îngrozită atunci când Kathleen se ridică de la birou şi o îmbrăţişă. Noaptea trecută îşi îmbrăţişase cu bucurie surorile. În îmbrăţişarea primită de la mama ei nu era nimic fericit. Ba chiar îi venea să plângă!

— Dă-mi o clipă să mă obişnuiesc cu gândul că te-ai întors la noi, adăugă Kathleen, fără să-i dea drumul.

Pe Vanessa nu o deranja, aşa că închise ochii pentru a absorbi căldura momentului, dar nu-şi îmbrăţişă mama. Nu era primirea la care se aşteptase. Mama ei renunţase la

furie, singura apărare pe care o avea în faţa acestor sentimente.

Se dădu înapoi pentru a redobândi controlul asupra propriilor emoţii. Trebuia să o ajute să dea glas gândului pe care-l avusese mai devreme.

— De ce i-ai scris tatei?

— El mi-a scris primul pentru a-mi spune că eşti cu el. Deşi era furios, nu a vrut să-mi fac griji. Nu mi-a spus însă unde eraţi. Unde te-a dus?

— Undeva departe.

— Ţi-a interzis să-mi spui?

— Nu, nu a trebuit. Ştie că nu l-aş trăda.

— Vanessa!

— Nu te preface ofensată, mamă! Este mult prea târziu pentru asta. Este în siguranţă pentru el să se întoarsă acasă?

— Este… nu, nu încă.

S-a zis cu speranţa ei că ameninţarea dispăruse! Ostilitatea creştea şi nu ştia cum să o domolească. Puţină ar fi fost utilă, pentru a se apăra, dar prea multă i-ar fi putut strica planurile.

Kathleen o privi din cap până în picioare.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa?

În sfârşit ceva cu care Vanessa se putea proteja, propriile ei preferinţe, dovada că Kathleen nu o transformase într-o debutantă perfectă. Vanessa îşi deschise braţele larg.

— Aşa mă îmbrac eu.

— Nu fi absurdă!

— Serios, aşa prefer să mă îmbrac.

Kathleen se încruntă.

— Te-a văzut cineva dintre cunoscuţii noştri astfel? Ţi-ai folosit numele călătorind îmbrăcată *aşa* în Anglia?

— Nu-ţi place cum mi-am prins lavaliera?

— Crezi că e de glumă cu asta?

— Deloc, dar doar atât ai să-mi spui, mamă? Nu, şi nu, pentru a-ţi răspunde la întrebări, şi înainte să te gândeşti să mă întrebi despre tovarăşii mei de drum, lordul Montague

Hook nu a ştiut, dar acum ştie şi, în curând, protejatul lui, Charley, va şti. Totuşi, m-a asigurat că poate să păstreze secretul pentru că şi el are câteva, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lor.

— Dar ai călătorit cu ei fără însoţitor – îmbrăcată aşa! Comportamentul tău…

Vanessa o întrerupse.

— Am avut însoţitori, doi gardieni foarte mari, foarte înspăimântători, pe care tata i-a trimis cu mine şi care ar fi ameninţat pe oricine s-ar fi uitat numai la mine mai lung. Am fost protejată. Am fost anonimă. Ba chiar am folosit un nume masculin. Dar presupun că nu mai avem ce să ne spunem dacă tu vrei să discutăm numai despre înfăţişare, aşa că nu te voi mai reţine.

— Stai jos!

Vanessa se întorsese numai spre uşă. Nu avea nicio intenţie să plece, deoarece propriile ei întrebări nu primiseră încă răspuns. Nu se aşeză pe scaun. Adoptă în schimb o poziţie masculină, sprijinindu-se de uşă, cu mâniile în sân, cu un picior sprijinit de uşă. Nu avea să facă vreo concesie, alta decât cele la care se gândise deja. Nu avea să asculte de aceste reguli părinteşti. Poziţia sfidătoare nu păru să o înfurie şi mai mult pe Kathleen.

— El ce face?

Luată din nou prin surprindere, Vanessa fu uimită că întrebarea nu o înfurie şi mai tare. Expresia îngrijorată a mamei ei părea însă sinceră.

Fără ranchiună, spuse:

— Este bine. Sănătos, robust şi probabil că îmi duce prea mult lipsa.

— Mă…?

— Dacă te mai urăşte? o întrerupse Vanessa brusc, dar regretă imediat, atunci când Kathleen începu să se plimbe, răsucindu-şi mâinile.

— Nu a vrut să creadă adevărul şi presupun că te-a întors atât de mult împotriva mea încât nici tu nu vei vrea să mă asculţi, nu? întrebă Kathleen.

— Nu m-a întors împotriva ta, răspunse Vanessa,

încercând să pară neutră, dar nu prea reuşi. Nici măcar nu a vrut să îmi spună ce ai făcut…

— Bine.

— Până când am împlinit 17 ani şi mi-a spus tot. Din cauza ta a fost obligat să plece. Sau vei nega că tu eşti… ai *fost* responsabilă pentru asta?

— Nu am avut de ales!

— Mereu ai de ales, mamă! Este unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat trăind departe de tine şi de regulile tale stricte. Tata nu te va ierta niciodată pentru ce ai făcut. Nu ţi-a citit nici măcar scrisorile, le-a ars fără să le deschidă. Odată ce a încetat să te mai iubească, a devenit mai împăcat.

— Ai venit aici numai pentru a mă răni?

Dumnezeule mare, pe obrajii mamei ei erau lacrimi? Nu era pregătită pentru lacrimi! Complet dezarmată, încercă să se gândească la ceva care să o consoleze, dar renunţă imediat. Cum dracului să consolezi pe cineva pe care îl urăşti?

Kathleen nu terminase.

— Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să nu îi spun tatălui tău despre problema cu Rathban, dar chiar şi atunci rezultatul ar fi fost acelaşi. Tot l-ar fi provocat la duel pe Henry Rathban şi tot ar fi trebuit să facă faţă furiei lui Albert Rathban. Cel puţin nu m-ar mai fi urât acum!

— Nu am spus asta! zise Vanessa. Pur şi simplu nu mai este îndrăgostit de tine. Asta îi oferă pacea, aşa că nu-i purta pică din cauza asta.

— Nu o fac, zise Kathleen. Nu i-am dorit niciodată răul. Mi s-a frânt inima când a trebuit să mă părăsească – că a vrut să mă părăsească.

Vanessa nu credea nimic din toate astea.

— Nu-mi place să-mi mint surorile. Nu ştiu cât de mult timp voi mai putea continua aşa, fără să-mi scape ceva despre unde am fost cu adevărat. Acum sunt femei în toată firea şi merită adevărul.

— Nimeni nu merită un astfel de adevăr. A fost ideea tatălui tău să susţin ca avea de administrat o afacere în

Caraibe pentru a explica absenţa lui.

— Nu cred însă că vreunul dintre voi s-a gândit prea mult în avans. Au trecut deja şase ani. Ce se va întâmpla peste alţi cinci ani, când o călătorie de afaceri nu va mai fi o scuză suficientă? Sau când gemenele se vor mărita şi vor vrea să-l viziteze, atunci ce vom face?

— Este un pod pe care nu trebuie să-l trecem încă.

— Pe dracu', mamă, podul se prăbuşeşte!

Kathleen încremeni

— Ce ţi-a spus tatăl tău, mai exact?

— Totul. Că l-ai înşelat cu un alt bărbat.

— Jur că nu am făcut-o!

— Dar ai fi făcut-o, o acuză Vanessa. Erai chiar în proces atunci când tata te-a prins.

— Dumnezeule mare, nu avea nici un drept să-ţi spună asta.

— Nu prea are importanţă. A trecut prea mult timp. Gemenele nu înţeleg de ce încă nu s-a întors acasă. Nu este ca şi cum vom sărăci dacă vom pierde plantaţia din Indiile de Vest. Layla şi Emily nu sunt proaste, mamă. Cel puţin spune-le ceva despre motivul pentru care tata nu se întoarce în Anglia, altfel o voi face eu.

Ieşi din încăpere cu acel ultimatum, stăpânită încă o dată de furie şi mândră că o ţinea oarecum sub control. Nu prea ştia ce să înţeleagă din jurămintele lui Kathleen că nu-l înşelase pe tatăl ei. De ce credea mama ei că putea minţi când fusese prinsă în fapt? William nu îi crezuse afirmaţia, având o astfel de dovadă. Ea de ce ar face-o?

Capitolul 19

Kathleen se uită la uşa pe care Vanessa tocmai o închisese şi-şi lăsă lacrimile să-i curgă pe obraz. Era nespus de încântată să o aibă pe fiica ei cea mare înapoi acasă, dar atât de confuză din cauza asta. Şase ani! Începuse să se teamă că nu avea să o mai vadă pe Vanessa vreodată şi că

nu avea să poată face nimic în această privinţă.

În cele din urmă se întorsese acasă. Numai că la ele nu se întorsese Vanessa *lor.* Tânăra care stătuse acolo atât de sfidătoare nu mai semăna deloc cu copila de 13 ani pe care şi-o amintea. Copila aceea nu fusese niciodată atât de îndrăzneaţă şi nu exprimase niciodată atât de multă furie. Nu semăna deloc cu surorile ei. Nici nu arăta ca domnişoara care era şi nici măcar nu gândea ca una. Dumnezeule mare, ce făcuse William? O transformase pe Vanessa într-un fiu doar ca să-i facă în ciudă? Îndrăzneaţă, cutezătoare – sfidătoare, aşa cum ar fi un băiat. Cum putea să-i spună Vanessei ceea ce făcuse când fata era deja atât de furioasă din cauza trecutului? Nu putea, nu imediat. Trebuia să dezarmeze mai întâi furia Vanessei, dar nu era sigură că adevărul avea să fie suficient. Pentru William nu fusese.

Încă o dată, ura ei pentru familia Rathban care îi distrusese familia ieşi la suprafaţă, înecând-o. Ceilalţi nu erau atât de mârşavi ca Henry, dar Albert Rathban, cel mai în vârstă, era destul de asemănător şi încă deţinea controlul.

După dezastru, tot mai sperase că ultimatumul pe care Albert îl dăduse lui William când fusese afectat de suferinţă avea să fie retras. Intenţionase să îi vorbească după ce avea să treacă ceva timp şi ar fi făcut-o dacă nu ar fi aflat că singurul lui frate în viaţă, John, murise la numai un an după Henry. Trebuia să aştepte din nou până când suferinţa lui Albert din cauza pierderii ultimului frate avea să se mai atenueze, pentru a nu-i afecta judecata prea mult, făcându-l să nu asculte adevărul despre ceea ce se întâmplase între ea şi Henry, aşa cum o făcuse William.

Astfel, trecuseră doi ani până când îndrăznise să-l viziteze pe Albert pentru a face apel la orice urmă de decenţă şi de corectitudine ar mai fi avut. Încheiase o înţelegere cu el, deşi nu fusese ceea ce sperase. Discuţia fusese o experienţă foarte înjositoare pentru ea.

Prea multe amintiri neplăcute reveniseră în acelaşi timp. Le îndepărtă şi se alătură gemenelor pentru micul dejun, sperând că acestea aveau să poată să o distragă.

Tot ce făcuseră fusese să îi arunce priviri nerăbdătoare, iar ea nu se îndoia că aşteptau să audă ce avea de spus despre reîntoarcerea Vanessei – şi despre înfăţişarea ei ridicolă. Vanessa avea să fie o influenţă proastă pentru ele. Trebuia să facă pace cu fiica ei mai mare înainte ca asta să se întâmple. Dar cum?

Era prea tulburată pentru a mânca şi ieşi din sufragerie pentru a o căuta pe Vanessa. O găsi în camera care-i fusese oferită în aripa de vest. Nici nu se gândi să bată la uşă şi constată prea târziu că nu o mai putea trata pe Vanessa ca pe un copil. Nu-şi ceru însă scuze. O surprinse pe Vanessa în faţa oglinzii unui dulap gol, admirându-se într-o rochie frumoasă albastră, o culoare pe care gemenele nu o purtau.

Vanessa privi numai peste umăr şi, văzându-şi mama, aruncă o privire la ghetele ponosite pe care le purta. Spuse glacial:

— Am uitat să iau şi pantofi atunci când am luat rochia.

— Nu trebuie să iei nimic. Camera ta este pregătită pentru tine încă din ziua în care au sosit cuferele. De ce nu ai sosit cu ele?

Vanessa ridică din umeri nonşalantă.

— M-am gândit să vizitez puţin Londra mai întâi, având în vedere că tata mi-a oferit acces complet la casa lui de acolo.

— Am cumpărat o altă casă în Londra. Nu m-am simţit confortabil să mă întorc acolo.

— Nu mă surprinde.

Kathleen inspiră adânc la tonul denigrator al fiicei ei. S-a zis cu o conversaţie neutră! Sau cu împăcarea! Asta nu avea să se întâmple decât dacă Vanessa va auzi adevărul. William a refuzat să-l audă, dar nu avea de ales şi trebuia să încerce cu fiica ei.

— Le-ai spus ceva gemenelor? întrebă Kathleen.

— Nu! Când crezi că am avut ocazia? Crezi că m-am aşezat la masă îmbrăcată aşa? Am venit aici să-mi schimb înfăţişarea. Am decis să nu-mi manifest preferinţa pentru

haine.

— Îţi mulţumesc! Fetele nu pot afla versiunea ta referitoare la motivul pentru care tatăl tău a plecat, Nessa. Pur şi simplu nu este adevărat.

— Deci tata nu te-a găsit în pat cu alt bărbat?

Lui Kathleen îi căzu faţa, simţind că îi va exploda de fierbinţeală, dar nu putea evita asta. Cel puţin Vanessa, care înţelesese totul greşit, trebuia să înţeleagă că nu avusese de ales.

— Eşti naivă, spuse Kathleen cu asprime. Ar fi trebuit să ştiu că erai prea tânără pentru a înţelege că uneori o femeie trebuie să ia măsuri extreme pentru a-şi proteja familia şi tot ceea ce iubeşte.

— Şi?

— Nu există şi. Nu am *făcut* nimic greşit!

— Nimic în afară de faptul că ne-ai destrămat familia? Dacă asta este prostia pe care ai încercat să i-o spui tatei, nu mă mir *că* nu te-a ascultat. Ştiu prea multe *pentru* a da ascultare unor astfel de platitudini, mamă. Păstrează-le pentru gemene! Poate pe ele nu le va deranja că nu oferi o scuză pertinentă pentru indiscreţia ta. Ştii, cred că aş fi preferat să aud vechea scuză, că te-ai îndrăgostit de Henry Rathban şi că nu te-ai putut controla.

Kathleen oftă.

— Nu, nu este aşa. Eu şi Henry am fost prieteni vechi. Ba chiar a concurat cu tatăl tău pentru a-mi câştiga mâna cu ani în urmă, deşi nu a existat niciodată vreo şansă ca el să reuşească. L-am iubit atunci pe tatăl tău, o fac şi acum. Eu şi Henry ne-am reîntâlnit când a venit la Londra în primăvara în care îmi vizitam prietenele aşa cum o făceam mereu câteva săptămâni în fiecare an. Tatăl tău nu mă însoţea mereu, iar atunci eram acolo fără el şi am fost flatată de atenţia lui Henry. Familia lui este foarte bogată, puternică şi foarte bine văzută de înalta societate. Era amuzant. Poate că am cochetat nevinovat, dar nu genul care să ducă undeva.

— Şi cu toate acestea, a dus.

— Nu, nu a dus. A venit la casa din Londra şi a

încercat să mă sărute, dar l-am îndepărtat vehement şi i-am cerut să plece. El a fost chiar amuzat! Mi-a spus: „Toţi vor crede că suntem amanţi, mă voi asigura de asta – dacă nu cumva vom deveni amanţi, iar atunci voi păstra secretul. Reputaţia ta va rămâne nepătată, soţii noştri nu vor fi răniţi, iar noi ne vom putea distra. Îţi fac situaţia uşoară, Kathy. Ştii că şi tu vrei!” Era atât de încrezător în sine. Sunt de părere că el chiar credea că era ceva mai mult între noi, dar nu era. Eram prea şocată în acel moment pentru a-i răspunde, aşa că a plecat. Mi-am dat seama că, deoarece cunoştinţele noastre credeau că suntem deja prieteni pentru că râseserăm împreună, dansaserăm împreună, în cazul în care el avea să răspândească zvonul, putea să se işte un scandal deoarece nimeni nu s-ar fi îndoit de adevăr. Henry îmi întinsese foarte abil cursa, prezentându-se la evenimentele la care participam şi eu şi petrecând mult timp alături de mine, aproape ca şi când am fi mers la acele evenimente împreună.

— Deci ai cedat?

— Nu, nu aveam de gând. Am plecat de acasă pentru a merge la fratele lui mai mare, Albert, care speram că-l va convinge pe Henry şi renunţe la ameninţare. Henry mă aştepta însă afară, pe trepte. Ghicise cu precizie ceea ce intenţionam să fac. Mi-a râs în faţă şi mi-a zis: Chiar crezi că fratelui meu îi va păsa? Îl va vedea ca pe un fleac şi probabil că mă voi alege cu vreo dojana, dar înainte ca tu să reuşeşti să-l faci pe Albert să îmi ţină morală, zvonul despre relaţia noastră va fi deja răspândit la White. Merg chiar acum acolo. Vei fi alungată din înalta societate, Kathy. Şi poate vrei să te gândeşti la fiicele tale şi la consecinţele unui astfel de scandal asupra lor.”

— Deci aveai de gând să te dedai unui comportament scandalos pentru a înlătura un scandal fals?

— În momentul în care v-a menţionat, am ştiut că nu am de ales. Chiar dacă un astfel de scandal s-ar fi stins, tot avea să iasă la suprafaţă din nou în momentul în care ai fi mers la Londra pentru debut şi ţi-ar fi ruinat şansele la o partidă bună, iar acelaşi lucru avea să se întâmple şi

surorilor tale. Nu puteam permite să se întâmple asta. Tatăl tău şi-a acceptat exilul din acelaşi motiv, pentru a vă proteja pe voi, fetelor, de scandal.

— Ai fi putut nega totul!

— Nu funcţionează aşa, Vanessa. Odată ce o astfel de bârfă se răspândeşte, nu dispare cu adevărat niciodată. Prietenele mele m-ar fi putut crede, dar nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Mereu ar fi apărut zvonuri. În plus, l-aş fi pierdut oricum pe tatăl vostru deoarece tot l-ar fi provocat la duel pe Henry. Aşa că am ales să vă protejez pe voi de scandal.

— Şi în schimb a apărut tata?

— Da, dar nu mi-a dat şansa să-i explic. M-a dat afară din casa din Londra. Când m-am întors în ziua următoare pentru a-i explica, servitorii nu m-au lăsat să intru. Am aşteptat, dar când William a ieşit din casă, a trecut pe lângă mine fără un cuvânt, ca şi cum aş fi fost invizibilă. Era încă atât de furios. Aşa că am venit acasă la Conacul Dawton şi l-am aşteptat pentru a-i explica.

— Lui i-ai spus vreodată ce mi-ai spus mie?

— Nu mi-a dat niciodată ocazia la Londra. Nu am ştiut că îl va provoca pe Henry la duel sau rezultatul situaţiei până când William nu a venit în Cheshire să-şi ia lucrurile şi să plece din ţară. Da, i-am spus totul atunci, dar cred că nu a auzit un cuvânt din cauza furiei. Continua să spună că i-am distrus viaţa. Nu s-a gândit că a mea era de asemenea distrusă de duel. M-am oferit chiar să plec din ţară cu el, dar a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

— Pentru că l-ai trădat. Indiferent din ce unghi priveşti, mamă, fie că ai făcut-o sau nu, te-ai fi culcat cu alt bărbat în loc să-i spui tatei despre faptul că Rathban te-a ameninţat că te va distruge cu un scandal.

— Vanessa, gândeşte-te! Chiar crezi că rezultatul ar fi fost diferit dacă i-aş fi spus lui William? Tot ar fi avut loc un duel, dar unul bazat pe o supoziţie pe care Henry ar fi negat-o fără îndoială, deci ar fi fost mult mai rău.

— Nu ai de unde să ştii! Nu i-ai oferit niciodată şansa tatei de a rezolva problema. *Tu* ar fi trebuit să o rezolvi. L-

aş fi împuşcat pe nemernic în momentul în care s-ar fi apropiat de patul meu – unde nu avea ce căuta.

Kathleen fu luată prin surprindere.

— Nu fi ridicolă!

— Nu sunt. Dacă a promis într-adevăr că te va distruge pe tine şi pe fiicele tale dacă nu te-ai fi culcat cu el, ar fi meritat-o. În cel mai fericit caz, l-ai fi putut răni uşor pentru a dovedi că l-ai fi putut omorî dacă avea să-şi ducă planul la îndeplinire.

Kathleen era înmărmurită. De ce nu avusese ea un astfel de curaj în faţa ameninţării lui Henry? Nu s-ar fi gândit niciodată să apeleze la violenţa fizică. Crezuse că fusese curajoasă să meargă la Albert Rathban pentru a-i cere îndurare, dar adevărul era că fusese numai disperată. Şi totul fusese în zadar.

Începuse să se plimbe, frustrată de lipsa de înţelegere a Vanessei – atât de asemănătoare tatălui ei. Chiar şi după ce i se confesase complet, Vanessa încă o învinuia pentru tot. Oare să îndrăznească să-i spună Vanessei despre întâlnirea cu Albert Rathban? Fusese atât de umilitoare, cum ar fi putut să-i repete cele întâmplate fiicei ei? Şi totuşi amintirea acelei întâlniri groaznice era încă atât de vie în mintea ei. Mersese la Albert cu speranţă în inimă. Îşi dorea familia înapoi. Îi spusese acestuia că fratele lui promisese să creeze un fals scandal pentru a-i distruge familia dacă ea refuza să se culce cu el. Nu cu exact aceste cuvinte, fusese mai circumspectă, dar îl rugase să-i permită soţului ei să se întoarcă în siguranţă acasă, fără ca familia lor să fie distrusă.

Reuşise să spună doar atât înainte de a primi răspunsul lui obraznic

— Dacă eşti aici să mi te oferi, nu sunt interesat. Din cauza ta, nu mai am nici un frate. John a căzut de pe cal şi a murit la un an după Henry.

— Nu mă poţi învinui pe mine pentru asta, spusese ea.

— Nu, dar tot aş mai fi avut un frate în viaţă dacă nu ai fi fost atât de frumoasă încât Henry să-şi piardă capul

după tine.

— Nu l-am încurajat niciodată! M-a şantajat…

— Suficient! o întrerupsese Albert furios. Henry mi-a spus o poveste diferită, că el era nevinovat în povestea asta sordidă, că tu l-ai sedus. L-ai făcut să creadă un anumit rezultat. Nu poţi scutura un morcov în faţa unui bărbat, fără să i-l oferi vreodată. Dacă l-ai fi cunoscut, şi presupun că ai făcut-o, ai fi ştiut că nu era un bărbat foarte răbdător. L-ai împins spre limită, iar el şi-a pierdut viaţa din cauza asta.

— A fost un flirt nevinovat cu un vechi prieten!

— Unul care nu l-a considerat deloc nevinovat. L-ai făcut să se îndrăgostească din nou de tine. Nu poţi juca acest joc sofisticat fără să te alegi uneori cu rezultate neplăcute. Ai căutat scandal.

— Nu şantajezi pe cineva pe care susţii că îl iubeşti. Nu poţi apăra asta.

— Te condamn pentru că l-ai adus în acel punct – pentru că în mod stupid i-ai permis soţului tău să afle asta.

— Nu asta s-a întâmplat, spuse ea încordată.

— Nu? Ar trebui să te cred pe tine în loc să-mi cred fratele? Chiar dacă ceea ce susţii este adevărat, nu ar fi fost decât o cacealma din partea lui Henry, deoarece nu ar fi creat intenţionat un scanda! care i-ar fi afectat propria familie. Ceea ce, cucoană, face din tine o mare proastă, nu că nu ai fi ştiut asta!

— Am trei fiice! Nu pun la îndoială ceea ce un bărbat ar putea sau nu face atunci când în joc este viitorul lor.

Dăduse să plece, prea insultată pentru a încerca să-l facă să înţeleagă sau să evidenţieze că un astfel de scandal nu afecta un bărbat la fel de mult ca pe o *femeie.* Dar a strigat:

— Stai jos! Nu am terminat cu tine. Am nevoie de un moment de gândire.

Trecu mai mult de un moment înainte să-i arunce o privire calculată.

— Pentru a satisface ambele părţi şi pentru a plăti pentru pierderea mea, care este mai mare decât a ta, dă-

mi-o pe una dintre fiicele tale pentru fiul meu, altfel nu va avea o soţie niciodată. Mă voi mulţumi cu moştenitoarea ta, căci pe lângă faptul că va purta titlul onorific de contesă, titlul tatălui tău, marchizul de Dawton, va trece către primul lor băiat, nepotul meu. Mi se pare un pact acceptabil pentru toată suferinţa pe care ai cauzat-o familiei Rathban.

— Şi care va fi rezultatul? Se va încheia ameninţarea ruinării familiei mele?

— Aş ruina familia în care fiul meu s-a însurat? Mai întâi vreau însă fata şi mariajul şi te avertizez că va fi dificil. Daniel este hotărât să nu se însoare niciodată. I-am adus cinci tinere domnişoare – şi pe oricare dintre ele ar fi putut să o ducă la altar, dar a refuzat să se însoare cu vreuna. Căsnicia va trebui să fie ideea lui, aşa că fata ta va trebui să-l seducă. Dacă îţi seamănă şi scuturǎ morcovul, poate că va avea succes, spre deosebire de altele.

În acea zi, plecase din casa familiei Rathban cu un pact ferm. Nu era soluţia ideală, dar era o soluţie. Îşi tot spunea că un măr putred precum Henry nu avea să putrezească tot coşul. Dar Vanessa nu venise anul trecut acasă, atunci când ea ar fi trebuit să încheie înţelegerea. Cum putea ea să ofere familiei Rathban pe *această* Vanessa dacă înţelegerea ar mai fi fost valabilă? Familia Rathban nu putea să-şi dorească o fată atât de puţin maleabilă – chiar dacă ar reuşi să o convingă pe fata aceasta furioasă şi agresivă să meargă la altar.

Kathleen se opri din mers, dădu din cap frustrată şi apoi spuse cu voce tare:

— Nu că asta ar mai conta acum, când Rathban nu a răspuns la…

— La ce?

Kathleen se întoarse suspinând, apoi se albi.

— Nu trebuia să auzi asta.

Vanessa miji ochii.

— Puteam să jur că te vei deschide, mamă. Ce anume ai omis să-mi spui?

— Am făcut un pact cu cel mai mare dintre fraţii Rathban cu ani în urmă, dar a expirat anul trecut deoarece

tatăl tău, prosteşte, nu mi-a deschis scrisorile pentru a afla despre aceasta. Aşa că acum nu mai are rost să discutăm.

— Te contrazic. Sunt interesată să aflu orice are legătură cu familia Rathban, mai ales dacă ai ajuns la o înţelegere cu ei. La ce fel de acord aţi căzut?

— L-am abordat pe Albert pentru a-i cere îndurare. S-a petrecut la doi ani după plecarea tatălui tău. Am sperat că avea să considere suficientă perioada. De atunci însă şi-a mai pierdut un frate, aşa că nu era dispus să renunţe la răzbunare – nu fără să primească ceva în schimb.

— Vrea mai mult? Nu i-a fost suficient exilul tatei?

— A fost, dar, aparent, are propria lui dilemă pe care crede că i-o putem rezolva noi. Ne-a făcut o ofertă, spuse Kathleen. Dar timpul a expirat.

— Ce a vrut în schimbul libertăţii tatei?

— I-am scris în ziua în care au ajuns bagajele tale, dar nu mi-a răspuns, aşa că probabil este prea târziu. Am pierdut ocazia. Nu vom mai vorbi despre asta…

— Eşti incredibilă, spuse Vanessa cu asprime. Mă iei drept una dintre gemene? Voi merge la Rathban singură să aflu ce a oferit…

— Nu, nu vei merge! o întrerupse Kathleen.

— Hai să vedem! Voi merge călare la Londra chiar acum, spuse Vanessa şi începu să-şi dea jos rochia pentru a-şi îmbrăca din nou pantalonii

Kathleen oftă.

— Pe fiul lui… drept ginere. Asta a oferit. A avut tupeul să spună că nu ne va distruge familia dacă fiul lui va deveni un membru al familiei noastre.

— Tata a divorţat de tine fără să îmi spună?

— Să divorţeze? Sigur că nu! A plecat pentru a ne salva de scandal, nu pentru a provoca unul. Rathban nu s-a referit la mine. O vrea pe moştenitoarea mea pentru fiul lui.

— Şi eu sunt moştenitoarea ta?

Capitolul 20

— Ştii că eşti!

Kathleen spusese mai multe, plângându-se că lipsa de curiozitate a lui William îi costase enorm, că până acum ar fi putut fi acasă dacă i-ar fi citit scrisorile. Vanessa încetase să o mai asculte. Era împietrită – şi panicată că va trebui să se mărite cu un membru al nelegiuitei familii Rathban pentru a câştiga libertatea tatălui ei de a se întoarce acasă. Era ironic că trebuia să renunţe la libertatea şi la independenţa sa pentru a obţine ceea ce-şi dorise cel mai mult în ultimii şase ani – ca tatăl ei să se întoarcă acasă şi ca familia să se reunească. Oricât de îngrozitor suna, îşi reaminti că ar fi fost o soluţie pentru cea mai mare problemă a ei, iar ea nu venise cu altă idee. Şi totuşi…

— Nu le poţi da detalii îngrozitoare, spuse Kathleen încheindu-şi lista lungă de nemulţumiri. Spre deosebire de tine – aparent –, ele sunt prea delicate pentru asta.

Vanessa se concentră din nou asupra mamei sale, deşi avu nevoie de o clipă pentru a prinde din urmă ceea ce spunea şi pentru a-şi da seama că Kathleen vorbea acum despre gemene şi că le compara cu ea. Reproş şi îngrijorare în acelaşi timp?

Kathleen adăugă:

— Este cel mai interesant an din viaţa lor. Nu li-l strica, Vanessa, doar pentru că nu doreşti să le spui câteva minciuni minore pentru a le scuti, mai ales când ai putea să eviţi să spui prea multe despre locul unde ai fost.

Nu se gândise la asta, aşa că spuse:

— Mă voi gândi la asta.

— Bine. Acum întoarce-te în vechea ta cameră. Nu mai poţi sta în aripa asta cu străinii.

Încă o dată apăru nemulţumirea, dar ea sublinie:

— Nu sunt străini.

— Dar sunt bărbaţi. Şi, deşi sunt oaspeţi bineveniţi, avem dreptul la o masă privată în familie. Alătură-te surorilor tale şi mie în camera mea pentru prânz.

Vanessa nu agrease nimic din toate astea, dar Kathleen plecă din cameră cu presupunerea că acceptase.

În ceea ce o privea, mama ei ar fi făcut mai bine să nu-şi dea cu presupusul.

Cu camera numai pentru ea, Vanessa se întinse pe pat încruntată. Se pregătise să facă o înţelegere cu Albert Rathban personal, dar căsătoria cu siguranţă nu ar fi fost pe masă, căci nu ar fi ştiut că el era în căutarea unei soţii pentru fiul lui. Cum Kathleen ajunsese la această înţelegere în numele ei, oare avea să fie deschis unei alternative – dacă avea să se gândească la una? Acest aranjament era exact opusul a ceea ce-şi dorea ea de la o căsătorie. Trebuia să renunţe la visul ei la romantism şi la un soţ perfect care să fie de acord ca ea să-şi păstreze independenţa. Cum putea face asta? Şi de ce Albert Rathban trebuia să aranjeze o căsnicie pentru fiul lui, un nobil bogat dintr-o familie influentă, cu prestigiu? Oare era ceva în neregulă cu băiatul care l-ar fi împiedicat să-şi găsească singur soţie? Oare vreo diformitate hidoasă? Ar fi un mare ghinion. Fusese atât de şocată că nu o putuse întreba pe mama ei. Dar dacă băiatul avea să-i semneze contractul? Cel puţin trebuia să afle asta înainte să-şi cântărească toate opţiunile.

Când eliberă camera de oaspeţi cu bagajul în mână, Monty ieşi din camera lui, blocându-i brusc calea. Oare o auzise? Cu siguranţă nu, dar tot i se părea ca o ambuscadă. Ea se opri… iar el se apropie.

— S-ar putea să-mi lipsească pantalonii, remarcă el, trecându-şi ochii peste rochia frumoasă pe care o purta. Sau poate nu.

Spusese asta când se apropiase suficient pentru a privi de sus la decolteul ei. Ea vru să râdă, dar el era prea îndrăzneţ, iar instinctul ei de apărare se manifestă – pentru surorile ei. Oare era aşa numai cu ea? Ar face de bine să fie!

— Tot nu te înroşeşti, drăguţă?

— De ce aş face-o? Eşti un crai cu experienţă. Anticipez ca galanteriile suficiente să iasă din gura ta. Dar dacă încerci să-mi faci surorile să roşească…

— Nu o voi face. Nu mă comport necuviincios cu

domnişoarele, o asigură el în timp ce se apropie suficient încât să o sprijine cu spatele de perete. Dar voi face o excepţie în privinţa ta deoarece ai purtat pantaloni în momentul în care ne-am întâlnit. Va fi foarte greu de uitat că ai fost incredibil de îndrăzneaţă şi de ingenioasă. Te rog şi nu mă loveşti iar!

De data asta râse.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai amintit?

— Nu. Dar da, am spus că mă voi comporta cuviincios odată ce te vei îmbrăca precum o domnişoară, dar… încă porţi ghete, deci încă nu te-ai transformat complet.

Mâna lui îi mângâie obrazul, apoi şi-o trecu prin părul ei, până pe ceafă, făcând-o să se înfioare de dorinţă şi să-şi dea capul pe spate pentru ca gura lui să ajungă mai uşor la a ei. El ezită însă atunci când gurile lor erau numai la o respiraţie distanţă. Ce tachinare! Cu îndrăzneală, îl încuraja, *dornică* să-l guste din nou, să-i audă geamătul la răspunsul ei. Dacă nu ar fi planat o căsnicie fără iubire în viitorul ei, ar fi protestat… oare? Decizia fermă pe care o făcuse de a aştepta pentru bărbatul potrivit şi de a înceta să-l sărute pe cel nepotrivit ar fi putut fi irelevantă acum, că mariajul cu fiul lui Rathban ar fi putut reprezenta salvarea tatălui ei.

Deloc îngrijorată de riscul de a fi descoperită acolo, pe culoar, dădu drumul bagajului de mână pentru a-şi trece braţul după gâtul lui Monty, dar el o auzi căzând şi se aplecă să privească la picioarele ei, întâlnindu-i apoi privirea acuzator:

— Ne abandonai fără să-ţi iei la revedere?

— Nu, mă mut numai în vechea cameră, răspunse ea. Doar nu credeai că mama mă va lăsa să rămân în această aripă cu oaspeţi bărbaţi, nu?

— Ce păcat!

El imită un oftat şi îşi sprijini ambele mâini de perete, de fiecare parte a capului ei. Ea nu găsi apropierea lui fizică ameninţătoare. De fapt, o găsea excitantă şi delicios de necuviincioasă, deoarece picioarele lui le atingeau pe ale ei.

El continuă:

— Mă gândeam să mă furişez într-o noapte pentru puţin mai multă activitate referitor la ceea ce nu pot menţiona, deoarece am pierdut ieri pariul, dar acum nu voi mai putea.

Ea chicoti.

— Ba nu!

— Ba cum să nu! Pariul nu spunea că nu pot să o fac, ci numai că nu pot să vorbesc despre asta.

— O, dar mie mi se pare că tocmai ai făcut-o, spuse ea, şi se strecură pe sub braţele lui încet, îndepărtându-se pe coridor.

El nu o urmări, în schimb îşi sprijini un umăr de perete şi întrebă:

— Deci ai încheiat toate revederile? Cum a mers cu mama ta?

Ea se opri o clipă pentru a-i răspunde:

— Nu chiar cum mă aşteptam.

— Trebuie să mă ascund din cauza scenelor?

— Nu este furioasă. Nu este mulţumită de anumite lucruri, dar nu este furioasă.

— Minunat! Mi-ai lipsit la mesele noastre.

Ea nu avea să recunoască faptul că şi ei îi lipsise. Făcându-i cu mâna, se întoarse pentru a-şi continua drumul spre aripa de est.

Bărbatul o fascina încă din multe puncte de vedere. Se bucura de flirtul lui… şi de săruturile lui. Trebuia să înceapă să se gândească la sine ca fiind logodită, având în vedere că se îndrepta spre o căsnicie aranjată. Apoi, oare un bărbat avea să lase un detaliu minor precum o logodnă să-l oprească din a flirta şi de a o săruta oriunde? Poate doar dacă o iubea. Totuşi, avea să fie angajată într-o căsnicie de convenienţă cu Rathban dacă trebuia să accepte pactul. Însă încă nu era măritată…

Capitolul 21

Vechea ei cameră era din nou curăţată, deşi nu era nevoie, dar Vanessa intră oricum, spunând celor două cameriste care lucrau acolo să o ignore. Fusese puţin derutant când intrase mai devreme să-şi ia rochia şi observase că încăperea părea la fel ca atunci când plecase. Nu se oprise să se uite la tot, la toate lucrurile pe care nu le luase cu ea în noaptea în care fugise cu tatăl ei. Acum o făcea. Toate păpuşile ei, cu care încetase să se mai joace, dar de care era prea ataşată pentru a le arunca, stăteau încă pe poliţă. Patinele se aflau încă în partea de jos a şifonierului. Cel puţin toate hainele pe care le lăsase în urmă fuseseră îndepărtate pentru a face loc hainelor noi. Numai unul dintre cuferele din Scoţia se mai afla acolo.

Nu observase cameristele plecând, căci, aflându-se în vechea ei cameră, stârnise foarte multe amintiri din copilărie. Când deschise primul sertar al biroului, văzu că gemenele nu deschiseseră ultimul cufăr, deoarece nu voiseră să golească biroul care ar fi putut conţine lucruri pe care ea ar fi vrut să le păstreze. Cu siguranţă îţi dorea să păstreze toate fundele care umpleau sertarul. Le alesese pe fiecare atunci când Kathleen le ducea pe ea şi pe gemene la cumpărături în oraşul Dawton, unde fiecare fundă albă din magazin era pentru Layla, toate cele roz erau pentru Emily, pe când Vanessa putea să îşi aleagă câte una din fiecare culoare.

În următorul sertar găsi umbrelele de soare pe care mama ei le cumpărase pentru fiecare dintre fiicele ei, deoarece nu puteau ieşi din casă fără una, alături de o pălărie cu bord lat cu pânză, pe care trebuiau să o poarte când mergeau în grădină. Kathleen nu obiecta ca fetele să îngrijească florile, o pasiune nevinovată, atât timp cât fiicele ei erau îmbrăcate în haine care să le protejeze de soare. Se opunea însă vehement ca fetele să călărească, să fie zvăpăiate, să înoate, să pescuiască sau să facă orice altceva care le-ar fi ţinut în soare prea mult.

Cel puţin avusese ocazia să se bucure de toate astea, ba chiar de mai mult, în Scoţia. Bănuia că gemenele erau rănite de faptul că nu avuseseră aceleaşi experienţe ca ea.

Nu aveau să simtă lipsa a ceva ce nu trăiseră.

Într-un alt sertar văzu câteva obiecte din Scoţia pe care surorile le despachetaseră, inclusiv cutia în care împachetase portretul tatălui lor. Nu era o miniatură, deşi nu era foarte mare, ci de mărimea unei farfurii, dar asemănarea era atât de mare încât nu dorise să rişte să fie avariată în timpul călătoriei, aşa că o învelise în pânză înainte de a o pune în cutia de lemn. Oare surorile trăseseră cu ochiul atunci când o despachetaseră şi o puseseră în sertar? Oare nu ar fi menţionat dacă ar fi făcut-o?

Deschise cutia, dezveli portretul şi-l ţinu în mâini. Lacrimile i se prelinseră în tăcere, în timp ce privea portretul lui William. Îi lipsea atât de mult! Îşi dorea din toată inima ca şi el să fie acasă – şi o putea face. Ştia, în adâncul sufletului, că era dispusă să facă orice pentru a-şi aduce tatăl acasă, chiar şi să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea. Şi chiar Albert Rathban îi dădea soluţia – dacă nu era prea târziu. Ar fi fost bine să nu fie prea târziu.

Câteva momente mai târziu, se auzi o bătaie în uşă şi fu surprinsă să-şi găsească surorile acolo. Niciodată nu bătuseră la uşă în copilărie, dar acum gemenele erau nişte domnişoare în toată firea, aşa că desigur că nu puteau să dea buzna, cum obişnuiau să o facă.

— Aici eşti, spuse Layla, luând-o de braţ pe Vanessa.

— Nu ţi-au spus că luăm prânzul în apartamentul mamei? întrebă Emily, luând-o de celălalt braţ.

— Am întârziat deja, haide!

O trăgeau pur şi simplu după ele pe coridor. Vanessa nu râse când constată că ele poate crezuseră că nu intenţiona să li se alăture. Bătură şi la uşa lui Kathleen. Un valet deschise. Alţi doi se aflau în camera mare, aducând deja primul fel, aşezat pe masa de patru persoane.

— Am trimis după croitoreasă, spuse Kathleen în timp ce fetele se aşezară.

Deoarece nu se îndoia că trimisese după croitoreasă pentru ea, Vanessa răspunse;

— Inspectează-mi garderoba, mamă, dacă trebuie.

Este perfect…

— … plină cu alte perechi de pantaloni ridicoli? i-o tăie Kathleen.

Vanessa râse.

— Nu, ci cu ceea ce ai considera corespunzător… şi numai alte câteva perechi de pantaloni.

— Gemenele mi-au spus că ai numai două rochii de bal. Nu sunt suficiente.

— De ce nu? Pot fi purtate de mai multe ori.

— Nu, Nessa! spuse Layla.

— Nu există aşa ceva, adăugă Emily.

— Şi nu este necesar, spuse Kathleen. Ţi se vor lua măsurile pentru cel puţin încă patru şi îţi poţi alege culorile şi materialul, dacă vrei. Gemenele te vor ajuta, dacă nu ştii ce se potriveşte.

Vanessa ridică din umeri.

— Fă cum vrei.

— Niciun „mulţumesc”? întrebă Kathleen. Ai uitat chiar şi cele mai elementare forme de politeţe?

— Deloc! Dar nu am cerut eu mai multe haine, deoarece am o garderobă nouă foarte drăguţă. Mi se pare că mă forţezi.

— Tatăl tău ar fi trebuit să ştie că ai nevoie de mai mult de două rochii de bal. Şase s-ar putea să nu fie suficiente, dar nu există niciun motiv pentru care să nu fie nevoie să te pregăteşti pentru mai mult de câteva baluri.

Pe Vanessa o irită mult faptul că îl învinuise pe tatăl ei pentru presupusa neconcordanţă a garderobei ei, aşa că scorni o minciună:

— Nici măcar nu m-am decis dacă voi participa la sezon, dacă vrei să ştii.

În acel moment, tuturor li se tăie respiraţia – cu excepţia Vanessei. Regretă imediat minciuna. Pur şi simplu nu se putea abţine să nu-şi contrazică mama. Cum avea să interacţioneze cu Kathleen când nu putea să scape de atitudinea asta defensivă? Era însă provocată. Aerele lui Kathleen, criticile. Aşa se întâmpla şi cu gemenele? Se comporta astfel acum deoarece erau şi ele prezente? Sau

oare credea ea că Vanessa „se va comporta” pentru că erau ele de faţă?

Gemenele spuseră însă la unison:

— Dar trebuie să ai parte de un debut.

— Sigur că va avea, dragilor, le asigură Kathleen pe fete. Vanessa noastră se comportă astfel doar pentru că nu s-a pregătit suficient pentru sezon, dar este o scăpare ce poate fi rectificată cu uşurinţă.

Chiar trebuia? Acum, când avea deja un soţ pregătit? Înainte să poată menţiona asta, Kathleen întrebă:

— Tatăl tău te-a învăţat măcar cum să *dansezi?*

Auzind încă o critică la adresa lui William, Vanessa se ridică brusc.

— Este o greşeală. Când te vei putea comporta ca o mamă şi nu ca o supraveghetoare, poate vom încerca din nou.

— Aşteaptă, spuse repede Kathleen. Îţi cer scuze, Nessa. Mi-am lăsat dezamăgirea să-mi scape de sub control, dar mă surprinde că William te-a lăsat să vii singură acasă. Am crezut fără dubiu că se va întoarce cu tine pentru sezon, dar înţeleg de ce nu a putut.

Ei bine, era evident că Kathleen nu avea nicio problemă să continue cu minciunile. Părea însă sinceră în privinţa scuzelor, făcând-o pe Vanessa să-şi dea seama că fusese prea antagonică, mai ales după ce aflase noua versiune a ceea ce se petrecuse în urmă cu şase ani. Ambii părinţi hotărâţi să împiedice un scandal? Ce ironie, dacă aşa stăteau lucrurile! Problema era că nu era sigură că putea avea încredere în scuza lui Kathleen. La urma urmelor, tocmai auzise cu câtă uşurinţă putea minţi mama ei.

Încuviinţă şi se aşeză, dar, în mod surprinzător, Kathleen începu să critice iar.

— Nu avem timp să chemăm un instructor de dans aici să o înveţe pe Vanessa.

— O putem învăţa noi, se oferi repede Layla.

— Nu ştiţi cum să conduceţi, aşa cum face un domn, sublinie Emily. Dar avem doi în prezent acasă.

— Aşa este, recunoscu Kathleen. Dacă nu îi deranjează.

— Îi vom întreba! spuseră surorile la unison din nou.

Asta trezi dezacordul lui Kathleen.

— Nu o veţi face! Domnişoarele nu sunt niciodată atât de îndrăzneţe.

— Dar eu sunt, spuse Vanessa, mândră că reuşise să nu zâmbească.

— Nu, nu o vei face!

Vanessa îşi dădu ochii peste cap.

— Este puţin cam târziu pentru lecţii de comportament, mamă. Nu te voi face de ruşine în public, dar nu voi pretinde a fi altcineva în privat. În plus, îi cunosc suficient de bine pentru a nu părea deloc îndrăzneaţă când le voi cere ceva atât de nevinovat precum lecţii de dans.

În cele din urmă, Kathleen acceptă. Chiar şi gemenele părură surprinse din acest motiv. Continuară prânzul fără alte discuţii aprinse, aşa că Vanessa aşteptă până la desert înainte să menţioneze:

— Apropo, mama, sunt de acord cu mariajul pe care l-ai aranjat pentru mine.

Layla rămase fără aer.

— Aranjat?

Emily exclamă:

— Ai spus că ne putem alege soţii, atât timp cât tu vei fi de acord cu ei!

— Şi o veţi putea face, răspunse Kathleen. Această partidă pentru Vanessa a fost pur şi simplu prea bună pentru a fi refuzată, atunci când ni s-a oferit, în urmă cu câţiva ani. Lăsaţi-ne singure! Vreau să vorbesc singuri cu sora voastră despre asta.

Layla se ridică imediat să plece, dar Emily rămase pe scaun, cu încăpăţânare. Vanessa aproape izbucni în râs. De-a lungul anilor, sora aceasta căpătase fără îndoială curaj.

Nu exista însă niciun dubiu că Kathleen era furioasă atunci când repetă:

— Am zis să ne lăsaţi singure!

Emily se ridică imediat, pufnind zgomotos, şi se îndreptă spre uşă. Încă nu putea face faţă furiei lui Kathleen, dar aparent nu o deranja să şi-o manifeste şi ea pe a ei.

Odată rămase singure, Vanessa spuse:

— Nu era necesar. Puteai aştepta să îmi vorbeşti după ce se ridicau ele să plece.

— Iar tu ai fi putut aştepta până atunci pentru a face acest anunţ incredibil, dar nu ai făcut-o. Cum adică eşti de acord? Ţi-am spus, nu am mai auzit nimic din partea lui Albert Rathban pentru a şti dacă oferta este încă valabilă. Băiatul lui nu vrea să se însoare vreodată.

— De ce nu?

— Nu mi-a spus, mi-a zis doar că a aranjat alte trei mirese înaintea ta şi că au fost toate refuzate. Poate o fi fost din cauza timidităţii fiului său.

— Ce altceva îmi poţi spune despre el?

— L-am întâlnit pe băiat numai puţin cu ani în urmă, la o cursă de cai. Nu este neapărat arătos, dar cu siguranţă nu este urât. Totuşi, timiditatea lui îl face să pară ciudat din punct de vedere social, poate chiar puţin prost, dar tot l-am crezut un băiat drăguţ. Nu încerc să te descurajez, neavând nimic minunat de spus despre el.

Vanessa fu de fapt mulţumită de descrierea lui Kathleen deoarece o căsnicie cu un soţ atât de împăciuitor ar fi putut să nu fie chiar atât de rea. Ar fi putut chiar să-i semneze contractul şi poate că ea avea să sfârşească prin a deţine controlul în căsnicie. Nu avea să-i menţioneze asta lui Kathleen.

— Nu m-ai descurajat, îşi asigură ea mama. Este singurul fiu al lui Albert?

— Da, de aceea a fost o problemă pentru Albert şi este şi motivul pentru care mi-a făcut această ofertă. Totuşi, poate că în ultimul an fiul lui s-o fi însurat. Albert a fost furios când nu te-ai prezentat pentru debut anul trecut ca să încerci să-l seduci. Am fost obligată să-i spun că nu erai aici, că ai plecat în exil cu tatăl tău. După aceea, nu am mai auzit nimic din partea lui.

— Îi va permite tatei să se întoarcă, da? întrebă Vanessa.

— Da, ar fi făcut-o. Părea soluţia perfectă în acel moment, dar asta era înainte să ştiu cât de independentă ai devenit.

— Nu în privinţa asta. Voi face totul pentru a rupe lanţurile tatei. Nu a meritat niciodată asta, Aşa că scrie-i din nou lui Rathban, Dacă îţi va reproşa că mariajul nu s-a petrecut conform planului său, asigură-l că sunt dispusă să fac orice pentru a-l duce pe fiul lui la altar… dacă băiatul mai este încă disponibil.

Capitolul 22

Gemenele o aşteptau pe Vanessa în camera ei, cu uşa lăsată deschisă pentru a vedea când avea să iasă din camera lui Kathleen. Ce întorsătură! Ea poate că ar fi tras cu urechea, dar probabil că ele nici mărar nu se gândiseră la asta, căci Kathleen le pregătise bine.

Ambele fete erau nerăbdătoare şi nici măcar nu aşteptară până când ea ajunse în cameră de-a binelea şi întrebară:

— De ce eşti deja logodită?

— Ai ştiut?

— Cum de poţi fi de acord?

Vanessa aproape izbucni în râs, căci trebuia să privească gemenele când pe una, când pe cealaltă. Îi amintea atât de mult de copilărie. Închise uşa, apoi se întoarse şi le zâmbi prudent.

— A fost… neaşteptat, spuse ea.

— Atunci de ce ai acceptat? întrebă Emily.

— Tu nu ai fi făcut-o?

— Nu, ni s-a promis că vom putea alege.

— Ah, dar eu nu am participat la acea conversaţie, sublinie Vanessa. Şi orice caz, de ce aş refuza înainte să-l întâlnesc pe lordul Rathban? Aş fi foarte supărată pe mine

dacă aş sfârşi plăcându-l.

— Atunci vei refuza dacă nu-l vei plăcea? îşi dădu cu presupusul Layla.

Ea ridică din umeri. Sigur că nu avea să o facă, dar, cu cât spunea mai puţine, cu atât mai bine. Într-o privinţă era de acord cu mama ei – cel mai interesant an din viaţa gemenelor nu trebuia ruinat de dezvăluirea unor adevăruri neplăcute pe care în prezent ele nu le cunosc. Aşa că adevăratul motiv pentru care ea-şi dorea mariajul nu putea fi menţionat.

Emily era însă contrariată din cauza acceptului ei cu prea mare uşurinţă şi nu voia să renunţe la subiect.

— De ce a fost o astfel de căsnicie aranjată? Există mereu un anumit motiv pentru ceva atât de învechit.

Da, un băiat recalcitrant care nu s-a gândit că era de datoria lui să ducă mai departe descendenţa familiei, dar Vanessa nu avea să spună asta gemenelor sau să menţioneze alte motive pentru care acceptase mariajul. Putu însă răspunde întrebării lui Emily fără să dezvăluie prea mult, făcând o presupunere logică bazată pe ceva ce tatăl ei îi spusese despre familia Rathban.

— Cel mai în vârstă dintre fraţii Rathban este conte, spuse ea. Strămoşii lor au deţinut ranguri şi mai mari, inclusiv cel de duce. Sunt o familie cu o descendenţă veche şi foarte stimată, iar de aceea mama nu a putut refuza oferta, atunci când a fost făcută.

— Dar ce doresc dacă deja sunt atât de bine sus-puşi? întrebă Emily. Bani?

Layla răspunse întrebării.

— Nu fi naivă, Em! Ai uitat de titlul bunicului care este încă nereclamat? Primul fiu al Nessei va deveni marchiz de Dawton, un motiv în plus pentru un conte, oricât de bogat şi de stimat ar fi, pentru a sugera un mariaj pentru unul dintre fiii lui. Apoi suspină şi o privi pe Vanessa cu ochii mari. Este vorba despre un fiu, da? Nu despre un conte bătrân şi văduv?

— Da, spuse Vanessa zâmbind, apoi decise să schimbe subiectul, oferind surorilor ei ceva de făcut. Să

mergem să călărim! Vă voi găsi nişte cai, vă voi învăţa cum să…

Emily o întrerupse.

— Avem caii noştri.

Vanessa era uimită. Alte domnişoare călăreau, dar nu şi fiicele lui Kathleen… Oare o făceau acum?

— Cum aşa?

— Mama a aşteptat numai până să fim suficient de mari, spuse Layla.

Emily adăugă:

— Se temea că, atunci când eram mici, nu vom putea să controlăm calul care ar fi putut scăpa de sub control sau s-ar fi putut speria. Ne-a făcut să aşteptăm până am împlinit 15 ani.

— De ce dracului nu a putut să ne spună asta în loc să zică mereu nu? se plânse Vanessa.

— Mama nu a dat niciodată explicaţii, Nessa, ştii asta acum, spuse Layla. Crede cu fermitate în vechea replică „Pentru că aşa am zis eu!”, în loc să explice ceea ce consideră evident, chiar şi atunci când eram prea mici pentru a găsi evident vreun lucru.

Având în vedere cât de dezamăgită fusese, an după an, că nu putuse călări, la Dawton, şi că nu crezuse că o va putea face vreodată, Vanessa bombăni:

— Presupun că aşa este.

— Sunt foarte sigură că nu erai suficient de îndrăzneaţă pe atunci pentru a cere explicaţii.

Emily spuse asta destul de nemulţumită, iar asta o contrarie pe Vanessa.

— Ai ceva de obiectat în privinţa mea, Em?

Emily oftă.

— Îmi pare rău, sunt contrariată de cât de mult te-ai schimbat.

— A stat cu tata prea mult timp, sublinie Layla. Nu ne putem aştepta de la el să o fi învăţat vreuna dintre virtuţile feminine despre care ne-a învăţat mama.

— Mama m-a învăţat despre asta înainte să plec, spuse Vanessa. Am ratat numai lecţiile de comportament.

— Atunci cum de ai devenit atât de îndrăzneaţă?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, Em, o confruntă Vanessa cu o privire. Asta o determină pe Emily să se înroşească, ceea ce o făcu să completeze: îmi pare rău, pur şi simplu am fost plecată prea mult pentru a uita cât de intimidantă poate fi mama, şi pentru că mă voi mărita în curând, nu simt că trebuie să dau înapoi.

Nu era tot adevărul. Da, şase ani de libertate departe de prigoana maternă a lui Kathleen şi de restricţiile acesteia o schimbaseră într-adevăr. Dar era mai mult de atât. Spre deosebire de gemenele care voiau să-i fie pe plac mamei lor, Vanessa nu o dorea. Obişnuise să o facă, dar furia şi resentimentele o opreau. În ciuda a ceea ce Kathleen îi spusese despre eforturile abjecte ale lui Henry Rathban de a o şantaja şi despre scandalul care ar fi izbucnit dacă nu ar fi cedat, Vanessa nu putea să scape însă de acele sentimente.

Capitolul 23

Fetele se grăbiră în casă râzând, scăpând la limită de ploaia torenţială care începuse. Pentru că reuşiseră să evite să se ude, toate trei se calmară şi se comportară corespunzător acum, în caz că Kathleen era prin apropiere. Vanessa încă râdea când observă că nici mama ei, nici servitorii nu erau prin preajmă, deşi Monty era. Cobora pe scara principală.

Încă o dată, rămase fără aer. Moda nu-l făcea pe bărbatul ăsta. Indiferent ce purta, era o încântare pentru ochi. Astăzi haina lui albastră era deschisă, părul lui auriu dezlegat, iar în mână avea o cravaşa. Poate că nu observase că se apropiase ploaia.

Emily îi urmări privirea şi îi oferi lui Monty un zâmbet strălucitor înainte de a şopti:

— Numai dacă-l aduci cu tine la ceai.

— Cu siguranţă voi încerca, răspunse ea, dându-şi jos

pălăria de călărie.

Monty ajunsese în capătul scărilor, dar se opri acolo, în timp ce ea se îndrepta spre el. Făcu o reverenţă puţin exagerată, apoi întinse mâna către ea, cu palma în sus. Când ea rămase privindu-l, el spuse:

— Ar trebui să-mi oferi mâna, pentru a ţi-o săruta.

Ea pufni.

— Sunt conştientă de asta, dar eşti un oaspete. Putem trece peste astfel de politeţuri de fiecare dată când ne intersectăm, iar tu ştii asta.

— A, dar este prima dată când te întâlnesc îmbrăcată complet ca o doamnă. Fă-mi pe plac… Lady Nestor.

Ea izbucni în râs.

— Nu o voi face, iar tu vei înceta să-mi mai spui astfel. Oricum, nu voiai să-mi săruţi mănuşile.

Ridică mâna pentru a-şi etala mânuşile în faţa lui.

— Te contrazic, zise el şi îi înşfăcă mâna pentru a i-o săruta. Voi săruta oriunde voi putea.

Ea îşi trase mâna.

— Să nu creai că o să îţi mai iasă încă o dată figura.

— Pot aştepta până când vei fi fără… mănuşi.

De ce făcuse pauza? Era un cuvânt inocent şi, totuşi, el îl făcuse să sune necuviincios. Sau poate era expresia senzuală din ochii lui? Ea încă se simţea fără aer, cam înfierbântată şi nu-şi putea nici măcar aminti de ce se apropiase de el… Oh!

— Ce zici despre dans? spuse ea, în continuare emoţionată.

— O scuză pentru a ţine o doamnă drăguţă în braţele mele.

— Deci ştii cum să dansezi?

— Desigur, spuse el indignat.

— Atunci te-ar deranja să mă înveţi…?

El zâmbi.

— Voi găsi un loc izolat…

Ea râse, înainte de a spune.

— Ba nu! Vom avea nevoie de muzică, iar surorile mele au fost de acord să cânte la instrumentele lor

preferate pentru noi la cina din seara aceasta.

El oftă dramatic.

— Deci vom avea public? Nu este chiar ceea ce am sperat!

— Atunci refuzi?

— Sub nicio formă! o asigură el. Doar ce ţi-am zis că voi aştepta orice ocazie!

— Tot ce spui dovedeşte că eşti incorigibil, spuse ea. Aş fi putut jura că ai promis că te vei comporta corespunzător odată ce mă voi îmbrăca precum o lady.

— Am uitat şi menţionez „în public”?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ai neglijat să o introduci în prevederile tale.

— Dar cochetăria mea te amuză, drăguţă, o tachină el. Recunoaşte!

— O doamnă nu ar recunoaşte niciodată aşa ceva. Dar te invit cordial să iei ceaiul cu mine şi eu surorile mele.

— Cerule, ai să mă îngropi în bună-cuviinţă, nu? se plânse el. Cordial? Serios? Ce zici de un pact, ca atunci când suntem singuri, să ne comportăm natural?

Asta o făcu în cele din urmă să se înroşească, deoarece avea sentimentul că nu o mai tachina. Aşa că îi sublinie:

— Am nevoie să exersez comportamentul şi discursul tipic pentru o doamnă, iar tu eşti perfect pentru a exersa.

— Şi mai bine! Apropo, albastrul marin îţi este interzis. Nu ţi-a zis mama ta că până la căsătorie tot ce poţi purta sunt culorile pastel şi iar pastel?

— Cred că ştii că am fost plecată cu tata câţiva ani, dar sunt conştientă de restricţiile prosteşti puse garderobelor tinerelor domnişoare. Hainele de călărie fac însă excepţie – în caz că nu ştiai.

El zâmbi.

— Ce încântător arăţi în el! Mă bucur numai să te văd în defensivă. Eşti adorabilă când faci asta.

Deci, la urma urmelor, tachinarea nu se încheiase. Ea pufni, înainte să declare:

— Ceai! Dacă vrei, vino, dacă nu, nu!

Se îndreptă în salon fără să aştepte să vadă dacă avea să o facă sau nu.

— Va fi şi dragonul cu noi?

Fusese primul lucru pe care Monty îl spusese când o însoţise în cameră şi, salutându-le pe gemene cu o reverenţă, se aşeză pe scaunul de lângă canapea. Vanessa nu fu surprinsă că o poreclise pe Kathleen astfel după ce mama sa fusese atât de aspră cu Emily la cina de seara trecută. Gemenele chicotiră, ştiind exact la cine se referise.

Vanessa li se alătură pe canapea, apoi spuse:

— Dacă o face, te lăsăm să fugi din calea focului.

Ambele fete continuară conversaţia, Layla foarte cuviincioasă, Emily aproape sufocantă, dar Monty se eschivă subtil:

— Din est, fusese răspunsul lui la întrebarea lui Emily referitoare la locul lui de baştină. Sunt mezinul, răspunse atunci când ea întrebase câţi fraţi avea. Dacă Emily încerca să afle lucruri specifice, şi aşa se întâmplă atunci când îl întrebase dacă Montague era numele lui adevărat, el o privi zâmbind, făcând-o să se înroşească.

Vanessa decise să nu intervină. Nu avea să preia rolul mamei ei şi să o cenzureze pe Emily, mai ales că Monty nu părea să fie deranjat de întrebări. Ea ştia de ce Emily insista atât de mult, după ce fusese avertizată să nu o facă. Nu era pentru a pune informaţiile cap la cap şi a afla adevărata sa identitate. Pur şi simplu îl plăcea pe Monty, aşa cum spusese Layla, şi, deci, voia să afle totul despre el. Vanessa cunoştea sentimentul.

Tava cu ceai ajunse exact la ora patru, aşa cum se întâmpla în fiecare zi, indiferent dacă se afla cineva în salon, unul dintre multele lucruri care nu se schimbaseră la Conacul Dawton. Kathleen nu li se alătură, dar Charley o făcu, sosind cu părul lui auriu şi cu o haină lungă din satin care sfida moda, evazată pe coapse, verde-închis la exterior, roşu aprins la interior. Şi dantelă! Era prinsă la ambele mâneci şi la lavalieră. De oriunde venea, era evident că erau demodaţi… sau era el atât de extravagant încât prefera să-şi creeze propria modă.

Făcu o reverenţă foarte politicoasă doamnelor, zâmbi fiecăreia dintre gemene, dar când ochii lui albaştri dădură de Vanessa, iar el se opri, ea avu gândul alarmant că avea să-i spună Nestor şi să o întrebe ce făcea în haine de femeie. Nu o făcu.

Dacă o recunoscuse, nu dăduse de înţeles asta şi spusese:

— Trebuie să fii Lady Vanessa, care a sosit acasă din călătorie? Eu sunt Charles, Max…

— Este… începu Monty să-l întrerupă.

— Mi s-a zis să-ţi spun Charley, îl întrerupse Vanessa pe Monty, vrând să-l scutească pe Charley de o dojană.

— Da? Charley îi aruncă o privire lui Monty, dar, când ochii lui se îndreptară asupra ei, aceştia erau luminaţi, nu ştia exact de ce, până când continuă: Eşti fermecătoare. Trebuie să te măriţi cu mine.

Layla chicoti.

— Şi pe noi ne-a cerut de soţie.

Vanessa nu râse, dar întrebă:

— Câte soţii ai voie să ai în ţara ta, Charley?

— Una, deşi cred că se poate face o excepţie în cazul gemenelor, spuse el şi îi făcu cu ochiul lui Layla.

Momentul era amuzant, cu băiatul plin de el, ca de obicei, până când Emily spuse:

— Vanessa trebuie să refuze. Este deja logodită.

Oare Emily era răutăcioasă? se întrebă Vanessa. Tonul ei nu sugera asta, dar acea informaţie cu siguranţă nu trebuia să fie pusă pe masă.

— Sunt devastat, zise Charley, dar apoi dădu din mână cu indiferenţă. Un inconvenient minor care poate fi cu uşurinţă îndepărtat când ştii că te pot face o…

— La naiba, Charley! Ai nevoie de un pumn în gură? Al meu s-ar potrivi.

Vanessa nu era sigură de ce Monty devenise brusc atât de furios, dar îi păru rău să-l vadă pe Charley înroşindu-se şi se ridică pentru a-i oferi braţul, spunând:

— Mereu îţi exprimi dorinţele ca pe fapte? Ştii că trebuie să faci curte înainte să propui, nu?

— De fapt, nu trebuie, bombăni el.

— Ei bine, am ajuns acasă şi am aflat că sunt logodită, dar nu ştiu încă ce să cred despre asta.

— Mai întâi trebuie să îl întâlnească pe individ, interveni Layla.

— Deci încă nu trebuie să te felicit? întrebă brusc Monty.

Nu trebuia să o felicite deloc când ea era gata să se angajeze într-o căsătorie lipsită de iubire, dar nu avea de gând să menţioneze asta şi spuse numai:

— Puţin cam prematur, căci şi eu am aflat abia astăzi.

— Cine este norocosul?

Râse cam fals.

— Nu-i cunosc tot numele. Este fiul lui Albert Rathban. Cunoşti familia Rathban?

— Lordul Rathban are un singur fiu. Daniel nu poate fi definit ca băiat... deci probabil că sunt mai potrivite condoleanţele.

Capitolul 24

Condoleanţe? Iar Monty nu rămase prin preajmă pentru a explica această remarcă incredibilă. Plecase din salon foarte nepoliticos, chiar după ce spusese asta.

Layla era panicată şi o întrebă pe Vanessa:

— Ştii ce a vrut să spună?

Vanessa se arătă relaxată, răspunzând:

— Mama mi-a spus că fiul lui Rathban este foarte liniştit şi timid. Presupun că Monty crede că este un tip plictisitor.

— Sunt sigură că noi nu ne dorim tipi plictisitori, spuse Emily.

— Dar, dacă este o problemă de timiditate, nu se va schimba asta după căsătorie? adăugă Layla.

Vanessa zâmbi auzind logica lui Layla, dar adevărul era că scuza pe care o oferise ea nu explica neapărat

comentariul lui Monty şi intenţiona să afle adevărul.

Merse să-şi caute mama după ceai, dar aflase cu frustrare că Kathleen mersese în oraşul Dawton după prânz şi că încă nu se întorsese. Se gândise să plece călare în oraşul pe care-l fondase bunicul ei, ei bine, marchizul fondase satul Dawton care, de atunci, se transformase într-un oraş, dar sfârşi prin a încălca buna-cuviinţă şi a ciocăni la uşa dormitorului lui Monty. Asta nu făcu decât să-i sporească frustrarea, deoarece el nu era acolo... sau nu răspunse.

Începuse să se gândească dacă el nu voise să insinueze ceea ce spusese şi că acum era stânjenit. La urma urmelor, fusese furios pe Charley, iar logodna ei fusese menţionată la scurt timp după aceea, aşa că remarca condoleanţelor putea fi numai o grosolănie cauzată de acea furie... sau de surprinderea lui auzind că ea era brusc logodită. Poate pur şi simplu nu voia să fie obligat să-i explice, deoarece nu avea nicio intenţie să facă asta.

Ea rămase în vârful scărilor, gândindu-se dacă să îl mai caute sau nu, când doamna Edwards se apropia dinspre aripa de est cu un zâmbet larg şi lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Bine ai venit acasă, Lady Nessa! Tot personalul ţi-a simţit lipsa, atât ţie, cât şi contelui. Aşteptăm în curând şi sosirea lui.

Vanessa fu surprinsă de întâmpinarea caldă a menajerei, dar menţiunea tatălui ei o făcu să-i ducă şi mai mult dorul şi să-i întărească convingerea că făcea ceea ce trebuia acceptând o căsătorie aranjată pentru a pune capăt exilului său... indiferent dacă mirele era plictisitor sau nu.

Renunţă să afle mai multe răspunsuri şi sfârşi prin a face o baie lungă înainte de cină. Apoi camerista intră pentru a-i aranja părul, trimisă de gemene. Când fata termină, Vanessa abia de se mai recunoscu. Fetişcana dispăruse complet. Niciodată nu încercase să-şi coafeze părul în Scoţia. Probabil ar fi putut să o facă, dar era prea activă acolo pentru a vrea să fie deranjată de ace de păr

sau de bucle rebele, aşa că pur şi simplu îl purta prins, împletit sau despletit... una dintre micile libertăţi la care acum trebuia să renunţe.

O găsi însă pe mama ei înainte de cină, prinzând-o pe camerista lui Kathleen ieşind din cameră, profitând de ocazie să se strecoare. Kathleen încă stătea la măsuţa de toaletă.

— Pot să-ţi vorbesc, mamă?

Kathleen se întoarse şi zâmbi larg:

— Ce bine arăţi în seara asta, draga mea! Ştiam că aşa va fi odată ce-l vei îndepărta pe... băiat.

Vanessa îşi dădu ochii peste cap.

— Ai putea să nu-mi aminteşti că renunţ la hainele mele preferate pentru a-ţi face pe plac, mamă.

— Iartă-mă! Am atât de multe pe cap încât fac boacănă după boacănă, ceea ce, dacă îţi aminteşti, nu mi se întâmplă. Sunt încă supărată că am fost dură cu una dintre gemene aseară la cină... în faţa oaspeţilor noştri.

Deoarece trăsese cu urechea la cină, Vanessa nu trebui să întrebe despre asta şi intră direct în subiect.

— Există un motiv pentru ca să-mi prezinte condoleanţe cineva pentru partida pe care mi-ai aranjat-o?

— Cine ar îndrăzni ceva atât de, atât de...?

— Corect? o întrerupse ea, apoi oftă. Spune-mi ceea ce ai omis să-mi zici despre Daniel Rathban.

— Ţi-am spus că nu ştiu multe despre el, cu excepţia faptului că este tăcut şi poate puţin cam plictisitor.

— Trebuie să ştii ceva, insistă Vanessa.

— Lordul Albert mi le-a menţionat pe acele cinci potenţiale candidate pe care băiatul le-a refuzat pentru a-şi explica dilema. Am înţeles că refuzul lui nu avea nici de-a face cu candidate, ci că băiatul pur şi simplu nu voia să se însoare, deşi presupun că ar fi putut fi doar din cauza faptului că tatăl lui a ales acele fete.

— Şi totuşi, lordul Albert m-a ales şi pe mine. Aşa că dacă fiul este atât de hotărât să nu se însoare, ce l-a făcut pe lordul Albert să creadă că o nuntă cu mine l-ar face să se răzgândească?

— Nu l-ar face, dacă el i-ar sugera asta fiului său. A precizat clar că trebuia să fie ideea băiatului, ceea ce mă tem că va pune greul pe umerii tăi.

Era ceva neaşteptat.

— Spui că va trebui să-l seduc pe Daniel Rathban?

— Pentru a fi cerută în căsătorie, da. Oricum, permite-mi să-ţi repet, s-ar putea să fie prea târziu. Aşa cum am spus, nu am mai auzit veşti din partea lordului Rathban pentru a şti dacă mai vrea ca înţelegerea să meargă mai departe. În plus, s-ar putea să fie o sarcină imposibilă cu un bărbat care refuză ideea mariajului. Ştii, unii bărbaţi rămân burlaci convinşi toată viaţa.

— Ce vârstă are Danie! acum?

— Nu ştiu sigur ce vârstă avea când l-am întâlnit. Probabil că undeva în jur de 25 de ani acum, oricum, are mai puţin de 30 de ani.

— Şi nu l-ai mai revăzut în timpul multelor tale vizite la Londra? întrebă Vanessa.

Kathleen oftă înainte să recunoască:

— Am încetat să mai merg la Londra după primul an de după când am mers pentru a răspândi vestea că tatăl vostru plecase din Anglia pentru afaceri. Mi-a lipsit teribil, dar mi s-a părut prea chinuitor apoi, mereu să fiu întrebată dacă nu se întorsese... şi de ce nu o făcuse. Poate ţi se va părea ironic că am fost de acord cu termenii infami ai lui Henry pentru a evita scandalul şi a fi izgonită din societate, iar acum am sfârşit în imposibilitatea de a participa în societate.

Vanessei i se părea pur şi simplu că era ceea ce merita, dar nu spuse nimic. Decise să încerce din răsputeri să facă pace cu Kathleen cât timp aveau amândouă acelaşi scop, acela de a-l aduce pe William acasă.

— Probabil că ţi-e dor de prietenii tăi.

— Da. Numai câţiva dintre ei au venit să mă viziteze aici, în Cheshire, totuşi toţi îmi scriu. Am auzit că acum zvonul este că lui William îi place prea mult vremea călduroasă pentru a mai dori să se întoarcă acasă. Prietenul lui, Peter, a stins celălalt zvon, cum că stă acolo pentru o

altă femeie.

Vanessa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, nu a fost nicio femeie.

— Nici nu am crezut asta, nu atât timp cât tu ai fost cu el. Zvonurile pot ajunge în multe direcţii atât timp cât protagoniştii nu sunt prin preajmă pentru a le contrazice. Trebuie să-ţi spun cât de fericită sunt că vom ajunge în curând la Londra şi că izolarea mea de societate se va sfârşi.

— Cât de curând? Când plecăm, mai exact?

— Nu mai târziu de sfârşitul săptămânii viitoare. Călătoria aceea nu se compară cu bucuria de a te avea din nou acasă, draga mea. Acordul tău de a considera înţelegerea privind mariajul, dacă încă mai este valabilă, a fost o surpriză foarte plăcută.

Săptămâna viitoare! Nu mai avea mult timp cu Monty. Încă o dată se confrunta cu posibilitatea de a nu-l mai vedea vreodată, dar refuzase să devină deprimată din cauza asta, aşa cum fusese pe drum.

Nu din acest motiv îi oferise mamei ei un zâmbet trist. O compătimea.

— Şi eu îl vreau pe tata înapoi, mamă, mai mult decât orice.

Coborâră împreună şi-l găsiră pe Charley aşteptându-le în salon cu gemenele, dar Monty nu era cu ei. Nu ajunse nici înainte ca ei să se îndrepte spre sufragerie sau în timpul petrecut acolo.

Vanessa îşi pierduse complet apetitul şi ciuguli numai din cină, desigur, fără să vrea, ceea ce o făcu pe mama ei să încuviinţeze din cap. Mai-mai că dădu mâncarea afară, dar se abţinu. Era prea frustrată şi începuse să fie şi furioasă, temându-se că Monty avea informaţii despre familia Rathban care ar fi putut să ruineze ocazia de aur de a-şi aduce tatăl acasă. Iar el nu avea să le împărtăşească cu ea! În schimb, el se ascundea, lăsând-o să se gândească la toate posibilităţile nefaste privind condoleanţele lui nepoliticoase.

Kathleen îl întrebă politicos pe Charley dacă se

întâmplase ceva cu gardianul lui. El îşi ceru scuze că nu menţionase mai devreme că Monty nu se afla la conac. Plecase călare spre oraşul Dawton, după ceai, în ciuda ploii, deoarece avea nişte probleme de rezolvat.

Kathleen zâmbi.

— Asigură-l că doamna Griggs va fi fericită să-i servească cina oricând se va întoarce.

— Încă plouă, doamnă dragă! Probabil că-şi va dori în schimb o sticlă cu coniac pentru a se încălzi, dacă va reuşi să se întoarcă astăzi. Sper că nu vă deranjează.

Kathleen pufni, dar fu de acord cu solicitarea lui şi ceru uneia dintre servitoare să-i aducă coniacul. Totuşi, în momentul în care Charley ieşi din cameră, le spuse fetelor:

— Veţi observa că unora dintre bărbaţi le place băutura şi chiar exagerează, ceea ce este în regulă în anumite ocazii, dar nu este ceva cu ce v-aţi dori să trăiţi, aşa că asiguraţi-vă că bărbaţii pe care-i veţi alege pentru voi să nu aibă astfel de înclinaţii.

Evident, nu era un avertisment pentru fiica deja logodită. Vanessa se întrebă dacă coniacul era pentru Charley sau pentru Monty sau, poate, pentru amândoi. Fu numai oarecum uşurată că Monty nu se ascundea, aşa cum crezuse ea, dar tot era enervant faptul că nu se afla acolo pentru a-şi explica remarca referitoare la condoleanţe. Uitase şi de lecţiile de dans sau era oare problema lui mai importanta? Poate chiar nu ştia să danseze, la urma urmelor. Acest gând o făcu să fie mai puţin supărată pe el.

Când se retrase în camera ei pentru a dormi, se gândi cu oarecare consternare dacă se supărase deoarece îi lipsise în acea seara… zeflemeaua lui, glumele lui care o făceau să râdă cu atâta uşurinţă, chipul lui frumos. Ar face bine să nu capete astfel de simpatii pentru un crai!

Capitolul 25

Monty nu se întorsese nici până a doua zi, la ora ceaiului, iar Vanessa era gata să râdă în sinea ei. Coborâse

la micul dejun foarte entuziasmată. La urma urmelor, bărbatul trebuia să mănânce. La prânz, ajunsese mai devreme în sufragerie, cu acel entuziasm de netăgăduit că avea să îl vadă. Îşi îndepărtase însă dezamăgirea şi se gândise că el încă se afla în casă şi că în cele din urmă avea să-l vadă, asta dacă nu cumva îşi abandonase protejatul, ceea ce era puţin probabil.

Kathleen notă imposibilitatea lui de a li se alătura la prânz cu un comentariu înţelept.

— Consecinţele unui exces de alcool pot transforma un individ fermecător într-un ursuz. Ar trebui să fim recunoscătoare că ne-a scutit de o demonstraţie.

Poate că doar despre asta era vorba, aşa că Vanessa încercă să nu fie nerăbdătoare să-l vadă seara la cină şi totuşi, când coborî, îl întâlni în holul principal, îndreptându-se spre salon, şi simţi fluturi în stomac, strângând cu putere balustrada.

— Te furişezi pentru o altă sticlă cu coniac? întrebă ea cu cel mai natural ton de care era capabilă.

Se întoarse şi aşteptă ca ea să termine de coborât.

— De ce ai crede asta?

— Nu te-ai ameţit aseară, motiv pentru care a trebuit să dormi în altă parte?

El râse.

— Neg ambele acuze. M-am bucurat de un pahar de coniac aseară, aşa este, şi mă întrebam cui ar trebui să-i mulţumesc pentru asta.

— Probabil lui Charley.

— Pacostea poate fi atent? Ia te uită!

— Deci ai fost şi astăzi în oraş?

— Nu, m-am învârtit pe moşie. Familia ta chiar deţine o suprafaţă foarte mare de teren. O armată ar putea campa aici şi ar trece neobservată.

— Credeam că eşti sigur că nimeni nu ne-ar putea urma aici.

— Am fost, dar asta nu înseamnă că încă nu mă caută nimeni pe mine şi pe băiat. Oricum, după ce mi-am îndeplinit sarcina, am constatat că tânjeam să te văd.

— Prostii.

— Foarte bine, numai nerăbdător, spuse el, apoi şopti când ea se opri la un pas distanţă: Îţi cer scuze că am ratat lecţia de dans. Nu credeam că voi putea sta în aceeaşi încăpere cu mama ta fără să o mustru că ţi-a aranjat o astfel de căsnicie.

Serios? Dar era o scuză foarte bună… dacă era adevărată.

— O astfel de căsnicie? Există mai multe tipuri?

— Da, dacă este cu tânărul Rathban. Nu este pentru tine, Nessi. Îţi va ucide spiritul.

Bănuia că plictiseala ar putea face asta dacă mirele era un tip timid, dar putea găsi ea alte distracţii. Zâmbi.

— Cred că pot să-mi protejez spiritul.

— Deci nici măcar nu ştii ce tip de tânăr este?

— Da, este un introvertit şi foarte ciudat din punct de vedere social.

— Nu este un subiect amuzant, aşa că nu-l trata în derâdere. Este un nemernic de cea mai joasă speţă. Puteam să jur că parcă ai zis că nu te vei mărita cu unul.

Un nemernic? Oare băiatul îşi depăşise timiditatea? Ea se gândi că probabil plătea pentru mult sex pentru o astfel de catalogare, oferind bani în locul personalităţii – dacă era adevărat.

Monty părea să creadă asta. Era atât de multă acuză în tonul şi expresia lui, dar ea nu-i putea spune ce avea ea de câştigat de pe urma mariajului, aşa că spuse:

— Ei bine, asta explică de ce mi-ai oferit condoleanţe. Dar ce vrei să spui cu „ceea mai joasă speţă”?

— Desfrânat, fără conştiinţă… şi ce zici de regula ta de a nu te mărita cu un nemernic? Existau excepţii de care ai uitat să-mi spui?

— Nu contează ce este Rathban, când pentru mine alte lucruri sunt mai importante.

— Mă contrariezi. Nu poţi să-ţi doreşti titlul lui, deoarece eşti deja o lady şi nici nu pari să ai nevoie de banii lui.

Era enervant de evident că el nu avea să lase lucrurile

aşa, astfel încât ea îl asigură:

— Emily a vorbit ce nu trebuie. Logodna a fost aranjată de părinţii noştri, dar nu este încă sigur că fiul lui Albert ştie măcar despre asta.

— Deci el încă nu a acceptat?

— Din câte ştiu, numele meu nici măcar nu i-a fost menţionat.

El zâmbi.

— Asta este altceva. Niciodată nu va fi de acord.

Ea nu ştia dacă voia să-l lovească sau să o lase aşa. Era tipul ăsta atât de obtuz încât nu văzuse cât de mult o insultase? Ea se îndreptă însă în salon pentru a se alătura familiei ei. Din partea ei, Monty putea merge să exploreze moşia.

Nu o făcuse şi nici nu fusese chestionat referitor la absenţa lui de la ultimele mese atunci când se alătură familiei ei în salon. Dacă nu ar fi fost Kathleen prezentă, poate că gemenele l-ar fi întrebat, dar ea era şi ar fi considerat nepoliticos din partea lor să facă asta. Conversaţia rămase neutră, ceea ce însemna de obicei că era suficient de plictisitoare pentru a fi ignorată.

Continuară aşa jumătate din timpul petrecut la masă, după ce se îndreptaseră spre sufragerie. Dansul fusese menţionat, iar Monty confirmase că era încă dispus să ofere câteva lecţii. Vanessa îşi ţinuse ochii departe de el, cântărind provocarea din faţa ei. Oare Kathleen o indusese în eroare sau nici ea nu ştia în cel fel de bărbat se transformase băiatul acela timid? Cum putea să seducă un desfrânat? Cu Monty ar fi putut fi uşor, căci, deşi era netrebnic, era în general inofensiv, un crai neruşinat, dar prea amuzant pentru a-i cere să înceteze. Cu Daniel Rathban nu avea să fie atât de uşor şi, totuşi, trebuia să încerce.

O auzi însă pe Kathleen rostindu-i numele.

— Vanessa, nu vei mai vrea să dansezi dacă mănânci prea mult.

Gemenele chicotiră. Vanessa se holbă la farfuria ei aproape goală. Ar fi putut pur şi simplu să-i dea dreptate

mamei ei, deşi era cam târziu să o facă, deoarece se simţea deja plină, dar indiferent de cât de inofensiv o corecta mama ei, tot o deranja, aşa că Vanessa nu se putea abţine să nu reacţioneze.

— Ştiu foarte bine că ar trebui să mănânc precum un puiuţ, mamă – la întâlniri oficiale. Aici, la ţară, suntem printre prieteni şi familie, iar eu am un apetit normal de care nu mă ruşinez.

Emily începu să aplaude. Asta atrase o privire atât de glacială din partea lui Kathleen, încât Vanessa sări în ajutorul surorii ei, adăugând:

— Mulţumesc că mi-ai reamintit, mamă. Presupun că ar trebui să mă obişnuiesc să mănânc mai puţin, având în vedere că se apropie sezonul.

Charley întrerupse momentul tensionat cu o întrebare:

— Când începe sezonul despre care am tot auzit?

— A început deja, deşi nu încă în mod oficial, spuse Layla.

— Urmează sesiunilor parlamentare pentru că atunci mulţi lorzi sunt în Londra cu familiile lor, adăugă Emily.

— Nu există o dată exactă, spuse Kathleen. La începutul lui mai poate fi considerat debutul oficial, dar câteva invitaţii au fost deja trimise, chiar şi aici, la ţară, aşa că va trebui să plecăm la Londra la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Sunt devastat, mărturisi Charley.

Băiatul chiar părea deprimat, iar din acest motiv Kathleen îl asigură:

— Puteţi veni la Londra cu noi, desigur. Sau puteţi rămâne aici în izolare. Oricare dintre casele mele se vor afla la dispoziţia voastră oricât de mult veţi avea nevoie.

Vanessa se ridică şi imită un râs relaxat:

— Cred că m-am săturat. Vă voi aştepta în salonul de muzică.

Nu-şi dorea să i se reamintească faptul că avea să se despartă în curând de Monty. Ar fi trebuit să ştie. Tatăl ei o avertizase că lui Kathleen îi place Londra în mai. De aceea

plecase din Scoţia la începutul lunii aprilie, pentru a avea suficient de mult timp să ajungă în Cheshire înainte ca Kathleen şi gemenele să plece. Nu se aşteptase ea oricum să se despartă de tovarăşii ei de drum când se aflaseră pe drum? Dar nu se despărţiseră. Monty şi Charley veniseră aici în schimb şi ea cumva se gândise că asta avea să-i dea mai mult timp de petrecut alături de noii ei prieteni.

Se simţea la fel de tristă precum Charley, aşa că avu nevoie de ceva timp pentru a înţelege remarca lui Monty în spatele ei:

— Nu cred că George ştia că gazda noastră ne va părăsi atunci când a aranjat şederea noastră aici.

Ea se întoarse, îi remarcă zâmbetul discret şi avu dorinţa ridicolă de a alerga către el şi de a-l lua în braţe, dar dispăru în momentul în care mama ei veni în salonul de muzică în spatele lui. Aparent Kathleen nu-l auzise, deoarece se aşeză pe unul dintre scaunele capitonate din faţa pianului şi a harpei fără a comenta, iar Charley i se alături.

Când intrară gemenele, braţ la braţ, se îndreptară spre instrumentele lor preferate, pianul şi harpa care erau elementele centrale ale camerei. Existau vreo douăsprezece scaune în încăpere de asemenea, pentru momente muzicale de după cină, pe care Kathleen le organiza adesea pentru vecinii şi prietenii ei din oraş. De obicei, fetele nu erau invitate la masă, căci erau tinere, dar mama lor le prezenta adesea oaspeţilor, cerându-le să cânte.

Vanessa prefera pianul şi nu-şi dăduse seama că şi Layla o făcea, deoarece nu-i stătea în fire lui Layla să intre în competiţie. Aparent alesese asta după plecarea Vanessei. Emily verifică corzile harpei, ciupind de câteva ori. Monty se îndreptă în spaţiul gol rămas în stânga camerei şi îi oferi mâna Vanessei pentru a i se alătura.

Ea o porni spre el, dar imediat ce gemenele începură să cânte se opri, ochii umplându-i-se de lacrimi, şi zâmbi larg surorilor ei. Cântau cântecul ei!

Monty îi remarcă reacţia şi se apropie de ea pentru a

o conduce spre spaţiul care servea drept micul lor ring de dans.

— Cântecul preferat? îşi dădu el cu presupusul

Ea zâmbi.

— Cred că da, dar pe acesta eu l-am compus.

— O realizare la care nu m-aş fi aşteptat!

— Nu trebuie să arăţi atât de surprins, îl dojeni ea jucăuş. Nici eu nu m-am aşteptat. Nu făcea neapărat parte din educaţie să compunem muzică. Profesorul nostru de muzică ne-a întrebat numai dacă vreuna dintre noi era interesată să înveţe să compună muzică. Gemenele nu au vrut, dar eu m-am gândit că ar putea fi amuzant, aşa că am încercat. Ţine minte, aveam numai 12 ani pe atunci.

— Ceea ce face să fie şi mai impresionant!

Ea zâmbi.

— Sunt multe lucruri despre mine pe care nu le ştii.

— Ce remarcă intrigantă! Melodia ta este încântătoare. Să profităm de ea?

Brusc, muzica se opri, iar ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Mă tem că doar atât am compus. Nu am reuşit să termin niciodată compoziţia.

— Ceea ce nu înseamnă că nu o poţi face.

— Într-o zi, fu ea de acord.

O aşezase în poziţie, punându-i mâinile unde trebuiau să fie, una pe umărul lui, alta atingându-i discret braţul, apoi îşi aşezaşi el mâna pe talia ei, ceea ce îi produse un fior de plăcere.

— Surorile mele nu au învăţat vals pentru debuturile lor, spuse el, deşi sunt convins că acum ştiu. Când au împlinit vârsta, cotilionul era încă la modă, un dans mult mai dinamic îmbrăţişat de înalta societate. Acum valsul este foarte la modă, deşi încă este criticat de către cei din vechea gardă. Reclamă contactul prea apropiat, nu că vom face asta, ţine mine… ce păcat! Totuşi, lui George îi place valsul, iar ceea ce îi place lui George…

Reuşi să nu râdă la remarca lui, „ce păcat!”, şi întrebă:

— Mulţi oameni i se adresează prinţului regent folosind prenumele?

— Presupui că mă refer la prinţ?

— Nu pretinde că nu este aşa!

Gemenele începură un alt cântec, iar el spuse:

— Urmează-mă!

Ea se concentră să nu-l calce pe picioare până când auzi:

— Ţi-ai coafat părul şi porţi încălţările potrivite, presupun că trebuie să cer aprobare pentru sărut înainte, acum, că te-ai îmbrăcat ca o lady?

Ea îl călcă pe picior.

Nu-i ceru scuze pentru greşeală, în schimb îi aruncă o privire timidă.

— Îţi încalci pariul de a nu mai menţiona sărutul, dar chiar ai vrea să rişti?

— Asta înseamnă că…?

Ea zâmbi.

— Va trebui să afli singur!

— Mă tachinezi! Cauţi numai un motiv pentru a mă lovi din nou.

— Acum… s-ar putea să fie adevărat, mai ales că nu iei în serios această lecţie.

— Voi ceda… momentan.

Ea prinse paşii foarte repede, căci el o făcea să-l urmeze cu uşurinţă, dar ea pretinse că nu o făcea şi-l călcă pe picioare de alte câteva ori. Pur şi simplu nu-şi dorea ca lecţia de dans să se încheie. Înţelese de asemenea şi comentariul lui referitor la contactul prea apropiat pe care-l dezaproba vechea garda, nu că trupurile lor s-ar fi atins, dar să fie la numai un pas distanţă de Monty, când el era cu o mână pe talia ei, iar cu cealaltă o ţinea de mână, era foarte excitant. Cum naiba putea un bărbat să o excite atât de mult, când el nici măcar nu încerca?

Charley insistă să danseze cu Layla, în timp ce Kathleen o înlocui la pian. Emily urmă şi chicoti la complimentele lui Charley. Atmosfera din încăpere era foarte festivă. Chiar şi Kathleen părea să se simtă bine.

Vanessa era fericită că dansa cu Monty şi că-şi vedea surorile şi mama atât de vesele, totuşi avea un sentiment dulce-amar. Seara ar fi fost perfectă dacă tatăl ei ar fi fost acolo.

Capitolul 26

Montgomery încercă să-şi ţină gândurile să zburde în lung şi-n lat în timp ce termina să se bărbierească, altfel ar fi sfârşit tăindu-şi gâtul. Era deja îmbrăcat, intenţionase să coboare pentru micul dejun cu familia Blackburn, dar apoi se gândi la sfârşitul săptămânii, când doamnele aveau să nu se mai găsească la reşedinţă, devenind brusc nervos şi cumva melancolic.

La naiba! Depresia lui Charley era contagioasă. Şi totuşi se tot gândea ce avea să facă atunci când minunatele doamne vor ieşi pe uşă, lăsându-l să se întrebe ce anume putuse să o facă pe Vanessa să accepte şi se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Fetişcana incredibilă care traversase Anglia în pantaloni nu ar fi făcut asta. S-ar fi luptat fără îndoială pentru ceea ce îşi dorea. Avea să-l înnebunească faptul că nu cunoştea răspunsul. Oare avea să afle dacă ea putea să sfârşească prin a-l refuza în cele din urmă pe Rathban? Nu, dacă avea să rămână izolat la ţară.

Se gândea că, în această perioadă, ar putea sta ameţit. Iniţial crezuse că această favoare specială pe care i-o făcea lui George avea să fie o sarcină plictisitoare şi se pregătise să o suporte – până când Vanessa agitase considerabil situaţia. Ea devenise însă rapid centrul atenţiei lui, distrăgându-i prea mult atenţia. Părea să nu se poată controla, nici chiar după ce aflase că era o lady.

Nu-l ajuta deloc faptul că nu şi-o putea scoate din minte deloc. În mod logic, plecarea femeilor avea să îndepărteze aceste sentimente nedorite care înmugureau. Aşa spera. Dar dacă nu avea să o facă? În mod ridicol, deja îi era dor de ea, deşi încă nu plecase.

Enervat pe sine, coborî pentru a vedea dacă mai rămăsese cineva în sufragerie. Probabil că mai era Charley, deoarece Arlo, arătând oarecum plictisit, stătea la uşă, în caz că era nevoie de el. Când auzi chicotelile vesele ale gemenelor, Montgomery se opri în încăpere, iar una dintre ele exclamă:

— Un rege în casa noastră!

Rămas în pragul uşii, observă că doar gemenele şi Charley se aflau în încăpere şi, captând privirea băiatului, îi făcu semn să iasă din încăpere, dar nu aşteptă ca acesta să îi răspundă. Se afla deja în încăpere când Charley se plânse:

— Aşteaptă!

— Mergem să călărim. Dacă tu nu ştii cum, păcat, noi vom merge oricum.

— Există vreun motiv pentru care mergem afară?

— S-ar putea să ţip.

— O, spuse Charley, aparent presupunând de ce. Foarte bine, dar am un motiv bun.

Montgomery nu se opri să audă şi făcu un pas mare. Era furios pe Charley, pe sine, pe Vanessa pentru că se logodise cu un nemernic precum Rathban. Era prea mult, iar el nu voia să îşi descarce mânia pe Charley, aşa că-l ignoră pe băiat până când încălecară, alături de Arlo, care insistase să-i însoţească şi plecase înainte, legându-şi calul de un stejar falnic.

Charley ţinuse pasul cu el, căci ştia într-adevăr cum să călărească, se urcase pe cal într-o manieră aproape militară, ceea ce era puţin ciudat, deşi cine ştie ce fel de profesori avusese în copilărie. Montgomery nu mai lungi vorba şi spuse cu o atitudine aspră:

— Explică-mi de ce ai trecut cu vederea toate lucrurile despre care te-am avertizat!

Charley nu se intimidă, explicând mai degrabă destul de zgomotos:

— Intenţionează să ne abandoneze mâine!

— Parcă era vorba de săptămâna viitoare!

— Au primit o scrisoare în dimineaţa asta. Am fost

acolo când contesa a făcut anunţul privind schimbarea programului lor. Nu se poate! Aceste doamne sunt încântătoare. Iar eu sunt îndrăgostit de Vanessa. Nu poate să fie îndepărtată din anturajul meu. Nu o voi permite.

— Băiete, trezeşte-te! Eşti prea tânăr să fii îndrăgostit. Eşti o ţintă, aşa că să ai femei în jurul tău, oriunde altundeva decât în casa asta, le pune şi pe ele în pericol. Şi nu ai niciun anturaj, mă ai pe mine.

Charley oftă.

— Am sperat că vor rămâne aici dacă vor şti cine sunt cu adevărat.

Montgomery pufni.

— Nimic nu le va ţine pe nişte tinere de 18 ani de înalta societate cu ocazia primului lor sezon londonez.

— Vanessa l-a ratat pe al ei.

Aşa este, iar Montgomery îşi dorea să ştie de ce, dar domnişoara era la fel de secretoasă cum era el în anumite privinţe. Miji ochii spre Charley.

— Le vei spune surorilor că ai glumit şi le vei convinge de asta. Prefăcut sau nu, Charley oftă din nou cu o tristeţe evidentă.

— Chiar sunt ultimul rege din Feldland, să ştii. Nu ştiu de ce nu vrei să crezi.

— Îţi voi spune de ce. Deoarece mă va speria al dracului de tare dacă aş crede chiar şi o clipă că am fost singura speranţă pentru o ţară despre care nu am auzit niciodată, ţinând în viaţă monarhul ei suficient de mult pentru a se putea întoarce pe tron. Încerci să mă sperii, băiete?

— Sigur că nu. Dar am încredere deplină în tine. Şi dacă trebuie să le mint pe domnişoarele Blackburn despre cine sunt cu adevărat, atunci mai bine mergem la Londra când acestea o vor face, pentru a se bucura de sezon, cum este numit.

— Nu.

Charley pufni cu un aer de superioritate.

— Trebuie să-ţi menţionez că îţi sunt superior?

— Trebuie să îţi amintesc că am venit la Cheshire să

ne ascundem? Nu vei fi în siguranţă la Londra.

— Ba da, dacă mă voi deghiza.

— Cine dracului ţi-a dat această idee?

— Arlo m-a bătut la cap de la început că ar trebui să-mi schimb înfăţişarea.

— Să nu zici că şi eu am făcut la fel, eu nu bat la cap.

— Dar ai vrut să mă îmbrac în haine de căpătat pe drum, îi reaminti Charley.

— Pe dracu'! Ţi-am cerut numai să-ţi pui o pelerină şi să-ţi dai jos bijuteriile – iar bărbaţii în haine de căpătat nu sunt prieteni la cataramă cu doamnele.

— Dar ar fi posibilă o simplă deghizare, nu? Pentru a ne putea permite să pătrundem în societatea ta fără să fim descoperiţi? Nimeni nu ne va căuta în astfel de cercuri.

Ar fi posibil să se ascundă la vedere. Cel puţin pentru băiat, dar nu şi pentru el, având în vedere că exact în acele cercuri îl căutau cuţitarii. Cu toate acestea, o clipă fusese tentat, până când îşi dădu seama că era deoarece detesta ideea ca Nessi să meargă singură să-l întâlnească pe mojicul căruia îi fusese promisă. Înţelegerea pe care o făcuse cu George nu implica însă să-l pună în pericol pe băiat.

Aşa că spuse din nou:

— Nu.

A doua negare veni după un moment destul de lung de tăcere, ceea ce-l făcu pe Charley să spună:

— Te-ai gândit la asta. Nu nega! Trebuie să gândeşti mai repede. Plecarea lor este iminentă.

El îi aruncă o privire urâtă băiatului, dar Arlo întrerupse discuţia.

— Priviţi încolo! spuse el şi arătă spre sud.

Montgomery se întoarse şi văzu un grup ameninţător de străini călare ce se apropiau de ei. Nicio clipă nu se gândise că ar fi putut fi nişte localnici care se întorceau acasă. Nu adusese pistoale, căci nu le purta în casă şi nu plănuise să meargă să călărească. La dracu'!

— Ne întoarcem acasă? întrebă Charley.

— Nu, nu îi vom îndrepta acolo. Vom porni călare în

grabă în oraşul Dawton, unde nu vor îndrăzni să atace.

Asta şi făcură, dar bărbaţii din spatele lor aveau cai superiori şi îi ajungeau din urmă. Când se trase cu arma, Montgomery se răzgândi. În câmp, erau ţinte uşoare.

— Urmaţi-mă! strigă el şi îi direcţionă pe Charley şi pe Arlo într-un crâng mic, pentru a se piti.

Era furios pe sine pentru că nu luase cu el nicio armă. Va trebui să-i doboare pe urmăritori de pe cai şi să vadă dacă va putea să confişte câteva arme pentru a se putea ocupa de ceilalţi. Urmăritorii lor îi ajunseră prea repede. Imediat ce ei ajunseră la copaci şi descălecară pentru a se ascunde, atacatorii se năpustiră asupra lor.

Charley îndreptase un cuţit către unul dintre bărbaţi. Montgomery era uluit să vadă asta. Ce îi învăţau cei din Feldland pe copii? Luă pistolul bărbatului când acesta fu doborât la pământ. Se trase un alt foc, iar el se panică, până când îi văzu pe Charley şi pe Arlo alergând în spatele unui copac. Atunci Monty trase cu pistolul confiscat şi urlă când constată că era descărcat. Îl roti în mână şi-l lovi pe un alt atacator cu el în timp ce bărbatul descăleca. Pe următorul îl lovi cu pumnii şi, cu coada ochiului, îl văzu pe Charley făcând acelaşi lucru cu celălalt rebel, ceea ce-l înfurie. De ce nu rămăsese în spatele copacului? Deoarece băiatul nu rămase în afara luptei, Montgomery fu obligat să se plaseze între el şi atacatori. Nu se mai traseră însă focuri de armă fiind atât de apropiaţi şi, pentru că trebuia să aibă de-a face cu cei trei bărbaţi din faţa lui, nu observă imediat când un alt bărbat îl înşfăcă pe Arlo din ascunzătoarea lui şi o porni călare cu el. Charley observă şi sări imediat pe calul lui pentru a-l urmări. Montgomery bombăni, lovi pe un altul cu pistolul în cap, apoi se îndreptă spre calul lui şi plecă după Charley. Privi în urmă pentru a vedea dacă ultimii doi atacatori aveau să facă acelaşi lucru şi-i observă încălecând şi plecând în direcţia opusă. Oare pentru a aduce întăriri? Calul pe care el şi Charley îl urmăreau era prea rapid pentru mârţoagele pe care le călăreau ei. Nu reuşeau să-l prindă din urmă pe răpitor.

Capitolul 27

Vanessa era încă ameţită după ce mama ei o luase în biroul său pentru a-i da vestea bună – veste bună după părerea lui Kathleen. Vanessa nu era atât de sigură. Albert Rathban răspunsese în sfârşit scrisorii lui Kathleen. Fusese de acord ca logodna să meargă mai departe şi, pentru asta, organiza un bal la reşedinţa lui din Londra pentru ca logodnicii să se poată întâlni. Aveau numai o săptămână la dispoziţie pentru a ajunge, ceea ce însemna că trebuiau să plece în dimineaţa următoare.

Vanessa primise vestea cu aplomb, deşi cu siguranţă nu aşa se simţea. Una era să accepte această logodnă cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, alta era să fie iminentă. Trebuia să renunţe la atât de multe, la visurile ei de a se mărita cu un bărbat perfect care avea să includă şi semnarea contractului, independenţa ei, libertăţile cu care se obişnuise. Ştia în sufletul ei că tatăl său nu ar fi acceptat niciodată – dacă ar fi ştiut. Nu i-ar fi cerut niciodată să facă acest sacrificiu pentru el, deşi Kathleen nu avea astfel de gânduri. Dar trebuia să facă asta! Nu putea suporta gândul ca William să trăiască restul vieţii singur şi departe de toţi cei pe care îi iubea. Dacă exista însă altă modalitate de a atinge acelaşi ţel, avea să o urmeze cu zel.

Deplângându-şi opţiunile limitate, se schimbă în pantaloni şi în pelerina cu glugă şi merse să călărească alături de Zăpadă, pentru a-şi descărca frustrările. Nu era pregătită să-l părăsească pe Monty atât de repede, nu era pregătită să-l întâlnească atât de repede pe bărbatul cu care acceptase că trebuia să se mărite.

Dădu înconjur proprietăţii pentru a se îndrepta spre sud, când văzu un călăreţ galopând în direcţia ei cu cineva aruncat pe şa, cu picioarele atârnând. Se părea că alţi doi îi urmau – sau urmăreau călăreţul, iar unul dintre ei avea părul auriu. Charley? Când îl auzi pe Monty strigând din

depărtare, miji ochii şi-i zări trupul vânjos pe unul dintre cai şi conştientiză, alarmată, ceea ce se petrecea.

Călăreţul, încercând să nu-l piardă din vedere pe cei care se aflau pe urmele lui, în loc să privească în faţă, o observă aproape prea târziu pentru a încerca să vireze. Vanessa nu o făcu şi călărea suficient de repede, încât nu trebui decât să-l mâne pe Zăpadă în direcţia lui, apoi îl mână brusc într-o parte pentru a determina o coliziune, umărul lui Zăpadă lovind calul mai mic. Celălalt cal se împiedică, pierzându-şi echilibrul. Zăpadă dădu înapoi pentru a evita picioarele care se zbăteau ale calului. Arlo se aruncă de pe animal înainte să se prăbuşească. Totul se întâmplase atât de repede. Vanessa îl văzu pe Arlo întins pe iarbă, la câţiva metri de calul căzut la pământ. Călăreţul nu fusese atât de norocos, căci unul dintre picioarele lui fusese prins sub cal.

Charley ajunse aproape imediat, sări de pe cal şi alergă spre Arlo.

— Este în regulă? întrebă Vanessa, descălecând de pe Zăpadă.

— Da, numai uşor şocat, spuse Charley, ajutându-l pe Arlo să se ridice în picioare. Apoi se întoarse spre Vanessa. A fost incredibil, ce curaj magnific.

— Într-adevăr, spuse Arlo, frecându-şi braţul. Mulţumesc mult, Lady Vanessa.

Monty descălecă lângă ea şi o dojeni.

— Este ceva în neregulă cu hainele astea, de te fac mereu să rişti atât?

După un astfel de succes, nu putea fi descurajată, aşa că zâmbi.

— A fost ideea lui Zăpadă. Tot meritul îi aparţine. Ţi-am spus că are forţa şi spiritul unui cal de război. Monty îi aruncă o privire dojenitoare, dar, înainte de a putea face mai mult, ea îi adresă o întrebare. Ce s-a întâmplat? Cum v-au găsit duşmanii şi de ce unul dintre ei fugea cu Arlo?

— Rebelii ăştia sunt neobosiţi, spuse Charley. Şapte dintre ei ne-au atacat. Eu şi Monty le-am ţinut piept şi, când nu m-au putut prinde, l-au luat pe servitorul meu drept

ostatic şi au fugit.

— Gata cu eroismele, băiete! Monty se îndreptă spre calul prăbuşit. Vanessa i se alătură şi împreună ajutară calul să se ridice. Văzu călăreţul inconştient, fără îndoială din cauza durerii cauzate de piciorul frânt. Monty împinse individul de pe calul acum agitat, înainte de a-l întreba pe Charley:

— Toate focurile alea au ratat, corect? Sau trebuie să caut un doctor când îl voi duce pe individul ăsta în oraş?

— Suntem bine, dar cred că a fost rănit calul tău, aşa că probabil nu ar trebui să-l încaleci. Vom merge cu tine în oraş.

— Nu, nu o veţi face. Localnicii nu pot să vadă buclele tale aurii. Ascunzătoarea noastră ar putea fi compromisă, dar moşia Dawton rămâne în continuare cel mai sigur loc pentru tine acum. Te voi escorta acolo. Am nevoie de mai mulţi cai pentru a-i transporta pe tâlharii pe care i-am lăsat în urmă la comisar.

— Poţi călări cu mine, se oferi Vanessa în timp ce se urca pe calul ei gigantic. Dacă va trebui, Zăpadă ne-ar putea căra pe toţi.

El încuviinţă şi legă frâiele celorlalţi doi cai de şaua ei, apoi îl încalecă pe Zăpadă, stând în spatele ei, în timp ce Charley şi Arlo o porniră în faţa lor, vorbind zgomotos, poate chiar certându-se, dar ea nu-şi putea da seama, căci erau foarte departe de ei. Monty îşi sprijini mâinile de coapsele ei, căci nu îi oferise lui frâiele lui Zăpadă pentru a le ţine.

Era foarte conştientă de acea atingere şi nu se putu abţine să nu se sprijine de el.

— Ar fi putut fi mult mai rău, dacă nu ne-ai fi sărit în ajutor. O trase mai aproape de el. Dar poate că l-am fi putut prinde pe răpitor dacă mama ta nu ar avea un grajd atât de prost echipat, fără un cal pursânge.

— Sunt convinsă că aşa ar fi fost!

Monty râse şi o trase de părul prins la spate.

— Deci curajoasă, încrezătoare şi frumoasă, şi totuşi modestă. Ce combinaţie tentantă, îi adăugă el la ureche.

Apoi, mai ferm, spuse: Să nu mai faci însă aşa ceva vreodată, Nessi. Ai fi putut să fii rănită. Aş detesta să se întâmple ceva gâtului tău fermecător.

Vanessa suspină când simţi gura lui pe gâtul ei, sărutând-o, gâdilând-o acolo. Fiori de plăcere pură o cuprinseră, iar ea îşi apleca gâtul, pentru a-i oferi un acces mai mare. Niciodată nu se aşteptase să experimenteze o astfel de pasiune pe un cal! Când mâinile lui Monty începură să se mişte pe şoldurile şi coapsele ei, el începu să o mângâie acolo. Ea rămase fără aer, fiind uluită de fierbinţeala bruscă ce o cuprinsese.

— Iar acum îţi amintesc faptul că, fiind îmbrăcată în aceşti pantaloni, nu eşti o lady, îi şopti Monty la ureche.

Ea rămase din nou fără aer, în timp ce mâinile lui începură să se plimbe încet în sus şi în jos pe trupul ei, peste abdomen, sâni şi înapoi pe coapse. Îşi luă cu ea noi libertăţi excitante, iar ea îi permise, deoarece ştia că aveau să se despartă mâine. Cum să rateze această ocazie singulară pentru o întâlnire pasională cu un bărbat pe care chiar îl plăcea şi de care era atât de nebuneşte atrasă?

— M-aş putea întoarce, sugeră ea.

— Dumnezeule, fato, nu mă tenta mai mult.

— Tu mă tentezi pe mine, spuse ea, aplecându-se în faţă, dreaptă.

— Ce drăguţ că ne putem ciondăni în privinţa a cine pe cine tentează. Dar, serios, singura mea scuză este că nu am des plăcerea de a te ţine în braţe. Pare şi o modalitate naturală de a-ţi mulţumi pentru tot ce ai făcut astăzi. Acum, înapoi la sarcina mea de gardian, spuse Monty oftând, coborându-şi mâinile pe coapsele ei.

Conacul se ivea în faţa lor. Vanessa oftă şi ea, dorindu-şi să nu fi început să poarte rochii elegante atât de repede.

*

Înapoi acasă, Charley merse să le caute pe gemene pentru a le spune că glumise în privinţa statului său regal,

în timp ce Montgomery îşi luase pistoalele şi sfoara, apoi călări înapoi la locul luptei. Patru cai încă păşteau acolo, dar, apropiindu-se, văzu că unul dintre atacatori îşi recăpătase cunoştinţa şi stătea în genunchi lângă un altul, încercând să-l trezească. Individul probabil că-l auzise apropiindu-se şi îşi abandonă repede prietenii, plecând călare. Montgomery nici nu luă în considerare să-l urmărească, fiindcă acela călărea un cal de curse, iar el, tot o mârţoagă. În plus, patru tâlhari prinşi reprezentau pagubă însemnată în mica lor armata.

Oraşul se întindea în faţa lui, dar zilele trecute descoperise că acesta era mai mare decât sperase, ceea ce-l ţinuse acolo mai mult decât plănuise. Întrebase în jur, discret, dacă fuseseră văzuţi străini prin oraş şi primise numai răspunsuri negative. După ceea ce se întâmplase astăzi, era evident că Cheshire nu era atât de sigur pe cât îl asigurase George că avea să fie.

Când îi aduse pe cei patru atacatori capturaţi la comisar, îl avertiză pe oficial că alţi trei scăpaseră şi că ar putea apărea în oraş astăzi. Înainte ca Montgomery să se întoarcă la Conacul Dawton, îşi dădu seama că cei trei bărbaţi care scăpaseră ar fi putut fi deja în oraş, iar acum, că ştiau că prada lor se afla în zonă, aveau să investigheze şi ei − şi unde altundeva mai bine, decât la tavernă. Aşa că merse călare spre taverna din sud pe care o observase mai devreme şi intră, ceea ce probabil făcuseră şi acei bărbaţi, dacă s-ar fi întors de pe proprietatea familiei Blackburn, aflată în sudul oraşului. Era o presupunere bună. Se întâmplă ca trei bărbaţi să se afle la bar.

Apropiindu-se, auzi pe unul dintre ei spunând proprietarului de bar:

— Bucle aurii? Haine la modă?

— Nu!

— Alţi lorzi care trăiesc în oraş care s-ar fi putut furişa aici?

Întrebările erau adresate de un bărbat care vorbea o engleză perfectă, iar Montgomery nu se aşteptase la asta.

— Da, destui, răspunse barmanului. Avem un oraş

liniştit în care nobililor le place să scape de aglomeraţia Londrei.

Montgomery cunoştea acea voce. Îşi dădu ochii peste cap când Donnan MacCabe se întoarse şi aşeză halbele de bere pe bar pentru cei trei bărbaţi care apoi se mutară la o masă. El îşi feri chipul până când ajunse la bar.

— Ce dracului faceţi aici? întrebă el.

Scoţianul ridică din umeri.

— Eu şi Connan am crezut că este o idee bună, având în vedere că locuieşti în aceeaşi casă cu fata noastră, să păstrăm un ochi asupra oraşului. Şi ce loc mai bun decât într-o tavernă? În loc să golesc locul ăsta de băutură, ceea ce sigur aş fi făcut, în schimb, m-am angajat.

— Bărbaţii ăştia trei au întrebat şi altceva înainte să ajung aici? întrebă Montgomery.

— Nu, dar a fost cu siguranţă amuzant să îi aud pe străini încercând să spună trepăduşului lor ce să întrebe, când ei nu pot rosti mai mult de câteva cuvinte în engleză.

— La naiba, când am auzit vorbindu-se engleza, am sperat că am înţeles greşit şi că erau doar beţi.

— Având în vedere că îţi doreşti o belea în detrimentul alteia, mă gândesc că ai prea multe şi că este un lucru bun că fata va pleca în curând departe de tine. Având în vedere că au angajat un englez să vorbească în numele lor, bănuiesc că aceştia sunt cei care se află pe urmele băiatului.

— Da.

Donnan păru contrariat.

— Crezi că dacă nu vor găsi aici ceea ce caută, vor merge mai departe în alt comitat?

— Mă voi simţi mai bine dacă măcar le voi sparge capul.

— Da, dar va trebui să-i omori, altfel se vor trezi şi se vor gândi că au ajuns în locul potrivit.

— Deja ştiu asta, numai că nu ştiu unde stăm, zise Montgomery. Sigur că rebelii nu s-ar fi aflat aici, cu interpretul lor, dacă nu ar fi ştiut că Charley stătea la conac. Îi explică despre întâlnirea care avusese loc pe

proprietatea familiei Blackburn, sfârşind prin:

— Şi nu, fata voastră nu a participat la luptă. Ei bine, în mare parte.

Montgomery se opri, apoi zâmbi.

— Indivizii ăştia nu ar fi trebuit să se apropie atât de mult, continuă el. Se pare că, la urma urmelor, tot vom călători cu doamnele la Londra – şi, cum spui, ăştia trei au nevoie de un motiv pentru a-şi pierde vremea pe aici.

— Să nu zici că *eu* ţi-am oferit scuza asta, bombăni scoţianul în timp ce aşează zgomotos halba în faţa lui Montgomery.

Montgomery râse.

— Nu, Charley ţi-a luat-o înainte.

Capitolul 28

— Ia te uită la tine, arăţi… diferit! exclamă Vanessa.

Charley ieşise să-şi ia la revedere şi, la prima vedere, Vanessa nu-l recunoscu fără buclele lui aurii, fermecătoare. Îşi vopsise părul negru! Încă îi mai cădea în cascadă pe umeri şi pe spate, dar, fără îndoială, nu mai ieşea în evidenţă ca înainte. Ei tot nu-i venea să creadă, având în vedere cât de egocentric era băiatul, aşa că trase de o buclă pentru a se convinge că nu era o perucă. Nu era, dar gestul îl făcu să râdă.

Gemenele o încântaseră ieri-dimineaţă, înainte să plece la călărit, cu o poveste despre anunţul pe care-l făcuse Charley, cum că era un rege, dar apoi, la amiază, îi aduseseră vestea dezamăgitoare despre mărturia lui cum că glumise. Vanessa nu făcuse nicio menţiune despre asta în faţa lui, şi nici nu-l întrebase care dintre afirmaţiile lui era, cu adevărat, o fabulaţie, dar se întreba de ce nu ajunsese la această extremă, de a se deghiza, înainte de a pleca din Londra.

— De ce acum? întrebă ea.

— Orice pentru a rămâne alături de tine, dragă domnişoară, spuse el cu un zâmbet larg. Chiar dacă nu aş fi îndrăgostit de tine, dar te asigur că sunt, ai de asemenea

recunoştinţa mea eternă pentru ajutorul tău curajos de ieri.

Să rămână? După aceste cuvinte, nu prea mai auzise restul. Atunci văzu trăsura lui în spatele celor două trăsuri ale mamei ei, deja pline cu multe dintre bagajele lui, iar inima ei începu să bată mai tare. Spuse pe nerăsuflate:

— Călătoriţi cu noi?

— Nu ţi-a spus Monty?

Nu, Monty nu o făcuse. Ieri, după ce plecase pentru a se ocupa de bărbaţii răniţi pe care-i lăsase în urmă, nu-l mai văzuse prea mult, ci numai la cină seara trecută, când nu fuseseră singuri, Charley nu participase la acea cină, nici Kathleen, dar gemenele se aflaseră cu ei şi vorbiseră în special despre plecarea la Londra în dimineaţa următoare. Monty nu păruse dezamăgit de veşti. Ea se gândise că el probabil aflase deja despre asta, având în vedere zarva de peste zi provocată de pregătirile pentru plecarea lor iminentă. Acum se întreba dacă nu cumva decisese deja ca el şi cu Charley să călătorească cu ele. Dar de ce? Oare nu contrazicea asta scopul venirii lor aici? Oare credea că, după incidentul de ieri, conacul nu mai era un loc sigur?

Confuză şi totuşi incredibil de satisfăcută de planul neaşteptat, îl avertiză pe Charley:

— Vopseaua nu durează foarte mult, aşa că sper că ai mai multă.

— Într-adevăr, Monty mi-a adus o cantitate mare când s-a întors ieri din oraş. Ar trebui să călătoresc cu voi în trăsură, doamnelor, pentru a vă ţine de urât.

— Nu, nu o vei face, spuse Monty călărind înainte, conducându-l pe Zăpadă spre el. După o săptămână de ascultat vorbăria ta neîncetată, Lady Kathleen ne va exclude de la reşedinţa ei din Londra. Îţi va fi suficient să le vezi pe doamne la ora mesei, băiete.

Charley pufni şi se îndreptă spre trăsura lui. Monty îi aruncă Vanessei frâiele lui Zăpadă, spunând:

— L-am văzut înşeuat, aşa că am presupus că mergi să călăreşti astăzi.

— Numai o parte din drum, spuse ea. Nu este încă obişnuit să fie călărit femeieşte.

— Şi nici tu?

— Am învăţat. Tata s-a asigurat să ştiu. Numai că nici mie nu îmi place, cum nu îi place nici lui Zăpadă.

— Dar doamnele trebuie să persevereze.

El părea să aştepte cu oarecare curiozitate să vadă dacă ea va sări să-l călărească în mod obişnuit. Bineînţeles că nu putea face asta acum, că purta costumul de călărit, iar el ştia asta, căci deja începuse să descalece pentru a o ajuta, atunci când un valet veni în grabă cu un taburet pentru a o ajuta să urce.

Odată ce încălecă, el o întrebă:

— Mama ta a văzut calul?

— Nu.

— Îţi place să o enervezi, nu?

Ea zâmbi.

— Este atât de evident?

El râse.

— Puţin. Ai vrea să-mi spui de ce?

Ea nu voia şi, în schimb, îi spuse:

— Sunt mai curioasă să ştiu de ce nu ai spus nimic noaptea trecută despre decizia ta de a te întoarce la Londra.

— Deoarece nu era încă o decizie. Încă mă gândeam dacă merită.

— Ce te-a făcut şi te hotărăşti să mergi?

— Nu credeam că Charley îşi va vopsi părul. Îi zâmbi reţinut. Nu am putut să îl refuz după ce a făcut acest sacrificiu.

Deci fusese ideea lui Charley, nu a lui? Era ciudat că Monty cedase în privinţa asta când, de obicei, ignora preferinţele lui Charley. Veniseră la Conacul Dawton pentru a se ascunde departe de Londra.

Se mutară în faţa şirului de trăsuri pentru a aştepta până când toţi aveau să urce. Ieşind din umbra casei, ea observă mica vânătaie de pe obrazul lui. Seara trecută nu o văzuse, probabil deoarece candelabrele de pe masă îi obstrucţionaseră cumva privelişte a, dar acum, în lumina soarelui, devenise evident.

— Ai căzut din pat? îl tachină ea, arătând spre obrazul lui.

— Nu, paznicii tăi scoţieni s-au enervat pe mine. Ea suspină şi aruncă o privire fraţilor MacCabe, care se aflau în spatele lui, ambii deja călare, aşteptând ca trăsurile să pornească.

— Nu te-ar lovi!

— Nu, probabil că nu, recunoscu el. Dar Donnan era suficient de nervos pentru a nu mă ajuta atunci când am avut de-a face cu cei trei bărbaţi care scăpaseră din încăierarea de ieri.

Ea făcu ochii mari.

— Deci confirmi că acei bărbaţi sunt inamicii lui Charley?

— Da, i-am găsit în oraş punând întrebări despre el, ei bine, interpretul lor punea. Au angajat un englez să vorbească în numele lor. Dar nici el nu le înţelegea limba maternă. Scoţianul tău zicea că foloseau pantomima pentru a-i comunica întrebările pe care voiau ca el sa le adreseze. A fugit însă imediat ce a început încăierarea, spunând: „Nu m-au plătit să mă lupt pentru ei”.

— Presupun că i-ai învins pe cei doi şi că acum sunt în închisoare?

— Nu, i-am lăsat inconştienţi. Aş prefera să-şi piardă timpul căutând peste tot prin Cheshire şi, dacă în Anglia se află mai mulţi, ăştia doi ar putea duce vorba că Charley se ascunde. Ei şi cohorta lor vor şti cu siguranţă că nu suntem în Londra, aşa că şansele ca ei că caute din nou acolo sunt aproape nule.

Ei bine, evident ea nu avea să audă: „Şi nu aş fi suportat să mă despart de tine”, aşa că nu mai spuse altceva.

În cele din urmă, Kathleen ieşi din casă. Nu trebui să se urce în trăsură pentru a vedea că Vanessa nu era înăuntru cu gemenele, când îi atrase atenţia Zăpadă.

Înfiorată, Vanessa se întreba dacă mama ei avea să se îndrepte spre ea şi să insiste să călătorească în trăsură, aşa cum se cuvenea să facă o lady. Lui Kathleen i-ar fi

trebuit mult timp să o ajungă, căci ambele trăsuri ale familiei Blackburn erau trase de patru cai, pentru a avea o viteză mai mare. Kathleen nu făcu nici una, nici alta, dar Vanessa nu se îndoia că avea să fie dojenită mai târziu, când se vor opri să ia prânzul. Dacă avea să se oprească. Avea să fie o călătorie în grabă. La urma urmelor, trebuiau să participe la un bal important într-o săptămână.

Capitolul 29

Vanessa stătea la fereastra salonului, aşteptând să le fie aduşi caii, pentru ca ea şi surorile ei să poată merge să călărească în Hyde Park. Kathleen se afla pe canapeaua din spatele ei, verificând invitaţiile pe care deja le primise. Mama ei părea atât de fericită, atât de energică, acum, că se întorsese la Londra.

Brusc intră majordomul foarte cuviincios şi meticulos şi, depunând eforturi pentru a-şi ascunde nemulţumirea, spuse:

— Lordul Bates a cerut să îi mai fie dus un şifonier în dormitor. Este permis, Lady Blackburn?

Vanessa zâmbi, amuzată că Charley şi Arlo nu terminaseră de despachetat garderoba lui Charley, deşi ajunseseră toţi ieri. Domnul Rickles părea îndurerat, cu puţine speranţe de a primi un răspuns diferit, dar apoi nu era nici foarte fericit cu oaspeţii lor după ce Monty îl numise ieri Pickles, în loc de Rickles, iar Vanessa, cel puţin, era sigură că Monty o făcuse intenţionat deoarece nu putuse rezista să nu-l enerveze pe majordomul înţepat şi rigid.

Kathleen se ridică după câteva minute pentru a i se alătura Vanessei la fereastră, remarcând:

— Sunt atât de multe evenimente sociale la care putem participa, ne vom distra de minune aici! Apoi expresia ei deveni înspăimântată. Nu mai poţi călări bestia aia în parc!

Vanessa îşi privi mama contrariată, dar Kathleen

privea încă pe fereastra salonului care dădea spre strada unde caii tocmai fuseseră duşi. Gemenele încă nu coborâseră să li se alăture, ceea ce însemna că, preţ de o clipă, ambele puteau să spună ceea ce gândeau.

— Ba da, pot, afirmă Vanessa pur şi simplu.

Kathleen se întoarse, cu furie pe chip.

— Este un cal de povară.

— Haina asta elegantă de călărie pe care o port va sugera altceva. Şi este o frumuseţe încântătoare. Nu voi fi surprinsă dacă voi primi oferte pentru el. Este o reclamă bună pentru crescătoria de cai pe care intenţionez să o deschid într-o zi.

Kathleen pufni.

— Familia Rathban nu va accepta niciodată ceva atât de banal. Va trebui să adopţi pasiuni mai nobile.

Nu asta îşi dorea Vanessa să audă! Renunţa la tot pentru căsătoria asta, dar nu avea să renunţe şi la grajdul pe care şi-l dorea.

— Atunci va trebui să negociez singură cu Albert Rathban. Drept cadou de nuntă, îmi poate promite că voi avea un loc pe moşia lui pentru a perpetua speria lui Zăpadă.

— Vei face cererea asta ridicolă, riscând să pierzi acordul lui de a-i permite tatălui tău să revină acasă?

Kathleen părea aproape panicată, aşa că Vanessa o asigură:

— M-ai înţeles greşit. Nu îi voi da niciodată un ultimatum, mamă, şi nici nu voi pune în pericol înţelegerea voastră. Voi face numai sugestia şi doar după ce logodna este asigurată. Dar, dacă te va mai linişti, presupun că pot aştepta până după căsătorie pentru a-i menţiona.

Liniştită, dar holbându-se în continuare la Zăpadă, Kathleen menţionă:

— Avem alţi cai, mai potriviţi.

— Dar eu îl iubesc pe acesta, l-am crescut de când s-a născut.

Vanessa nu adăugă că ajutase la naşterea lui, ceea ce ar fi îngrozit-o pe mama ei. Îi displăcea faptul că Kathleen o

trata ca pe un copil pe care putea să-l controleze şi că insista atât să o priveze de încă una dintre libertăţile ei.

Sperând să schimbe subiectul, adăugă:

— Ne vom întoarce la timp pentru a ne odihni şi a ne pregăti pentru balul de diseară.

— Eşti obtuză intenţionat când refuzi să te gândeşti că ar putea fi îngrijorător în acest moment? Acum te afli în înalta societate, printre oamenii a căror opinie contează. Chiar şi tu ştii că ar fi scandalos să călăreşti un cal de povară în Hyde Park. Aş putea jura că ai promis că nu te vei comporta necuviincios în public şi că nu vei face de ruşine această familie.

Obrajii Vanessei se îmbujorară. Spusese într-adevăr asta şi înţelegea punctul de vedere al lui Kathleen, dar oare nu putuse mama ei să-i reamintească de la început asta în loc să-i spună nu şi să se aştepte că avea să funcţioneze aşa cum se întâmpla cu gemenele? Îi displăcea profund, dar trebuia să cedeze în această privinţă.

— La cât de drag îmi este Zăpadă, la ce frumuseţe unică posedă şi aş adăuga faptul că nu l-am văzut niciodată ca pe un cal de povară, eu nu m-am ruşinat niciodată cu el. Dar ai mare dreptate, mamă. Nu este potrivit pentru o doamnă să călărească un armăsar în oraş.

— Mulţumesc că înţelegi!

Vanessa se simţi puţin sufocată de faptul că mama ei îi fura încă o bucăţică de libertate.

— Îmi cer scuze, merg să cer un alt cal.

Părăsi încăperea şi ieşi pentru a face asta şi pentru a-l mângâia puţin pe Zăpadă, îi ceru scuze în şoaptă şi-i promise că-l va vizita în fiecare zi, pentru a-l curăţa, apoi îi spuse grăjdarului să preia frâiele lui Zăpadă.

— Te rog, am nevoie de un alt cal.

Nu se uitase cu atenţie la niciunul dintre cei trei grăjdari, dar se întoarse râzând, recunoscând vocea lui Monty.

— Ce dracului faci îmbrăcat ca un grăjdar?

— Fac parte din escorta ta.

— De ce?

— De ce nu? Charley nu este singurul care poate face sacrificii în schimbul noii noastre locuinţe.

Ea râse.

— Deci vei fi grăjdar în toată perioada şederii tale la Londra?

— Muşcă-ţi limba, nu sunt suficient de supus pentru asta. Şi te tachinam. Mama ta nu va cere niciodată să-i fie plătită bunătatea.

— O pălărie şi o haină nu reprezintă cine ştie ce deghizare, sublinie ea.

— Este numai pentru mama ta care ar putea obiecta ca eu să te însoţesc. *Voilà*, cu un simplu schimb de haine pot fura mai mult timp cu tine. Cum aş putea rezista? Apropo, voi participa şi eu la balul din seara asta.

— Serios?

El zâmbi.

— Eşti surprinsă? Nu voi sosi însă cu tine, căci asta ar da un indiciu despre locaţia mea celor interesaţi.

Era o turnură plăcută, totuşi ea menţiona:

— Credeam că încă vă ascundeţi.

El ridică din umeri.

— S-ar putea să declanşez câteva conflicte personale arătându-mă, dar nu este ceva de care să nu mă pot ocupa. Era imperativ ca Charley să îşi schimbe înfăţişarea înainte de a veni aici şi a făcut o treabă excelentă.

— Tot mă surprinde că vrei să mergi. Crai cum te ştiu, nu credeam că îţi plac balurile şi evenimentele de felul acesta.

— Sincer să fiu, nu mi-au plăcut niciodată, dar mă simt atras să particip la acesta pentru a te putea consola după ce-ţi vei întâlni logodnicul.

Ea se încruntă.

— Nu este frumos!

— Nici el!

— Încetează să mă descurajezi! Sunt convinsă că voi găsi ceva la el care să îmi placă şi, dacă nu o voi face, voi plânge.

— Bine, spuse el fără empatie. Acum îţi voi aduce o

mârţoagă bătrână pe care să o călăreşti.

Ea se abţinu să râdă.

— Să nu îndrăzneşti! Trebuie măcar să fie sprintenă.

Gemenele coborau când ea intră iar în casă, Layla purtând un costum de călărie alb, Emily roz, amândouă foarte entuziasmate. Avea să fie prima dată când călăreau într-un parc din Londra. Kathleen nu le adusese niciodată la Londra cu ea, deşi, după cum şi mărturisise, nici ea nu mai venise des după ce William plecase din ţară.

— Plecăm într-un minut, spuse Vanessa. A trebuit să cer un alt cal.

— Ce păcat! spuse Layla.

Emily avu însă acelaşi gând precum Kathleen.

— Am crezut că te vei gândi că nu este în regulă să-l călăreşti pe cel alb în Londra.

— Da, aproape am uitat, răspunse Vanessa, nevrând să admită tonul răutăcios al surorii ci, cel puţin nu acum, când fără îndoială ar fi declanşat un conflict între ea şi sora ei înainte de plimbare. Intenţiona însă să o prindă pe Emily singură într-una dintre zile pentru a afla de ce devenise atât de neprietenoasă cu ea. Nu era ceva constant, dar din când în când făcea comentarii maliţioase la adresa Vanessei, fără motiv – sau, cel puţin, fără un motiv cunoscut Vanessei.

Gemenele nu-l observară pe Monty când veniră afară, dar oricum nu obişnuiau să acorde atenţie grăjdarilor. În timpul scurtei plimbări prin parc, Vanessa râse de ea amintindu-şi ce crezuse iniţial despre Londra şi de ceea ce o îndepărtase de oraş – prea mult fum şi funingine. Această zonă a oraşului era foarte diferită, cu străzi frumoase, curate, deloc aglomerate, exact ceea ce-şi imaginase înainte de a se întoarce dezgustată cu aproximativ trei săptămâni în urmă. Până ajunseră la Piaţa Grosvenor, din zona Mayfair, unde se afla noua casă din oraş a lui Kathleen, ea devenise foarte încântată de Londra – cel puţin de această parte a ei. Case elegante, trăsuri luxoase, cupluri bine îmbrăcate plimbându-se pe străzi. Nu era de mirare că lui Kathleen îi plăcea să vină aici.

În parc, Monty surprinse gemenele cu prezenţa şi hainele lui. Emily era puţin stânjenită că nu-l remarcase mai devreme, dar Layla îi adresă întrebări privind deghizarea lui, la care el răspunse:

— Nu voiam să pun pe fugă vreun tânăr care ar fi vrut să vă întâlnească astăzi.

Cu toate acestea, încetase să se comporte ca un valet şi călărea între gemene în loc să se afle în spatele lor, cu ceilalţi doi valeţi. Conversa cu ele, făcându-le să chicotească, să râdă, ba chiar să se înroşească. Vanessa începuse să se simtă neglijată, călărind de cealaltă parte a lui Layla, dar îi era indiferent că el acorda puţină atenţie gemenelor. Dacă ar fi vorbit numai cu ea, acestea ar fi început să se întrebe dacă nu cumva între ea şi Monty era ceva mai mult decât prietenie. Iată! Nici ea nu ştia sigur ce era – flirt, o atracţie reciprocă ce uneori scăpa de sub control, care o făcea să se lase pradă unui crai fermecător? Iar ea fusese puţin cam prea îndrăzneaţă cu el, dar nimic mai mult. Acum, că era în Londra, trebuia să se preocupe de mariajul aranjat. Fără îndoială însă, el amuza gemenele. Ei îi plăcea uşurinţa cu care el reuşea să-i facă pe cei din jurul său să râdă.

Se dădu însă înapoi când domnii din parc începuseră să se alăture fetelor pentru a se prezenta. Vanessa fusese întâmpinată aproape ca un gând întârziat, ceea ce o făcu să râdă deoarece se aşteptase la asta. Gemenele erau o noutate, la urma urmei, identice şi frumoase. Niciunul dintre tineri nu zăbovise prea mult, dar toţi îşi exprimaseră speranţa de a le reîntâlni. Gemenele erau încântate. Nici nu participaseră la primul lor eveniment social, dar aveau deja succes.

Capitolul 30

Vanessa era entuziasmată cu privire la primul ei bal la Londra, chiar dacă avea să aibă loc în casa oamenilor pe

care îi dispreţuia. Era totuşi un eveniment unic pentru ea, unul pe care ar fi trebuit să-l împărtăşească cu ambii părinţi, dar nu era posibil. Cel puţin putea să se bucure de el alături de surorile ei. Emoţiile ei creşteau pe măsură ce se apropia ora plecării, iar acum entuziasmul îi era umbrit. În seara aceasta avea să-şi întâlnească viitorul soţ. Va trebui să-i vorbească lui Albert Rathban la un moment dat, fără să-l jignească, aşa cum i-ar fi plăcut. Va trebui să se comporte civilizat, va trebui să fie o lady.

Cu siguranţă arăta ca una. Rochia ei de bal era încântătoare, un albastru marin pal, care, în lumina soarelui, ar fi putut fi confundat cu alb, dar care nu ar fi putut fi purtat niciodată pe timpul zilei. Bordura avea o nuanţă complementară de turcoaz, dar foarte subţire, astfel încât culoarea îndrăzneaţă să nu fie criticată. Apoi Kathleen intră în încăpere, aducând cu ea cutia ei cu bijuterii, pe care o deschise pe măsuţa de toaletă a Vanessei. Puse la gâtul Vanessei smaralde, apoi safire, dar în final decise că un colier cu pietre de opal se potrivea ei şi rochiei sale mai bine. Era un set, cu inel şi brăţară, şi înfipse chiar câteva agrafe în coafura Vanessei.

— Mă vei face foarte, foarte mândră în seara asta, spuse Kathleen, îmbrăţişând-o.

Vanessa râse, auzind în acea remarcă un ordin, în loc de o predicţie, dar spuse:

— Intenţionez să mă comport cuviincios, chiar dacă va trebui să-mi muşc limba până la sânge.

Kathleen pufni.

— Nu fi dramatică!

— Când eu îl urăsc pe Albert Rathban mai presus de orice? Îmi propun însă să nu o arăt.

— Îmi amintesc de primul meu bal, spuse Kathleen zâmbind. A fost apogeul tinereţii mele. Sper să te poţi relaxa şi să te bucuri de acesta, Nessa.

Vanessa fu surprinsă de cât de sinceră părea Kathleen. Poate că era sinceră. Viaţa le adusese pe amândouă în acest punct al relaţiei lor, dar niciodată nu se îndoise, cel puţin nu în trecut, că Kathleen dorea pentru

fiicele ei ce era mai bun. Cum se putea relaxa suficient pentru a se bucura în seara asta, când ea era pe cale să-şi întâlnească viitorul soţ, despre care Monty susţinea că era cel mai nemernic dintre nemernici? Ea tot mai spera că el îi spusese asta pentru a o convinge să nu accepte o logodnă aranjată. I se părea improbabil ca un băiat ciudat şi timid să devină un afemeiat, aşa că se îndoia că era adevărat.

— Am emoţii referitor la întâlnirea cu Daniel, recunoscu Vanessa.

— Nu trebuie. Eşti foarte încântătoare în seara asta. Nu am nicio îndoială că-l vei fermeca imediat şi că-l vei duce la altar. Este timpul să plecăm.

Kathleen ieşi din cameră pentru a le chema pe gemene. Vanessa se îndreptă spre scări. Era o casă drăguţă, frumos amenajată, dar părea înghesuită faţă de Conacul Dawton, unde fiecare cameră era mare. Îşi reaminti că, prin comparaţie, casa din Scoţia era minusculă.

Se uită după Monty în hol, dar el nu era acolo, şi nu se afla nici în salon, aşteptând. Precizase însă că va ajunge la bal separat. Poate se răzgândise în privinţa participării. Ce gând dezamăgitor! Deşi scopul ei de a participa la bal era să-şi întâlnească viitorul soţ şi să facă cunoştinţă cu el, încă se gândea că s-ar fi putut distra dacă Monty ar fi fost acolo.

Nu dură mult până ajunseră la reşedinţa familiei Rathban situată în Mayfair, în partea de nord. Era o casă veche, grandioasă, care probabil că fusese construită cu mult timp înainte de ridicarea caselor mici din acest capăt exclusivist al oraşului. Vanessa fu surprinsă să vadă că în salonul de bal se aflau deja atât de mulţi oameni, având în vedere motivul evenimentului.

Intrând, Kathleen îi şopti:

— Vei fi o surpriză pentru Daniel. Lordul Albert nu vrea ca fiul lui să creadă că a organizat acest bal cu scopul precis de a te prezenta lui, ceea ce este exact ceea ce a făcut. Aparent, familia Rathban nu a mai organizat un bal de vreo zece ani, aşa că toate familiile importante râvneau la o invitaţie. Se pare că au avut succes.

Gemenelor le spuse:

— La eveniment este prezentă crema tinerilor burlaci, dar la fel şi competiţia voastră, deşi, sincer, dragile mele, în seara asta le veţi face să plângă pe celelalte tinere debutante.

Desigur că se stătea la rând pentru a întâlni gazda… şi pe soţia lui. Cumva, Vanessa nu se aşteptase ca un bărbat atât de răzbunător să aibă una. Nici nu se aşteptase să arate atât de normal, când ar fi trebuit să aibă coarne. La aproape de 60 de ani avea părul negru, cu câteva şuviţe grizonate, în timp ce soţia lui părea mai în vârstă, deşi asta ar fi putut fi din cauza perucii albe foarte demodate pe care o purta. Totuşi, debutase în perioada în care toată lumea le purta şi se zvonea că majoritatea persoanelor în vârstă care le purtaseră timp îndelungat îşi pierduseră părul din cauza lor.

— Iată-l! Daniel stă chiar lângă părinţii lui, îi şopti Kathleen Vanessei înainte de a ajunge la gazdele lor.

Vanessa îşi îndreptă privirea către tânărul trupeş, obişnuit, deşi lângă el mai stătea un tânăr care-i semăna, aşa că nu ştia la care dintre ei se referise Kathleen. Amândoi păreau atât de plictisiţi şi de plictisitori. Niciunul dintre ei nu avea aer de crai. Dacă urmăreau femeile doar pentru a le duce în patul lor, ea nu-şi putea imagina cum de reuşeau. Aşa că Monty o minţise doar pentru a o împiedica să se mărite atât de repede. Avea să-l dojenească din cauza asta data viitoare când îl va vedea.

Iată-le ajunse în faţa cuplului Rathban.

— Nu ai îmbătrânit o zi, Lady Blackburn, îi spuse Albert cordial lui Kathleen. Mă bucur că ai ajuns la Londra cu familia ta la timp pentru a ne fi alături. Sperăm ca mica noastră adunare să fie un succes.

Ce aluzie perfidă, când era evident că se referea la înţelegerea lor. Cum o privi pe Vanessa îndelung în timp ce spuse asta, ea bănui că se felicita singur pentru că era mai frumoasă decât se aşteptase el – suficient de frumoasă pentru a-i duce fiul la altar. Ea nu-i adresă niciun cuvânt, lăsând-o pe mama ei să se ocupe de politeţurile sociale şi de prezentări.

Margaret Rathban se apropie pentru a-i şopti Vanessei:

— Te vei descurca bine, draga mea. Foarte bine.

Deci şi soţia ştia despre înţelegere? Da, sigur că ştia. Daniel era şi singurul ei fiu, cel care nu dorea să-şi facă datoria de a duce mai departe descendenţa familiei.

Apoi îşi auzi mama salutând pe unul dintre tineri:

— Ce mai faci, Daniel?

Tânărul privi în spatele lui, în timp ce Albert o privi ciudat pe Kathleen, înainte de a spune:

— Acesta este nepotul meu, Edward, iar acela este Charles, fratele lui, fiii lui John. Apoi adăugă cu subînţeles. Fratele meu Henry nu a fost binecuvântat cu copii.

Kathleen începu să se înroşească din cauza greşelii ei sau, mai degrabă, din cauza faptului că Albert îl menţionase pe fratele său, care murise în duel din cauza ei.

Soţia lui Albert adăugă repede:

— Daniel nu a ajuns încă, dar o va face în curând.

Era un moment destul de tensionat pentru cei patru sau, cel puţin, Vanessei aşa i se părea. Era dezamăgită că niciunul dintre cei doi plicticoşi nu era Daniel. Nu atrăgeau atenţia cu nimic, dar era sigură că ar fi putut să-i facă să-i mănânce din palmă. Kathleen îşi reveni suficient pentru a spune:

— Suntem toţi nerăbdători să-l întâlnim.

Vanessa ar fi preferat să se îndrepte spre ieşire, dar, desigur, nu o putea face. Imediat ce femeile din familia Blackburn părăsiră şirul, ceilalţi oaspeţi se îndreptară spre ei. Kathleen fu primită cu căldură de vechile prietene, iar domnii le înconjurară pe fete, cerând primul dans, deşi muzica încă nu începuse. Gemenele aleseră fericite, în timp ce Vanessa refuză. Trebuia să se păstreze disponibilă pentru a-l întâlni pe moştenitorul familiei Rathban îndată ce avea să ajungă.

După ce începu primul dans, avu atenţia mamei ei suficient pentru a întreba:

— A ajuns fiul?

— Aş zice că nu încă, altfel s-ar fi alăturat părinţilor lui

pentru a întâmpina oaspeţii care încă sosesc. Îmi imaginez că vrea să se asigure că va evita asta şi va aştepta ca momentul întâmpinării invitaţilor să se încheie. Nu mă îndoiesc că lordul Albert îl va aduce şi te întâlnească imediat ce va apărea. Simte-te liberă să dansezi între timp. Băiatul s-ar putea să întârzie intenţionat.

Vanessa spera că nu era cazul. Prefera să îl cunoască odată, apoi să plângă dacă nu avea să se petreacă bine sau să se bucure dacă avea să iasă totul cum trebuia. Muzica începu iar. Alegerile secundare ale gemenelor se întorseseră aproape imediat pentru a le conduce pe marele ring de dans. Ea observă vreo şase tineri care se îndreptau spre ea pentru a o invita la dans.

Brusc, o mână alunecă în a sa şi o trase în mijlocul încăperii, ea putând să-i vadă numai spatele în timp ce îşi făceau loc prin mulţime, dar se gândi că numai o singură persoană putea face asta fără să întrebe înainte. O clipă chiar o lăsă fără aer imediat ce începu valsul, permiţându-i să-l vadă din faţă. Nu-l văzuse niciodată pe Monty îmbrăcat atât de oficial, cu lavaliera legată perfect, cu frac şi cu părul roşcat prins în coadă.

Şi el păru să fie uşor surprins, bolborosind:

— Dumnezeule, Nessi, eşti frumoasă în seara asta – nu că nu ai fi mereu, dar în seara asta m-ai lăsat fără aer. Îmi doresc să nu o fi făcut. La naiba, chiar trebuia să te aranjezi atât de mult?

Nemulţumirea o făcu să izbucnească în râs.

— Nu mai mult decât tine. Să înţeleg că eşti de părere că prietenia asta îţi permite să dansezi cu mine fără să întrebi? îl tachina ea.

— Sigur că da, având în vedere că eu sunt cel care te-a învăţat să valsezi. Completă zâmbind, pentru a-şi înfrumuseţa răspunsul: Te-am văzut refuzând alţi nouă şi nu am putut suporta gândul unui refuz similar.

— Ai ajuns aici înaintea noastră?

— Am pândit în umbră.

Ea zâmbi.

— Te-ai furişat neinvitat?

— Nu chiar, dar acum este rândul meu să pun întrebări. De ce cred surorile tale în continuare că ai fost în Indiile de Vest? Ai avut timp să le spui unde ai fost cu adevărat în ultimii ani.

Ea se încruntă.

— Când ai adus iar vorba?

— Astăzi, în timpul plimbării prin parc. Şi să nu crezi că nu-mi poţi satisface curiozitatea de data asta.

— De fapt, trebuie să cred asta, pentru că nu o pot face. Nu este secretul meu, pentru a-l putea divulga.

— Atunci al cui e? Al tatălui tău? Apoi râse. S-a ascuns de soţia lui? O fi ea un dragon, dar serios acum, o absenţă de şase ani nu va face inima să bată din nou.

— Greşeşti de două ori, aşa că încetează să-ţi mai dai cu presupusul, spuse ea tensionată, apoi brusc avu un motiv bun să schimbe subiectul. O, Doamne, cel de acolo, care a dansat, este Charley? Noul lui păr brunet cu siguranţă îl ajută să se integreze.

Monty o privi sceptic.

— În haina aia aurie de brocart? Dar nu permise ca subiectul anterior să se schimbe, aşa că remarcă: George a menţionat că soţul gazdei mele era în Indiile de Vest. Doi contra unu în favoarea Caraibelor, sau toată lumea crede că a fost în Indiile de Vest în toţi anii ăştia?

— Mama ştie că nu este acolo. Au fost numai de acord să spună oamenilor că acolo a mers. Dar ea nu ştie unde se află cu adevărat, iar el nu vrea ca ea să ştie.

— Iar tu nu ai încredere suficientă în mine pentru a-mi explica, de vreme ce eu sunt confidentul tău preferat? Al naibii să fiu dacă nu mă simt rănit!

— Nu pari rănit!

— Te-ar face să te răzgândeşti dacă aş fi?

— Nu.

— Nici nu credeam asta.

După câteva piruete, enervarea ei la adresa lui dispăru, iar emoţia reapăru.

— A ajuns?

El bănui la cine se referea.

— Nemernicul ăla norocos? Nu, nu l-am văzut încă.

— Poate că nu va apărea.

— Mi s-a părut o urmă de speranţă în ceea ce ai spus? Din păcate, trebuie să te dezamăgesc. Cred că trăieşte permanent în această reşedinţă, în timp ce părinţii lui îşi petrec mare parte din an la ţară.

Şi iată-l pe nemernic sosind, cel puţin aşa bănui ea când văzu un bărbat înalt, formal oficial, sărutând obrazul lui Lady Rathban şi pe ea luându-l de braţ, conducându-l pentru prezentări.

— Cred că trebuie să mă duci înapoi la mama, spuse ea pe un ton nervos.

— Da, observ, bombăni el, confirmând bănuiala ei că Daniel ajunsese.

O conduse înapoi la Kathleen, care stătea cu alte două doamne, iar el dispăru imediat, dar nu prea departe. După ce Kathleen o prezentă pe Vanessa prietenelor ei, o trase deoparte.

— Eşti pregătită?

— Ştii că moştenitorul a sosit?

— Da, lordul Albert mi-a surprins privirea şi mi-a făcut semn spre fiul lui. Inteligent din partea lui să-şi lase soţia să facă prezentările. Aparent băiatul face opusul a ceea ce vrea tatăl lui să facă – îţi sună familiar?

— Nu acum, mamă, răspunse şuşotind Vanessa la dojana ei. Şi dacă l-ai văzut, ştii foarte bine că nu este un băiat, aşa că încetează să-i mai spui astfel. M-ai minţit.

— Nu fi obtuză, trebuie să ştii că a fost o greşeală sinceră. Eram sigură că băiatul care se afla cu Albert la curs era fiul lui. Fără să le vorbesc, nu aveam de unde să ştiu că Albert se afla acolo cu nepotul lui. Dar cel puţin adevăratul Daniel este frumos.

Prea frumos. Vanessa nu avea să-l învârtă pe degete pe acest bărbat. Fusese de acord cu logodna deoarece crezuse că va putea.

— Este prea bătrân, spuse Vanessa, dorindu-şi să nu fi părut speriată.

— Nu fi absurdă! Nu pare să aibă mai mult de 30 de

ani. Şi nu ai de ce să ai emoţii, draga mea. Cu siguranţă îl vei cuceri imediat.

Vanessa nu era încrezătoare, dar îşi dorea ca Kathleen să aibă dreptate. Cei doi membri ai familiei Rathban se aflau acolo, în faţa ei, oferindu-i ocazia să-l privească de aproape pe bărbatul cu care era logodită, deşi el nu ştia asta încă.

Lui îi picau pleoapele, de parcă tocmai s-ar fi trezit din beţie, ceea ce-i oferea o aură senzuală. Era mai în vârstă decât i-ar fi plăcut ei, nu mai era chiar un tip tânăr, mai bătrân decât ceilalţi domni care frecventau balurile debutantelor, dar cu siguranţă nu era prea bătrân pentru a fi în căutarea unei soţii. Datorită averii şi titlurilor familiei lui, dar şi înfăţişării sale, putea fi considerat o partidă bună. Era de asemenea impunător, un bărbat atrăgător cât un urs, cu părul negru, scurt, uşor nearanjat, aşa cum era la modă, cu ochii căprui-deschis, aproape de culoarea chihlimbarului.

Ochii lui întredeschişi brusc o făcură să se gândească la ochii unui şarpe şi se abţinu să chicotească nervos, în timp ce fură prezentaţi unul altuia de mama lui. El păru însă foarte plictisit în timp ce Lady Margaret spunea toate lucrurile potrivite, fără să răspundă. Nu se deranjă să fie câtuşi de puţin cordial. De fapt, cu o mişcare nepoliticoasă din mână, plecă după prezentări, aparent concluzionând că întâlnise suficient de mulţi oaspeţi pentru o seară. Îşi lăsă mama stânjenită, cerându-le scuze. Vanessa, în ciuda speranţelor ei că îl va găsi tolerabil pe logodnicul ei, nu-şi putu nega faptul că, în acel moment, se simţise uşurată. Tot trebuia să depună eforturi pentru a-l cuceri, dar aparent nu în seara asta.

Capitolul 31

— Văd că a mers bine!

Monty o spuse atât de ironic încât Vanessa îşi dădu

ochii peste cap. Dansau din nou şi tot din nou Monty o furase chiar înainte ca spre ea să se îndrepte câţiva cutezători.

— Se pare că nu este deloc interesat, remarcă ea candid, apoi oftă.

— Eşti dezamăgită?

— Nu încă, dar nu mă îndoiesc că voi fi.

— De ce?

— Deoarece mariajul tot trebuie să se întâmple.

— Pe naiba, în plus, acum ştii că este prea bătrân pentru tine. Furia bruscă a lui Monty o făcu să vrea să zâmbească, dar se abţinu. Părea gelos.

— Eşti furios în locul meu pentru că m-a ignorat? Da, văd că asta s-a întâmplat.

— Nu, sunt furios că încă te mai gândeşti la el ca la un potenţial candidat după ce te-a ignorat. Presupun că-ţi vei veni în fire după ce-l vei întâlni.

— Parcă ţi-am spus că îmi doresc acest mariaj din alte motive decât cele obişnuite.

— Cum ar fi? Când ea nu răspunse, el bombăni. Mă gândesc să-l provoc la duel pentru că te-a insultat. Nu te poţi mărita cu un cadavru.

Ea fu alarmată că el sugerase duelul şi că părea foarte serios în privinţa lui. Bărbatul era gelos. Poate că avea sentimente mai profunde pentru ea decât înţelesese ea. Sau poate că interesul ei pentru un mariaj cu Rathban îi trezise instinctul masculin ridicol de competiţie. În orice caz, se simţi obligată să spună;

— Îl va aduce înapoi pe tatăl meu, dar doar atât avea să recunoască.

— Pentru a te conduce la altar?

Ea profită de scuză, minţind:

— Da, când ştia foarte bine că Rathban va insista ca mai întâi nunta să aibă loc înainte de a renunţa la pizma lui.

— Şi nu se va întâmpla asta dacă te vei mărita cu un tip decent?

— Nu, şi încetează să mai afli de ce. Cel puţin Daniel nu este urât, adăugă ea.

— Numai la suflet.

— Tot s-ar putea să nu se întâmple, spuse ea, sperând să schimbe subiectul. Ai văzut cu câtă indiferenţă m-a tratat, gesticulând?

— Îl plictiseşti.

Ea spuse aproape răstit:

— Cum… ?

— O, calmează-te, o întrerupse el. Te-am avertizat că era nemernicul suprem, în timp ce tu eşti îmbrăcată şi coafată corect, ca orice debutantă tipică de aici. Trebuie să ieşi în evidenţă dacă vrei să te observe. Drăguţă, frumuseţea ta deja atrage majoritatea bărbaţilor, dar nu este suficient să-l atragi pe Daniel Rathban, care este plictisit peste măsură. Apoi dădu înapoi, oferindu-i un zâmbet discret. Dacă nu ai observat, nemernicul a ieşit din încăpere. Aşa că distrează-te, Nessi! La urma urmelor, este primul tău bal!

Intenţiona asta – dacă mai putea acum, când nimic din ceea ce spusese el nu o liniştea. Ba, din contră, o făcuse să se îngrijoreze şi mai mult. Chiar şi Monty era un crai cu experienţă, iar el nu o ignora.

Plictisit? Asta însemna că nimic nu avea să mai trezească interesul lui Daniel?

*

În cealaltă parte a încăperii, Kathleen trăgea aer în piept văzându-l pe lordul Albert îndreptându-se spre ea, făcând semn spre terasă în grabă, sperând să evite o scenă. Părea suficient de nervos pentru a nu-i păsa dacă avea să creeze una. El o urmă şi, din fericire, era prea devreme ca să se afle acolo cineva.

— Nu i-ai explicat fetei tale ceea ce va fi necesar? întrebă el imediat.

Ea se înroşi.

— Ai văzut-o, este încântătoare… am crezut că va fi suficient.

— Este evident că nu este suficient, dar te-am

avertizat că va fi dificil. Pentru Dumnezeu, are 30 de ani şi încă refuză să se însoare, de aceea nu participă la genul acesta de evenimente singur, iar în seara asta şi-a făcut apariţia doar pentru că i-a cerut-o mama lui. Brusc, Albert păru exasperat. Ba chiar mi-a jurat că, dacă nu va putea avea femeia pe care o va alege el, va rămâne burlac. Mi-a dovedit asta continuând să-mi refuze alegerile, deşi toate erau fete frumoase, din familii bune. Nu am nici cea mai mică idee dacă încă se opune, deoarece noi doi suntem la cuţite de prea mulţi ani pentru a mai putea purta o conversaţie, indiferent de subiect, cu atât mai puţin despre chestiuni personale. De fiecare dată când aduc vorba despre căsătorie sau datorie, dispare câteva săptămâni.

Incredibil, se gândi Kathleen, că nici chiar el nu ştia dacă acest mariaj între copiii lor mai era posibil sau nu. Se temea că Vanessa va da înapoi când va afla ce trebuie să facă pentru a-l cuceri pe Daniel Rathban. De ce nu putea fi o peţire normală, chiar dacă Vanessa avea să fie cea care să-l peţească?

Deranjată că întreaga situaţie era pusă pe umerii familiei ei, îi reaminti:

— Finanţele sunt la tine. Eşti îngrijorat că te va urî dacă îl vei obliga?

— Am încercat deja asta. A găsit alţi nemernici cu care să trăiască şi m-a făcut şi mai mult de râs cu multiplele lui amante, cu chefuri urmate de beţii, cu cluburile imorale pe care le frecventează când nu locuieşte aici.

— Atunci promite-i că nu va trebui să se schimbe deloc după mariaj. Mă îndoiesc că pe fiica mea o va deranja să-l vadă rar.

El se încruntă.

— Am nevoie de moştenitori de pe urma uniunii, altfel nu are rost.

— Probabil că fata mea va fi dispusă să ofere numai un singur moştenitor, îl avertiză ea.

— Ar fi bine să facă ce i se spune!

— Nu ai cerut o laşă, Lord Albert, mi-ai cerut

moştenitoarea. Acceptă acest aranjament doar pentru a-şi aduce tatăl acasă. Gândeşte singură şi are curajul de a-şi susţine părerile. A sfârşit prin a pleca din ţară cu tatăl ei şi a stat cu el în aceşti ultimi şase ani. Cred că ţi-am spus că de aceea nu a avut debutul anul trecut. William a crescut-o altfel decât aş fi făcut-o eu.

— Dar a fost fermecătoare, chiar şi în faţa comportamentului jignitor al lui Daniel.

— Deoarece îşi doreşte această uniune la fel de mult ca tine – de dragul tatălui ei. Ce-ar fi să o aduc mâine aici pentru ca ea şi Daniel să se cunoască, departe de mulţime? S-ar putea să nu fie nevoie să insist. Vanessa este hotărâtă.

— Încep să mă întreb cine este mielul dus la tăiere. Fie. Îi voi spune lui Margaret să vă aştepte. Mă tem că acest mariaj tot va trebui să fie ideea lui Daniel, altfel nu se va întâmpla. Aparent va dura puţin mai mult decât am sperat. Mă voi preface că sunt bolnav, pentru ca soţia mea să poată insista ca Daniel să o însoţească atât timp cât se află în oraş. Este apropiat de ea, aşa că nu o va refuza. Ţine-mă la curent cu programul fetei tale în timpul sezonului, iar eu voi obţine invitaţiile pentru soţia mea, dacă deja nu le are. După ce dădu ordinul, se întoarse şi intră în casă.

Kathleen se uită după bărbatul care-i distrusese familia. Era de modă veche şi deloc sofisticat. Acest aranjament cu el o făcea să simtă că încheiase un pact cu diavolul. Şi dacă cineva era la cuţite cu un copil, aceea era ea. Cum avea să poarte o discuţie atât de jenantă, deloc maternă cu Vanessa, despre ce va trebui făcut pentru a-l cuceri pe Daniel Rathban? Dar acum, că Vanessa îl întâlnise pe „băiat” şi văzuse că era mai bătrân decât se aşteptase, oare îşi mai dorea în continuare mariajul?

Brusc, lui Kathleen îi veni să plângă. Conversaţia neplăcută pe care tocmai o avusese cu Rathban putea fi în van. Vanessa ar fi putut deja decide să nu meargă mai departe cu aranjamentul. Îşi dădu seama că se temea să întrebe!

Capitolul 32

Vanessa sperase să adoarmă devreme, dar ar fi trebuit să ştie că surorile ei nu aveau să coopereze. Dădură buzna amândouă şi o treziră atunci când se aruncară în pat în dimineaţa următoare. Erau la fel de entuziasmate cum fuseseră seara trecută în privinţa tuturor tinerilor nobili fermecători cu care dansaseră la balul organizat de familia Rathban. Vanessa se simţea epuizată numai privindu-le.

Ambele fete dansaseră toată noaptea şi, în drum spre casă, discutaseră încontinuu despre partenerii lor de dans – care fusese cel mai bun dansator, care cel mai spiritual, pe cine sperau să revadă. Vanessa rămăsese tăcută. Kathleen nu spusese nici ea prea multe. Înainte ca Vanessa să deschidă uşa dormitorului noaptea trecută, Kathleen îi şoptise:

— Va trebui să-l vizităm mâine pe Daniel – dacă nu te-ai răzgândit. Lordul Albert ne aşteaptă.

— Voi fi gata, răspunsese Vanessa. Dar va trebui să te scuzi după ce vom ajunge pentru a putea avea câteva minute singură cu el, altfel vizita ar putea fi inutilă.

— Ar trebui să discutăm strategiile.

Vanessa dădu din cap.

— Nu în seara asta, mamă. Sunt obosită.

Avertismentul despre vizita la familia Rathban ar fi putut aştepta până dimineaţă. O ţinuse trează mai mult decât şi-ar fi dorit. Dacă Daniel avea să o primească. Dacă Daniel avea să fie acolo. Dacă avea să obţină altceva decât să fie ignorată din nou. Va trebui să pretindă că îl place… la naiba!

Se ridică în şezut, îşi frecă ochii, dar gemenele o asaltau deja cu întrebări.

— Cine ţi-a căzut cu tronc noaptea trecută? întrebă Emily.

— Contează? răspunse Vanessa.

— Sigur că da! exclamă Layla.

— Nu vrem să încurajăm aceiaşi domni!

— Eu şi Em am făcut liste!

— Serios? întrebă Emily.

Dacă ar fi fost mai trează, ar fi înţeles mai devreme că amândouă presupuneau că ea nu-şi mai dorea logodnicul care fusese ales pentru ea.

— Uitaţi că sunt logodită!

— Nu! spuseră la unison, deşi Emily continuă: Este prea bătrân. Nu se poate să îl vrei.

— Sigur că nu o făcea, dar tot trebuia să le dea un motiv pentru care avea să o facă. Nu este deloc bătrân şi îl găsesc foarte chipeş.

— Serios? spuse Layla. Din punctul meu de vedere, şi l-am observat, părea de parcă te-a ignorat. Aşa a fost?

Vanessa forţă un zâmbet.

— Un mod bun de a-mi trezi interesul pretinzând că nu este interesat de mine. Găsesc asta intrigant.

— Sau te-a ignorat pentru că este deja sedus de fiica unui duce, continuă Emily. Aşa că nu-şi va pierde vremea cu altă femeie. Am auzit că una a pus ochii pe el şi ea poate fi foarte hotărâtă.

— Nu numai ea, interveni Layla. Am auzit alte câteva debutante vorbind despre el noaptea trecută.

— Nu înţeleg ce văd la el, la cât de rigid şi arogant este, adăuga Emily. Poţi mai bine de atât, Nessa.

— Sau aş putea să-i ofer lui Daniel o şansă, o contrazise Vanessa. Deşi îl găsesc deja atrăgător, nu îl cunosc deloc, Trebuie să petrec ceva timp cu el pentru a afla dacă are un caracter plăcut. Spre deosebire de voi, nu mă grăbesc să iau vreo decizie în privinţa asta.

Dumnezeule mare, alte minciuni, căci deja înţelesese că nu avea ce să-i placă la Daniel – ei bine, în opinia lui Monty. Cel puţin puse capăt comentariilor gemenelor la adresa uniunii.

După ce se alăturase surorilor ei jos pentru micul dejun, Vanessa fugi de peţitorii pe care-i anticipase în acea dimineaţă, vizitându-l pe Zăpadă. Aproape imediat ce

ajunse acolo, auzi o voce dregându-se în spatele ei şi, întorcându-se, îl văzu pe Monty afişând zâmbetul lui obişnuit care spunea „Fac ceva ce nu ar trebui”.

Ea râse.

— M-ai urmărit?

— Sigur că da, căci este dificil să vorbesc în privat cu tine acum iar mie îmi place să vorbesc cu tine în privat. Ai ceva special în agendă astăzi sau poţi merge cu mine la o plimbare călare?

— Îmi vizitez logodnicul la prânz.

— De ce dracului?

— Pentru aceleaşi motive, deşi bănuiesc că tu îmi vei sublinia faptul că încă nu se aplică. Ca să ştii, aseară era beat, spuse ea, deşi nu ştia dacă Daniel fusese sau nu. Asta ar putea explica lipsa lui de politeţe. Trebuie cel puţin să-i ofer o altă şansă, când este treaz.

— Asigură-te, cât este treaz, că afli dacă măcar e la curent cu faptul că este logodit cu tine, îi sugeră el glacial. Să nu plângi după ce afli răspunsul lui.

Ea oftă exasperată. Fără îndoială, Monty nu avea să-i facă surghiunul mai uşor cu predicţiile lui negative. Ia te uită, privea situaţia ca pe un surghiun.

Schimbă subiectul, menţionând:

— Tu şi cu Charley aţi lipsit, în mod suspicios, de la unele dintre mese.

— Am decis să nu fim o pacoste la Londra. În plus, tu şi surorile tale veţi discuta entuziasmate despre cuceririle voastre fie că suntem noi acolo, fie că nu, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine ca speranţele lui Charley să nu fie atât de aspru spulberate.

Ea zâmbi.

— Pur şi simplu nu vrei tu să te plictiseşti de moarte.

— Ei bine, mai este şi asta… dacă numai surorile tale discută. Tu?

— Să discut extaziată? Nu, m-am abţinut.

— Bine, spuse el cu un rânjet satisfăcut. Cât despre mine, cel puţin am reuşit să scap neobservat seara trecută, de-a dreptul un avantaj, dar apoi a fost o adunare

neobişnuită de oameni la bal. Cel puţin Charley s-a simţit bine noaptea trecută, deşi acum este îndrăgostit de încă alte două femei.

Ea chicoti.

— Poate ar trebui să-i explici protejatului tău diferenţa dintre atracţie şi iubire.

El se prefăcu surprins.

— Crezi că ştiu?

Ea pufni.

— Şi poate ar trebui să nu o încurajezi pe Emily. Nu mă îndoiesc că are numele tău scris pe lista ei de posibilităţi.

El se încruntă.

— Nu se poate.

Reacţia lui o făcu să zâmbească, ca şi cum ar fi auzit o muzică plăcută, aşa că-l tachină:

— Credeam că voi, craii, aveţi obiceiul de a vă distra cu oricine.

El râse.

— Nu am auzit niciodată să se pună problema aşa, dar presupun că o facem... numai că nu cu inocente, cel puţin aceia dintre noi cărora le-a mai rămas puţină integritate.

— Şi eu sunt inocentă, îi reaminti ea, apoi se înroşi toată din cauza a ceea ce spusese.

— Dar tu, dulceaţă, vei fi mereu pentru mine fetişcana îndrăzneaţă care a ameninţat să împuşte doi bărbaţi aflaţi pe cai şi care a intrat cu calul său într-un altul pentru a împiedica o răpire. Este o excepţie. Ar trebui să menţionez că discutăm mai mult despre sărut.

Mintea ei fugi brusc înapoi în acea livadă în care se întrecuseră, căzând cu el la pământ. Râsul şi pasiunea erau un amestec interesant, şi prea des ea îşi amintea acea zi încântătoare şi îşi dorea să mai aibă parte de altele asemenea. Acestea nu erau gândurile pe ore trebuia să le aibă când trebuia să-l vadă pe fiul lui Rathban astăzi.

Tăcerea nu avea să fie prielnică, deoarece l-ar fi putut conduce spre aceeaşi amintire, aşa că inventă un subiect

neutru, întrebând:

— Ai zis că a fost un avantaj că nu ai fost recunoscut, dar dacă nu ai fi vrut să se ştie că te-ai întors la Londra, ai mai fi participat la bal aseară?

— Nu sunt o figură des întâlnită la astfel de evenimente, răspunse el. Numele meu posibil să fie, de aceea m-am furişat, pentru a evita să fiu anunţat.

— Prietenul tău ştie că te-ai întors? întrebă ea.

— Te referi la George? Desigur. Am mers direct să-l vizitez în ziua în care am ajuns. Crede că este amuzant că a trebuit să ne ascundem la vedere.

— Ceea ce ar putea merge prost.

— Ar putea, dar, între timp, voi continua să mă bucur de compania ta.

Ea se înroşi puţin, mai mult din cauza privirii senzuale pe care i-o aruncă decât din cauza cuvintelor lui. Dregându-şi vocea, reveni la subiectul neutru, întrebând:

— Deci ce era neobişnuit la oamenii invitaţi aseară?

— Niciuna dintre doamnele bârfitoare nu era prezentă. Nu ai observat că nu erau femei în vârstă? Se întâmplă rar ca majoritatea debutantelor să sosească alături de fraţi sau taţi, şi nu de rude de gen feminin. Mă întreb dacă lista de invitaţi a fost stabilită de Rathban gândindu-se la fiul lui în mod special.

— Foarte posibil. Poate că nu şi-a dorit ca Daniel să fie distras de vreo fostă amantă.

Monty râse.

— S-ar putea să ai dreptate. Apoi o privi cu subînţeles înainte de a adăuga: Ştii, s-ar putea ca, în situaţia asta, Albert Rathban să accepte orice pentru fiul lui, logodit sau nu, şi de aceea a invitat atât de multe debutante potrivite seara trecută. Dacă una dintre celelalte tinere a atras atenţia lui Daniel seara trecută, tatăl lui probabil va lăsa lucrurile să meargă înainte. Nu este un secret că deplânge statutul de burlac al fiului său.

De parcă ea nu s-ar fi gândit la asta!

— Încerci să mă faci să mă simt disperată?

— Absolut deloc! spuse el. Vreau să fii numai

pregătită să fii dezamăgită.

Alăturându-se familiei sale la prânz, auzi despre toţi pretendenţii pe care îi ratase în mod intenţionat. Kathleen nu spuse nimic despre absenţa ei, dar Layla remarcă:

— Ţi s-a simţit lipsa.

— Şi au întrebat de tine, spuse Emily scurt. L-am tăiat pe lordul Danton de pe lista mea, căci pare mai interesat de tine.

— Nu face asta, spuse Vanessa. Nici măcar nu-mi amintesc să fi dansat cu Danton seara trecută, aşa că nu l-aş adăuga pe lista mea, dacă aş avea una, iar voi deja ştiţi de ce nu am.

Emily spuse numai:

— Dacă nu eşti interesată să primeşti pretendenţi, noi nu vrem să insistăm, dar nu sunt interesată de resturile tale.

— Emily! spuse Kathleen aspru.

Iată că apăruse din nou furia înăbuşită pe care Emily părea să o controleze din ce în ce mai puţin. Vanessa decise să nu o pună la locul ei pe sora sa întrebând de ce, nu în prezenţa mamei lor.

Vanessa îşi dădu ochii peste cap, apoi privi spre Kathleen.

— Poate vrei să menţionezi, mamă, că este mult prea devreme să ne certăm pe potenţialii peţitori – sau să luăm decizii ferme în privinţa lor. Sezonul nu are numai un bal.

— Într-adevăr, acceptă Kathleen, privind-o cu subînţeles pe Emily. Emily dăduse deja înapoi de la răspunsul ei aspru, privind acum direct în farfurie. Vanessa fugi în camera ei curând după aceea, deşi era hotărâtă acum să încerce să o prindă mai târziu singură pe Emily, sau cel puţin să găsească o scuză să o îndepărteze de Layla. Avea însă lucruri mai importante acum, decizând ce să poarte pentru ceea ce putea a fi o a doua foarte importantă întâlnire cu plodul Rathban. Una dintre cele mai frumoase rochii de zi ale ei care strigau „inocentă”, sau costumul ei de călărie îndrăzneţ care striga „nu sunt inocentă”? Se decise asupra costumului albastru-închis care

era mai sofisticat, deşi avea să călătorească în trăsură cu mama ei.

Era un drum foarte scurt până la familia Rathban, cu atât mai rău, iar emoţiile o învăluiră când trăsura se opri.

Când coborâră din trăsură, îi spuse mamei ei:

— Mergi să o vizitezi pe Lady Margaret. Voi aştepta în salon.

— Şi cum te pune asta în aceeaşi încăpere cu Daniel?

— Voi cere majordomului lor să-l aducă.

— Este extrem de nepotrivit.

— Nu voi lăsa în voia sorţii ca el să coboare şi să primesc câteva minute să-i vorbesc în privat. Dacă alte persoane ne privesc, asta s-ar putea să-i afecteze comportamentul. Poate de aceea a fost atât de nepoliticos aseară.

Kathleen încuviinţă, dar sublinie:

— Ai permisiunea mea să te întorci în trăsură dacă va fi din nou nepoliticos. Unele lucruri nu pot fi forţate.

Kathleen merse să bată la uşă. Vanessa urcă câteva trepte cu paşi reţinuţi. Prea multe depindeau de această a doua întâlnire. Nu avea nicio idee ce avea să-i spună lui Daniel, dar, orice avea să fie, trebuia să se gândească bine.

Capitolul 33

— Dumnezeule, altă debutantă?

Vanessa trase aer în piept când Daniel se opri în pragul uşii salonului pentru a spune asta. Oare chiar se aşteptase să nu mai aibă parte de insulte din partea lui după noaptea trecută? Trebuia să recunoască faptul că îl surprinsese aflându-se în salon după ce-i ceruse majordomului să-l cheme, refuzând să-i spună acestuia numele sau motivul pentru care se afla în vizită.

El nu era îmbrăcat pentru a primi vizite, nu avea haină, iar cămaşa lui era pe jumătate descheiată. Fu din nou surprinsă de cât de frumos era şi părea foarte

mulţumită din acest motiv deoarece era singurul lucru care ar fi putut explica de ce voia să se mărite cu el când familia ei era la fel de bogată şi respectată ca a lui. Ei nu-i păsa dacă el o considera superficială, atât timp cât nu credea că avea alte motive.

Stătea sfioasă pe canapea şi nu se oferi să-i dea mâna să-l salute, pentru a nu-i da ocazia să o ignore din nou. În plus, se îndoia că avea să fie ceva cordial la această întâlnire.

Când nu se ridică să iasă alergând şi plângând din cameră, aşa cum probabil sperase el că va face, adăugă:

— Dacă ai venit să o vezi pe mama…

Ea îl întrerupse.

— Ne-am întâlnit aseară.

— Da? Nu-mi amintesc, dar mama primeşte în camerele ei, sus.

— Ştiu. Mama mea este cu ea acum.

— Atunci tu de ce nu eşti?

— Am decis să nu mă plictisesc cu flecărelile mamelor… în plus, am venit aici să te văd.

— Pentru ce?

— Se întâmplă să nu fi fost impresionată de tinerii burlaci de aseară, dar oricum nu aş fi putut… căci îmi plac bărbaţii mai în vârstă.

— Atunci aşteaptă-l pe tata. A plecat la club, dar se va întoarce curând.

Făcea pe prostul intenţionat sau încerca să fie amuzant? Oricum ar fi fost, clarifică direct:

— Bărbaţi frumoşi mai în vârstă.

El miji ochii aceia de chihlimbar spre ea. Îi aminteau de un şarpe gata să atace.

Şi totuşi văzu că furia lui nu era de fapt îndreptată spre ea când izbucni:

— Ştii câte ca tine mi-a trimis înaintea ta?

Se părea că trăsese singur nişte concluzii, exact acelea despre care fusese avertizată. Se întreba dacă animozitatea dintre tată şi fiu mergea atât de departe încât Daniel şi-ar face singur rău doar pentru a-i face în ciudă

tatălui său. Sau refuzase toate potenţialele mirese pe care i le adusese tatăl său doar pentru că refuza să fie controlat? Dar oare chiar conta de ce îi lipsea simţul datoriei de familie? Conta dacă de fapt el o plăcea, dar o refuza crezând că Albert aranjase întâlnirea.

Aşa că ea se prefăcu indignată şi spuse:

— El? Nimeni nu mă trimite pe mine nicăieri.

— Nu minţi! răspunse el. A fost ideea tatălui meu, nu?

— De fapt, propria-mi mamă mi te-a recomandat deoarece îţi stimează familia. Mama însă poate numai să recomande, nu mă poate controla. Să fiu sinceră, sunt foarte fascinată de tine, altfel nu aş fi aici.

— De ce fascinată? Pentru că nu te vreau? Chiar atât de superficială eşti?

— Eşti chiar fără leac? îl întrebă ea.

— Nu am nevoie de niciun leac şi baţi la uşi nepotrivite, îi răspunse el.

— Deloc. Mi-ar plăcea o provocare.

El pufni.

— Oi fi tu frumoasă, fato, dar m-ai plictisit deja. Pleacă!

Ea se ridică, aproape în lacrimi. Atitudinea lui Daniel, expresia lui, fiecare cuvânt, totul îi spunea cât de mult o dispreţuia. Mai făcu o ultimă încercare, dar numai pentru că el încă era acolo.

Ea zâmbi, deşi îi era cu adevărat greu să facă asta în acel moment şi spuse sfioasă:

— Prezumţia de vinovăţie, cum că ai avut o noapte proastă… poate o zi proastă? Am crezut numai că ne-am putea cunoaşte mai bine astăzi… şi am făcut-o. La urma urmelor, încă vorbeşti cu mine.

El o privi urât.

— Te înşeli. Ieşi.

El ieşi din salon şi dispăru în altă zonă a casei. Încercând din răsputeri să-şi reţină lacrimile, Vanessa îi ceru majordomului să-i spună mamei ei că era gata să plece. Daniel era imposibil. Nu putea face nimic pentru a trece peste lipsa completă de atracţie faţă de ea, ceea ce

nu-i mai lăsa niciun as în mânecă.

Kathleen sosi cu Lady Margaret, care purta din nou peruca demodată. Ambele părură atât de îngrijorate, încât ea începu să plângă.

— A fost din nou nepoliticos cu tine? bănui Kathleen, cuprinzând-o de umeri pe Vanessa.

— Nu neapărat nepoliticos, ci lipsit de cordialitate, dar în momentul în care a suspectat că tatăl său a aranjat vizita mea, s-a enervat foarte tare.

— Mă temeam de asta, spuse Margaret încruntându-se.

— Trebuia să negi, îi reaminti Kathleen.

— Am făcut-o. Am spus că a fost ideea ta. Dar gărgăunul îi intrase deja în cap, aşa că nu m-am mai putut înţelege cu el, iar apoi a plecat.

Lady Margaret oftă.

— Voi încerca să salvez situaţia şi să confirm că mama ta mi-a făcut o aluzie astăzi cum că nu s-ar opune unei posibile uniuni a familiilor noastre. Ar trebui măcar să mai îndepărteze furia lui Daniel.

Kathleen continuă să o consoleze, pe drumul înapoi spre casa din oraş.

— Dacă poţi să treci peste lipsa lui de politeţe şi dacă furia nu vă va sta din nou în cale, s-ar putea să mai ai o şansă, scumpo.

Când pur şi simplu nu era atras de ea? Nu avea cum să treacă de asta. Kathleen o lăsă acasă, căci ea avea o întâlnire cu prietenele ei. Cel puţin lacrimile i se uscaseră pe atunci şi ochii ei ar fi rămas uscaţi dacă Monty nu ieşea din salon în momentul în care intrase ea.

Îi văzu expresia învinsă şi întrebă:

— Ce a făcut?

Drept răspuns, ea izbucni în lacrimi. El o trase imediat în salon şi închise uşa înainte să o aşeze pe canapea. Aşezându-se lângă ea, o trase mai aproape, la pieptul lui, pentru ca ea să se descarce. Ea profită imediat. O liniştea numai să fie atât de aproape de el.

— Spune-mi ce ţi-a zis nemernicul ăla şi mă voi duce

să-i cer socoteală!

O spusese cu atâta îngrijorare, cu atâta blândeţe, ca şi cum încerca să o consoleze sau chiar să o facă să râdă, în schimb o panică iar ea se îndepărtă de el.

— Nu. Vreau să mă mărit cu el.

Se înfurie pe sine că era o debutantă atât de dezastruoasă. Eşuase la singurul lucru pe care dorea să-l realizeze în acest sezon − să-l seducă pe Daniel Rathban.

— Nu ştiu ce să fac!

— Nessi, chiar vrei să cedezi în faţa unui mariaj fără iubire.

— Da, dacă înseamnă ca tata să se poată întoarce.

— Ce-ai spus?

— Eu... nimic, adăugă repede şi îşi şterse repede lacrimile.

— Nu a fost nimic, a fost ceva foarte pertinent. Ce îl ţine departe? Nu intenţionase să-l menţioneze din nou pe tatăl ei, dar era atât de supărată, iar Monty o privea cu atâta îngrijorare, încât recunoscu:

— Albert Rathban o face. Tata a plecat în exil acum şase ani la insistenţele lui Rathban – altfel numele familiei mele ar fi fost tras într-un scandal.

— Este şantaj. Nu are puterea de a exila pe nimeni.

— Când deţine toţi aşii, aşa cum o face... şi cum o făcea. A fost alegerea tatălui meu – ruina sau să plece din Anglia pentru totdeauna.

— Vrei să-mi spui cum s-a ajuns acolo?

— Nu, am spus deja prea multe.

— Atunci de aceea au fost de acord cu această uniune? Când ea încuviinţă, el adăugă: Şi este cu adevărat ceea ce vrei?

— Nu, este îngrozitor! izbucni ea. Am venit însă înapoi în Anglia pentru a găsi o modalitate de a-l elibera pe tata de exilul din Scoţia, iar această căsătorie va face asta. Iar asta este ceea ce vreau cu adevărat.

Monty o privi cu subînţeles, apoi spuse:

— Îţi pot arăta cum să-l duci pe Rathban la altar... cu permisiunea ta, desigur.

— Permisiune pentru ce?

— Pentru a te învăţa genul de sofisticare care îl atrage pe Daniel. Îşi satisface plăcerea oricum, dar mai întâi trebuie să fie tentat şi nu multe mai fac astăzi asta. Astfel că acum încearcă să-i şocheze pe alţii cu înclinaţiile lui. Aşa că va trebui să-l şochezi pentru a-i atrage atenţia.

— Ce vrei să spui?

— Va trebui să faci apel la interesele la care râvneşte şi, mai presus de toate, trebuie să creadă că nu te poate avea, că eşti interesată până peste cap de altcineva şi că sunt alţii hotărâţi să te aibă. I le vom da pe amândouă, ca să zic aşa, prima dată ademenirea, apoi competiţia. Ce zici?

— Ai face asta pentru mine?

— Cu cea mai mare reţinere, căci te vreau pentru mine. Dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine, Nessi, desigur că te voi ajuta. La urma urmelor, suntem prieteni.

Fusese uimită de ceea ce sugerase până când spusese că el o voia, apoi nu mai reuşise să se mai gândească la altceva. Ea ştia că el doar o tachina, dar îşi dorea să nu fi fost aşa.

El aştepta răspunsul ei. Totuşi, îi era clar că ultimul lucru pe care el îl voia era să o ajute să ajungă în braţele lui Daniel Rathban. Nu ştia nici dacă ar fi putut să se convingă să profite de el, aşa că spuse:

— Eu… am nevoie de timp să mă gândesc…

— Desigur.

Capitolul 34

Vanessa îşi dorea să fi acceptat scuza pe care i-o oferise Monty de a petrece mai mult timp singură cu el. Încă o mai putea face, mai ales că părea să fie distractiv, dar ar fi putut fi mult prea distractiv, iar asta nu o ajuta. Chiar voia să se ataşeze şi mai mult de el în timp ce el o sfătuia cum să câştige interesul altui bărbat? În plus, oare nu era deja prea târziu?

O voia pentru el! Nu putea să-şi scoată asta din minte, deşi ştia că, la cât era de crai, nu se referise la căsătorie. Era încă entuziasmată de ceea ce aflase, aşa că fusese dezamăgită când el nu li se alăturase la cina din seara aceea. Imaginându-i pe toţi stând la masa mare, bănui de ce – nu putea evita să fie observat într-un grup atât de restrâns.

Şi totuşi nu era un grup chiar atât de mic şi, din cauza numărului mare de oaspeţi, se oferi un bufet. Erau prezente cel puţin 30 de persoane de vârste diferite, iar jumătate o întrebaseră pe Vanessa dacă tatăl său avea să se întoarcă în Anglia pentru debutul ei. Şi de ce nu s-ar fi întrebat, când acolo ar fi trebuit să se afle un tată? Se temea că avea să izbucnească în lacrimi dacă mai era întrebată mult acest lucru, aşa că încercă să evite conversaţia stand lângă mama ei şi lăsând-o pe Kathleen să răspundă la această întrebare.

Lady Roberts li se alătură în drum spre sufragerie, deşi nu pentru a întreba despre William. Doamna în vârstă era puţin cam zgomotoasă, puţin cam rotunjoară şi avea un râs strident foarte enervant. Vanessa ghici imediat ce doamna începu să împartă bârfele curente că ea era una dintre marile doamne despre care vorbise Monty.

Află cine era îndrăgostit de cineva nepotrivit, cine era aproape de ruina financiară, cine provocase un scandal îngrozitor fiind prins în dormitorul servitoarei – şi nu în propria casă! Doamna îi descria atât de bine pe oamenii aceştia, fără să le menţioneze numele, în afară de a folosi ocazional iniţiala numelui, precum Lady C sau lordul G, încât Vanessa ghici că Lady Roberts presupunea că ea şi mama ei trebuiau să ştie despre cine vorbea. Ea nu ştia, desigur, cel puţin nu până când Lady Roberts îşi încheie pălăvrăgeala menţionând un lord care fusese văzut scăpând de nişte indivizi furioşi înarmaţi cu topoare. Menţiunea topoarelor, după ce văzuse unul înfipt în uşa camerei lor la han, o făcu să se gândească la Monty şi să se întrebe dacă nu cumva de aceea se ascundea el.

— Cum scapă pentru faptul că răspândesc zvonuri

care ar putea să nu fie adevărate? o întrebă Vanessa pe Kathleen după ce Lady Roberts se mută lângă un alt cuplu la coada de la bufet, pentru a împărtăşi bârfele şi altora.

— Este o modalitate de a te distra. Pentru unii, este singura lor distracţie.

— Inadmisibil!

— Da, scandalul – şi modalitatea de a-l evita – poate fără îndoială să influenţeze viaţa oamenilor. Kathleen o privi cu subînţeles în timp ce intrau în sufragerie.

— Ştii despre cine vorbea Lady Roberts?

— În mare parte. Prietenele mele din Londra mă ţin la curent, scriindu-mi. Până la sfârşitul sezonului, probabil şi tu vei şti. Nu toate bârfele sunt la fel de discrete precum cele ale lui Lady Roberts. Cele mai multe nu se deranjează să ascundă numele.

Mâncă alături de familie, în picioare, ceea ce era în regulă, deoarece aceasta era una dintre ocaziile în care trebuiau numai să ciugulească din farfurii. Chiar şi Kathleen ciuguli numai. Le venea uşor să facă asta după ce luaseră o masă copioasă înainte să se pregătească de… cină!

După cină le întâlni pe bârfitoarele mai puţin discrete. Onorabila Mavis Collicot putea fi numită fără reţineri băgăcioasă şi o prinsese pe Vanessa la colţ, deoarece era în căutare de noi bârfe.

— Te-am văzut vizitând familia Rathban în dimineaţa asta şi, dacă îndrăznesc să ghicesc, ai mers la balul lor exclusivist noaptea trecută?

Era o urmă de resentiment în acea întrebare. Aparent Albert insultase multe persoane neinvitându-le la balul lui.

— Am mers acolo cu familia, spuse Vanessa cu grijă.

Mavis aştepta cu prudenţă ca Vanessa să spună mai multe şi, când nu o făcu, femeia începu să-şi dea cu presupusul.

— Fără îndoială Albert încearcă iar să-şi forţeze moştenitorul să se însoare cu cineva ales de el. Daniel va refuza, desigur. Îşi dispreţuieşte tatăl prea mult pentru a face ceea ce vrea Albert, şi este de înţeles, având în vedere că femeile de care a fost îndrăgostit Daniel au fost

amândouă refuzate de tatăl lui.

— Două femei?

— Poate mai multe. Eu ştiu numai despre două... tu eşti următoarea? De fapt, Albert te va găsi mai mult decât acceptabilă, ceea ce înseamnă că Daniel nu te va plăcea deloc. Ce păcat! Băiatul are nevoie de o soţie pentru a sfârşi traiul lui libertin, dar are un gust îngrozitor la femei şi continuă să aleagă fete teribile.

Vanessa făcuse ochii mari şi, înainte de a putea cere alte detalii de la doamnă, Mavis plecă, evident mult mai interesată să adune bârfe noi, decât să le împărtăşească pe cele vechi. Dar ceea ce tocmai auzise era prea exagerat şi superficial. Mavis Collicot părea mult mai interesată să-şi creeze propriile bârfe decât să le verifice pe ale altora. Dar dacă va mai auzi această poveste încă o dată...

Kathleen veni spre ea şi o avertiză:

— Să nu crezi un cuvânt din ceea ce spune Mavis Collicot. Este o mincinoasă dovedită.

— Şi Lady Roberts?

— Nu, doamna are de obicei dreptate, motiv pentru care se bucură să nu fie explicită. Ţi-a spus Mavis ceva neplăcut?

— Ceva ce mi-ar plăcea ca Daniel să fie aici. Pentru a nega. Apoi se plânse. M-am gândit că tu şi bunul tău prieten aţi fi putut aranja ca fiul lui să se afle aici în seara aceasta.

— Faci să pară de parcă suntem parteneri într-o conspiraţie.

— Nu sunteţi?

— Nu uiţi cumva să te incluzi şi pe tine printre ei? îi răspunse Kathleen.

Uitase, aşa că oftă.

— Cred că este o pierdere de vreme să mai merg la petreceri la care el nu participă.

— Poţi merge să te distrezi numai, ca surorile tale?

— Surorile mele au un debut normal, iar eu sunt deja logodită, aşa că nu o voi face. Dar oare chiar poţi spune că sunt logodită, dacă logodnicul meu nu poate şti despre

asta?

— Vei fi, odată ce te va cere. Deja ştii de ce trebuie să fie ideea lui. Este alarmant numărul de potenţiale mirese alungate.

— Nu le-a alungat, pur şi simplu le-a ignorat, cum m-a ignorat pe mine.

— Ştiu că îl vei face să lase garda jos.

Vanessa pufni.

— Faci să pară de parcă este o campanie militară.

— Pentru că este.

— Ei bine, nu pot duce o altă luptă dacă el nu apare.

— Nu mă aşteptam să vină în seara asta. I-am trimis lordului Albert o copie a agendei noastre pentru următoarele două săptămâni, dar probabil că astăzi a primit-o prea târziu pentru a se asigura de o invitaţie. Mă aştept să se descurce mai bine pentru balul de mâine-seară.

— Trebuie să merg la luptă atât de curând?

— Da, şi va trebui să câştigi!

— Mamă, încep să cred că-l vrei pe tata înapoi acasă la fel de mult ca mine.

— Nu am încetat niciodată să-l iubesc pe tatăl vostru.

— El nu te va vrea înapoi.

— Nici nu am crezut asta, răspunse Kathleen cu tristeţe. Dar dacă se întoarce în Anglia, măcar îl voi putea vedea ocazional, când vine să vă viziteze pe voi.

— Va fi suficient?

— Să mă întrebi asta după ce te vei îndrăgosti de cineva pe care nu-l poţi avea. Ceea ce, dacă vei continua pe calea deschisă de mine, va fi mai devreme decât crezi. Eşti în continuare sigură că vrei să-ţi ajuţi tatăl astfel?

Astfel însemna o căsnicie fără iubire. Dar oare trebuia să rămână astfel? Acest lucru nu avea să se întâmple până când Daniel nu o va cere, iar asta cerea ca sentimentele lui pentru ea să se schimbe. Se va putea descurca cu asta după ce mariajul va deveni un fapt îndeplinit, ba ar putea afla chiar ce l-a făcut aşa cum este şi l-ar putea ajuta să-şi recupereze decenţa. Orice era posibil. Nu?

— Să câştig sau să eşuez este în continuare singura posibilitate, nu – pentru ca el să revină acasă? spuse Vanessa.

— În afară de a-l omorî pe lordul Albert şi a spera că restul familiei nu este la curent cu răzbunarea lui dezgustătoare, pentru a o continua, atunci da.

Ea râse că acest gând pătrunsese în mintea mamei ei.

— Atunci sunt sigură.

Capitolul 35

— Am avut nouă oferte pentru animalul tău, domnişoară.

Vanessa îl vizita pe Zăpadă în timp ce aştepta ca grăjdarul să-i înşeueze o mârţoagă pentru o plimbare de dimineaţă. Se întoarse şi-l găsi pe Donnan privind în grajdul lui Zăpadă şi întrebă surprinsă:

— Cum s-a ajuns la asta?

— L-am dus la o plimbare în parcul mare de lângă. Devenise foarte agitat. Nu puteam să mergem la pas fără să fim opriţi de vreun individ pentru a vorbi despre... Zăpadă.

Erau veşti excelente, dar o făcu nerăbdătoare pentru a deschide crescătoria ei de cai. Cu siguranţă nu se aşteptase ca membrii înaltei societăţi să fie interesaţi de Zăpadă. Deşi... de ce nu? Una dintre progeniturile lui ar arăta minunat înhămată la o trăsură de oraş.

— Sper că le-ai cerut cartea de vizită pentru a-i putea găsi mai târziu. Intenţionez ca, în cele din urmă, să-l împerechez.

— Nu, m-am uitat numai urât la ei pentru că m-au deranjat.

— Donnan!

Şi totuşi îi întinse un mănunchi de cărţi de vizită, făcând-o să zâmbească.

— Mulţumesc!

— V-aţi decis deja vreun mire? Deşi oraşul este interesant şi are mai multe taverne decât putem număra, eu şi Calum ne întrebam despre cum merge procesul de găsire a unui soţ.

— Trebuie cel puţin trei săptămâni pentru ca mariajul să se poată oficia.

— Sau poţi fugi înapoi în Scoţia, unde nu trebuie să aştepţi. Deci cine este norocosul?

Ea râse.

— Nu m-am hotărât încă la unul.

Era numai pe jumătate minciună, iar ea nu se simţi ruşinată să o spună. Nu putea să împărtăşească obiectivul ei de a-l seduce pe urmaşul lui Rathban fraţilor MacCabe. Donnan, cel puţin, ar fi făcut orice pentru a-l anunţa pe tatăl ei că voia să se mărite cu un bărbat pe nume Rathban, iar ea nu putea să rişte ca William să vină acasă, încercând să o facă să se răzgândească.

— Sunteţi atât de nerăbdători să vă întoarceţi acasă? Aţi putea să o faceţi, să ştiţi. Sunt în siguranţă aici.

— Parcă v-am menţionat de tavernele pe care nici nu le putem număra. Zâmbi. Eram numai curioşi dacă sunteţi mulţumită de pretendenţi până acum. Ştim că nu puteţi alege din tot oraşul, ci numai dintr-o mână de lorzi.

Ea chicoti.

— Mai mult de o mână, şi nici nu i-am văzut încă pe toţi. Este prea devreme pentru a mă preocupa de alegeri.

Cele două escorte ale ei veniră cu o iapă pentru ea. Monty nu se afla la reşedinţă. Plecase din casă pentru o plimbare lungă înainte de orele de vizită, pentru a avea o scuză să scape de ea. Nu avea niciun sens să suporte plictiseala în acel salon, fie că mama ei şi-o dorea sau nu acolo. Dacă avea să fie sinceră cu sine, spera ca Monty să i se alăture. Surorile ei nu erau cu ea, aşa că putea să-l aibă pentru ea de data asta. Se tot uita în spate, pe drum spre Hyde Park, dar fu dezamăgită de fiecare dată, deoarece nu-l vedea.

El apăru doar atunci când ea renunţă să se mai uite. Îşi dorea să nu o bucure atât de mult pe cât o făcuse. Îşi

dorea ca zâmbetul ei să nu fie nici la fel de larg precum era. Chiar trebuia să fie atât de evident că tânjea după compania lui?

— Cum se face că ştii mereu când merg să călăresc? Îţi petreci tot timpul dând târcoale staulului, aşteptându-mă?

— Mi-ar plăcea să spun da… sună foarte romantic, nu? Dar nu, dau câteva monede unora dintre membrii personalului tău pentru a mă ţine la curent cu plecările şi sosirile tale. De data asta am fost luat pe nepregătite, căci eram încă în pat, altfel aş fi fost aici mai devreme. Şi de ce nu iei parte la plezanteriile sociale cu surorile tale în dimineaţa asta?

Ea ridică din umeri, spunând relaxată:

— Ele sunt curtate, în timp ce eu curtez singură… ceea ce nu se va întâmpla în salonul mamei.

— Îţi pui iar pantalonii pe tine, nu?

Ea chicoti.

— Nu mă gândeam să schimb rolurile, numai că am ţinta mea şi intenţionez să-i ignor pe ceilalţi Romeo.

— M-ai rănit.

— Tu nu eşti Romeo.

— Aş putea fi, cu puţină încurajare.

— Nu mă tachina.

— Îmi ceri să-mi predau jumătate din arsenal.

Ea râse. El se comporta adesea naiv într-un mod atât de plăcut. Iar ei îi plăcea când el o tachina, dar nu şi când sugera că ar fi disponibil, căci nu era.

— Deoarece nu ai menţionat nimic, îndrăznesc să sper că îmi refuzi lecţiile?

Ea îl privi contrariată.

— Am crezut că erai sincer când te-ai oferit să mă ajuţi.

— O, am fost, dar tot mai sper că-ţi vei veni în fire şi vei abandona calea pe care…

Ea îl întrerupse.

— Dacă eşti pe cale să repeţi prezicerea despre nefericire sau alte forme de amărăciune care mă aşteaptă,

opreşte-te! Nimic nu este sută la sută sigur şi totul se poate schimba… iar eu încă mă gândesc la oferta ta.

— Atunci iartă-mă că sunt puţin morocănos, spuse el, oferindu-i un zâmbet împăciuitor. Călăreşti cu mine?

Era pe cale să îi spună că deja făceau asta când îl văzu bătându-şi poala, iar ea făcu ochii mari.

— De ce?

— Deoarece tânjesc să te ating din nou.

Obrajii i se îmbujorară la fel de repede precum i se accelerase pulsul. O făcea din nou, provocându-i pasiune numai prin cuvinte, şi cu atâta uşurinţă! Ea privi repede în faţă şi-şi drese vocea, spunând:

— Nu este nimic în neregulă cu iapa mea care să solicite asta.

— Şi-a pierdut o potcoavă.

Ea îşi îndreptă din nou privirea spre el.

— Ba nu!

— Dă-mi o clipă şi-ţi voi arăta.

Ea izbucni în râs, amuzată că el ar fi în stare să desfacă potcoava calului doar pentru a-i arăta ca afirmaţia lui era adevărată.

Capitolul 36

Vanessa îşi prelungi plimbarea călare mai mult decât intenţionase, dar cum să nu o facă într-o companie atât de fermecătoare? Aproape că întârziase la prânz din cauza asta, aşa că nu se mai obosi să-şi schimbe hainele, ci îşi scoase numai jacheta de călărie. Monty nu putea fi la fel de rapid, căci nu îndrăznea să apară la masă în hainele împrumutate de la valet. Charley ajunse imediat după ea şi, în felul lui binedispus, complimentă pe toată lumea, inclusiv pe Kathleen.

Fusese un prânz atât de plăcut încât Kathleen nu simţi nevoia să dojenească pe nimeni. În timp ce Layla era încântată că lordul Harris venise astăzi în vizită, iar ea nu

avea suficiente cuvinte de laudă pentru el, Emily era în mare parte tăcută, încruntată. Vanessa o surprinse încruntându-se la ea de două ori, ceea ce o făcu să se hotărască să vorbească cu Emily imediat.

Înainte ca Vanessa şi iasă din sufragerie, îi şopti lui Emily că i-ar plăcea să-i vorbească în privat, dar sora ei nu o urmă afară. O aşteptă pe Emily pe holul din faţa biroului lui Kathleen. Şi aşteptă. Toţi ieşiseră din salon, mai puţin Emily.

Vanessa se întoarse în salon, dar Emily spuse imediat:

— Nu am terminat de mâncat.

Vanessa considera absurdă afirmaţia când în farfuria lui Emily mai rămăsese numai o bucăţică de cârnat pe care-l muta plictisită cu furculiţa, în loc să-l mănânce. Vanessa se aşeză pe scaunul de lângă sora ei şi spuse:

— Atunci vom vorbi aici.

Când văzu o lacrimă alunecând pe obrazul lui Emily, Vanessa suspină.

— Em, ce te supără?

Ochii de un albastru pal ai lui Emily, atât de asemănători cu ai ei, o priviră.

— Tu! Te urăsc! Dar urăsc să te urăsc! Mărturisise asta printre suspine. Şi mă sfâşie… pleacă!

Vanessa fu luată prin surprindere, dar cu siguranţă nu-şi putea lăsa sora astfel.

— Nu, vom discuta despre asta până când te vei simţi mai bine.

— Tipic ţie, pufni Emily. Draga Vanessa sare în ajutor, ca de obicei. Nu mă voi simţi mai bine, cum să o pot face când ai stricat totul? De ce a trebuit să vii acasă?

— Mereu am intenţionat să o fac, spuse Vanessa cu prudenţă. Chiar credeai că nu o voi face?

— Nu, dar nu trebuia să te întorci anul acesta. Eu trebuia să am toţi burlacii eligibili numai pentru mine. Tu trebuia să ai debutul înaintea noastră, pentru a nu fi nevoite să ne certăm pentru alegerile noastre. Dar tu nu ai venit, iar noi nu ştiam când o vei face.

— Chiar nu înţeleg, Em. Tot trebuie să împarţi tipii

eligibili cu Layla.

— Este diferit. Sigur că aş face-o, dar ea ar ceda în faţa mea. Tu, în schimb, ai dreptul să alegi prima, pentru că eşti mai mare. Nu este corect! Nu ar fi trebuit să fii aici anul acesta! Anul meu!

Vanessa nu ştia cum să răspundă. Nu crezuse niciodată că se va întoarce acasă la această rivalitate între surori. Oare Emily se confruntase cu aceste sentimente conflictuale încă de la întoarcerea ei?

— Şi se întâmplă deja! adăugă Emily acuzator. Îl vreau pe Monty, dar el nu vede pe nimeni altcineva din încăpere când eşti tu acolo.

Vanessa se încruntă.

— Presupun că el se află în vârful listei tale?

— Este singurul de pe ea încă de când am ajuns aici.

Sigur că era, căci acasă erau foarte puţin domni eligibili.

— Şi acum? Este în continuare singurul de pe ea?

— Ei bine, nu…

— Ei bine, ceea ce înţeleg din ce îmi spui este că îi vrei pe toţi pentru tine, fără să îmi laşi mie şi lui Layla pe cineva.

Obrajii lui Emily se înroşiră. Vanessa nu intenţionase să fie atât de ofensivă. La naiba, tocmai manifestase aceeaşi gelozie ca Emily… pentru acelaşi bărbat.

— Îmi pare rău. Se pare că tu nu eşti singura care poate fi muşcată de gelozie. Da, şi eu îl plac pe Monty. Este şarmant, foarte amuzant, dar sunt conştientă că nu este serios. Este un crai, Em. Craii nu se gândesc la căsătorie. În plus, dacă un bărbat nu s-a arătat interesat de tine, atunci nu merită să-l ai.

Dumnezeule mare, oare se referea la propria ei situaţie cu Daniel? Nu putea să dea înapoi, altfel scopul ei de a-şi aduce tatăl acasă avea să eşueze. Şi totuşi era un sfat bun – cu excepţia situaţiei în care la mijloc era o răzbunare.

— Uşor pentru tine să spui asta când el este înnebunit după tine, izbucni Emily.

— Dar nu este! Asta încerc să îţi spun! Pentru el totul este numai o joacă, nimic mai mult. Şi, pentru că ştiu asta, nu voi permite să fiu rănită făcându-mi speranţe deşarte pentru un bărbat care nu este eligibil. Şi în plus, sunt deja logodită, ceea ce pare să-ţi scape din vedere. Aşa că răspunde-mi, de ce ţi-ai pierde vremea şi gândurile pentru cineva care nu este atras de tine, când atâţia alţii sunt?

Emily se ridică în picioare.

— Crezi că nu am încercat să înăbuş gelozia asta?! Ţi-am spus că urăsc să te urăsc! Lacrimile apărură iar, ca pentru a i-o dovedi. Iar tu nu ai fost deloc de ajutor!

Emily ieşi din încăpere în fugă.

Exasperată, Vanessa strigă în urma ei:

— Dacă nu funcţionează logica, ne putem întoarce la ierarhie. Sunt mai mare şi l-am întâlnit prima!

Furioasă pe sine pentru că se lăsase atrasă în acest război copilăresc, lovi masa cu pumnul – şi abia auzi pufnetul din spatele ei. Îl auzi însă şi se întoarse să arunce o privire, văzând-o pe Kathleen stând în pragul uşii cu mâinile în sân – şi se pregăti să fie dojenită.

— Chiar era nevoie să aţâţi acele emoţii dezagreabile? întrebă Kathleen. Va avea ochii roşii la balul de diseară.

Practic, Kathleen recunoscuse că trăsese cu urechea, deşi nu părea deloc deranjată de asta.

— Cât de mult ai auzit? întrebă Vanessa.

— Numai sfârşitul.

— Ştiai că Emily este geloasă pe mine? Crede că am venit acasă pentru a-i distruge debutul.

— Gemenele nu mi se confesează, ci o fac numai una alteia, spuse Kathleen. Dar explică comportamentul ei arţăgos de la sosirea ta.

— Este foarte dezorientată. Nu crede că ar trebui să mă mărit cu Rathban, şi nu numai pentru că este mai în vârstă decât ne-am aşteptat, ci şi pentru că tu l-ai ales pentru mine. Cu toate acestea, nu vrea să arunc nici măcar o privire spre unul dintre bărbaţii de pe lista ei.

— Trebuie să fiu îngrijorată de atenţia pe care oaspetele nostru ţi-o arată?

— Deloc. Monty este fermecător, dar nu este serios. Se distrează cu ceea ce cred că tu numeşti „un flirt nevinovat”.

Obrajii lui Kathleen se colorară puţin.

— Tot ar trebui să vorbesc…

— Nu! o întrerupse Vanessa. Nu are sens să ne punem într-o situaţie stânjenitoare pe toţi trei, căci ştie că sunt logodită. Poate Emily va fi uşurată odată ce logodna va deveni oficială, căci să vorbesc cu ea nu a ajutat la nimic.

— Poate. Am primit veşti de la lordul Albert în dimineaţa asta. Daniel îşi va însoţi mama la bal în seara asta, aşa că vei avea o altă şansă să avansezi în campania ta, aşa cum ai numit-o.

Vanessa încuviinţă.

— Bine. Voiam să te întreb dacă ştii de ce Daniel îşi urăşte tatăl.

— Este un cuvânt puternic.

— Nu chiar, nu când numai faptul că l-am menţionat pe tatăl lui i-a stârnit furia ieri, iar Mavis Collicot a spus tot asta şi a dat vina pe două iubiri pierdute, pe care Albert le-a refuzat, pentru animozitatea dintre ei, spuse Vanessa.

— Ţi-am spus să nu o crezi pe femeia aia. Inventează multe dintre bârfe. Presupun însă că ceva de felul acesta ar putea explica comportamentul îngrozitor al lui Daniel.

— Şi de ce face exact opusul a ceea ce-şi doreşte tatăl lui.

— Atunci va trebui şi aflăm dacă este adevărat. Lady Roberts s-ar putea să ştie. Voi deschide subiectul, subtil, diseară, dacă va veni la bal, şi îţi voi spune.

Capitolul 37

Era o casă mare, dar mica grădină şi terasa din spate erau complet împrejmuite. Montgomery se uita la zidul pe care se gândea să-l urce. Era înalt de doi metri! Ar fi trebuit să-şi vopsească părul, ca Charley, iar atunci ar fi putut să

intre amândoi prin uşa principală cu numele lor false la petrecerea contesei. Şi-ar fi putut ascunde faţa când ar fi fost anunţat. Charley nu trebuia să-şi facă griji că ar putea fi descoperit aici, dar faţa lui Montgomery fusese văzută recent în Londra, aşa că identitatea lui falsă nu l-ar fi ajutat neapărat să treacă neobservat de oamenii nepotriviţi, deşi nu se aştepta ca nobililor cărora se presupune că le-a pus coarne să participe la un bal al debutantelor. Nu că i-ar fi păsat dacă avea să apară iar în fruntea listelor cu bârfe – ei bine de fapt, îi păsa. Ar fi preferat ca Vanessa să nu audă despre întâmplările acelea teribile, false sau nu.

— Oasele tale bătrâne nu o pot face? spuse Charley în timp ce sări să se prindă de marginea zidului, ridicându-se şi sărindu-l.

Era evident că băiatul o considera o aventură amuzantă, motiv pentru care refuzase să intre în casă cu contesa. Montgomery sigur că nu o făcea. Ar fi trebuit să rămână în casa familiei Blackburn. Nu trebuia să meargă la fiecare bal la care participa Vanessa.

Cel puţin balul familiei Rathban fusese un eveniment mai restrâns, cu o listă de oaspeţi bine gândită. După şirul lung de trăsuri de afară, ştia că acest bal era mult mai grandios şi că avea să includă un număr considerabil de intruşi ca el... şi prea multe bârfe. Încă se mai putea răzgândi, dar era prea târziu să-l ia pe Charley cu el. Băiatul se afla deja de cealaltă parte a zidului. Îşi spunea că singurul motiv pentru care avea să treacă de acel zid era pentru a-l proteja pe Charley.

Îndată ce intrară în casă, el o căută însă pe Vanessa. O văzu pe ringul de dans cu un tânăr, splendidă în rochia ei galbenă, al naibii de frumoasă din nou. Părea plictisită, ceea ce nu ar fi trebuit să-l încânte, dar nu o făcu.

Charley plecase deja să o invite la dans pe una dintre debutante lăsându-l să fie ambuscat, ceea ce simţise atunci când auzi:

— Tata este în oraş. L-ai vizitat?

Îşi luă ochii de la Vanessa. Sora lui, Claire, arăta încântător în seara asta într-o rochie verde de smarald,

care se potrivea cu părul ei roşcat şi ochii ei verzi, asemănători cu ai lui. Îl sărută pe obraz înainte ca el să poată răspunde:

— Nu, şi încearcă să te abţii din a împărtăşi vestea că m-am întors în Londra.

— Nici nu ştiam că ai plecat. Unde stai? Un apartament nou?

— Cu prietenii.

— Trebuie să mă inviţi la dans pentru a discuta.

— Putem discuta altă dată. În seara asta sunt ocupat.

El privi în spate pentru a vedea către cine se uita el, dar ochii lui se opriră asupra unei alte doamne.

— A, ea, amanta ta.

Ea urmă privirea lui Claire şi bombăni când o văzu pe Lady Halstead.

— Nu începe, Claire. Nu ştii nimic despre asta.

— Ba da… Lady Halstead nu este singura. Din câte am auzit, erai pe cale să-ţi ocupi staulul cu mârţoage bătrâne. Tachinându-l, îl bătu pe obraz. Poate că acum vei dansa cu mine.

— Poate că acum te voi strânge de gât. Ce cauţi aici?

— Îi dau soţului meu un motiv să divorţeze de mine.

— Este aici cu tine?

Ea strâmbă din nas.

— Nu, dar câţiva dintre prietenii lui sunt şi cu siguranţă îi vor spune cât de bine mă simt… fără el.

— De ce nu treci peste asta şi nu-l ierţi? Ştii că o vei face în cele din urmă.

— Ba nu! M-a înşelat! Are noroc că nu am încercat să-i tai…

— Muşcă-ţi limba! Dacă nu am empatizat cu el înainte, cu siguranţă o voi face de acum. Vei tăcea dacă vom dansa?

Ea zâmbi.

— S-ar putea.

Începu să o conducă pe ringul de dans, dar se opri să-i şoptească:

— Caută-mă după ce scapi de individul ăsta. Nu cred

că trebuie să-mi fie prezentat.

Montgomery nu-l recunoscu pe bătrânul care se îndrepta spre el, până când spuse:

— Am trimis după secunzi.

— Lord Halstead, nu?

El încuviinţă.

— Să stabilim în seara asta.

Bărbatul avea în jur de 50 de ani şi era mic de statură, cu cel puţin 15 cm mai scund decât Montgomery. Pe chipul lui nu era furie, numai o hotărâre letală. După patru chemări la duel scrise şi cu a cincea acum, Halstead simţea fără îndoială că un duel era obligatoriu în situaţia dată, fie că motivul pentru acesta era adevărat sau nu.

Dar nici hotărârea lui Montgomery nu se schimbase. Nu avea să omoare un bărbat pentru ceva ce numai se prefăcuse că făcuse. Şi totuşi încă nu putea să-i mărturisească individului adevărul, aşa că spuse cu voce joasă:

— Permite-mi să-ţi propun altceva în schimb, un test de îndemânare, mâine. Poţi să-ţi aduci şi secunzii dacă vrei, şi vom trage în ţinte, în loc să tragem unul în altul. Dacă vei câştiga, voi accepta un duel adevărat pe loc. Dacă voi câştiga, vom uita de prostia asta.

Dacă Halstead nu păruse furios înainte, cu siguranţă acum o făcea.

— Vrei să dau o probă de duel cu tine? Pentru Dumnezeu, te-aş mai putea chema o dată la duel pentru că mi-ai pus la îndoială bărbăţia.

— Mă poţi omorî numai o dată.

— Din păcate... dar voi avea ocazia. Vei mai auzi de mine...

— Putem să nu mai repetăm asta? spuse Monty şoptit, înainte ca bătrânul să plece. Nu m-am culcat cu soţia ta, omule. Am încercat. Ce face un individ când este beat nu ar trebui să ducă la moartea nimănui. Şi-mi amintesc vag că am fost ignorat de ea. Apoi, cu o notă de regret în voce, adăugă: Dar dacă insişti...

După o pauză lungă, Halstead spuse:

— Poate nu.

Lui Montgomery nu-i venea să creadă când bărbatul se îndepărtă de el. La naiba, atât de uşor era? Poate ar trebui să încerce scuza asta cu lordul Chanders mâine şi să vadă dacă îl va ţine norocul.

Tot nu era adevărul, dar păstra presupusa nevinovăţie a lui George şi fidelitatea acelor soţii. Băutura fusese de vină, nu el!

O prinse din urmă pe sora lui şi o învârti pe ringul de dans.

— Mă simt mult mai bine, spuse el zâmbind.

— Ai rezolvat problema aia urâtă?

— Posibil.

— Câţi mai trebuie împăcaţi?

— Numai unul. Să nu crezi un cuvânt din ce auzi, Claire… dar nici nu mă apăra!

— Noi te-am crezut mai discret, spuse ea.

— Noi?

— De când am vorbit noi doi ultima oară, tata s-a aflat la Londra. Crezi că a surzit şi nu a auzit zvonurile?

— Cât de furios este?

— Foarte.

El oftă.

— Ai avut dreptate, sunt discret… dacă nu există un motiv să nu fiu. Ai încredere în mine. Într-o zi, vei râde de prostiile asta.

Ea îl privi confuză.

— Da? Îmi promiţi o explicaţie… într-o zi?

— Ţi-ai putea aminti că sunt fratele tău preferat…

— Cine zice?

— Şi mă cunoşti foarte bine, aşa că probabil ai ajuns la concluzia că este ceva mai mult în spatele acestor zvonuri prosteşti.

— Cine zice?

El o privi cu blândeţe şi o sărută pe obraz.

— Eu, pentru că te cunosc foarte bine şi eu… mai puţin când vine vorba de soţul tău. Să discutăm despre el din nou?

— Cred că am terminat discuţia asta, spuse ea şi-l lăsă în mijlocul ringului.

Muzica se opri şi, în timp ce Vanessa trecu pe lângă el, o trase de lângă individul care o ducea înapoi la mama ei. Ea îl privi contrariată, dar el nu avu timp să se întrebe de ce şi, când orchestra începu şi cânte, începu să danseze cu ea.

— Iar nu întrebi? spuse ea politicos.

— Din nou nu vreau să plâng dacă mă vei respinge.

Asta ar fi trebuit să o facă să zâmbească, dar expresia ei nu se schimbă. Fără îndoială, era enervată de ceva.

— Mă întrebam dacă vei veni în seara asta, Montgomery Townsend.

Iată! Dacă îi auzise numele adevărat aici, nu se îndoia că auzise mult mai mult.

Ceea ce ea îi confirmă când făcu semn spre Lady Halstead.

— Serios? Ea? Este suficient de bătrână pentru a fi…

— Da, da, toţi îmi spun asta, o întrerupse el, apoi adăugă amuzat. Probabil că nu am observat.

— Prea beat în momentul ăla?

— Sau era prea întuneric. Nu voia ca ea să creadă rău despre el, aşa că o trase mai aproape şi-i şopti. Unele lucruri nu sunt ceea ce par.

Ea îl privi cu scepticism, apoi îşi luă privirea de la el. El fu lovit de o frustrare ciudată, deoarece ea era nemulţumită de el, iar el nu putea spune nimic pentru a-i intra din nou în graţii. Nu-i venea însă să creadă că era geloasă din cauza unor zvonuri despre nişte relaţii pe care se presupunea că le avusese înainte să se cunoască. Oare era dezamăgită de alegerea amantelor lui?

Apoi observă către cine îşi îndreptase brusc Vanessa privirea şi râse.

— Sora mea Claire este aici. Se va întreba de ce îi arunci priviri ucigătoare.

Capitolul 38

Vanessa îşi dădu ochii peste cap. Tocmai fusese geloasă pe sora lui. Stânjenită pentru că ştia că el observase asta, ea vru să părăsească ringul de dans. Dar Monty – Montgomery – o urmă.

— Nu te înroşi, nu se potriveşte cu părul tău minunat. Vrei să ţi-o prezint pe Claire?

— Nu.

O spusese prea devreme, căci îşi dăduse seama că i-ar fi plăcut. Aşa că se opri pentru ca el să poată veni după ea.

— Să îndrăznesc să cred că nu te vei mai uita urât la ea? întrebă el.

— Ai altă viaţă. Am ştiut asta de la început. Apoi zâmbi. Îmi voi ţine cuţitele ascunse. Nu se va mai întâmpla.

— Păcat! În afară de faptul că am fost uşor confuz din cauza geloziei tale, acum, că nu mai sunt, eu…

— Vorbeşti prea mult.

Mi se pare o surpriză plăcută, încheie el.

— Chiar vorbeşti prea mult, repetă ea. Este un amuzament suficient pentru tine în seara asta. În plus, m-am răzgândit. Mi-ar plăcea să o cunosc pe sora ta.

— Te rog, spuse el, conducând-o spre Claire, pentru a face prezentările.

Acelaşi păr, aceiaşi ochi, de ce nu a observat asemănarea imediat? Nu-i venea să creadă că devenise geloasă din nimic. Acel zvon prostesc despre el şi despre femei mai în vârstă pe care nu-l crezuse deloc şi cu care l-ar fi tachinat! O femeie încântătoare precum Claire era altceva.

Şi era fermecătoare… şi glumeaţă, ca fratele ei.

— O plăcere, Vanessa! Şi eşti atât de tânără!

Vanessa râse. Monty era cel care îi aruncă cuţite din priviri, deoarece era o aluzie directă la zvonurile despre el

care circulau în înalta societate, despre care ea nu ştiuse nimic, căci auzise abia în seara aceasta despre ele.

Claire însă nu insistă, ci o întrebă politicos:

— Unde v-aţi întâlnit?

Vanessa nu avea de gând să răspundă, să-i spună despre pistoale şi rebeli şi… nu, niciun cuvânt. Aparent nici Monty nu voia ca aceste lucruri să se afle, deoarece alese o minciună gogonată.

— La balul familiei Rathban, aseară.

— Este adevărat că părinţii sunt hotărâţi să-i pună pirostriile fiului lor rătăcitor sezonul acesta?

— A fost atât de evident că au organizat un bal pentru el?

— O, într-adevăr! Atât de multe mame au vorbit despre asta astăzi. Este o partidă bună şi este surprinzător că în cele din urmă se arată disponibil pentru căsătorie.

Monty o privi pe Vanessa înainte să răspundă:

— Aş zice că se va împotrivi din răsputeri, dar să nu repeţi asta. Este numai părerea mea.

Claire pufni elegant.

— Să nu crezi că nu ştiu că vorbeşti despre tine, frate, şi nu despre Daniel Rathban.

Vanessa aşteptă ca Monty să nege acea acuză, dar nu o făcu, ci spuse:

— Las-o baltă, Claire. Am epuizat subiectul acesta.

Era un moment neliniştitor să vadă aversiunea lui pentru căsătorie confirmată de un membru al propriei familii. După ce fraţii se îmbrăţişară şi se despărţiră, Vanessa înaintă pentru a se întoarce la mama ei şi a rămâne aproape de ea, hotărâtă să-l ignore pe acel burlac confirmat tot restul serii.

Mama ei stătea lângă Lady Roberts şi o altă doamnă în vârstă şi o auzi pe Lady Roberts spunând:

— Prostănacul s-a îndrăgostit de o servitoare. A fost numai o bârfă picantă, când atât de mulţi tineri gustă prima iubire cu servitoarele care se află, în mod convenabil, sub acoperişul lor. Mereu serviabile, disponibile etc. Nu s-a confirmat niciodată, dar se spune că tatăl lui a plătit-o pe

fată pentru a pleca din Anglia. A fost destul de obişnuit, aşa că la vremea aceea nu a fost o bârfă demnă de atenţie. De unde interesul pentru un astfel de crai, Kathy? Îl vrei pentru una dintre fetele tale.

Kathleen zâmbi.

— După cum ştii, am stat departe de Londra câţiva ani. Cine îmi poate spune mai bine decât tine despre burlacii eligibili?

Lady Roberts dădu din cap.

— Nu sunt sigură că Danny al nostru este eligibil. Are trei amante, ştii, da, am zis trei, şi acestea se şi plac reciproc. Şi tot mai calcă strâmb. Este evident însă că tatăl lui crede că anul acesta va schimba asta. Speranţa moare ultima!

O altă femeie respectabilă care stătea lângă Lady Rathban spuse în cele din urmă:

— Nu se va întâmpla!

— Nu ştim asta, Gerty, o contrazise Lady Roberts.

— Sigur că ştim. Hăul acela dintre tată şi fiu este atât de larg acum, încât ar putea încăpea toată Anglia. Băiatul s-a transformat din deprimat în furios, iar tatăl lui va face din nou asta!

Vanessa aproape interveni pentru a întreba „Ce să facă”?, dar nu voia să atragă atenţia asupra ei şi să ceară explicaţii celor două bârfitoare din înalta societate, căci era oricum destul de pertinent pentru urechile ei.

— A fost o lovitură josnică, recunoscu Lady Roberts, deşi au trecut mai mulţi ani de când Danny s-a îndrăgostit de a doua fată. Şi ce altceva trebuia să facă lordul A după ce a aflat că nu avea o reputaţie nepătată?

— Mai degrabă a considerat că nu provenea dintr-o familie suficient de bună pentru a intra în familia lui, spuse Gerty. Ştii cât de snob poate fi.

— Ei bine, este prea târziu acum pentru ca lordul A să înţeleagă că poate aceea fusese ultima şansă de a-şi însura băiatul. Acum locuieşte în nord cu nobilul cu care s-a măritat. Este evident că el încă mai crede că există o şansă. Altfel, de ce ar organiza un bal, ceva ce nu a mai făcut

vreodată?

— Familia asta a avut deja prea multe de tras cu fraţi care au murit tineri şi cu fii recalcitranţi. Îngrozitor!

— Într-adevăr, recunoscu Lady Roberts.

Vanessa se întreba dacă refuzul lui Albert la adresa celei de-a doua femei pe care o iubise Daniel avusese vreo legătură cu logodna lor deja stabilită. Era copleşitor să ştie ce avea de înfruntat. Nu numai o dată, ci de două ori, lordul Albert distrusese şansele fiului său la o fericire romantică. Nu era de mirare că Daniel îşi ura tatăl la fel de mult încât făcea exact opusul a ceea ce îşi dorea Albert.

— Totuşi, tânărul Montgomery Townsend este o partidă superbă, adăugă Lady Roberts. Dacă băiatul chiar a dezvoltat o plăcere pentru maturitate... cred că voi merge chiar eu să flirtez cu el.

Se auzi din nou acel râs strident înainte ca doamna să se îndepărteze cu prietena ei. Kathleen remarcă pe un ton scăzut:

— Observ acum de ce lordul Monty a vrut un sejur la ţară, ceea ce mă face să mă întreb ce anume l-a adus înapoi la Londra. De ce să stârnească din nou zvonurile astea?

Mama ei o privi cu subînţeles, aproape acuzând-o că îl încuraja, dar Vanessa reuşi să ridice din umeri dezinteresată.

— Desigur că îl plac. Cum aş putea să nu o fac, când este atât de amuzant?

— Sper că nu prea mult.

Nu, nu se putea. Să se îndrăgostească de bărbatul greşit? Nu era ceva ce-şi dorea vreunul dintre ei. Ea însă schimbă subiectul atunci când întrebă:

— Să înţeleg că ai întrebat-o pe Lady Roberts despre Daniel?

— Desigur. Şi am observat sosirea ta. Ai auzit mare parte. Îmi pare rău că bârfele lor nu au fost mai utile campaniei tale.

Nu erau, dar, la urma urmelor, la ce se aşteptase? Să afle ceva care ar fi putut să distrugă zidul dintre tată şi fiu?

— Nu cred că a fost inutil pe deplin. A fost destul de încurajator să ştiu că Daniel poate să se îndrăgostească.

— Sau chiar opusul, după ce i s-a frânt inima de două ori, poate nu va risca a treia oară. Sper că greşesc şi că tu ai dreptate, dar este aici în caz că doreşti să testezi dacă teoriile noastre sunt corecte.

Vanessa aruncă imediat o privire prin încăpere până când îl observă pe Daniel stând alături de mama lui lângă intrarea din salonul de bal, dar nu-şi păstră privirea asupra lui. Continuă să privească până când îl găsi pe Monty la masa cu răcoritoare, vorbind cu o femeie frumoasă. Se înfurie din nou. Ce dracului? Nu avea niciun drept să fie geloasă. El nu era al ei, nu avea să fie vreodată, aşa că… ce dracului?

— Vine, îi şopti Kathleen.

Ochii Vanessei se îndreptară înapoi spre Daniel. Observă din nou cât de atrăgător era, de impunător şi de plictisit. Putea să înţeleagă reputaţia lui de blazat. Trei amante! Reuşi totuşi un zâmbet când ochii lor se întâlniră în încăpere.

Nu-i oferi mâna când, câteva momente mai târziu, făcu o reverenţă în faţa ei, deoarece ea era absolut convinsă că avea să o ignore. Aşa că fuse foarte surprinsă când el o luă pur şi simplu de cot şi o conduse pe ringul de dans. Fără să întrebe!

O avertiză repede:

— Nu interpreta greşit, a fost ideea mamei.

Ea aproape izbucni în râs. Nu era ceva rău să aibă o slăbiciune pentru mama lui.

— Cel puţin îţi placi unul dintre părinţi, remarcă ea. Ce ironic că avem asta în comun.

El nu fu suficient de curios pentru a-i cere o explicaţie, dar spuse pe un ton blazat:

— Din nu ştiu ce motiv, ai impresionat-o seara trecută.

— Poate pentru că nu m-am plâns din cauza impoliteţii tale? spuse ea.

La critica ei, el miji ochii.

— Indiferent de motiv! Trebuie să-i arăt că sunt foarte dezinteresat de tine.

Refuză să permită insultei lui să o ofenseze de data asta. Ba chiar zâmbi.

— Te rog, ignoră-mă din nou. Ar trebui să meargă!

— Nu şi dacă nu te plângi nici de data asta.

Oare bărbatul ăsta odios făcuse o glumă? Dacă încercase să fie amuzant, probabil că regretase, deoarece îşi continuă imediat atacul, adăugând:

— Ar trebui să dansez cu una dintre surorile tale. O pereche neobişnuită, drăguţe şi identice. Ar fi interesant să le am pe amândouă în patul meu.

Ea fu atât de şocată încât nici nu încercă să răspundă. Din păcate, nu credea că el glumea şi de data asta. Probabil că fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată, să nu riposteze la comentariul dizgraţios pe care-l făcuse la adresa surorilor ei. În schimb, se strădui să se arate nonşalantă. Şi, din fericire, el nu zise mai mult. După ce termină dansul cu ea, merse direct la Layla să o invite la dans. Instinctul protector al Vanessei se trezi. Nu avea de gând să permită nici uneia dintre surorile ei inocente să aibă de-a face cu vreun membru al acelei familii.

Imediat îl căută pe Monty şi fu fericită când îl văzu îndreptându-se spre ea, aşa că-i ieşi în întâmpinare şi-l ghidă pe ringul de dans. El acceptă.

Imediat ce începură să danseze, el menţionă:

— Acum, că hoardele ştiu că m-am întors la Londra, oamenii s-ar putea să observe că am dansat cu tine în seara asta de mai multe ori – ceea ce ar putea fi în avantajul tău – depinde.

— Da?

El nu elaboră, în schimb întrebă:

— Mai eşti furioasă pe mine?

Ea văzu că arăta încă tulburată după întâlnirea neplăcută cu Daniel, aşa că-i zâmbi.

— Nu, deloc.

— O trăsătură foarte frumoasă, aceea de a nu te bosumfla.

— O, taci! Ce rost ar avea?

— Nu mi-ai acceptat încă lecţiile.

— O, dar o voi face acum, fără îndoială. Ce presupun lecţiile tale?

— Eşti complet sigură că vrei să faci asta?

Rar îl văzuse atât de serios.

— Pare interesat de gemene. Nu pot permite asta.

— A, mama cloşcă a sosit!

— Nu glumi cu asta. Când începem?

— Imediat… unul dintre cele două aspecte pe care le-am menţionat, îţi aminteşti? Vom dansa aproape de el. Vei râde cu mine mă vei privi cu adoraţie… dacă vezi că ne priveşte. Dacă vei vorbi din nou cu el în seara asta, asigură-te că-i vei spune că ai şi alte opţiuni sau, cel puţin, menţionează numele meu.

— Dar i-am spus că-mi plac bărbaţii mai în vârstă.

— Am 26 de ani, suficient pentru scopul nostru şi totuşi mai tânăr decât el, ceea ce-l va enerva şi mai tare dacă va deveni gelos.

— Dacă? Nu există nicio garanţie?

— Pentru a-l enerva, trebuie, mai întâi, să fie măcar puţin interesat de tine. Aşa că probabil astăzi vom planta numai sămânţa.

— Şi celălalt aspect pe care l-ai menţionat?

— Mamele îşi învaţă fiicele numai ceea ce ele au fost învăţate – înainte de mariaj. Nu vă învaţă ceea ce au dobândit după căsătorie, în termeni de experienţă şi sofisticare. Trebuie să te înarmăm cu cele din urmă, mai exact, să îţi îmbunătăţim tehnicile de flirt pentru o abordare mai lumească… Ne-am apropiat de el.

Ea se panică.

— Nu mă pricep să mă prefac că râd.

— Trebuie să te calc pe picioare în seara asta?

Ea râse.

— Nu, dacă ţii la viaţa ta.

— Aşa, merge. Continuă să priveşti în ochii ţintei tale, ai mei, în cazul tău. Mai ales în timpul conversaţiei, nu privi în altă parte. Ţine-ţi ochii şi asupra lui şi încearcă să

zâmbeşti, mai misterios, dacă ai gânduri necuviincioase.

Îi demonstră cât de uşor îi venea… cu el. Trebuia numai să-şi amintească de ziua din luncă şi cât de pasional se sărutaseră, sau când călăriseră împreună pe Zăpadă, iar mâinile lui cutreieraseră peste tot pe trupul ei…

El rămase fără aer.

— Dumnezeule mare, femeie, la ce dracului te gândeşti?

Ea râse.

— Să înţeleg că tocmai ţi-am trecut testul?

— Nu era un test, ci numai una dintre lecţii, dar da, ai prins-o pe asta. Acum să ne asigurăm că Daniel acordă atenţie.

Monty dansă mai aproape de ţintă şi îl lovi, deşi îi ceru imediat scuze înainte de a adăuga:

— Nu m-am uitat pe unde merg, dar cine mă poate învinui?

Vanessa primi unul dintre zâmbetele de efect ale lui Monty, dar Daniel remarcă:

— Am auzit că te-ai ţinut ocupat, Townsend. Fata asta, Blackburn, nu este cam prea tânără pentru tine?

Vanessa se întrebă câte astfel de aluzii la zvonuri avea să mai suporte Monty, dar de data asta nu păru să-l afecteze, deoarece zâmbi, înainte să-i răspundă:

— Iar tu nu eşti cam în vârstă pentru partenera ta, bătrâne?

Monty o trase imediat pe Vanessa spre centrul ringului de dans, apoi spuse:

— Prima misiune a fost îndeplinită. Şi să nu refuzi un dans cu Charley când îl voi trimite la tine. Nu va trebui să mimeze că te adoră, iar noi vrem ca Daniel să observe că atragi domni de toate vârstele. Pentru restul, vom avea nevoie de intimitate, ceea ce nu vom găsi în casa mamei tale. Ai vreo sugestie?

— Voi veni în camera ta diseară.

— Vei face asta?

— De ce nu? Sau voi avea motive să ţip şi să arunc cu lucruri în tine? Asta ne va da de gol, desigur.

— Deloc. Este numai foarte inadecvat şi credeam că tu ai devenit cuviincioasă pe deplin.

— Pot fi făcute excepţii. Şi nu cred că mama se va împotrivi dacă ar şti. Îşi doreşte această uniune la fel de mult ca mine şi a sugerat că voi avea nevoie de mai mult decât să-i fac ochi dulci lui Rathban pentru a reuşi.

— Asta mă… înfurie.

— De ce?

— Deoarece ea ar trebui să fie protectoarea ta neînfricată, nu codoaşă.

Ea chicoti, dar surprinse privirea lui Daniel asupra ei, aşa că-l bătu uşor pe Monty pe obraz, şoptind:

— Ne priveşte!

El oftă.

— Ar fi trebuit să ştiu.

Muzica se opri. Daniel o duse pe Layla înapoi la Kathleen şi o prinse pe Emily de talie. Fără îndoială că nu păruse plăcut surprinsă de invitaţia la dans a lui Daniel, totuşi acceptă, gândindu-se probabil că va sfârşi prin a face parte din familie. Daniel însă încerca să-i dovedească ceva… Vanessei. Dar ce? Că era serios în privinţa preferinţei lui pentru gemene sau încerca numai să o înfurie suficient pentru a înceta să-l mai curteze?

Capitolul 39

— Foloseşte-te de fiecare ocazie care se iveşte pentru a-l atinge… discret, desigur. Pe mână, pe braţ, chiar şi pe piept, oriunde poţi ajunge şi pretinde, naiv, desigur, că a fost un accident.

În timp ce Vanessa îl asculta pe Monty, încerca să se concentreze asupra a ceea ce spunea, şi nu pe emoţiile care începuseră să o învăluie când bătu la uşa lui şi intră în dormitor, anticipând că o parte dintre lecţiile lui aveau să includă şi atingeri, şi nu numai declarativ.

Monty îşi dăduse jos haina, dar altfel era foarte decent îmbrăcat. Ca şi ea, deşi nu mai era îmbrăcată în rochia de bal şi nici nu-şi prinsese părul la spate, ci îl lăsase

desprins, aşa cum o făcea când mergea la culcare. Nu purta pantofi, deoarece trebuise să meargă pe vârfuri pe culoar, spre camera lui. El îi oferise un scaun în timp ce se plimba în faţa lui, adunându-şi gândurile, exact ca un profesor. Sincer, ea era dezamăgită. Nu-i spusese încă nimic ce nu i-ar fi putut spune în timp ce dansau la bal.

— Gâtul, de exemplul, continuă el. Poate o şuviţă de păr nelalocul ei pe care să i-o dai la o parte, atingându-i gâtul cu degetele, în timp ce o faci.

— Are părul scurt, îi reaminti ea.

— Aşa este, spuse el. Presupun că mă imaginam pe mine.

Ea râse, simţindu-se ceva mai interesată, şi sugeră:

— Să încerc acum?

— Nu, nu, înainte de practică, ceva mai multă teorie… dacă voi putea supravieţui practicii.

Ea zâmbi şi îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget, într-o manieră sfioasă.

— Dacă vei continua să spui lucruri de felul acesta, voi crede că m-ai ademenit aici pentru alte motive.

El zâmbi.

— Ei bine, asta este o remarcă perfectă pentru ţinta ta. Aminteşte-ţi-o când îl vei avea lângă tine din nou.

Glumea?

— Nu mă gândeam la el.

El îşi trecu o mână prin părul desprins într-o manieră frustrantă înainte de a-i oferi o privire cu subînţeles.

— Ba da, o făceai. Nu vrei să cred altceva, altfel nu vom reuşi nimic în seara asta.

Pulsul ei începu să se accelereze. El o făcea din nou, sugera că ea îl tenta, şi totuşi, păstra distanţa. El nu voia neapărat să îi ofere aceste lecţii, nu când continua să spună sau să îi arate că o voia pentru sine. Era foarte mărinimos oferindu-i ajutorul în acest fel. Ea nu ar fi trebuit să-i facă misiunea şi mai grea.

Ea se abţinu şi se aşeză pe scaun.

— Continuă!

El încuviinţă.

— Acum, dacă vei fi singură cu logodnicul tău reticent, poate pe o terasă, poţi fi mai îndrăzneaţă, apropie-te de el şi oferă-i un zâmbetul sugestiv pe care l-ai arătat înainte. Şi aminteşte-ţi să-l priveşti în ochi în timp ce faci asta. Debutantele mereu privesc într-o parte, se înroşesc, îşi arată emoţiile în moduri evidente, dar tu nu vei face asta, cel puţin nu cu el.

Ea chicoti.

— Nu cred că am făcut vreodată asta.

— Nu, tu cu siguranţă nu eşti o debutantă tipică. Presupun că ar trebui să-i mulţumeşti lui Nestor pentru asta.

— Tatălui meu, îl corectă ea.

— Serios?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a permis să mă comport cum îmi place, nu cum ar trebui.

El zâmbi.

— Nu ştiu dacă ţi-a făcut vreo favoare astfel… ei bine, în ceea ce priveşte pregătirea pentru situaţii normale. Totuşi, pentru scopul tău, eşti norocoasă să fii obişnuită cu îndrăzneala şi curajul. Poţi fi sigură că Daniel va fi foarte îndrăzneţ, aşa că trebuie să fii pregătită pentru asta, ceea ce vom discuta într-o clipă. Pentru ultima lecţie minoră, controlează-ţi mereu vocea atunci când eşti cu el. Indiferent cât de furioasă eşti pe el, nu intra în polemici.

— Deja am exersat asta.

— Sunt convins. Dacă se iveşte ocazia, l-ai putea complimenta, numai pentru a-l contraria, căci se întâmplă ca nu numai femeilor să le placă să li se spună că arată bine. O, şi sfârşeşte întâlnirea înaintea lui, îndepărtează-te fără să priveşti înapoi. Dacă te vrea, îl vei lăsa dorindu-şi mai mult.

— Aici este problema, nu mă vrea.

— Da. Dar nu pleca dacă îl vei face să creadă că eşti furioasă sau şocată din cauza lui. Asta îl va face să creadă că a câştigat jocul „nu mă poţi avea”.

— Este un joc pentru el?

— Probabil că nu aşa cum am spus, după câte se zvoneşte, este prea blazat.

— Şi tu?

El zâmbi.

— Deloc.

— Ştii de ce este aşa?

— Nu exact, dar presupun că de vină este un deceniu de destrăbălare.

Ea se încruntă gânditoare.

— Acesta nu poate fi singurul motiv pentru care el refuză cu încăpăţânare să se însoare, când este singurul moştenitor legitim al tatălui său.

— Dacă există un motiv mai profund, va trebui să-l întrebi, dar nu te sfătuiesc să faci asta, căci s-ar putea să se întoarcă împotriva ta şi să-i stârneşti furia – şi chiar nu cred că vrei să ai de-a face cu un Rathban furios.

Ea trebuia să fie de acord, căci familia ei fusese destrămată din cauza unui Rathban mânios. Monty adăugă:

— Mai este un motiv care ar putea explica burlăcia lui confirmată, unul asemănător cu al meu.

— O?

— O abundenţă de moştenitori, ei bine, cel puţin în cazul meu. Fraţii mei deja au oferit părinţilor mei mulţi nepoţi, oferindu-mi scuza perfectă să stau departe de o soţie.

„Norocosule”, fu ea pe cale să spună sarcastic, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să arate dezamăgire faţă de burlăcia lui confirmată. Aşa că spuse numai:

— Dar Daniel nu are fraţi, nu?

— Niciunii despre care să fi aflat eu, dar are veri de gradul întâi, copiii unchiului său John Rathban, doi dintre ei bărbaţi, unul deja însurat şi cu copii.

— Da, i-am întâlnit la balul familiei Rathban.

— Din mândrie, lordul Albert fără îndoială îşi doreşte în continuare ca propriul său fiu să fie moştenitor, dar umblă vorba prin oraş că, după moartea fratelui său, a devenit ca un al doilea tată pentru nepoţii lui, aşa că fără îndoială are şi alte opţiuni.

— Ei bine, asta este interesant! Deci nu sunt chiar ultima scăpare a lui Albert.

Monty râse.

— Tu nu ai putea fi niciodată ultima scăpare, scumpete!

O făcuse din nou. Ea era sigură că el nici măcar nu intenţiona, căci cuvintele de complimentare pur şi simplu ieşeau din gura lui.

Iar el continuă:

— Acum, în privinţa lecţiilor care cer intimitate…

Capitolul 40

În timp ce Monty o luă de mână pe Vanessa şi o ridică în picioare, palma celeilalte mâini ateriza perfect pe sânul ei drept. Ba chiar îl strânse puţin, pentru a-i da de înţeles că atingerea lui nu era o greşeală. Ea încercă cu disperare să ignore fluturii din stomac ce apărură brusc. Ignoră şi pulsul accelerat şi parfumul lui încântător, pe care nu putu să nu-l observe acum, că el era atât de aproape de ea. Cumva, reuşi să-l privească întrebătoare.

El izbucni în râs.

— Ei bine, nu mă aşteptam să fii imună la genul acesta de atingeri. Aceasta este o demonstraţie a ceea ce Daniel ar putea face, într-un efort de a te speria. Şi nu mă refer că o va face în timpul unei îmbrăţişări, când acest gen de mângâiere ar fi natural, ci pur şi simplu fără un motiv anume.

— Nu sunt deloc imună… la atingerea ta.

El inspiră adânc.

— Te rog, imaginează-ţi că sunt Daniel pentru lecţia aceasta.

Ea nu ar putea face niciodată asta. Nu exista nicio comparaţie între cei doi bărbaţi. Ea observă însă că-l dezorientă din nou, aşa că spuse:

— Scuze, credeam că puţină frivolitate ar fi

binevenită.

— Deci glumeai?

Ea ignoră întrebarea şi spuse:

— Continuă lecţia.

El încuviinţă.

— Dacă te atinge astfel sau chiar mai intim…

Ea îl întrerupse.

— Îmi vei demonstra ce poate fi mai intim decât să-şi pună mâna pe sânii mei?

El îşi îndepărtă mâna, dar o făcu atât de încet, ca şi cum nu ar fi vrut.

— Nu. Vei şti cu siguranţă dacă se va întâmpla. Ceea ce vreau să spun este că, indiferent unde te va atinge, nu trebuie să pari şocată, furioasă sau ofensată. Vrei să-l intrigi răspunzându-i într-un mod la care el nu se aşteaptă.

— Aşa cum am făcut cu tine?

El dădu din cap.

— Să ridici din sprânceană ar putea avea un efect secundar, ba chiar l-ar putea stânjeni, ceea ce va face ca el să plece, iar tu nu vei mai avea o altă şansă să-l subjugi.

— Păcat! Zâmbi. I-ar prinde bine puţină umilinţă.

— Nu şi dacă-l vrei la altar, o avertiză el.

Ea oftă.

— Atunci cum să-l intrig?

— Te-ai putea apleca să-i şopteşti ceva la ureche, chiar dacă este numai o dojană superficială pentru îndrăzneala lui.

Ea se apropie de el şi-i şopti la ureche.

— Te vreau.

El făcu un pas în spate.

— Nu, nu, nu, nu.

Ea râse.

— Unul era suficient.

— Nessi, tu iei treaba asta în serios sau nu?

Ea se abţinu să ofteze iar.

— Desigur.

— Atunci aminteşte-ţi că vrei să te comporţi sofisticat, să sugerezi, dar să nu oferi. Este vital. Dacă îi oferi, jocul

pentru el se va sfârşi. Va avea parte de satisfacţie momentană şi va deveni iar plictisit de tine.

Ea fu dezamăgită.

— Se aplică tuturor bărbaţilor?

— Doamne, nu, numai celor blazaţi ca Rathban. Eu, de exemplu, nu cred că mă voi putea sătura vreodată de tine.

O făcuse iar! Şi nici măcar nu-şi dădea seama ce impact aveau cuvintele lui asupra ei, ci continuă cu lecţia, spunând:

— Reţine că, dacă va apela la cruzime, ar putea foarte bine să fie modul lui de a se apăra, într-un efort de a te şoca şi de a te face să renunţi să-l mai curtezi. Va trebui deci să te asiguri dacă este apărare sau o ieşire, deşi una stângace, înainte de a-i răspunde.

— Cum pot să-mi dau seama de diferenţă?

— În acel moment ai putea încerca să-l săruţi.

— Aş prefera să nu fac asta.

— Dacă va fi soţul tău, ai face bine să te obişnuieşti cu asta.

— Atunci să exersăm sărutul?

Ea nu-l tachina neapărat, iar de data aceasta el nu reacţiona enervat. Cu un pas, o strânse în braţe şi o sărută. Dacă era numai exerciţiu, l-ar fi lovit. Se simţea însă înapoi în luncă, căci între ei se dezlănţuia o pasiune aprinsă.

— Credeam că pot gestiona asta, dar te vreau prea mult, spuse el în timp ce o săruta. Spune-mi să plec.

— Este camera ta.

— Atunci ieşi!

El însă nu se opri din sărutat. Ei îi venea să râdă, dar voia să-l sărute şi mai mult, aşa că-şi prinse braţele strâns după gâtul lui. El nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi încercat, dar nu o făcu. El îi cuprinse coapsele şi-i ridică picioarele de pe podea, trecându-i-le pe după şoldurile lui. Aşa că ea se agăţă şi mai strâns de el, iar el o purtă spre pat. Nu era departe.

În pat, cu el! Emoţiile pe care le simţea se accentuaseră, în timp ce el se aşeză deasupra ei, poziţia lui

asigurând-o că asta nu făcea parte din lecţie, ci era el, care se lăsase pradă dorinţei pentru ea, iar ea era extaziată că el o făcuse.

Ea gemu în timp ce buzele lui se plimbau peste obraz, apoi pe gât, respiraţia lui caldă aproape de urechile ei excitând-o de nenumărate ori. Când în cele din urmă termină să-i sărute o latură a feţei şi a gâtului, se mută pe partea cealaltă. Gura lui se tot întorcea însă la a ei. Probabil că-i ridicase fusta încet, încât ea nu observase până când mâna lui nu-i atinse zona intimă, se opri, apoi reluă.

— Dumnezeule mare, scumpete, mereu fugi fără lenjerie intimă?

Ea zâmbi, văzându-l surprins.

— Nu, desigur că nu, dar mi-am luat cămaşa de noapte pentru a părea pregătită pentru pat în caz că surorile mele aveau să mă viziteze. Când m-am convins că toţi au mers la culcare, m-am îmbrăcat repede şi m-am furişat în camera ta.

— Mă tem că este prea târziu pentru explicaţii. Acum mi te voi imagina mereu fără ea, indiferent de ce vei purta.

— Ba nu, este prostesc!

— Bărbaţii pot fi prostovani… mai ales atunci când se gândesc la femei.

— Dacă îţi vei aminti că nu pot, îţi promit că şi eu îmi voi imagina acelaşi lucru despre tine.

El gemu şi o sărută pasional. Ea trase de marginea cămăşii, pentru a i-o scoate din pantaloni. El nu se opri să o ajute. Era foarte frustrant deoarece voia să-i atingă pielea, dar nici nu voia să înceteze să-l sărute. Timpul părea vital, zburând şi, totuşi, Dumnezeule mare, îşi dorea ca această noapte să nu se sfârşească.

Apoi se lăsă pe spate şi o luă cu el, ridicând-o deasupra lui. Acum ea avea acces! Se aşeză pe şoldurile lui şi se ridică pentru a-i scoate cămaşa, apoi o descheie repede şi îşi trecu încet mâinile peste pieptul lui.

Zâmbi când văzu cu câtă aviditate o privea.

— Cămaşa ta a fost o pacoste!

— Da? Şi aşa, spuse el şi îi scoase rochia peste cap.

Apoi mai gemu o dată. Nici cămaşă?

— Ţi-am spus, m-am îmbrăcat în grabă, zise ea şi coborî pentru a-l îmbrăţişa, lipindu-şi pielea goală de a lui. O, oftă ea încântată, printre buzele lui. Sărutul este mult mai plăcut aşa, nu crezi?

— Cred că-mi vei aduce moartea… şi am mers prea departe cu lecţiile astea.

— Lecţia s-a încheiat cu ceva timp în urmă, spuse ea, sărutându-i gâtul, apoi jucându-se cu urechea lui. Şi nu te-am tachinat mai devreme. Apoi, continuă cu o voce caldă: Te vreau.

El se aşeză din nou deasupra ei, de data aceasta atât de repede, încât ea nu se putu abţine să nu râdă. Nu trebuia să-i menţioneze pantalonii. El se dădu într-o parte şi-i scoase atât de repede, încât ea abia de reuşi să vadă. Dar el se întoarse, acoperind-o cu trupul lui lung, iar ea savura fiecare centimetru.

— Probabil că am murit şi am ajuns în rai.

O săruta din nou, încet, delicios. Dacă se gândea să nu se grăbească, ea avea să fie cea care putea să moară.

— Este mereu atât de frustrant?

— Este nerăbdarea.

— Nu, este frustrare.

— Te ajută asta?

El o pătrundea, dar numai puţin.

— Da! Nu… o!

— Acum?

El împinse mai mult. Presiunea fu atât de scurtă şi lipsită de durere, încât ea fu suficient de surprinsă încât să întrebe:

— De ce nu a durut?

El zâmbi.

— Cred că… frustrarea ta… s-a îngrijit de asta. Era dornică să fii pătrunsă.

Ea îşi ridică şoldurile pentru a-i testa teoria. Ceea ce simţea era sublim, delicios, un fior care creştea şi care o excita.

— Nu te mişca, şopti ea.

— Te-am rănit?

— Nu! Se simte atât de, atât de… oh!

Îl ţinea atât de strâns, încât l-ar fi putut sufoca, dar nu se putea abţine. Plăcerea crescu şi explodă atât de neaşteptat, dincolo de cuvinte, dincolo de orice şi-ar fi putut imagina. Probabil că el ştia că pe ea nu ar fi deranjat-o dacă începea să se mişte iar, deoarece atunci când o făcu, pătrunzând-o şi mai adânc, acel sentiment plăcut nu o părăsi, prelungindu-i extazul.

El o mângâia atât de delicat atunci când el se lăsă cu greutate deasupra ei. Pentru această noapte, Montgomery Townsend era al ei, iar ea se simţea foarte posesivă. Nu voia ca el să se mişte, să vorbească sau să facă orice altceva în afară de a-i respira greoi în ureche. Oare îl epuizase? Cu siguranţă părea aşa, până când el îşi ridică capul, iar ea-l văzu râzând.

— Cine te-a avertizat că va durea? Ţi-ai petrecut anii de formare departe de mama ta.

— De fapt, mama este vinovata. Era dornică să scape de această conversaţie. Cred că aveam numai 11 ani, gemenele numai 10, când ne-a aşezat pentru a ne explica unele dintre cele mai groaznice aspecte din noaptea nunţii.

— Groaznice?

Ea râse.

— La vârsta aceea, ni se părea groaznic orice avea legătură cu sângele. Îmi amintesc că Layla chiar a plâns gândindu-se la asta. De ce cred că ne-a minţit Kathleen în privinţa asta?

— Nu a făcut-o, scumpo! De obicei, prima dată este dureros sau, cel puţin, aşa mi s-a spus.

— Deci eşti special?

— Nu, tu eşti. Dar crede-mă, nu avea nicio idee că propria ta… dorinţă… ar putea-o îndepărta. La urma urmelor eşti prima mea virgină.

Ea făcu ochii mari.

— Serios?

— Da, şi acum va trebui să te măriţi cu mine.

— Nu, nu trebuie.

— Să nu zici că nu te-am întrebat.

— Aceea nu a fost o întrebare, iar afirmaţia este absurdă. Trebuie să spun însă că eşti un profesor desăvârşit.

El îi mângâie obrazul.

— Aşa cum ai subliniat foarte bine chiar tu, aceasta nu a fost o lecţie.

Capitolul 41

Vanessa nu reuşea să se convingă să-l abandoneze pe Monty şi modul plăcut în care stăteau îmbrăţişaţi. De fiecare dată când se ridica, Monty o trăgea înapoi, părând deci la fel de reticent la ideea plecării ei.

Chiar nu voia ca această noapte minunată să se încheie. În momentul în care începu să se simtă somnoroasă, se grăbi în camera ei. Poate că nu avea nici cel mai mic regret pentru faptul că se lăsase purtată de pasiune, dar nu va permite, prosteşte, să fie prinsă în cameră luni dimineaţa.

Sărutul lor de despărţire a fost dulce-amar. Cel puţin pentru ea, deoarece acum, că învăţase lecţiile lui Monty, nu-şi mai permitea să-şi facă din nou de cap cu el. Trebuia să se mărite cu un Rathban.

Desigur că adormi la o oră teribil de înaintată. Abia ajunse jos la timp pentru a se alătura prânzului în familie. Kathleen o privi circumspectă în momentul în care intră în cameră, dar nu-i oferi o scuză pentru faptul că întârziase. Emily insistă să primească una.

Ea ridică din umeri.

— M-am tot gândit la logodnicul meu, ceea ce m-a ţinut trează aproape jumătate din noapte.

— Pentru că s-a arătat atât de interesat de mine? spuse Emily cu un zâmbet timid.

Ce *nemernică mică!* se gândi Vanessa. Nu-şi putea da seama dacă Emily era serioasă sau încerca numai să îşi ia

revanşa după cearta de ieri. Daniel plecase aseară de la bal imediat după ce o înapoiase pe Emily lui Kathleen. Poate se gândise că mama lui nu se va plânge după ce dansase cu toate cele trei surori Blackburn. Vanessa fusese dezamăgită că nu avusese parte de un al doilea dans cu el.

— Am avut o mică ceartă, îi spuse ea lui Emily. Presupun că a dansat cu tine doar pentru a mă face geloasă, dar dacă nu, simte-te liberă să-l adaugi pe lista ta, căci aparent îţi doreşti pe ea fiecare bărbat din Londra.

Obrajii lui Emily se înroşiră – şi se îmbujorară şi mai mult când Kathleen exclamă:

— Dumnezeule mare, sunt îngrozită de astfel de discuţii! Voi trei nu veţi ieşi din camera asta până când nu veţi rezolva problema care v-a transformat în nişte caţe. Sper să vă comportaţi exemplar la petrecerea pe care o voi organiza mâine-seară. Printre altele, vor veni familiile Rathban şi Harris... da, ştiu că îl placi pe băiatul familiei Harris, Layla, adăugă ea când Layla zâmbi, dar era încă suficient de furioasă pentru a adăuga: Discuţiile acestea nu se vor mai purta!

Kathleen ieşi din încăpere pentru a demonstra cât de nemulţumită era. După plecarea ei se lăsă liniştea. Emily fierbea. Layla privea anxioasă când la una, când la cealaltă. Vanessa nu era convinsă că ceva avea să poată distruge acest zid.

Apoi, inocenta din mica lor zâzanie spuse:

— Emily a întâlnit seara trecută pe cineva pe care-l place mai mult decât pe Monty.

— Monty nu ar trebui să se afle pe lista cuiva, le reaminti Vanessa. Nu îşi caută soţie.

Enervată, Emily spuse:

— Mi-ar plăcea să-l păstrez pe a mea oricum. Am o listă lungă.

Vanessa îşi dădu ochii peste cap.

— Exact aici este problema, Em. Pe câţi dintre aceşti bărbaţi i-a plăcut Layla mai mult decât tine? Sau în continuare ea primeşte doar resturile tale.

— Am făcut o concesie!

— Că îţi place cineva mai mult decât Monty? Chiar numeşti asta o concesie? Uită-te bine cât de egoista eşti şi rezolvă asta, înainte de a sfârşi prin a distruge sezonul surorii tale gemene.

Emily îi aruncă o privire Vanessei. Apoi, în mod incredibil, Layla remarcă:

— Cred că merita asta!

— Într-adevăr, spuse Vanessa, ca şi cum Emily nu mai era acolo, apoi adăugă: Dar îi poţi spune că vă invit pe amândouă la o plimbare calare după prânz.

— Deci o ierţi?

— Îi poţi sugera asta, deşi nu o va auzi de pe buzele mele.

Layla zâmbi. Emily chicoti brusc. Era o veche tactică folosită de fete în copilărie, atunci când una dintre ele era supărată pe cealaltă. Era de asemenea o amintire plăcută a faptului că mereu îşi rezolvau problemele.

Având ultimul cuvânt şi simţindu-se mai bine din acest motiv, Vanessa luă un cârnat din farfurie, se ridică şi arătă spre uşă.

— Nu mi-e foame. Mergem?

Plecară din sufragerie chiar când domnul Rickles invita pe cineva înăuntru. Gemenele strigară încântate şi îl salutară pe bărbat, îmbrăţişându-l. Vanessa se apropie mai precaut când văzu că era un vechi prieten de familie, Peter Wright, dar şi ea îl întâmpină călduros. Prezenţa lui şi reacţia gemenelor faţă de el o făcură să bănuiască faptul că, de-a lungul anilor, el continuase să viziteze familia, poate ca o favoare pentru William. Multe scrisori de la Peter fuseseră trimise tatălui ei, în Scoţia, prin avocatul lui William.

Păru surprins să o vadă acolo.

— Ce frumos ai crescut, Nessa! Nu sunt sigur că te-aş fi recunoscut dacă te-aş fi întâlnit în altă parte. Vă bucuraţi de mult aşteptatul sezon?

— Până acum a fost minunat, spuse Layla.

— Sunt prezenţi atât de mulţi tineri, adăugă Emily.

— Mai mult decât suficienţi pentru a putea alege,

sper, zise el.

Ce subiect sensibil! Şi totuşi, Vanessa zâmbi.

— Posibil.

Emily adăugă:

— Cu Nessa aproape logodită cu Daniel Rathban, sunt.

De data aceasta, Emily nu fu răutăcioasă, constată Vanessa. Totuşi, pufni, conştientă că Peter fusese secundul lui William la duelul fatal cu cel mai tânăr dintre fraţii Rathban.

El păru nemulţumit de veşti şi spuse îndrăzneţ:

— De ce?

Vanessa se prefăcu surprinsă de reacţia lui.

— Glumeşti! Este un bărbat foarte atrăgător.

Asta nu schimbă expresia lui şi-i zise:

— Putem discuta?

— Mergem să ne schimbăm pentru plimbare, Nessa, zise Layla şi o luă cu ea sus pe Emily.

Rămasă momentan singură în hol cu cel mai bun prieten al tatălui ei, Vanessa trase aer în piept, iar Peter nu îmbrăcă delicat subiectul, ci o întrebă direct, deşi în şoaptă:

— Nu ştii că tatăl lui este direct responsabil de absenţa lui William?

Nu voia să-i spună că se ajunsese la o înţelegere. Deja avea două păreri opuse în privinţa faptului că ea acceptase înţelegerea, una din partea mamei ei, una din partea lui Monty. Nu voia ca opinia lui Peter să încline balanţa. Prefera ca Peter să creadă că mariajul fusese ideea ei.

Astfel, răspunse la întrebare, subliniind:

— Cum să atenuezi sentimentele cuiva dacă nu prin a deveni membru al familiei sale?

— Şi totuşi… mama ta este de acord?

Ea zâmbi.

— Mama nu prea mă înţelege. A descoperit, spre nemulţumirea ei, desigur, că nu prea funcţionează să-mi dea ordine.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu că Will te-a lăsat liberă.

— Totuşi, continuă ea, mama apreciază familia, aşa că da, am aprobarea ei.

— Uitaţi amândouă răzbunarea?

Chiar trebuia să fie atât de insistent?

— Un frate suferind, o decizie proastă luată. Ea ridică din umeri cu nonşalanţă. Eu învinovăţesc pe cine trebuie, aşa cum a făcut-o tata. Şi un bătrân cu inimă rea nu întinează toată familia Rathban. În plus, tot ce contează este că sunt îndrăgostită de fiul lui. Sunt foarte mulţumită de uniune.

Purtând deja costumul de călărie, se îndreptă spre uşa de la intrare înainte să se înroşească din cauza minciunii, dar apoi îşi dădu seama de ceva alarmant şi se întoarse spre Peter.

— Dacă îi vei scrie tatei, te rog să nu-i spui. Aş vrea să fiu eu cea care-i dă vestea fericită.

— Cu siguranţă. Nu-ţi voi strica surpriza!

Capitolul 42

— Cum dracu’ ai auzit asta?

Vanessa venise să-l viziteze pe Zăpadă în timp ce aştepta ca gemenele să i se alăture şi-l găsi pe Donnan îngrijindu-i calul. Imediat îi spuse că se afla o fermă de cai de vânzare lângă Londra.

El râse, văzând-o surprinsă.

— Aţi fi uimită de lucrurile pe care le auzi în taverne, domnişoară. Proprietarul pare puţin cam disperat să vândă, aşa că aţi putea obţine un preţ bun, motiv pentru care am menţionat... de fapt... Părea puţin stânjenit, înainte să recunoască. Mie şi lui Calum ne place oraşul ăsta. Nu ne-ar deranja să vă îngrijim o fermă dacă aţi avea de gând să creşteţi animalele astea mari.

Vanessa era încântată că fraţii MacCabe erau dispuşi să facă asta. Rezolva una dintre problemele ei imediat ce va deţine o fermă, aceea de a găsi bărbaţi în care să aibă

încredere pentru a o administra.

— Programul meu este plin astăzi, dar mâine-dimineaţă, când voi scăpa de toţi vizitatorii, va fi un moment bun pentru voi pentru a-mi arăta.

— Deci tot eşti ocupată?

Ea încuviinţă.

— Mă aşteptam să fie un vârtej. În seara asta mergem la teatru şi cred că mama a aranjat o petrecere mare pentru mâine-seară. Mărturisesc că este puţin descurajator să mă gândesc mai departe.

Gemenele ajunseră, iar valeţii aşteptau. Monty nu se afla printre ei astăzi, dar ea zâmbi, imaginându-şi-l tot în pat. În nerăbdarea ei de a-l revedea era şi puţină emoţie. Dacă avea să o tachineze despre noaptea trecută, nu ştia cum va reacţiona. Spera ca el pur şi simplu să nu menţioneze nimic, chiar dacă ştia că va fi singurul lucru la care ea se va gândi când îl va vedea.

Se bucură de plimbarea călare prin parc, alături de surorile ei. Nici măcar nu o deranja când fură oprite de câteva ori de bărbaţii care le plăceau. Atenţia o ţinu pe Emily binedispusă.

Daniel participă la teatru în acea seară alături de mama lui, deşi scaunele lor se aflau pe latura opusă a sălii, acolo unde stătea familia Blackburn, ceea ce Vanessa nu găsi deloc util. Dacă Lady Rathban era partenera lor în misiunea logodnei, Vanessa nu era deloc impresionată de tacticile ei, deşi, dacă era sinceră, locurile din jurul celor ocupate de familia Blackburn fuseseră acaparate repede de tineri care le curtau neoficial pe gemene.

Vanessa făcu clară lipsa ei de interes faţă de compania prezentă, aşa cum o făcuse şi la baluri, aşa cum făcuse prin evitarea pretendenţilor care continuau să bată la uşa lor în fiecare zi. Reuşise să nu fie nepoliticoasă în privinţa aceasta. Pur şi simplu nu voia să-i încurajeze pe aceşti tineri când, în secret, ea curta pe un altul.

Gemenele erau prea ocupate şuşotind cu domnii pentru a acorda atenţie piesei care se desfăşura pe scenă. Vanessa se asigurase că, dacă Daniel avea să arunce o

privire în direcţia ei, avea să o surprindă zâmbindu-i, aşa că nici ea nu îi privea pe actori.

Kathleen o asigură că avea să o ducă la Lady Rathban în timpul pauzei şi că se va angaja într-o conversaţie cu aceasta pentru ca Vanessa să poată avea câteva minute să cocheteze cu Daniel. Acest cuvânt, a cocheta, o făcea să vrea să râdă. Nu era asta ceea ce făceau ea şi Daniel atunci când erau singuri. Era mai potrivit să spună că-şi aruncau săgeţi invizibile reciproc.

Avu însă şansa de a rămâne singură cu el în foaier în timpul pauzei, departe de cei care i-ar fi putut auzi. Kathleen o conduse pe Lady Rathban imediat câţiva paşi mai departe şi începură o conversaţie şoptită, iar gemenele erau ocupate cu propriii lor amorezi, astfel încât ea ajunse să stea lângă Daniel.

În seara aceasta el arăta încântător, în ciuda expresiei plictisite. Amintindu-şi lecţiile lui Monty, ea îi complimentă redingota şi îşi trecu degetele peste rever, ca şi cum ar fi atins, absentă, materialul.

El răspunse atingerii ei dându-se un pas înapoi, cât ea să nu-l mai poată atinge.

— Nu te-ai plictisit să mă enervezi? spuse el aspru.

— Nu m-aş putea plictisi niciodată de tine, Daniel. Îmi faci inima să bată cu putere.

El pufni.

— Prostii.

Ea îi oferi acel zâmbet senzual pe care-l aprobase Monty.

— Atunci stomacul?

Orice alt bărbat ar fi râs sau, cel puţin, i-ar fi fost provocată dorinţa, dar nu şi acesta. Dacă privirile ar fi putut omorî… oare ajungea la el? Sau mersese oare prea departe? Apoi, bombăni:

— Insolentă! Apoi privi înapoi.

Ea fu nevoită să se abţină să nu râdă. Brusc, el se comporta ca un debutant. O făcu să se întrebe dacă el venise vreodată la Londra în plin sezon când fusese tânăr sau fusese oare prea suferind după iubirea pierdută pentru

a face ceva atât de festiv? El îşi riscase însă inima a doua oară, numai pentru a fi întâmpinat cu împotrivire de tatăl său. I-ar plăcea ca el să-i confirme zvonurile, nu că ea s-ar fi îndoit de ele, căci cu siguranţă explicau refuzul lui de a se însura şi de ce îşi ura tatăl acum.

Îşi ţinu gura, amintindu-şi de avertismentul lui Monty că acel subiect ar putea provoca furia lui Daniel şi i-ar putea distruge progresul pe care îl făcea. Asta, dacă făcea vreunul. La naiba, cu siguranţă nu îi dădea niciun indiciu în acest sens.

La acuzaţia lui că era insolentă, ea zâmbi şi sublinie:

— Suntem ca două picături de apă, nu?

— Nu suntem deloc la fel. Eşti nebună dacă vezi asemănări între noi.

— Ei bine, este adevărat că nu sunt nepoliticoasă, cel puţin nu intenţionat… nu că mă deranjează că tu eşti aşa, dacă nu ai observat, în privinţa faptului că sunt îndrăzneaţă, pe de altă parte, ai putea fi de acord că îţi sunt pe măsură. Apoi oftă. Ştii, chiar ar trebui să profiţi de dorinţa mea de a mă mărita cu tine cât mai poţi. Dacă tatăl tău te va dezmoşteni înainte de nuntă, mă tem că mama îşi va retrage sprijinul pentru căsătoria cu tine.

— Nerăbdarea te face mai degrabă patetică, spuse el, întrerupând-o repede, apoi adăugă: Nu mă va dezmoşteni.

Ea se prefăcu surprinsă.

— Chiar nu ştii cât de aproape eşti de acest lucru? Crezi că poţi continua să-ţi sfidezi familia la nesfârşit, dar mi s-a spus, confidenţial, că acesta este ultimul an în care îţi mai poţi face datoria faţă de familie… conform spuselor mamei tale, se gândi ea să adauge.

El merita asta şi chiar transformă tonul lui blazat într-unui aprig.

— Mă tot ameninţă că mă dezmoşteneşte, dar nu o va face niciodată. Sunt singurul lui fiu.

Părea foarte încrezător, iar acesta ar fi putut fi motivul pentru care ea nu înregistra niciun progres în privinţa lui. Aşa că merse pe informaţia pe care i-o oferise Monty, apoi spuse candid:

— De fapt… nu eşti.

El pufni.

— Nu mi-ar recunoaşte bastarzii, aşa că de ce i-ar recunoaşte pe ai lui? Şi apoi continuă, chiar mai sigur: Nu o va face!

Ea ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar ai vreo doi veri bărbaţi, nu? Tu eşti numai opţiunea preferată, nu şi singura, Daniel.

Ea simţi o satisfacţie profundă când o urmă de nesiguranţă apăru pe chipul lui. Era un moment bun pentru a folosi o altă lecţie a lui Monty. Se întoarse cu spatele la el, îi spuse mamei ei că se întorcea la locul său şi ieşi din foaier.

Capitolul 43

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Vanessa se urcă în trăsură pentru a vizita ferma care era scoasă la vânzare. Scoţienii arătară drumul călărind în faţa trăsurii. Când se aflară la o stradă distanţă de casa mamei ei, auzi o lovitură, uşa se deschise şi Monty se furişă înăuntru.

— Unde mergem? întrebă el şi se aşeză pe bancheta din faţa ei.

Vanessa era prea surprinsă pentru a răspunde. Practic el urcase din mers, în timp ce trăsura se deplasa pe stradă. Scoţienii probabil nu-l văzuseră făcând asta. Unul sau doi dintre valeţii de pe capra trăsurii poate că o făcuseră, căci trăsura se zdruncină puţin, din cauza poznei lui Monty, dar probabil că îl recunoscuseră.

Exact aşa cum se temuse că se va întâmpla când îl va revedea, fu copleşită de emoţii, ceea ce-i făcu limba ascuţită:

— Îmi pun întrebări în privinţa sănătăţii tale mintale. Te-ai fi putut răni din cauza asta.

— Recent am sărit un gard înalt, aşa că o urcare în trăsură nu este nimic.

— Dacă mama era cu mine?

— Ştiu exact unde se află restul familiei tale. Contesa îşi păzeşte puii. Nu le va lăsa singure în salon cu atâţia tineri care le vizitează. Trebuie, de asemenea, să se ocupe de pregătirile pentru petrecerea de diseară la care, din păcate, nu voi participa, dar Charley va fi fericit să ia parte. Ştie că ai fugit de-acasă?

— Ai văzut tu vreun cufăr deasupra trăsurii? îi răspunse ea.

— Cred că, dacă ai fugi, nu le-ai lua cu tine. Apoi, cu un zâmbet foarte cald, întrebă: Ce mai faci, draga mea? Ţi-a fost dor de mine?

— Cred că ţi-am observat lipsa ieri, spuse ea, încercând să pară detaşată. Am presupus că nu ai avut suficientă forţă pentru a te da jos din pat.

El râse şi o trase direct în poala lui.

— De ce mă răneşti?

Chiar aşa, de ce? Principala ei grijă, că el avea să o ignore după ce se culcase cu ea, fusese rezolvată. Evident că nu. Intimitatea în trăsură la lumina zilei era prea riscantă când unul dintre fraţii MacCabe ar fi putut rămâne în urmă pentru a-i spune ceva prin fereastră.

Încercă să se ridice din poala lui, dar el o ţinea strâns, aşa că ea-l distrase, menţionând:

— Donnan mă duce la ferma care este de vânzare, aproape de Londra.

— Vrei să o cumperi pentru crescătoria de cai despre care mi-ai vorbit?

— Dacă este într-o stare bună. Mi-ai spus că Daniel locuieşte permanent la Londra şi mai puţin la reşedinţa de la ţară a tatălui său, aşa că aceasta este suficient de aproape pentru a o putea vizita cu regularitate, dacă voi locui în oraş cu el.

Mâna lui se mişca leneş pe spatele ei, în sus şi în jos, dar degetele lui se apropiau puţin prea aproape de ceafa ei. Ea încercă să ignore fiorii care o treceau. Încercă să ignore dorinţa de a-l mângâia la rândul ei. Ce se întâmplase cu decizia ei de a-l distrage?

El continuă conversaţia ca şi cum nu-i trezea pasiunea.

— Am sentimentul că nu vei vrea să-ţi petreci tot anul cu acel soţ, de fapt, vei vrea probabil să scapi de prezenţa lui cât de repede vei putea. Aşa că o crescătorie de cai aproape de Londra s-ar putea să nu fie ideală pentru tine. În plus, proprietarul nu o va vinde unei femei. Cred că aş putea să o cumpăr pentru tine.

— Mulţumesc pentru oferta generoasă, dar nu va fi necesar. Mi-o va vinde când îi voi spune că ferma este pentru tatăl meu, un cadou-surpriză, aşa că va trebui să o pun pe numele lui. Intenţionam deja să fac asta, pentru ca familia Rathban să nu se poată atinge vreodată de ea. Mă aştept să o obţin la un preţ bun odată ce-i voi spune că nu îi vreau şi caii, ci numai clădirile. Le voi umple cu iepe de povară.

— Toate pentru Regele Zăpezii?

Avu nevoie de o voinţă puternică pentru a se concentra asupra conversaţiei lor şi nu asupra mâinii lui, care îi ridica încet fusta. Îl lovi peste mână înainte să spună:

— Într-adevăr, până va avea mânji care să-i ducă linia mai departe. Acum lasă-mă să mă ridic înainte să ne vadă cineva aşa.

— Uiţi de lecţiile tale. Lui Daniel nu-i va păsa cine vede.

Ea miji ochii spre el.

— Nu suntem în privat. Am putea fi întrerupţi în orice moment de unul dintre scoţieni. Încerci să mă compromiţi?

Mâna lui ajunse din nou pe fusta ei, apoi sub ea.

— Va funcţiona?

— Lecţiile… Ea suspină în timp ce mâna lui urcă pe coapsa ei. S-au încheiat.

— Practica este cea care contează… porţi lenjerie astăzi? Foarte dezamăgitor!

Ea renunţă.

— Taci şi sărută-mă!

Puţin mai târziu auzi:

— Domnişoară, suntem…

Nu prinse restul, deoarece Monty o aruncă imediat pe podea. Era o trezire atât de nepoliticoasă încât izbucni în râs şi nu se opri până nu văzu expresia uluită a lui Monty.

— Scuze! spuse el. Oare se înroşise? O ajută să se aşeze pe bancheta din faţa lui. Reflexele astea neaşteptate sunt blestemul meu, încercă el să explice.

— Sunt convinsă că salvează vieţi sau... aş putea spune, salvează de la compromitere.

— Bărbaţii nu se compromit în felul în care crezi tu... da, ştiu, este foarte nedrept. Să mă ocup de scoţianul tău?

— Ai face bine. Va şti că eşti aici când vom ajunge la fermă, asta, dacă nu intenţionezi să te ascunzi în trăsură.

El scoase capul pe fereastră şi-l întrebă pe Donnan:

— Suntem ce? Urmăriţi?

— Da, aşa se pare. Au avut şi timp, şi spaţiu să ne înconjoare, dar nu au făcut-o. Şi cred că vei merge călare pe calul meu restul drumului.

Vanessa se înroşi la tonul dezaprobator al lui Donnan, dar Monty îl ignoră, spunând:

— Mă îndoiesc că sunt străini, dar ar fi înţelept să aflăm. Cere-le direcţii sau ceva şi asigură-te că-i auzi pe toţi vorbind o engleză decentă, fără accent.

Donnan încuviinţă, apoi avertiză:

— Ai face bine să încetezi să-i mai dai târcoale domnişoarei, da?

— Nu cred că te place, spuse Vanessa când Donnan se întoarse pentru a călări în spatele lor.

— Nu a ascuns niciodată lucrul ăsta!

— Chiar crezi că sunt din nou cei care-l caută pe Charley? Când el nici măcar nu este cu noi?

— Da. Este evident că au făcut legătura dintre mine şi el şi continuă să apară în prea multe locuri. Încep să cred că au trimis o întreagă armată după băiat, nu doar o mână de ticăloşi.

Donnan se întoarse şi ceru ca trăsura să se oprească. Vanessa simţi o clipă de teamă când Monty deschise uşa pentru a afla de ce.

— Ai măcar un pistol?

— Unul, spuse el, apoi zâmbi. Presupun că va trebui să-l folosesc cum trebuie.

După ce păşi afară şi înainte de a se uita în spatele trăsurii, fu luat prin surprindere de o remarcă dojenitoare.

— Eşti ca un câine de curse, Montgomery. Să nu mă mai faci să te alerg vreodată astfel.

— Şi eu mă bucur să te văd, tată!

Capitolul 44

Aceasta era o conversaţie pe care Montgomery nu ar fi trebuit să o poarte încă, deoarece nu putea răspunde la niciuna dintre îngrijorările tatălui său. Dar Brian Townsend, conte de Marlham, nu voia să accepte jumătăţi de adevăr sau eschivări, motiv pentru care Montgomery depusese eforturi pentru a-l evita. Cel puţin avusese timp să se gândească la o scuză bună în drum spre Londra, deşi niciuna nu îi venise în minte.

— Cred că este mai furios pentru că a trebuit să alerge după tine, decât din cauza zvonurilor acelea prosteşti. Să ştii că începuseră să moară, cât timp ai fost plecat. Brusc, ţi-ai arătat faţa în Londra şi ai stârnit cuibul de viespi.

Andrew era amuzat de întreaga situaţie şi se oferise să împartă calul lui cu Montgomery, în drumul înapoi spre oraş. Fratele lor mai mare, Weston, îşi făcuse cunoscută nemulţumirea cu privirea lui condescendentă caracteristică, în loc de un salut. După avertismentul său, tatăl lui nu mai spusese niciun cuvânt, altfel Vanessa ar fi auzit. Cel puţin rămăsese ascunsă. Nu avea nevoie de altă dojană din partea tatălui său pentru că mergea însoţit în trăsură de o tânără debutantă, fără însoţitoare.

— Cum de vă aflaţi voi trei pe acest drum?

Andrew râse.

— Ne îndreptam spre reşedinţa Blackburn pentru a afla dacă acolo te-ai ascuns, când Weston te-a văzut sărind

în trăsură.

— De ce acolo?

— Deoarece Claire a observat atenţia pe care le-o acordai doamnelor Blackburn la un bal recent – ba chiar i-ai prezentat-o pe una dintre ele – şi i-a spus tatei. În ciuda furiei lui din cauza zvonurilor acelea sordide, a fost mai degrabă intrigat de veşti. Cred că speră în secret că eşti interesat de una dintre ele.

Montgomery nu insistă asupra acestui lucru, fiind mai îngrijorat de furia tatălui său.

— Furie? Serios?

— Mă tem că da, cel puţin atunci când a început să fie tachinat la club din cauza asta. Prostii tipice, deşi Weston era cu el şi a repetat una care a iscat focul: „Pasezi amantele bătrâne către fiul tău acum?” Chiar şi Weston a fost furios din cauza aceasta.

— Fără îndoială, bolborosi Montgomery. De ce sunteţi voi cu tata dacă mergea numai să pună o întrebare acasă la familia Blackburn?

Andrew chicoti.

— Nu am fost invitat, dar odată ce am ştiut de ce merg, am insistat să îi însoţesc. Cred că Weston a mers în caz că trebuia să fii târât acasă.

Montgomery pufni.

— Ultima dată când m-am certat cu fratele nostru mai mare, cred că am câştigat.

— Da? Sau faptul că l-a distras Claire te-a lăsat să dai pumnul norocos? Oricum ar fi, mă bucur că nu a fost necesară forţa. Te asigur că aş fi fost foarte enervat dacă tata mi-ar fi spus să intervin.

— Dar ai fi făcut-o?

— Desigur! Îi poţi ignora dorinţele tatei tu, dar nu şi noi. Deci, îmi vei spune de ce curtai bătrânele prin Londra?

— Nu!

— Dar îi vei spune tatei?

Montgomery pufni.

— Nu.

— Îţi sapi groapa, frate.

— Ştiu, aşa că lasă-mi puţin timp pentru a-mi da seama cum să-l împiedic să închidă capacul sicriului.

— Foarte bine, dar te rog, te rog, nu sări şi nu fugi pe vreuna dintre potecile pe care le întâlnim. Să ştii, asta ar fi ultima picătură.

Montgomery râse. Nu era sigur dacă Andrew i-o sugera sau chiar încerca să-l avertizeze să nu o facă. Se întorseseră la Londra, iar reşedinţa familiei se vedea deja, aşa că spuse:

— Relaxează-te! Am fost prins. O să cadă tavanul în capul meu.

În casă, contele merse direct în biroul lui. Weston îi dădu lui Montgomery o împunsătură mică în acea direcţie.

— De obicei nu simt niciun fel de empatie pentru tine, frate, dar de data asta o fac. Cred că ar trebui să-l urmezi. Termină odată cu asta. Te vei simţi mai bine.

Acesta era, probabil, cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese vreodată Weston. Montgomery încuviinţă şi intră în birou, ba chiar închise uşa în urma lui.

Tatăl lui era deja aşezat la biroul său mare, cu mâinile în piept, încruntat într-un mod dezarmant. Prin părul lui roşcat se vedeau câteva fire albe, dar ochii lui de un verde-deschis erau încă limpezi şi ageri.

— Stai jos, spuse el.

Montgomery ignoră cele două scaune confortabile din faţa biroului, sprijinindu-se numai de spătarul lor.

— Prefer să nu o fac.

— Stai jos! strigă Brian. Nu vei sta acolo, pe picior de plecare.

— Dar mă reconfortează să ştiu că am opţiunea asta.

— Atunci lasă-mă să-ţi fac situaţia mai uşoară.

Brian se ridică, traversă încăperea, dar, la naiba, nu avea să iasă. Se aşeză cu spatele la uşă, formând o baricadă solidă.

— Ei bine, dacă pui problema aşa, bolborosi Montgomery şi se aşeză pe unul dintre scaune.

— Chiar vrei să iei în derâdere asta? spuse Brian şi se întoarse la locul lui. Ai fost la război, te-ai întors rănit, eşti

prea bătrân pentru a fi relaxat în privinţa scăpărilor tale. Sau chiar nu înţelegi ce consecinţe poate avea zvonul ăsta groaznic asupra familiei tale? Mama ta aştepta cu nerăbdare această călătorie, dar acum refuză să iasă din casă. Ba chiar eu am fost luat în derâdere. Evelyn a venit acasă plângând.

— Evelyn plânge mereu, ceea ce poate fi pus pe seama soţului ei, nu pe a mea. Îl urăşte pe bărbat.

— Îl iubeşte prea mult, dar sunt amândoi instabili în privinţa emoţiilor lor. Se ceartă, apoi se împacă. Nu toate căsniciile sunt paşnice, ca a mea.

— Am auzit-o pe mama ţipând la tine.

— La dracu', Montgomery, singurul motiv de ceartă între mine şi mama ta aţi fost voi, copiii. Oricum, nu despre asta este vorba. Explică-mi! De ce ai permis ca o bârfă atât de absurdă să se răspândească prin Londra?

Montgomery oftă în sinea lui, deoarece singurul argument pe care-l putea spune nu părea să fie suficient pentru tatăl lui. Trebuia totuşi să încerce.

— Te-am minţit eu vreodată?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Nu am făcut-o, aşa că crede-mă, tot ce ai auzit a fost plănuit în mod deliberat şi necesar, dar, din păcate, este un foc care trebuie să continue pentru a se înăbuşi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că, deşi nu este deloc ceea ce crezi, nu voi nega nimic din toate acestea… dar tu o poţi face, dacă simţi asta. Spune că am fost beat.

Brian pufni, dar muşcă momeala.

— Şi Claire a spus asta. Deci, ai fost?

— Nu, dar este o scuză bună. Băutura poate duce la prostie, la urma urmelor.

Brian îl privi cu asprime.

— Mă aşteptam să negi totul, nu la prostia asta privind necesitatea. Cum poate fi un scandal un rău necesar?

— Nu aş numi genul acesta de bârfă un scandal. Cel mult, aceste zvonuri nu m-au făcut decât un subiect de

batjocură, ceea ce sunt dispus să suport. Şi am negat în faţa ta adevărul lor, dar nu vei putea spune altcuiva acest lucru. Apoi, pentru a-şi distrage tatăl de la acest subiect dezgustător, îi spuse ceea ce era sigur că Brian va aprecia să audă. Apropo, cred că m-am îndrăgostit.

Un moment de neîncredere.

— Crezi? Asta nu este ceva la care trebuie să te gândeşti, băiete. Fie eşti, fie nu eşti.

— Sunt.

Brian se încruntă iar.

— Dacă este una dintre femeile acelea în vârstă…

— Dumnezeule, nu, îl întrerupse Montgomery. Nu am fost clar? Totul este o amăgire, tată! A părut numai că le curtam, dar nu am intenţionat niciodată să pun mâna pe vreuna dintre ele.

Brian bătu cu degetele în masă gânditor pentru o clipă, înainte ca expresia lui să devină ceva mai plină de speranţă.

— Este de familie bună cea pe care o iubeşti?

Montgomery îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt convins că nu ar conta pentru mine, dar da.

— Cine este? Una dintre fetele familiei Blackburn cu care te-a văzut Claire?

— Nu sunt sigur că ar trebui să dau încă nume. Situaţia este destul de complicată, având în vedere că o ajut să atragă în căsătorie pe altcineva.

Brian se ridică în picioare.

— Pe dracu’! De ce ai face-o?

— Pentru că este ceea ce-şi doreşte ea cu adevărat.

Tatăl lui se aşeză oftând.

— Deci te-ai îndrăgostit în sfârşit, dar de o tânără care nu-ţi împărtăşeşte sentimentele?

— Nu am spus asta. Nu ţi-am zis că e complicat? Nu-l iubeşte pe celălalt individ, dar dacă se mărită cu el, îşi va ajuta tatăl, iar ei îi pasă numai de asta.

— O fată devotată familiei ei. Incredibil! Te îndrăgosteşti de o fată bună, una pe care chiar aş putea s-o plac, iar soluţia ta este să o ajuţi să seducă un alt bărbat?

Mă dezamăgeşti.

Din păcate, acest lucru era foarte evident, dar Montgomery sublinie:

— Dacă o voi îndepărta de scopul ei, nu mi-aş ierta-o niciodată. Tot ce pot să fac este să sper că nu va reuşi, dar atunci probabil că nu se va ierta ea pe sine. Este... complicat.

— Aşa zici tu. Atunci fă să nu mai fie complicat!

Capitolul 45

Vanessa nu îşi putea lua gândul de la întâlnirea din acea dimineaţă, când familia lui Monty îi oprise pe drum. Ce putea fi atât de important pentru a-i face să vină după el astfel? Oare aveau să-l împiedice să se întoarcă la casa mamei ei? Oare va veni să-l ia pe Charley? Ar putea exista consecinţe dacă s-ar fi gândit să se uite în trăsură înainte să plece cu el. Vanessa îşi dădea seama că riscase foarte mult cu Monty.

Nu făcuse nimic instigator, dar nici nu încercase să-l oprească să o mai însoţească atunci când nu trebuia, deoarece ea se bucura de compania lui prea mult! Chiar şi când nu o mângâia sau nu încerca să o sărute, pur şi simplu se bucura de prezenţa lui şi ezita să renunţe la ea. Trebuia! Cunoştea regulile şi încălcase deja prea multe. Nu puteau să se mai afle vreodată singuri aşa. El avea să înţeleagă. Sigur că da. Şi el cunoştea regulile astea nenorocite.

Luând o decizie, se simţea tristă, aproape până la lacrimi. Fusese atât de încântată în privinţa cumpărării propriei ei ferme, dar nici faptul că ajunsese la un acord cu proprietarul nu o făcea mai fericită.

Se opri la biroul avocatului tatălui ei pentru ca acesta să finalizeze afacerea. Era fericită să-l cunoască, deoarece probabil ar fi avut nevoie de ajutorul lui în transferarea banilor ei înapoi către William, înainte de căsătorie... asta, dacă avea să aibă loc una. Dacă avea să fie, familia

Rathban nu va primi un ban de la ea.

Când ajunse acasă, avu o surpriză. Gemenele o auziră deschizând uşa dormitorului ei şi ieşiră în grabă din al lor înainte ca ea să poată închide uşa.

— Nu vei ghici niciodată! începu Layla.

— De ce nu ar face-o? spuse Emily. Întrebarea care se pune este de ce a durat atât.

— Nu mă interesează să-mi dau cu presupusul, spuse Vanessa prudentă, apoi se aşeză în pat şi închise ochii.

— A venit să te viziteze logodnicul tău rezervat, dezvălui Emily vestea. Începuserăm să ne întrebăm de ce nu era mai dornic. Sau crede că nu mai este nevoie de eforturi deoarece logodna a fost deja aranjată pentru el?

Vanessa nu voia să încerce să apere un bărbat care nu avea nicio idee că era logodit, deoarece încă nu exista nicio logodnă, ci numai speranţe din partea ambelor familii.

— Am o migrenă teribilă. Plecaţi!

Ele nu plecară.

— A plecat în momentul în care i s-a spus că nu eşti acasă, zise Layla.

— Şi unde ai fost? întrebă Emily. Nu numai că l-ai ratat pe lordul Daniel, dar ai ratat şi micul dejun şi prânzul.

Vanessa bombăni în bărbie în timp ce se ridică din nou.

— Am dat o tură în bucătărie înainte să plec. Şi nu trebuie să ştiţi cum îmi petrec timpul când evit salonul ăla nenorocit şi pe toţi admiratorii voştri. În privinţa lui Daniel, nu aţi luat în considerare că poate s-a simţit depăşit de situaţie, concurând cu atâţia tineri? Şi de ce să se mai supună politeţurilor, conversaţiilor fără sens şi ceaiului dacă nu trebuie? Suntem deja logodiţi! Şi am ajuns să ne cunoaştem destul de bine la petrecerile la care participăm, sau nu aţi observat? Deci nu vă mai aşteptaţi să se comporte ca amorezii voştri când deja mă are.

Ea oftă la vederea chipurilor lor surprinse şi le reaminti, ca şi cum s-ar fi scuzat:

— Migrena… mă face arţăgoasă. Îmi pare rău.

— Nu ar fi trebuit să te aibă, Nessa, spuse Emily

băţoasă, dar cu o aparentă îngrijorare.

— Credem numai că ai putea să ai un bărbat mai apropiat de vârsta ta, adăugă Layla, înainte să-şi ia sora geamănă de mână şi să iasă din cameră.

Vanessa strigă:

— Nu este bătrân! spuse ea înainte să se întindă iar în pat, pentru că acum chiar simţea că va avea o migrenă.

Era totuşi curioasă. Ba chiar se gândi la câteva motive pentru care Daniel îşi făcuse curaj să intre în bârlogul doamnelor, inclusiv din cauza mamei lui, care-i ceruse, emoţionată, să se însoare. Totuşi, dacă Lady Rathban ar fi făcut asta, probabil ar fi făcut-o atunci când toate celelalte potenţiale mirese îi fuseseră prezentate. Sau poate că ceea ce sugerase Vanessa noaptea trecută la teatru, despre faptul că avea să fie dezmoştenit, îl îngrijorase şi voia să ştie cine îi oferise această informaţie. Sau poate că îl atrăgea. Oare chiar voia să înceapă să o curteze cu adevărat? Presupunea că avea să afle în seara aceasta.

*

Când se apropie ora pentru petrecerea lui Kathleen, gemenele veniră să o ia pe Vanessa. Purtau culorile lor obişnuite, alb pentru Layla, roz pentru Emily, dar Vanessa fu impresionară şi oarecum amuzată de felul cum reuşea croitoreasa să diferenţieze multiplele rochii alb şi roz ale gemenelor, care nu semănau niciodată una cu cealaltă. Layla era atât de entuziasmată, încât părea să strălucească în seara aceasta. Vanessa se întreba dacă nu cumva începuse să se îndrăgostească de băiatul familiei Harris.

Oaspeţii începuseră să sosească, după cum observară fetele când ajunseră în capătul scării. Kathleen era acolo pentru a-i întâmpina la uşă şi pentru a-i îndruma spre salon.

— Masa a fost extinsă pentru 20 de persoane, ceea ce cred că va lăsa numai un loc liber, spuse Layla. Doi de pe lista mea sosesc.

— Şi doi de pe a mea, adăugă Emily. Dar vor veni şi alte două debutante, cu însoţitoarele lor, căci este un

eveniment social şi nu o petrecere pentru noi, ce păcat! Au fost invitate şi câteva dintre prietenele mamei. O, şi cei trei membri ai familiei Rathban.

Vanessa se încruntă, căci era conştientă că singurul motiv pentru care Kathleen organizase această cină era pentru a-l aduce pe Daniel aici pentru ea.

— Trei? Daniel nu-şi place tatăl. Dacă apare, lordul Albert, fiul lui nu va veni.

Layla încuviinţă.

— Şi mama a zis asta, dar ştii tu, eticheta. Nu putea să nu-i scrie numele pe invitaţie.

— Se pare că nu va mai rămâne loc la masă pentru propriii noştri oaspeţi, spuse Emily.

Monty îi spusese Vanessei că nu va participa, şi se întreba dacă va mai continua să locuiască cu ele după ce fusese târât acasă astăzi de tatăl lui. Dar nu menţionă acest lucru gemenelor.

— Asta a fost discutat înainte de trimiterea invitaţiilor, răspunse Layla. Charley va participa, dar Monty a refuzat. A zis că nu poate străluci când este supus. Este foarte amuzant.

Vanessa zâmbi. El chiar era aşa. Îl văzu pe Charley sprijinit de uşa salonului, plictisit, deşi se înveseli atunci când o văzu apropiindu-se de el.

— Ştiu că Monty te-a părăsit în seara asta, dar nu este nici în casă? întrebă ea.

— Nu cred, dar am ordinele mele. Trebuie să continui să fiu rivalul iubitului tău reticent, numai dacă va fi nevoie, desigur. Nu că nu ar fi adevărat! Te ador!

Ea zâmbi.

— Cred că tu adori toate femeile.

— Cum aş putea să nu o fac? Eu sunt unul singur, iar voi atât de multe!

Ea râse. Era un crai neruşinat chiar şi la vârsta lui fragedă. Dumnezeu să le ajute pe femei când el va mai înainta în vârstă. Apoi ea îl văzu pe Daniel la uşă cu mama lui. Desigur că Albert nu era cu ei. Îi oferi un zâmbet larg pentru presupusul ei logodnic. El observă, deoarece ea îl

văzu privind-o, dar nu-i zâmbi înapoi. S-a zis cu intenţia ei de a sparge gheaţa. Totuşi, se îndreptă spre micul grup de la uşă şi, după o reverenţă discretă pentru Lady Margaret, îl luă de braţ pe Daniel şi-l conduse în salon.

— Mi s-a spus că ai venit în vizită astăzi. Să îndrăznesc să sper că eşti gata să-ţi declari interesul?

Îl conduse spre un bar mic în colţul îndepărtat al camerei şi luă un pahar cu şampanie de la un valet. Daniel ceru coniac, apoi spuse:

— Femeile nu ar trebui să-şi dea cu presupusul când vine vorba despre motivele bărbaţilor. Nu ghicesc niciodată, aşa că ce sens are?

— Bănuiesc că tu nu ştii că este amuzant să ghiceşti? răspunse ea. Este ca o vânătoare de comori. Nu ştii niciodată ce vei descoperi. Iar tu ai evitat să răspunzi la întrebarea mea.

— Nu am auzit nicio întrebare, ci numai o presupunere eronată, răspunse el.

Ea zâmbi.

— Dacă nu aş şti, aş zice că pe undeva ai un simţ al umorului ascuns sub stratul ăsta de gheaţă. Se întâmplă să prefer însă sinceritatea, aşa că întrebarea a fost şi este: de ce ai venit astăzi în vizită?

El îşi goli paharul şi mai ceru altul. Ea doar sorbi din şampanie în timp ce-i aştepta răspunsul. El încă privea în altă parte, atunci când i-l oferi.

— Voiam să văd dacă te joci doar cu mine în timp ce te întreţii cu alţi potenţiali pretendenţi mai apropiaţi de vârsta ta.

Ea nu se gândise la acest motiv! Oare chiar îl rodea gelozia? Sau era numai foarte conştient de faptul că era mai în vârstă decât majoritatea burlacilor de la sezonul londonez? Dar de ce ar recunoaşte-o când, aparent, îl stânjenea, căci îi evita privirea? Ruşinat sau nu, ea nu avea să treacă peste subiect când considera orice manifestare a sentimentelor lui un progres.

— Deci ai crezut că ai putea să mă surprinzi duplicitară? Nu credeam că ai putea apela la astfel de

spionaj, dar ce încurajator că ai făcut-o!

El pufni, dar apoi îşi întoarse privirea către ea şi o întrebă îndrăzneţ:

— De ce insişti?

Motivul evident era iubirea. Nu era adevărat, dar el tot trebuia să creadă această posibilitate, iar ea probabil trebuia să-l încurajeze în acea direcţie, aşa că îi spuse:

— Nu ai fost niciodată îndrăgostit?

Urma de suferinţă de pe chipul lui fu atât de rapidă încât ar fi putut să o rateze dacă nu l-ar fi privit constant. Sugera că zvonurile lui Lady Roberts despre el erau într-adevăr adevărate. Nu o dată, ci de două ori avusese inima frântă din iubire… mulţumită intervenţiei tatălui său.

Ultima dată când se petrecuse asta probabil că era încă un subiect sensibil, aşa că ea întrebă cu prudenţă:

— Încă o mai iubeşti?

Reacţia lui fu glacială:

— Dacă o mai pomeneşti, am încheiat orice discuţie… pentru totdeauna.

Greşeala ei o făcu să se înfioare. Nu ar fi trebuit să fie atât de băgăcioasă, nu cu el. Încercă să o dreagă, spunând:

— Mă întrebam numai dacă sentimentul îţi este cunoscut, căci mie îmi este… şi de aceea nu voi renunţa la tine.

El pufni din nou… cu cruzime.

— Nu vreau în pat o lady.

Ce ton plictisit! Plictiseala nu făcuse însă parte din lecţiile ei.

— Dar în afara patului?

— Adică?

— Ai vrea să fiu la fel de imorală ca tine? Să încalc regulile bunului-simţ? Te asigur că nu aş ezita dacă asta este dorinţa ta.

El îi aruncă o privire glacială o clipă, apoi râse.

— Tu chiar eşti… diferită, nu?

Ea zâmbi.

— M-am scandalizat măcar o dată la încercările tale de a mă şoca?

— Nu, nu ai făcut-o, ceea ce a fost dezamăgitor, dar acum este mai degrabă intrigant. Deci nu eşti virgină?

Ea nu se înroşi, deşi fusese stânjenită de întrebarea neruşinată, dar acum se afla într-o dilemă. Avea sentimentul că el nu era interesat de virgine mai mult decât să le şocheze cu comportamentul lui nepoliticos şi necuviincios. O satisfacţie de moment care imediat avea să se transforme în plictiseală. Şi totuşi, nu se aştepta fiecare mire ca mireasa lui să fie virgină? Nu era însă nimic normal la bărbatul ăsta blazat. Iar conversaţia devenise prea personală pentru a o continua într-o încăpere care prea repede se umpluse de oaspeţi.

— O doamnă nu spune niciodată, şopti ea. Dar… urmează-mă!

Nu era sigură că el o va face. Nu era nebun după ea şi era puţin probabil să răspundă la o chemare din deget, aşa cum ar fi făcut-o admiratorii gemenelor. Dacă nu voia să o urmeze, în ciuda faptului că era un crai, avea să reconfirme afirmaţia lui că nu era interesat de ea. Merse în biroul mamei ei şi se opri înainte să intre, pentru ca Daniel să ştie unde a mers dacă avea să o urmeze. Chiar nu voia să fie singură cu el, nici măcar în casa ei. Era evident însă că lui nu-i păsa dacă erau auziţi, chiar dacă conversaţia lor avea să fie considerată scandaloasă, în timp ce ei da.

— Dar? spuse Daniel intrând în încăperea mică.

Ea răsuflă şi se întoarse să închidă uşa în urma lor.

— Dar… te aştepţi la lacrimi şi suspine în noaptea nunţii?

— Nu vreau o noapte a nunţii… niciodată, răspunse el. Brusc, sunt tentant să mă răzgândesc. Cred că se cuvine o mostră.

— Oricât de mult mi-aş dori să-ţi oferi una, va fi un pat nupţial sau deloc… mama insistă.

— La dracu’ cu mama ta! Biroul este suficient!

Vanessa rămase fără aer şi se panică. El înţelesese greşit motivul pentru care ea avusese nevoie de intimitate. Şi deja o ridicase pentru a o aşeza pe birou. Oare să-i permită să o sărute înainte de a-i aminti de nuntă? Ar fi

făcut-o, dar el era prea dur. Ea se lovi la cap în timp ce el o întinse pe birou, călimara îi înţepa umărul, iar unghia lui îi zgâria coapsa în timp ce-i ridica fusta. Era ultima picătură!

Ea renunţă la ţipătul care avea să o salveze... şi să o ruineze... şi se salvă singură, împingându-l cu putere înainte ca trupul lui mare să o prindă captivă acolo, se dădu jos de pe birou şi se îndepărtă de el, apoi se întoarse şi strigă:

— A fost o altă modalitate de a încerca să mă şochezi pentru a fugi? Sau nu te-ai culcat niciodată cu o lady ca să ştii mai bine de atât? Dacă te vei mai comporta vreodată aşa cu mine, te voi împuşca! Nu te vei însura cu o mămăligă, dacă mă vei lua de soţie. În patul nostru va fi pasiune, nu război!.

Apoi făcu exact ceea ce Monty o avertizase să nu facă, ieşi din încăpere şi-l lăsă pe Daniel convins că era furioasă din cauza comportamentului său.

Capitolul 46

După ce Vanessa ieşi în grabă din birou, merse imediat sus să-şi revină. Nici măcar nu putea spune dacă acea încercare de a face sex – nu îi putea spune dragoste – fusese intenţionată din partea lui Daniel. Oare fusese o ultimă încercare de a se asigura că ea va renunţa la el? Sau era pur şi simplu obişnuit cu femei pe care nu le deranja o astfel de stângăcie? Sau... fusese atât de atras de ea încât nu fusese conştient de faptul că fusese dur?

Orice ar fi fost, ea avusese dorinţa puternică de a da buzna în mintea lui Monty şi de a-i plânge pe umăr, dar se îndoia că el era acolo şi rezistă dorinţei de a verifica dacă se întorsese. Când coborî, oaspeţii se aşezaseră toţi la masă... iar Daniel nu se afla printre ei.

Când coborî la mirul dejun în dimineaţa următoare, Kathleen ieşea din birou. Îi făcu semn Vanessei să intre şi îi şopti:

— El este furios.

„El” era lordul Albert Rathban, blestemul familiei ei, ultima persoană în viaţă cu care ea-şi dorea să se afle în aceeaşi încăpere şi cu atât mai puţin să vorbească. Iar el o atacă imediat.

— Explică-te!

Vanessa închise încet uşa în urma ei. Ar fi adorat să îi răspundă pe măsură, dar era conştientă că bărbatul ar fi putut sfârşi prin a-i fi socru. De asemenea, s-ar fi putut răzgândi să o accepte în familia lui, ceea ce ar anula înţelegerea lor.

Aşa că îi ţinu piept şi-i răspunse prudent:

— Asta presupune că sunteţi de părere că am făcut ceva rău?

— Nu? Atunci de ce Daniel şi-a lăsat mama singură aici seara trecută? Şi nici măcar nu i-a spus! A fost stânjenită!

Deci plecase în grabă după ce ea-l respinsese, încât nici măcar nu se scuzase în faţa mamei lui?

— Fiul dumneavoastră şi-a permis anumite libertăţi. L-am ameninţat că-l voi împuşca dacă o va mai face. Sau voiaţi să-i ofer totul, lăsându-mă astfel fără vreun motiv pentru care să mi se alăture la altar?

Asta îl surprinse.

— Te-a vrut?

— Nu asta era şi ideea? Nu sunt convinsă că ştie cum să se comporte cu o lady când s-a dedat atât de mult timp poftelor trupeşti… iar asta este vina dumneavoastră. Înainte ca el să se poată apăra, ea îşi încercă norocul. Nu cred că v-a iertat vreodată pentru că l-aţi îndepărtat de iubirea vieţii lui.

— Ultima? Nu a iubit-o, pufni Albert. Era prea uşuratică, chiar şi pentru gustul lui. Voia să se însoare cu ea numai pentru că ştia că nu i-o voi permite eu… de parcă ar avea nevoie de scuze pentru a continua să mă sfideze.

— Dar a fost îndrăgostit de una dintre ele, aşa că sunt de părere că deja i-aţi dat scuza asta. Refuzând să se însoare cu cine vreţi dumneavoastră să o facă, este modul

lui de a se răzbuna. Nu sunteţi de acord? Aşchia nu sare departe de trunchi!

— Eşti prea impertinentă, fato!

— Dar este adevărat, nu?

— Prostii! Avea numai 18 ani când s-a îndrăgostit pentru prima dată, dar... Se încruntă şi trecu aproape un minut, cât timp el se scufundă în amintiri. Acum, că ai adus vorba, parcă a depus un jurământ, ceva cum că va merge în mormânt neînsurat dacă nu o va putea avea. Dar ea era o servitoare, de neacceptat, iar el era încă un copil. Era absurd să cred că era atât de naiv şi am dat totul uitării.

— Dar pentru că aţi scăpat de ea, el nu se va însura niciodată. Asta este mai acceptabil?

— Ţi-am spus că nu am crezut asta şi nici măcar nu mi-am amintit până acum!

— Nici chiar când a început să refuze potenţialele mirese pe care i le-aţi prezentat?

El miji ochii spre ea.

— Încă îşi făcea de cap, bucurându-se de burlăcie. Nu, nu am făcut legătura cu nenorocita ai de servitoare. Şi este irelevant. A murit dând naştere.

— Şi copilul?

— Nu, copilul a supravieţuit, spuse el cu un ton morocănos, dar oarecum mândru. Bărbatul pe care l-am trimis cu fetişcana aia trebuia să-i găsească un soţ într-o altă ţară, dar ea a refuzat, apoi a murit. El nu a ştiut ce să facă cu băiatul, aşa că l-a adus acasă la mine. L-am trimis l-a internat şi vine acasă la noi în vacanţă.

Ea făcu ochii mari.

— De ce nu aţi spus că Daniel ştie că ea i-a oferit un fiu?

— Pentru că nu ştie şi să nu îndrăzneşti să-i spui! L-ar recunoaşte numai ca să-mi facă mie în ciudă. El şi băiatul cred amândoi că este un văr orfan al soţiei mele şi aşa va rămâne.

— Pretinde că are mulţi bastarzi. Îi creşteţi în secret şi pe ei? întrebă ea.

— Au mame care să le poarte de grijă. M-am asigurat

că se descurcă singure, cele despre care am aflat.

Nu-i venea să creadă că bărbatul acesta răzbunător făcuse atât de mult. Apoi, el adăugă:

— Acum, spune-mi de ce Daniel ţi-a menţionat-o pe acea femeie.

Ea se gândi să mintă sau să invoce intuiţia. Nu era sigură ce sperase să obţină, împărtăşindu-şi suspiciunea. O împăcare între tată şi fiu ar duce la sfârşitul răzbunării faţă de tatăl ei ca recompensă pentru că sugerase motivul pentru care Daniel refuza să se însoare? Sau ar putea merge în direcţia opusă şi ar putea însemna sfârşitul înţelegerii, deoarece ea se implicase în problemele lui familiale.

Astfel că spuse, evaziv, numai atât:

— L-am întrebat dacă a fost vreodată îndrăgostit. Reacţia lui a fost sinceră. Ştiţi că un fiu, fiul femeii pe care a iubit-o, ar putea schimba totul. Ar trebui să-i spuneţi!

— Cu se scop? Tot are nevoie de o soţie, tot are nevoie de un fiu legitim, nu de bastardul unei servitoare. Are nevoie de tine. Aşa că du-l la altar! Orice ai făcut, se pare că funcţionează!

Ieşi brusc din cameră. Ei îi căzură umerii. Nu voia o căsnicie cu Daniel, nu când avea informaţia care l-ar fi putut schimba, care ar fi putut chiar să-i reconcilieze pe tată şi pe fiu dacă ar fi ştiut că Albert avusese grijă de fiul primei lui iubiri. Ştia însă şi faptul că acest lucru nu avea să-i aducă ei tatăl acasă. Trebuia să păstreze secretul inamicului ei.

Capitolul 47

— Începusem să cred că l-ai abandonat pe Charley şi te-ai mutat la reşedinţa familiei tale din oraş, spuse Vanessa când Monty o găsi în grădina mică din spatele casei. Trecuseră două zile de când nu-l mai văzuse, de atunci de când plecase cu tatăl lui.

— Dumnezeule, nu, nu cu tata în Londra. Este prea băgăcios, prea autoritar şi prea autocratic. Tinde să-şi trateze fiii ca pe nişte copii… Mi-ai lipsit!

Ea aproape că se înroşi când inima îi tresări, iar zâmbetul lui cald nu o ajută să depăşească entuziasmul cuvintelor pe care i le adresase. Îşi luă ochii de la el şi începu să se plimbe, pentru a se calma, în timp ce el rămase un pas în urma ei.

— A fost dificil să-i explici zvonurile alea deranjante? îl tachină ea.

El râse.

— Puţin.

— Mama este autoritară, precum tatăl tău. Sunt fericită că am lipsit în partea cea mai rea a regimului ei, iar acum este prea târziu pentru ea să preia controlul asupra vieţii mele. Tata, pe de altă parte, este exact opusul.

— Şi totuşi mama ta a aranjat acea logodnă pentru tine, iar tu i-ai permis.

— Pentru că mi-a făcut o favoare! Şi nu mă privi aşa, Monty. Te-am avertizat, am spus tot ce aveam de spus despre motivele mele.

El o trase în spatele unei tufe şi o luă în braţe.

— Dar dacă aş putea găsi o altă soluţie care să nu implice să te căsătoreşti cu un bărbat pe care de fapt nu îl vrei?

— Nu poţi! Şi nu folosi tactici incorecte, precum să sugerezi că poţi face miracole, pentru a mă face să mărturisesc tot. În plus, cred că am distrus totul cu Daniel. Nu a mai rămas la cină noaptea trecută după ce l-am ameninţat că îl împuşc şi nu a venit nici la ultimele două evenimente sociale la care am participat.

— Exagerezi?

— Nu.

Era prea amuzat din cauza asta.

— Îmi dai speranţe mari!

— O, taci! Sunt devastată.

El o privi confuz.

— Nu după numai două zile. Dar îmi dă o scuză să te

distrag.

Distracţia lui era să înceapă să o sărute. Ea gemu deoarece nu putea să se bucure aşa cum ar fi vrut. Se dădu un pas în spate, pentru a-l privi.

— Gata cu regulile nerespectate! Nu mă forţa să ies din cameră numai însoţită de cameristă.

El se timoră şi se plânse:

— Blestemul tuturor mariajelor. Cum se presupune că ar trebui să afle cuplurile dacă sunt potriviţi unul pentru celălalt cu o însoţitoare care să audă fiecare cuvânt rostit? Ar putea foarte bine să fie şi străini la altar.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt însoţitoarele motivul pentru care te-ai arătat indisponibil pentru căsătorie?

— Nu, nu am fost niciodată tentat de ea, când acea datorie de familie nu cădea pe umerii mei. Apoi am mers la război.

— Şi apoi te-ai transformat într-un crai.

— Vinovat! Zâmbi. Dar să nu uităm oferta mea de a renunţa la toate astea pentru…

— Şşş! îl întrerupse ea, dar simţi că i se umezesc ochii, aşa că alergă înapoi în casă, înainte ca el să observe. El o tenta în toate modurile posibile, inclusiv cu oferta lui galantă de a se însura cu ea. Amintirea nu făcea decât să-i îngreuneze povara.

După cinci zile şi tot atât de multe evenimente sociale, Vanessa fu convinsă că eşuase cu Daniel. Spera că mama lui era vinovată pentru faptul că el nu participase la niciunul dintre acele evenimente. Poate că era obosită de la atâta socializare. Cu siguranţă, el nu avea să participe la petreceri fără ea. Dar o săptămână întreagă? Ba chiar ratase cel de-al treilea bal, dar la fel făcuse şi Monty… ceea ce fusese şi mai dezamăgitor.

În seara aceea, în timp ce se întorceau de la bal, Layla comentase absenţa lui Charley şi a lui Monty, iar Kathleen îi răspunsese cu nonşalanţă:

— Oaspeţii noştri sunt o prezenţă plăcută, dar voi, fetelor, aveţi propria agendă care nu necesită prezenţa lor.

l-am rugat să nu participe la balul din această seară.

Vanessa era furioasă, dar îşi ţinu gura până când trăsura se opri şi gemenele coborâră. Luând-o de braţ pe mama ei pentru a o opri. O întrebă:

— De ce ai face asta?

— Deoarece este înnebunită după Montgomery şi te distrage de la scopul tău. Daniel a fost gelos pe el. Am văzut la cel de-al doilea bal.

— A fost o tactică intenţionată care evident că a funcţionat. Monty ştie despre scopul meu şi s-a oferit să mă ajute să-l duc la îndeplinire.

— Frumos din partea lui, dar o dată a fost suficient, draga mea, răspunse Kathleen. Prea mult ajutor de felul acesta poate avea consecinţe neplăcute. Dacă te-ai răzgândit în privinţa persoanei cu care vrei să te măriţi…

— Ţinta mea a absentat, dacă nu ai observat, timp de o săptămână întreagă. Poate ar trebui să afli de ce.

— Cred că deja ştii răspunsul. Nu poţi ameninţa un bărbat că-l împuşti înainte să te ceară. Ai fi putut măcar aştepta până să te măriţi cu el. În schimb, să fii sigură că l-ai speriat, eu asta cred.

— Cine ţi-a zis…?

— Lordul Albert, desigur! Mi-a menţionat înainte să plece în acea dimineaţă în care a venit aici să-ţi ceară explicaţii. La ce ţi-a stat mintea când l-ai ameninţat astfel?

— Mă gândeam că nu voiam să mă aibă pe biroul tău, mamă! răspunse Vanessa sarcastic.

Obrajii lui Kathleen se aprinseră.

— Chiar a încercat asta?

— Da, şi i-am dat de înţeles că eram furioasă. Nu i-am dat însă de înţeles că am terminat-o cu el, doar că nu voi fi a lui înainte de noaptea nunţii. Mă voi ocupa singură de asta şi o voi vizita mâine pe Lady Rathban pentru a afla de ce mă evită Daniel. Nu se teme de mine. Ar fi ridicol. Probabil că mă face să fierb, să-şi ia revanşa. Familia aia toată este răzbunătoare… după cum bine ştii.

Capitolul 48

Vanessa nici măcar nu terminase să se îmbrace pentru vizita la familia Rathban, când fu chemată chiar la acea casă. Biletul era semnat simplu „Rathban”, aşa că presupuse că era din partea lordului Albert. Trecuseră opt zile de când nu-l mai văzuse pe fiul lui şi nu mai înregistrase niciun progres în a-l duce pe Daniel la altar, aşa că probabil îi va spune că nu mai avea sens să mai încerce, că Daniel era o cauză pierdută.

Avea sentimente contrare în această privinţă. Oare să accepte înfrângerea graţios sau să se lupte? Posibilitatea înfrângerii o făcu să se mai învioreze, dar nu pe deplin, nu când cauza tatălui ei putea să fie pierdută. Nu o încânta însă nici ideea de a fi nevoită să se lupte. Nu luptase suficient? Totuşi, dacă Daniel îi spusese mamei lui că pur şi simplu nu o voia, iar ea îi spusese soţului ei, cum putea să rezolve asta?

Îşi aminti că-l întâlnise pe Daniel în urmă cu numai două săptămâni. Peţirea durează de obicei mai mult. Iar ea progresase, suficient încât el să o vrea în acea noapte în biroul lui Kathleen. Ce mersese prost? Oare reacţia ei îi rănise orgoliul? Oare mirele reticent fugise să se ascundă undeva pentru a-şi linge rănile şi niciunul dintre părinţi nu ştia unde se afla acum?

O înfuria faptul că nu putea decât ghici, aşa că, având răspunsurile la numai câteva străzi distanţă, se grăbi să ajungă acolo. Luă cu ea o cameristă de data aceasta, pentru a nu-i spune încă mamei ei despre faptul că fusese chemată. Nu era ca şi cum camerista gemenelor îi putea da curaj, căci era o fată foarte timidă, dar voia pe cineva cu ea, în caz că se inflamau spiritele. Şi era posibil. Avea să insiste ca Rathban să respecte înţelegerea lor, chiar dacă nu se încheiase, căci ea depusese eforturi, mari eforturi.

Era o casă întunecoasă, cu prea mult gri, fără alte culori deschise, în afară de o vază cu flori în antreu. Chiar şi picturile erau anoste şi neinteresante. Fusese oare prea

emoţionată ultima oară când se aflase acolo pentru a observa cât de neprimitoare era casa aceasta pe timp de zi? În noaptea balului păruse destul de festivă, cu multe flori şi lumânări aprinse peste tot. Dacă avea să se căsătorească cu Daniel, ar putea redecora... şi apoi să se plictisească. Ce ar putea face trăind cu un bărbat pe care nu-l iubea? Dar o făcea din nou, prezicea dezastrul şi suferinţa când orice ar fi fost posibil, dacă ea nu ar fi distrus legătura creată.

Fu invitată să aştepte în salon şi spera că nu trebuia să aştepte prea mult, altfel avea să se înfurie. El aştepta întins pe canapea, cu mâinile în sân. Dormea? Ea îşi drese vocea. El se ridică, cu chipul inexpresiv atunci când ochii lui de chihlibar se opriră asupra ei. Nu îl surprindea că ea era acolo? Oare el trimisese după ea.

Se întoarse spre cameristă şi-i spuse:

— Aşteaptă-mă în foaier, nu va dura mult.

Apoi se întoarse spre Daniel în timp ce-şi scotea mănuşile:

— Dacă vrei să-mi ceri scuze, ar fi trebuit să vii spre mine, nu să îmi ceri să vin aici.

Acum el era surprins.

— Pentru ce să-ţi cer scuze?

— Ai vorbit cu prea multă libertate într-o încăpere aglomerată la ultima noastră întâlnire. Eu am vrut numai intimitate pentru a încheia conversaţia, nu pentru altceva.

El pufni, apoi dădu din mână cu indiferenţă.

— Aia a fost nimic.

Vanessa încercă să-şi reţină surprinderea. Nu se gândise că el ar fi putut fi cel care să o fi chemat. Aparent, orgoliul rănit nu explica absenţa lui ciudată din ultima săptămână. Oare exista un alt motiv pentru care Daniel o evitase?

Cu prudenţă, spuse:

— Te contrazic!

Deranjat, se opri şi bombăni:

— Bine, îţi cer scuze pentru ce oi fi greşit.

Ea zâmbi. Era prea uşor. Daniel Rathban maleabil? De

ce dracului o invitase aici?

Ea fu prea curioasă pentru a nu menţiona:

— Ţi s-a remarcat absenţa de la evenimentele sociale recente.

El ridică din umeri.

— Încercam să scap de toată… confuzia. Ba chiar mi-am cumpărat bilet să plec din ţară. Şi mi-am vizitat proprietăţile care mi s-au oferit în ziua în care m-am născut pentru a putea aranja să le vând, numai ca să aflu că nu le deţin. Mi s-au oferit profiturile acelor proprietăţi, dar actele de proprietate nu vor fi ale mele până nu mă însor. Tata m-a ţinut în frâu din ziua în care m-am născut, dar am aflat abia acum.

Iată supărarea pe care era mai obişnuită să o audă din partea lui. Aşa că-l abătu de la subiectul tatălui său şi pretinse, nonşalantă, că nu-i păsa de plecarea lui din Anglia:

— Când pleacă vasul tău?

— A plecat ieri!

Rămăsese pentru ea? Sau Albert făcuse ceea ce trebuia şi-i spusese despre fiul său?

El o contrazise în ambele privinţe când continuă.

— Mi-am risipit averea pe care am primit-o când am împlinit 18 ani. Nu mă întreba pe ce, deoarece, sincer, nu-mi amintesc acei ani. Rar am fost treaz. Depindeam de averea pe care urma să o obţin după ce aveam să vând acele proprietăţi. Fără ele, nu-mi prea pot permite să trăiesc în altă parte, aşa că tot nu pot rupe lanţul care mă leagă de tatăl meu. Apoi, pufnind, adăugă: M-am gândit adesea să mă omor, atât de mult îl urăsc. Ţi se pare ciudat?

Probabil că şi ea ar simţi la fel dacă ar avea un tată ca al lui.

— Nu, mărturisesc că nici eu nu-l plac pe tatăl tău.

El pufni.

— Tot suspectez că mânăriile tatălui meu ţi-au trezit interesul în mine, deşi mama jură că nu este aşa.

— Nu ţi-am spus şi eu asta?

El ignoră asta şi o avertiză.

— Să nu te aştepţi să-ţi fiu fidel.

Din senin! Ca şi cum o ceruse de soţie, iar ea deja acceptase. Având în vedere toate lucrurile care conduseseră la acest moment, nu avea şi insiste să o ceara aşa cum se făcea în mod normal.

— Nici tu de la mine!

El miji ochii.

— Fă ce vrei după ce îmi oferi un moştenitor băiat. Despre asta este această căsnicie nefericită la urma urmei şi voi scăpa de tatăl meu. Totul este atât de lipsit de sens! Ar fi putut recunoaşte pe oricare dintre bastarzii mei…

— Scuteşte-mă de detalii, spuse ea cu răceală. Nu mă interesează cum ai populat jumătate din Londra. Nu am glumit când am spus că te voi împuşca. Nu sunt o servitoare care spală vase. Te vei comporta cu blândeţe cu mine sau deloc. Subliniind asta, zâmbi şi întrebă: Să anunţăm logodna duminică? Aş prefera să nu avem o logodnă lungă.

— Fără anunţuri. Aparent, tata a obţinut o licenţă specială chiar în ziua în care am împlinit 18 ani.

Ea râse, deşi sec.

— Asta merită planificarea. Deci i-ai dat vestea cea mare?

— Nu voi vorbi cu el decât când voi fi obligat. Am pus-o pe mama. Vom avea o ceremonie privată aici în weekend, la care va participa numai familia. Nu-ţi face griji în privinţa rochiei de mireasă. Mama ţi-a oferit-o pe a ei, dacă nu ai una.

În acest weekend! Inima începu să-i bată cu putere, nu de fericire, ci de teamă. În plus, nu îndrăznea să încerce să întârzie inevitabilul. Ea pusese la cale acest mariaj.

Capitolul 49

Când Vanessa ajunse acasă văzu că întârziase numai puţin de la prânzul cu familia ei. Chiar şi Charley şi Monty

se aflau astăzi la masă. Charley se ridică să o întâmpine cu o reverenţă, cu obişnuitul lui stil excentric. Ea evită privirea lui Monty în timp ce se aşează şi încercă să se concentreze la farfuria pusă în faţa ei... fără prea mare succes. Era prea conştientă de prezenţa lui Monty în faţa ei, putea simţi căldura din privirea lui fără să ridice ochii.

— Mi-ar plăcea să discutăm după ce mănânci, draga mea, spuse Kathleen.

Rickles, trădătorul ăla! Desigur că i-a spus lui Kathleen despre invitaţie. Şi desigur că ea era nerăbdătoare să ştie ce găsise Vanessa în dimineaţa asta la casa familiei Rathban. Nu era nevoie de prea multe explicaţii, deşi abia avusese timp să digere vestea ea însăşi.

— Sper că nu te aşteptai să plănuieşti o nuntă mare, mamă, cel puţin nu pentru mine. Mă mărit în patru zile la reşedinţa din Londra a familiei Rathban. Au o aprobare specială pentru asta.

Cât de anostă părea vocea ei! Vanessa nu intenţionase să arunce vestea aşa, dar era mulţumită că o făcuse. Orice avea legătură cu nunta asta trebuia să se întâmple cât mai repede.

Gemenele strigară entuziasmate la auzul veştii şi se ridicară să o îmbrăţişeze. Kathleen fu mai reticentă, spunând:

— În weekendul acesta? De ce atât de devreme?

— Mai puţin timp pentru emoţiile de dinaintea nunţii? sugeră Vanessa, apoi adăugă. Data nu a fost ideea mea, deşi nu-mi displace. Şi vor o ceremonie privată, numai cu membrii familiei.

— Se ascund? spuse Kathleen, evident enervată. Sper că familia Rathban are un motiv serios. Da, m-am aşteptat să ai o nuntă grandioasă pe care abia aşteptam să o organizez... nu asta!

Vanessa zâmbi.

— Având în vedere că miresele părăsite sunt blestemul acelei familii, aş zice că este numai o precauţie pentru a se asigura de cât mai puţină stânjeneală, în cazul

în care unul dintre noi va sfârşi părăsit.

Kathleen se ridică în picioare.

— Nu ar îndrăzni… adică, ţi-a cerut el?

— Mai precis, a luat-o de-a gata că voi accepta, dar da, a fost ideea lui. Stai jos, mamă! Primim exact ce am vrut amândouă. Dacă eşti îngrijorată din cauza asta, ar trebui să angajezi pe cineva să-i ţină un pistol în spate până ne vom căsători. Monty, poate?

Nu era momentul pentru frivolitate, iar Vanessa regretă imediat. Evitase să-l privească pe Monty după anunţul ei, nevrând să-i vadă reacţia, altfel ar fi sfârşit plângând…

Dar Monty răspunse;

— Eu aş apăsa pe trăgaci.

Un răspuns stânjenitor, indiscret, excesiv de dramatic, care aruncă după el o tăcere inconfortabilă. Vanessa era singura de acolo care nu credea că glumeşte, indiferent de gluma proastă făcută.

Kathleen se aşeză iar şi-şi drese vocea înainte să revină la subiectul nunţii.

— Cum nu ne-am pregătit atât de mult, aş fi onorată să-mi porţi rochia de mireasă, Vanessa. Este deosebită, decorată cu perle. Îţi va plăcea.

— Mulţumesc! răspunse Vanessa. Daniel a oferit rochia mamei lui, care fără îndoială că este mucegăită deja, căci ea s-a măritat cu atât de mult timp în urmă.

Gemenele chicotiră, deşi puţin cam nervoase, ceea ce nu o surprinse, având în vedere atmosfera de la masă.

Vanessa încă nu reuşea să-l privească pe Monty. Acum regretă că făcuse anunţul cu el în încăpere. Ar fi aflat oricum, probabil tot astăzi, dar mai târziu. Probabil că familia ei nu avea să vorbească despre altceva în următoarele patru zile. Şi nu era mai bine ca el să audă direct de la ea că îşi atinsese scopul? La dracu’, el chiar o ajutase să-l atingă!

Apoi Charley se lamentă:

— Mărturisesc că sunt devastat că te vei mărita cu un altul. Te-aş fi făcut regina mea.

Vanessa zâmbi spre băiat.

— Mulţumesc, Charley, dar ştii că nu s-ar fi întâmplat.

— Atunci amanta mea?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Sub nicio formă!

— Sunt prea tânăr să am inima frântă.

— Suficient de tânăr pentru a se vindeca.

El oftă.

— Presupun.

Monty se ridică, iar remarca lui îi frânse ei inima.

— Nu face asta! spuse el.

Kathleen rămase fără aer la curajul lui şi spuse cu fermitate:

— Lord Monty, nu este problema ta.

El aruncă şervetul şi ieşi din cameră. Un moment mai târziu, uşa se lovi în urma lui, lăsând după el un alt moment de tăcere apăsătoare.

Vanessa reuşi să nu izbucnească în plâns la masă. În următoarele trei zile plânse mult, aşa că în ziua nunţii ochii ei erau foarte roşii şi umflaţi. Slavă Domnului pentru vălul de nuntă. Iar ziua aceea sosi mult prea repede.

Gemenele o încolţiseră cu o noapte înainte. Fuseseră singura sursă de confort în aceste vremuri grele. Monty nu se mai întorsese după ce ieşise ca o furtună. Emily şi Layla ştiau că nu era fericită în privinţa căsătoriei cu care fusese de acord. O tot întrebau de ce se mărita cu Daniel când era evident că nu voia. Ea nici nu mai încercă să nege. Le spuse numai că anumite lucruri erau mai importante decât iubirea şi că într-o zi vor înţelege. Foarte curând, spera ea.

— Putem să-ţi dorim să fii fericită? întrebă Emily.

— Sau este inutil? întrebă Layla.

— Voi găsi ceva fericire în această căsătorie, le asigură ea. Într-o zi o voi face.

Îi era greu să păstreze acest gând în minte când stătea alături de Daniel Rathban la altarul improvizat. Se căsătoreau în salonul de muzică al reşedinţei numai pentru că deja avea scaune. Nu fuseseră puse decoraţiuni, nici măcar flori, pentru a mai înveseli camera sumbră, care era

cu precădere ocupată de rudele familiei Rathban. De fapt, era un loc vesel. Charley purta foarte multe bijuterii şi o jachetă aurie strălucitoare. Îi fusese permis accesul la ceremonie doar pentru că era oaspete în casa miresei. Monty ar fi putut veni şi el, din acelaşi motiv, dar nu încercase.

Mirele atrăgător îi luă mâna când i se alătură şi-i şopti:

— Am ajuns aici într-o notă furioasă, pentru care îţi cer scuze. Voi face să funcţioneze, Vanessa!

Asta o făcu să vrea să plângă din nou! S-ar fi bucurat să le audă dacă le-ar fi auzit înainte să ştie cui îi aparţinea, de fapt, inima ei. Cum putea să facă să funcţioneze când ea iubea pe altul? Putea încă să fugă. Ultimele cuvinte nu fuseseră încă rostite. Dar atunci tatăl ei ar fi rămas pentru tot restul vieţii lui departe de familia sa.

Atunci preotul întrebă dacă cineva se opunea mariajului, iar Vanessa rămase fără aer. Numai Monty ar fi putut fi suficient de îndrăzneţ, dar el renunţase! Nici nu încercase să o facă să se răzgândească. Avea sentimentul copleşitor că nu putea să-l mai vadă vreodată.

— Eu, se auzi o voce puternică din spatele camerei.

Vanessa se întoarse, făcu ochii mari, dar apoi un alt bărbat spuse:

— Şi eu!

Vanessa îl văzu numai pe tatăl ei şi alergă imediat spre el. Toţi cei din încăpere îl văzură numai pe prinţul George.

Capitolul 50

— Eu de ce nu am fost invitat, când locuiesc la numai câteva străzi distanţă? întrebă George calm.

Prinţul regent se aşează pe scaunul lui Albert, în spatele biroului acestuia.

Albert era furios şi nu ascundea asta foarte bine,

deoarece ajunsese atât de aproape să-l însoare pe Daniel, numai pentru ca manevrele lui să fie distruse de intervenţia regală.

— Dacă obiecţia în privinţa căsătoriei este din cauza acestei scăpări, Excelenţă, vă asigur că nu a fost intenţionat.

— Deloc. Mărturisesc că am fost numai curios. Atunci care a fost motivul?

— Fiul meu a vrut o ceremonie restrânsă…

— Sau tu? îl întrerupse George. Am fost informat că ceremonia a avut loc ca urmare a unui şantaj dizgraţios.

— Nu! Mariajul a fost aranjat amiabil!

— Închei un şantaj mai vechi în schimbul unei soţii pentru fiul tău, nu acesta a fost aranjamentul? Amiabil sau nu, este tot o chestiune de şantaj. Începi să înţelegi unde ai greşit, dragă Albert? Ceea ce ai făcut înainte a fost să uzurpi o putere care îmi aparţine numai mie. Numai eu pot să îi alung pe unii dintre lorzii mei din regat. Negi asta?

Albert căzu în scaunul din faţa biroului.

— Mi-a ucis fratele mai mic.

— Deci a fost un duel?

— Da!

— Mulţumesc! spuse George. Aceasta era piesa care lipsea din puzzle.

— Nu există niciun puzzle. Lui Blackburn i s-a cerut, a fost implorat să renunţe, dar nu a făcut-o.

— Poate nu-l cunoşti pe cronicarul tatălui meu. Un individ ciudat, cu o memorie şi mai ciudată. Nu are nevoie să noteze faptele pe care le află de la un capăt la altul al ţării, deşi încă o face, deoarece tot ce a auzit, tot ce i s-a spus, tot ce s-a zvonit şi care ţine de regatul nostru rămâne în capul lui.

— Ce are asta de-a face cu situaţia noastră, Excelenţă? întrebă Albert.

— Totul, pentru că am avut un motiv să-l chem aici săptămâna aceasta, odată ce am aflat de manevrele tale dizgraţioase. Mi-a spus imediat de ce ar fi putut avea loc un duel în anul morţii fratelui tău Henry, deşi ai reuşit să-l

păstrezi foarte secret, şi anume că fratele tău a curtat-o foarte insistent în acea vară pe Lady Blackburn. Deci se pare că a existat un motiv pentru duel şi se pare că ai fost mai puţin decât onorabil să o şantajezi pe Lady Blackburn din cauza asta.

Apoi, ca după un gând pasager, George adăugă pufnind:

— În privinţa fiului tău recalcitrant, ar fi trebuit să vii la mine cu grijile tale, Albert. Aş fi putut găsi o fată potrivită pentru băiatul tău, fără să recurgi la o chestiune atât de dizgraţioasă precum şantajul.

— Nu înţelegeţi…

George îl întrerupse:

— Ba da. Îţi aminteşti de cronicar? Cinci debutante dezamăgite, nu? Sunt de asemenea la curent cu faptul că fata are sentimente pentru altul şi că se află aici numai pentru ca tatăl ei să se întoarcă acasă, ceea ce este redundant, căci el are acum permisiunea mea de a se întoarce fără consecinţe.

— Băiatul meu nu va fi de acord. El chiar o vrea pe fată.

— Voi avea eu grijă de băiatul tău. Pot fi foarte convingător. Fii sigur, se va însura cu cine îi voi spune eu. Iar tu vei considera că răzbunarea pe care ai exercitat-o asupra familiei lui Blackburn a luat sfârşit. George se ridică, atitudinea lui cordială dispărând. Nu vrei să mă contrazici în privinţa asta, Albert. Ai încălcat legi care ar putea avea consecinţe serioase asupra familiei tale dacă va fi informată justiţia. Ne-am înţeles?

— Perfect!

— Minunat. Acum, în privinţa fiului tău…

*

În spatele salonului de muzică, în timp ce-şi îmbrăţişa cu ardoare tatăl, Vanessa exclamă:

— De ce ai făcut asta? Te-ai expus!

El o îmbrăţişă la fel de pătimaş, dar o asigură,

şoptindu-i calm:

— Este în regulă. Speram să mă strecor în Londra şi să-ţi vorbesc în privat pentru a-ţi interzice asta, dar nu am ajuns la timp, ba chiar aproape că am ajuns prea târziu pentru a pune capăt prostiei despre care m-a informat Peter.

— Peter! I-am cerut să nu o facă.

El zâmbi cu blândeţe.

— Nu fi supărată pe prietenul meu. Ştia că niciodată nu aş fi permis o farsă de mariaj. Este în regulă, Nessi. Cel cu care am venit este regentul. A fost şi el informat despre ceea ce se întâmplă şi de ce. Ne va rezolva situaţia, altfel familia Rathban va afla răzbunarea regală. Ei bine, asta este intenţia regentului, spuse el râzând. Dacă Albert va accepta sau nu, vom afla în curând.

Nu mai avu timp să spună mai mult, căci gemenele veniră entuziasmate să se reunească cu tatăl lor. Vanessa râse în timp ce fu îndepărtată. Nu şi-ar fi imaginat că această nuntă ar fi putut fi oprită atât de… regal. Uşurarea pe care o simţea era atât de copleşitoare, încât se temea că va începe să chicotească şi că nu va mai putea fi oprită.

— Chiar s-a întors? Definitiv? întrebă Kathleen în spatele ei. Fără ca nunta să mai aibă loc?

Vanessa se îndreptă spre mama ei, care se ţinea emoţionată departe de reuniune.

— Aşa se pare… mulţumită intervenţiei regale.

— Cum s-a ajuns la asta?

— Nu am nicio idee, dar este ironic că această zi s-a dovedit a fi una fericită, în cele din urmă. Totuşi, am sentimentul că gemenele ne vor pune piedici dacă nu vor avea acces prioritar la tata acum, după atâta timp. L-ai putea invita să stea la noi măcar pe durata sezonului, altfel vor insista să se mute acasă la el.

— Îi vei cere tu?

— Tu l-ai vrut înapoi, mamă. Acum este aici. Nu ţi-e teamă de el, nu?

Vanessa regretă imediat întrebarea, căci era foarte evident că Kathleen tremura.

— Îmi amintesc ultima oară când am vorbit. A fost… dificil. Dacă este încă furios pe mine, aş prefera ca fetele să nu fie de faţă.

— Multe s-au schimbat în ultimii ani, dar acum şi-a recăpătat viaţa… mare parte din ea, aşa că s-ar putea să nu mai vrea să se certe cu tine, poate va vrea doar să reia relaţia cu gemenele. Dar desigur, îi voi cere eu în locul tău.

Majoritatea familiei Rathban trecu pe lângă ei, pentru a părăsi încăperea. Chiar şi preotul plecă, dar privind spre locul unde aproape că se măritase, observă că Daniel nu plecase. Stătea exact acolo unde-l lăsase. Iar el se uita la ea… confuz? Sau era regret? Ea se ruşină. Nu s-ar fi aflat acolo dacă ea nu ar fi insistat, nu l-ar fi aţâţat, nu l-ar fi sedus în felul ei şi nu l-ar fi minţit. Îl lăsase să creadă că-l iubea, şi totul pentru o cauză bună, dar, cu toate acestea, se simţea prost din acest motiv.

El nu-i merita mila, căci fusese foarte neruşinat în relaţia lor, aşa că de ce să-i plângă de milă? Se îndreptă spre el şi-i spuse:

— Îmi pare rău. Nu mă pot mărita cu tine, dar pot să-mi iau revanşa. Adevărata ta dragoste ţi-a oferit un fiu înainte să moară. Tatăl tău a avut grijă de el foarte bine, făcându-l chiar un membru al familiei voastre. Vă cunoaşteţi reciproc drept veri. Fă cu această informaţie ce vrei, dar sper că-ţi va mai îmbuna inima, Daniel Rathban.

Îl şocase, poate de două ori. Plecă în grabă înainte ca el să-şi revină suficient pentru a o lua la întrebări… şi dădu peste prinţul regent chiar la ieşirea din salonul de muzică, acolo unde familia ei o aştepta. El părea jovial. Probabil că întâlnirea lui cu Albert mersese bine! Zâmbetul larg al tatălui ei i-o confirmă.

După ce făcu o reverenţă în faţa lui, George spuse:

— Mă bucur că nu sărut o mireasă astăzi, chiar mă bucur. Îi poţi mulţumi admiratorului tău pentru intervenţia mea, scumpo!

Ea se uită după individul corpolent în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrare. William o cuprinse de mijloc.

— Ce a vrut să spună cu asta?

— Am numai o vagă idee, aşa că nu-ţi voi spune încă. Putem, vă rog, să plecăm din casa asta? Şi ai fost invitat să stai la casa mamei, unde vei putea fi alături de cele trei fiice ale tale. Nu refuza doar pentru că este a ei şi nu a ta.

— Cred că noi doi suntem căsătoriţi încă, cel puţin pe hârtie, ceea ce înseamnă…

Ea râse.

— Acum te recunosc, desigur. Cât de *bărbătesc,* tată!

Capitolul 51

În aceeaşi zi, mai târziu, căutându-l pe William în birou, Vanessa îşi auzi mama spunând înăuntru, pe un ton acuzator:

— Ai făcut-o intenţionat, nu? Ai crescut-o să fie exact cum nu ar trebui, pentru a-mi face în ciudă!

— Nu am făcut asta, răspunse William. Nu aveam să mă comport cu ea precum o floare delicată în Scoţia, şi era fericită să facă aceleaşi lucruri pe care le făceam eu şi nu m-a lăsat inima să o opresc şi să îi limitez activităţile. M-am gândit că nu ar strica să ofer măcar uneia dintre fiicele noastre mai multe opţiuni în viaţă decât aceea de a fi soţie şi mamă. Şi da, am crescut-o altfel decât ai fi făcut-o tu, i-am dat o educaţie mai bună, am pregătit-o pentru orice i-ar putea apărea în cale şi nu-mi voi cere scuze pentru asta.

Vanessa puse mâna pe clanţă pentru a-i întrerupe. Părinţii ei nu putuseră să aştepte nici măcar o zi înainte să se certe. Se opri atunci când o auzi pe Kathleen spunând:

— Urăsc să recunosc, dar mă face incredibil de mândră că este a mea.

— Atunci, în loc să te plângi, poate ar trebui să-mi mulţumeşti. Şi de ce răscolim trecutul?

— Deoarece nu m-ai ascultat niciodată când am încercat să-ţi explic ce s-a întâmplat cu adevărat. Henry mi-a întins o capcană, Will. Plănuise totul din timp, apărea

oriunde mergeam eu şi se asigurase că oamenii ne vor vedea împreună şi mă vor auzi râzând la glumele lui. Făcuse să pară ca şi cum eram deja amanţi, deşi nu eram.

— Asta este scuza ta, Kathy? Părea deja aşa, deci ce mai conta dacă se întâmpla? Asta era logica ta?

— Nu, asta a fost logica lui şi şantajul lui. M-a ameninţat că va răspândi zvonurile că suntem amanţi dacă nu voi fi de acord să devenim. Am făcut exact la fel ca tine, William. Am fost dispusă să fac un sacrificiu pentru a preveni un scandal. De ce este bine pentru tine să-ţi protejezi familia astfel, dar nu şi pentru mine? Tu ai împiedicat ca asta să se întâmple. Nu s-a întâmplat niciodată!

Vanessa nu avea să întrerupă asta. Se întoarse şi se îndreptă spre mica grădină din spatele casei. Fierbea. Părinţii ei tot nu aveau să le spună gemenelor toată povestea. Aflase asta de la tatăl ei când se întorseseră călare acasă pe calul lui, în ciuda rochiei ei de mireasă.

— Poate când vor mai creşte. Poate niciodată, spusese William.

În schimb, avea să le ofere câteva detalii îngrozitoare despre insule şi despre natura răzbunătoare care l-a chinuit de nenumărate ori şi nimic mai mult... nimic altceva în afară de certitudinea că nu se va mai întoarce vreodată în Indiile de Vest pentru că vânduse plantaţia aia nenorocită.

Ea acceptase destul de bine adevărul... ba nu! Sfârşise prin a-şi urî mama. Oare încă o mai ura, când Kathleen tocmai îi spusese lui William că încercase numai să-şi protejeze familia de la un scandal exact aşa cum făcuse şi William, dar în alt mod? Poate că era bine că părinţii ei purtau în cele din urmă acea discuţie, deşi nu credea că avea să amelioreze situaţia.

— Am auzit că a mers bine şi că eşti iar disponibilă.

Se întoarse şi-l văzu pe Monty apropiindu-se de ea cu acel zâmbet sfâşietor pe care părea să-l păstreze numai pentru ea.

— De unde ai auzit?

— De la George, desigur.

— Deci tu eşti admiratorul meu?

El ridică din umeri.

— Îmi datora o favoare. Am renunţat la o proprietate promisă pentru asta.

Ea chicoti.

— Ba nu. Tu te pricepi numai la rezolvat probleme.

— Mă pricep mai bine atunci când problema nu-mi frânge inima, răspunse el.

— Încetează să mă mai tachinezi! Mi-ai întâlnit tatăl deja? Prinţul regent nu a fost singurul care s-a opus astăzi nunţii aceleia.

El râse.

— Tată tău a fost acolo? Tu ai făcut asta, l-ai anunţat pentru a putea veni la timp să te salveze?

— Nu, sigur că nu. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, ca el să se pună în pericol şi să provoace exact scandalul pe care a vrut să-l prevină, părăsind Anglia. Un vechi prieten al lui a aflat despre asta şi l-a anunţat, deşi mi-a promis că nu o va face.

— Mă bucur pentru tine, Nessi. Mă aşteptam să mai treacă nişte săptămâni până când tatăl tău se va întoarce în Anglia, dar acum toate dorinţele ţi s-au îndeplinit.

Nu chiar. Oare să îndrăznească să-i spună că nu voia să fie iar disponibilă pentru căsătorie? Că inima ei era deja a lui? Nu mai trebuia să o ascundă, nu? Dar el nu voia să se însoare. Să-l împingă spre însurătoare ar fi cea mai urâtă manipulare după tot ce făcuse pentru ea. Nu trebuia să-i mai evite săruturile… dacă şi el le mai dorea pe ale ei.

Ea încercă acest gând şi-i puse mâna pe piept. El o tachină:

— Încă mai exersezi seducţia?

— Funcţionează?

El o trase aproape şi o sărută, în loc de răspuns. Ea îşi trecu braţele strâns pe după gâtul lui, întrebându-se dacă aceasta avea să fie prima dată când avea să leşine de fericire. Simţea că o va face. Putea sta ore în şir lipită de el…

— Vanessa! o strigă William.

Ea sări înapoi. Vocea tatălui ei era prea aproape. Cu ambii părinţi în casă, nu putea să aibă parte de prea multă intimitate.

Apoi William apăru la intrarea în grădină.

— Mama ta te caută…

— Merg la ea! îl întrerupse ea şi trecu în grabă pe lângă el, îndreptându-se spre casă.

Capitolul 52

— Şi tu cine eşti? întrebă William din uşă.

Montgomery făcu o reverenţă scurtă, simţindu-se inconfortabil din cauza încruntării de pe chipul bătrânului.

— Trebuie să fiţi William Blackburn, conte de Ketterham, sosit acasă din război, nu? Eu sunt Montgomery Townsend. Eu şi protejatul meu am fost oaspeţii soţiei dumneavoastră în ultimele câteva săptămâni.

El se încruntă şi mai mult.

— Deci soţia mea îşi ţine acum amanţii sub acelaşi acoperiş?

Montgomery începu să spună că prefera femeile mai tinere, dar cum William era acum în Londra… dacă auzise veştile despre faptul că Montgomery umbla după femei mai în vârstă, l-ar fi putut ucide. Aşa că spuse adevărul.

— Sunt îndrăgostit de fiica dumneavoastră.

— Am trei.

— Nessi.

— Ţi-a spus numele de alint pe care-l folosesc eu.

Fu uşurat că acum contele nu mai era încruntat.

— A fost o greşeală. A vrut să spună Nestor. Purta pantaloni în acel moment… şi flutura nişte pistoale când ne-am întâlnit.

William se uită cu asprime un moment, apoi râse.

— Va trebui să-mi spui despre asta… înainte de a avea binecuvântarea mea pentru a-mi curta fiica.

Numai să o curteze? Voia mai mult de atât.

— Ei bine, Lord William, dacă aveţi câteva ore, vă voi spune totul despre cum am cunoscut-o pe Vanessa şi vă voi povesti fiecare oră încântătoare petrecută alături de ea. Şi apropo, voi fi fericit să-i semnez contractul.

Atunci apăru domnul Rickles, anunţând:

— Sunteţi solicitat la etajul al treilea, domnule.

— Cine este? întrebă William.

— Oaspetele nostru, răspunse majordomul.

— Şi eu sunt oaspete, afirmă William, nemulţumit.

— Protejatul meu se află la etajul al treilea, deci cred că se referă la mine, spuse Montgomery. Vom mai discuta cu siguranţă, Lord William.

*

Ora de culcare sosise mai devreme în seara aceasta, deoarece fusese o zi agitată, dar şi epuizantă, cu atât de multe emoţii contradictorii. Vanessa îşi petrecuse mare parte din zi cu tatăl şi cu surorile ei, care erau fericite că puteau să petreacă restul sezonului cu ele şi că-şi puteau alege propriii soţ. William mersese la casa lui, deoarece avea acolo bagajele, dar plănuia să se mute mâine în casa lui Kathleen, pentru a sta cu fiicele lui. După ce plecase, Kathleen bolborosi ceva despre faptul că avea nevoie de somnifere pentru a putea dormi. Era evident supărată şi dezamăgiră de reacţia lui rece faţă de ea.

Vanessa era frustrată, deoarece nu mai avusese o altă şansă de a-i vorbi lui Monty după ce fuseseră întrerupţi de tatăl ei. El şi Charley se ţinuseră la distanţă de reuniunea familială. Nu fu nevoie de prea multă dezbatere pentru a decide să meargă la el acum, că liniştea se lăsase asupra casei. Ba chiar îşi pusese pantalonii pentru vizită, amintindu-şi efectul pe care îi aveau de obicei asupra lui.

Când el răspunse bătăii ei în uşă, surpriza fu evidentă. Îi făcu semn cu mâna să intre, apoi o întrebă:

— Să fiu încântat sau… îngrijorat?

— Nu puteam să dorm. Şi încă mai am întrebări pe care ţi le-aş fi adresat astăzi dacă tata nu ne-ar fi întrerupt

în grădină.

— Îmi amintesc că te distrăsese altceva de la orice ai fi vrut să întrebi.

El zâmbi amintindu-şi de sărutul minunat pe care-l împărtăşiseră în grădină. Era o deschidere bună pentru motivul pentru care se afla ea acolo, dar brusc deveni puţin nervoasă. Poate că era ea îndrăzneaţă, dar nu atât de mult când venea vorba despre el.

Aşa că-l întrebă:

— De ce ţi-ai folosit una dintre favorurile datorate de prinţul regent pentru a se opune nunţii mele?

— Pentru că nunta aceea era o tragedie şi mi-a venit în minte că George ar putea-o opri, având în vedere că tu nu puteai să o faci... Da, ştiu, era mai important să-ţi ajuţi tatăl, dar George putea şi a şi anulat totul. Acum poţi să-mi spui ce avea la bază şantajul lui Rathban?

— Trebuie să ştii?

El zâmbi.

— Va fi bine când vei fi tu pregătită.

— Eşti prea amabil.

— Un defect?

— Deloc. De ce ai venit cu noi la Londra, riscând să agiţi cuibul de viespi pentru a stârni din nou zvonurile?

— Exista o dorinţă căreia am încercat să-i rezist, dar, în cele din urmă, nu am putut.

Ea pufni.

— Atât de mult îţi place oraşul acesta?

— Londra poate fi amuzantă, dar nu îmi este dragă.

Ea constată că el nu-i răspunse la întrebare.

— Atunci care era dorinţa?

— Ştii tu.

Nu era numai răspunsul, ci şi privirea senzuală pe care i-o aruncă atunci când o spusese, făcând-o să suspine discret. Da, ştia. Era la fel de puternic atras de ea cum era ea de el. Nu-i păsa dacă era un crai şi pasiunea era tot ce-i putea oferi. Era genul de crai pe care-l prefera şi pe care-l iubea.

Brusc, el întrebă:

— Aceste întrebări sunt într-adevăr motivul pentru care ai venit la mine în seara asta?

— Nu, căci tragedia… cum ai numit-o atât de bine… odată încheiată, am avut o dorinţă nebună de a sărbători.

— La ce te-ai gândit?

Îndrăzneala ei ieşi la suprafaţă.

— La tine.

Aproape imediat, spaţiul dintre ei dispăru şi o strânse în braţe, începând să o sărute. Exista între ei o atracţie primară. De fiecare dată când se afla aproape de el, asta îşi dorea să facă. Fusese incredibil de greu să-şi controleze aceste dorinţe. În seara asta nu trebuia să o facă.

— Oricât de mult îmi place să te văd în pantaloni, aş prefera să te văd fără ei acum, spuse el, în timp ce o conduse spre patul lui.

Ea se întinse pe pat în timp ce-l privea dându-şi pantalonii jos. El o făcu încet, cu ochii cutreierând asupra trupului ei. Chiar voia să îşi ia timp când ea era atât de dornică să-l simtă în ea?

Ea îşi aminti de prima dată când împărţiseră patul, oferindu-i o privire seducătoare şi şoptindu-i:

— Nu port lenjerie intimă pe sub pantalonii aceştia.

— Arată-mi!

Ea rămase fără aer, privirea lui era arzătoare. Acum nu mai întârzia! Ea îşi dădu repede pantalonii jos. Şi el se grăbi să scape de ai lui. Apoi ea îi simţi pielea pe a ei. Simţi o clipă de fericire nemaiîntâlnită. Aici îşi dorea să se afle pentru tot restul vieţii ei, aproape de el, atingându-l, simţindu-l, gustându-l.

El o săruta atât de arzător, înfierbântând-o, apoi o sărută pe gât, pe sâni, peste tot, fiecare atingere a gurii lui accentuându-i dorinţa.

— Iar mă frustrezi.

El râse.

— Aşteptarea are rolul ei… dar poate nu şi când eşti atât de nouă la asta. Oare să… (se opri pentru a-i oferi un sărut lung)… sărbătorim acum?

Da!

El o încalecă, o pătrunse uşor, apoi se întoarse uşor pentru ca ea să se afle deasupra lui. Nu prea ştia însă ce să facă acolo, aşa că se ridică pentru a avea mai multe opţiuni, cel puţin să deţină puţin control, dar fusese o greşeală… sau perfect pentru că-l adusese chiar mai adânc în ea, iar ea închise ochii, în timp ce orgasmul o învăluia.

— Eşti minunată, spuse el, părând puţin nedumerit. Poţi să încetineşti?

— Pot să dorm acum.

— Muşcă-ţi limba.

Ea zâmbi şi-şi mişcă încet şoldurile.

— Te tachinez. Poţi să dictezi ritmul.

— După imboldul ăsta, probabil glumeşti.

O aşeză pe spate şi împinse numai de două ori înainte să expire profund, aşezându-şi fruntea pe a ei.

— Mă surprinzi de fiecare dată.

— De aceea crezi că sunt uimitoare?

— Din acest motiv şi din multe altele. Cred că va dura o viaţă să le aflu pe toate.

Ea zâmbi visătoare în timp ce el se aşeză lângă ea şi o trase la piept. Ei i-ar fi plăcut să-i ofere acea viaţă, dar nu era un subiect pe care să-l deschidă când se aflau amândoi sub influenţa acestei stări de bine sublime. Poate mâine, când logica şi raţiunea aveau să prevaleze, pentru a se asigura că el nu va avea regrete.

La scurt timp după aceea, auzi un zgomot jos. Şi el îl auzi.

— Nu este atât de târziu. Poate că, în cele din urmă, tatăl tău s-a întors?

Ea dădu din cap aprobator. El adăugă:

— Merg să verific, pentru a fi sigur. Dacă vei adormi, te voi duce în camera ta.

Cum putea să doarmă după experienţa excitantă pe care o avuseseră împreună? Adormi.

Capitolul 53

Înainte ca Montgomery să ajungă sus, auzi săbiile lovindu-se. Cine exersa la ora asta? Când ajunse la colţ pentru a putea vedea tot holul, două lucruri îi atraseră imediat atenţia. Rickles, majordomul, sprijinea cu toată puterea uşa din faţă, ca şi cum se aştepta ca intruşii să dea năvală. Iar Charley se lupta cu sabia cu un străin. În loc să-l ajute, Arlo stătea deoparte!

Montgomery coborî în grabă treptele, dar înainte să poată spune ceva, Charley înlătură arma din mâna oponentului şi îndreptă vârful săbiei spre gâtul bărbatului. Şoapte în păsărească ieşeau din gura bărbatului evident speriat, aşa că Montgomery aşteptă finalul înainte de a cere explicaţii.

Când Charley îşi coborî în sfârşit sabia, aruncă o privire spre Arlo şi spuse amuzant:

— Cer iertare înainte să le iei gâtul. Au aflat înaintea noastră că revolta s-a încheiat şi că palatul a fost reclamat de monarhie. Individul ăsta, văzând numai pe unul dintre noi înarmat, a făcut o ultimă încercare de a lua ostatici pentru a nu fi nevoiţi să implore pentru vieţile lor.

— Credeam că tăierea de capete era prerogativa ta, Charley, spuse Montgomery cu indiferenţă.

Băiatul se întoarse zâmbind.

— Aceasta a fost numai una dintre multele mele exagerări, prietene, pentru a-mi înfrumuseţa rolul. Dar nici regele meu nu taie capete.

— Regele tău? spuse Montgomery, iar apoi aruncă o privire reticentă spre Arlo, care îl privea inexpresiv. Se întoarse spre Charley. Cine dracului eşti tu?

Charley făcu o reverenţă, cu exagerarea lui obişnuită.

— Sebastian Bahmann, descendent al dinastiei Bahmann, al cărui singur scop a fost să apere casa regală Feldland. Mi-am petrecut toată viaţa antrenându-mă în mijloace letale pentru a exercita acest serviciu şi a-mi proteja regele cu orice preţ.

Montgomery pufni.

— Să fiu impresionat de cei 17 ani de antrenament?

Hai să zicem şapte ani, cel mult, poate nouă… ştii foarte bine că nu te-ai antrenat de mic copil.

Charley chicoti.

— Dacă vârsta contează, de fapt am 27 de ani, cred că sunt mai mare decât tine, nu? Şaptesprezece ani a fost numai o vârstă care s-ar potrivi mai bine chipului meu frumos… cum i-ai zis tu. Şi s-a potrivit, nu? Nu o dată te-ai întrebat dacă aveam într-adevăr 18 ani, adăugă el, arătând spre trupul lui.

Montgomery se uită spre Arlo… sau era Charles acum?… cu o privire enervată.

— Presupun că nici tu nu ai 17 ani?

— Nouăsprezece, dar nu fi supărat pe Sebastian. Faptul că am schimbat identităţile ne-a permis să ajungem în siguranţă în Anglia.

— Am fost însărcinat cu protecţia ta, nu a servitorului tău paznic care aparent se poate proteja singur. Tu poţi?

— Nu are nevoie, căci eu îl protejez, spuse Sebastian pe un ton foarte serios pe care Montgomery nu-l mai auzise vreodată de la el. Ai fost însărcinat cu ascunderea noastră, ceea ce a fost ideea mea, nu tu în particular, ci numai cineva de calibrul tău care ne-ar fi putut ajuta să avem de-a face cu plebea.

— Lasă-mă să ghicesc, l-ai enervat foarte tare pe George în mod intenţionat pentru ca asta să se poată întâmpla?

Sebastian încuviinţă.

— Era necesar. Casa Carlton era prea deschisă. Lăsau chiar şi comercianţi! Şi era foarte plictisitor acolo. Am avut dreptate să schimb locaţia. Unul dintre rebeli a aflat despre ascunzătoarea noastră de la un servitor al Casei Carlton după ce s-a pretins a fi un susţinător al lui Charles. Prinţului ar trebui să i se spună că servitorii lui vorbesc cam mult.

— Şi părul auriu a fost o exagerare?

— Blondul este culoarea mea naturală, spuse regele. Ceea ce mi-a lipsit foarte mult.

Sebastian adăugă:

— Şi a mea, dar de obicei nu port haine atât de fine şi

bijuterii. Deghizarea noastră a început imediat ce am plecat în siguranţă din Feldland.

— Să înţeleg că acum mergeţi acasă?

Sebastian încuviinţă.

— Napoleon nu a dobândit sprijinul de care avea nevoie pentru a-şi întinde aripile deasupra Europei din nou, aşa că, după cum ai spus, nu va mai dura mult până când va fi iar învins cu armatele care o mai făcuseră deja.

Montgomery privi spre Rickles, care încă păzea uşa, înainte să-l întrebe pe Sebastian:

— Mai sunt rebeli afară?

— Câţiva, dar l-am avertizat pe ăsta. Sebastian arătă cu degetul spre bărbatul care se predase. Nu vor fi iertaţi niciodată. Vor fi omorâţi dacă se vor întoarce acasă.

— Aici ne comportăm mai dur cu asasinii, îi spuse Montgomery lui Charles. Pentru tine, exilul este o pedeapsă suficientă?

— Sebastian ştie cum gândesc. Pentru un locuitor al regatului Feldland, este o grea pedeapsă să îşi piardă casa.

— Foarte bine atunci! Cum aparent misiunea mea s-a încheiat, voi spune că mă bucur că problemele voastre s-au încheiat, dar nu voi spune că mi-a făcut plăcere.

Sebastian îi dădu un cot în coaste.

— Ştii că ne vei simţi lipsa.

— Deloc, negă Montgomery.

— Şi nouă ne vei lipsi, Monty. Ar trebui să ne vizitezi în Feldland într-o zi şi să o aduci şi pe soţia ta încântătoare.

— Nu am o soţie.

— Vei avea.

Montgomery îşi dorea să fi fost la fel de încrezător în această privinţă. Privi iar spre servitorul care se dovedise a fi monarh, enervat că fusese păcălit.

— Cel puţin Feldland nu are un bufon pe post de rege.

Sebastian pufni.

— A fost un rol.

— Unul pe care l-ai jucat cu prea multă uşurinţă, băiete. Am nevoie de un pahar. Apoi făcu ochii mari. Dumnezeule mare, îţi laşi regele să conducă o trăsură? Nu

crezi că ai mers prea departe cu deghizarea?

— El a insistat. Ne vom întoarce mâine la Casa Carlton pentru a aştepta să fim duşi acasă. Îi datorez prinţului George scuze, precum şi o prezentare a aliatului său adevărat. Cum crezi că va primi vestea că, de fapt, nu adevăratul rege al Feldlandului l-a scos din minţi?

— Depinde de starea de spirit, aşa că voi merge cu voi, pentru a mai relaxa situaţia. Dacă vreţi să plecaţi de aici cu deghizarea intactă, veţi evita să daţi explicaţii îndelungi familiei Blackburn, dar asta ţine de voi. Oricum ar fi, îi voi explica Vanessei după ce veţi pleca.

— Va trebui să faci mai mult de atât.

— Da, ştiu. Dar nu-ţi stă bine să joci rolul de peţitor. Limitează-te la cel de gardian.

Capitolul 54

Vanessa fu încântată să îl vadă pe Monty la baza scărilor. Oare o aştepta? Zâmbi înainte să ajungă la el.

— Mulţumesc că m-ai dus înapoi în camera mea aseară. Probabil că am fost foarte obosită dacă nu m-am trezit când m-ai dus acolo.

— A fost o zi plină, nu trebuie să-mi mulţumeşti. A fost plăcerea mea. Din fericire, îmi place să te port pe braţe.

Spera că de aceea el o îndruma, brusc, din nou spre grădină. Pentru a continua ceea ce întrerupseseră ieri, înainte ca tatăl ei să îi găsească acolo?

— Ştii dacă tata s-a întors deja?

— Speri să ne întrerupă iar? o tachină el. Apropo, ce a vrut mama ta aseară de la tine, încât a fost atât de urgent că a trebuit să-l trimită pe tatăl tău după tine?

Ea pufni discret.

— Nu era deloc urgent, avea nevoie numai de cineva pentru a se plânge de tatăl meu.

— Nu este fericită că s-a întors?

— O, ba da, spera însă la o revedere diferită.

— Înţeleg, spuse el.

Ea zâmbi. Nu înţelegea şi nici nu dorea să o facă decât dacă ea avea să-i povestească totul, dar nu era secretul ei.

Apoi, el adăugă oftând:

— Protectoratul meu s-a încheiat.

Ea se încruntă.

— De ce sună de parcă ne-ai părăsi?

— Pentru că scuza pentru care mă aflu aici ne părăseşte.

El îi explică pe scurt că însoţitorii lui îi spuseseră adevărul despre sângele regal, dar nu şi despre cine îl purta.

— Arlo este rege? Serios? Dar părea atât de modest!

— Asta era şi ideea.

— Şi ai păstrat secretul tot timpul acesta?

— Nu, nici eu nu am ştiut până aseară, bombăni el.

Ea râse.

— Mi se pare că ne-am aflat în tot timpul acesta într-o piesă de teatru. Charley – adică Sebastian, nu? — mi-a cerut chiar sfatul despre cum să se poarte ca un om de rând. Zicea că era pentru a-ţi face ţie pe plac!

— Ştii că în tot acest timp râdea de noi pentru că am fost păcăliţi de jocul lui.

— Mă îndoiesc. Probabil că se distra să fie cineva diferit decât este în realitate. Nu-i purta pică. Acum mi se pare foarte amuzant. Dar nu trebuie să pleci şi tu când o va face el. Nu eviţi încă dueluri aici, în oraş… şi topoare?

— Sebastian a putut să se ascundă aici, la vedere, dar nu şi eu. Totuşi, am rezolvat nebunia pe care o evitam, suficient încât soţii respectivi să nu mă mai considere vinovat şi să se retragă. Vezi tu, chiar nu mai am nicio scuză pentru a rămâne ascuns în casa ta. Deşi nu-mi va lipsi Charley, tu îmi vei lipsi. Nu-mi pot imagina un partener de drum mai bun pentru o călătorie de-o viaţă.

Inima ei tresări la privirea pe care i-o aruncă atunci când rupse o floare şi i-o înmână. Speranţa era ceva îndoielnic, dar, în această situaţie, era o ambiţie.

În cele din urmă, o întrebă:

— Deci vei încheia sezonul şi-ţi vei găsi un alt mire?

Era ezitare în întrebarea aceea. Iar ea încă nu renunţa la speranţă. Se apropie de el până când umerii li se atinseră în mers.

— Nu, cineva m-a cerut deja, spuse ea.

El se opri brusc şi întrebă:

— Cine?

— Tu, răspunse ea nonşalant, apoi continuă, riscând îndeplinirea visului. Deci te vei însura cu mine.

— Da? spuse el cu un zâmbet foarte larg.

— Da, chiar mi-ai cerut, de două ori parcă, aşa că să nu te gândeşti să eziţi.

— Eu nu ştiu să ezit. Presupun că ai putea să mă înveţi, dar aş prefera să nu o faci.

Ea îl împinse, când el încercă să se apropie.

— Nu a fost un răspuns.

— Sigur că a fost. Te iubesc, draga mea, atât de mult încât aproape că te-am pierdut. Îţi accept cererea.

— Dar nu eu te-am cerut, tu ai făcut-o. Eu am fost cea care a acceptat.

— Dacă zici tu.

Ea îl trase înapoi spre ea şi-şi trecu braţele în jurul lui.

— Într-una din zile s-ar putea să nu mai cred că mă tachinezi şi atunci o să dai de belea.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, deoarece mă cunoşti prea bine, aşa cum o fac şi eu, şi de aceea şi tu mă iubeşti, Nessi. Nu am nevoie să o aud.

— Dar vrei, aşa că o voi spune, te iubesc!

— Slavă Domnului! exclamă el.

— Aveai dubii, îi reaminti ea.

— Nu, nu aveam. Dar a fost sfâşietor să aştept la Casa Carlton ieri întoarcerea lui George, când de fapt voisem să merg cu el. Ar fi trebuit să fie vocea mea cea care să se opună mariajului, ca tu să ştii foarte bine că mă opuneam căsătoriei tale cu un alt bărbat. George a insistat însă să nu pun în pericol intervenţia cu complicaţii inutile, ceea ce ar fi făcut cu siguranţă o declaraţie de dragoste.

Acum, vei fi încântată să ştii că am deja aprobarea tatălui tău să te curtez.

Ea făcu ochii mari.

— Cum naiba ştie el înaintea mea?

— Mi-a menţionat-o ieri când l-am întâlnit.

— Din senin?

— Este posibil să-i fi spus că sunt îndrăgostit de tine.

— Inteligent din partea ta să ai sprijinul unuia dintre părinţi.

— Trebuie să-mi fac griji pentru celălalt?

— Mama? Deloc. Dar cred că ne-am curtat suficient. Noi doi vom merge direct la altar.

— Perfect de acord. Voi face anunţul astăzi, apoi va trebui să aşteptăm numai două săptămâni.

— Sunt numai câteva zile distanţă de Gretna Green, unde nu va trebui să aşteptăm deloc, sublinie ea.

— Nu, îi vom permite mamei tale să planifice şi pe mama să fie entuziasmată să ajute, iar tu vei avea timp să comanzi o rochie de mireasă nouă pe placul tău, apoi vom fugi la moşia părinţilor mei pe care mi-o oferă drept cadou de nuntă pentru cel puţin câţiva ani de izolare, unde părinţii nu vor fi invitaţi.

Ea râse.

— Te însori cu mine numai pentru proprietate?

— Nu, fericirea înainte, proprietatea apoi, îi răspunse el. Cel puţin voi renunţa la zestre.

*

Se întâmplă exact aşa cum planificaseră, se căsătoriră două săptămâni mai târziu, imediat după cel de-al treilea anunţ la slujba de duminică. Fusese o aşteptare dureroasă, mai ales deoarece Monty se întorsese într-adevăr la casa din oraş a părinţilor lui. O vizita în fiecare zi, deşi părinţii ei nu-i lăsau singuri, unul dintre ei fiind mereu prezent, dar niciodată împreună. De fiecare dată când se aflau în aceeaşi încăpere se comportau ca nişte străini sau se certau în şoaptă, nevrând să deranjeze cuplul fericit. Cel

puţin la mese gemenele le distrăgeau atenţia.

Nunta probabil că le mai îmblânzise inimile, deoarece când Vanessa şi Montgomery se întoarseră pentru a ieşi din biserică în calitate de soţ şi soţie, ea îşi văzu părinţii sărutându-se destul de pasional şi, lângă ei, gemenele chicoteau.

Vanessa dădu din cap. După numai două săptămâni tatăl ei o iertase? Probabil că William îşi dăduse seama că, la urma urmelor, încă o iubea. Dar nu era deranjată din cauza asta. Nu sperase ea, în adâncul ei, ca părinţii săi să se împace?

La petrecerea de nuntă din acea săptămână îşi trase tatăl deoparte şi-l întrebă:

— Te-a şantajat mama să ajungi iar în patul ei?

El râse.

— Trebuie să-ţi scoţi din vocabular acel cuvânt, fiica mea.

— Deci eşti fericit?

— Cred că sunt.

Ea răsuflă uşurată.

— Atunci du-o pe mama la Cheshire şi ţine-o departe de Londra.

El râse.

— Bun sfat! Apoi zise, serios: Nu trebuie să întreb dacă eşti fericită, pentru că este evident. Nu-l lăsa să te schimbe, Nessi. Eşti perfectă aşa cum eşti.

— Se întâmplă să fie de acord cu tine, tată, şi nu m-ar vrea altfel.

Puţin mai târziu, Emily o tachină:

— Ai zis că nu se va însura niciodată.

— Nu credeam că o va face. Mă bucur că m-am înşelat.

— Văd asta. Ştiam că nu era interesat de mine, aşa că mă bucur că îl ai tu. Serios, sunt fericită pentru tine.

Ea le îmbrăţişă pe gemene.

— Ştiu că eşti. Şi voi fi fericită când te vei hotărî la un soţ. Chiar nu trebuie să te grăbeşti, Em. Mai întâi fii sigură. Este mult mai bine când eşti sigură.

— Vom plânge? întrebă Layla în timp ce le îmbrăţişa pe amândouă.

— Poate, bolborosi Emily. Doar ce te-ai întors, Nessa, iar acum pleci iar.

— Mi s-a spus că voi lipsi numai o zi sau două.

— Atunci te vom vizita.

— Nu până nu veţi fi invitate, răspunse Vanessa, dar apoi îşi domoli cuvintele cu un zâmbet.

— Sigur că nu, vei fi în luna de miere, acceptă Layla.

— Care ar putea dura un an sau mai mult.

— Prostii, ne vom revedea curând.

Sperase ca ea şi Monty să poată evada curând, dar fu asaltată, în masă, de familia lui. Deja îi întâlnise pe mulţi dintre ei, inclusiv nepoţi şi nepoate, atunci când familia ei fusese invitată la cină la casa lor din oraş.

Angela Townsend o îmbrăţişă cu căldură şi-i şopti:

— Eu şi tatăl lui nu credeam că va mai sosi ziua asta. Este o bucurie să te primim în familia noastră.

Weston îi spuse lui Monty:

— Presupun că acum va trebui să te tolerez. Eşti prea fericit pentru a te mai enerva din cauza comentariilor mele.

Era o nemulţumire şi, totuşi, nu era. Weston chiar o spusese zâmbind. Andrew îl împunse însă în coaste, spunând;

— Mă vei avea pe mine, frate. Îţi promit să muşc momeala când te vei simţi înclinat spre mitocănie… o, stai, mereu eşti!

Weston pufni, dar sora mai mare a lui Monty, Evelyn, îl luă de braţ şi îl avertiză pe Andrew:

— Lasă-l în pace! Astăzi este o zi de veselie. Copilul familiei a intrat în rândul lumii!

— Să sperăm că fără încercările noastre, spuse Claire bombănind.

Vanessa probabil ar fi fost confuză dacă Monty nu i-ar fi spus deja că Evelyn nu vorbea cu soţul ei, iar Claire voia să divorţeze de al său, deoarece credea că o înşelase, deşi întreaga ei familie o asigurase că nu se întâmplase.

Apoi Evelyn îi spuse lui Claire:

— Vorbeşte în numele tău, draga mea. Eu vorbesc iar cu soţul meu.

Vanessa îi şopti lui Monty, care tocmai o cuprinsese de talie:

— Chiar ţi-a zis copilul familiei?

— Toţi au făcut-o, o vreme. Este groaznic să fii cel mai mic. Apoi, înainte ca discuţia dintre surorile lui să escaladeze, el îi zâmbi lui Evelyn. Cred că sunt cam bătrân pentru această poreclă, Evy.

Claire, comentând încă remarca lui Evelyn, se întoarse către sora ei mai mare.

— Cel puţin el nu a folosit vechea lui poreclă pentru tine, Evil.

În acel moment, Brian Townsend spuse pe un ton ameninţător:

— Amintiţi-vă că astăzi este o zi minunată pentru familiile noastre!

— Desigur! spuseră toţi la unison.

Dar apoi, chiar el îl înghionti puţin pe mire.

— Nu ai fost niciodată un crai, Montgomery, dar am ştiut mereu că va fi nevoie numai de femeia potrivită pentru a te ajuta să realizezi asta. La urma urmelor, nu a fost atât de complicat, nu?

Monty râse. Vanessa bănui la ce se referea tatălui lui, deşi se îndoia că Monty ar fi spus familiei sale că a fost nevoie de intervenţia casei regale pentru a o elibera, astfel încât să se poată mărita cu el. Era atât de mulţumită că părinţii lui păreau să o placă atât de mult, dar acum voiau şi mai mulţi nepoţi! Când subiectul fu deschis, Vanessa se retrase fără să se înroşească.

*

— Ar trebui să ajungă mâine, înainte de lăsarea serii. Proprietatea este aproape de Harwich, pe coasta Essexului. Tatăl tău a menţionat că îţi place să priveşti marea, aşa că sunt foarte mulţumit de acest loc. Şi mama m-a asigurat că personalul pe care l-a angajat a făcut curăţenie şi a

aprovizionat conacul.

— Pe care tocmai l-a angajat?

— Casa a fost goală mulţi ani. Şi vei putea să alegi ce personal preferi. Voia numai ca locul să fie pregătit pentru noi.

— Va trebui să mă ocup de asta. Iar acum, tu ai o soţie de care trebuie să te ocupi.

El se aşeză peste ea în patul mare.

— Aşa?

O avu de două ori în acea noapte.

— Exact aşa, spuse ea înainte să geamă, reţinându-se.

Aceasta fusese prima noapte a nunţii lor, într-un han foarte frumos. Şi-şi aminti că putea să doarmă în trăsură mâine…

— Faci… asta… splendid.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Mă răsfeţi.

— Obiectezi?

— Dumnezeule, nu!

Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui, apoi în fese. El o surprinse atingând orgasmul cu un geamăt zgomotos, iar ea i se alătură. Ea zâmbi mulţumită că i-l oferise.

El se aşeză pe o parte şi o trase lângă el.

— Cum de sunt atât de norocos?

— Ai fost atacat de doi rebeli din Feldland. Ei au pornit totul.

— Ei bine, ca să fiu exact, George a pornit totul oferindu-mi prietenia lui, ceea ce a dus la evenimentele ulterioare şi la cei doi rebeli din Feldland.

— Aş prefera să nu-i mulţumesc lui George.

— Aş prefera să nu mulţumesc rebelilor.

— Atunci ai putea să-i mulţumeşti lui Zăpadă că m-a dat jos de pe spatele lui chiar când treceai tu.

— Am sentimentul că Zăpadă îmi va mulţumi mie.

Ea era prea obosită pentru a-l întreba ce voia să spună, dar când ajunseră la proprietatea lui a doua zi, el nu o duse direct în casa foarte mare. O duse direct la grajd, iar

ea avu nevoie de numai un moment pentru a observa spaţiul larg plin cu cai de povară de diferite culori.

— Sunt toate iepe, îi spuse Monty. Cadoul meu de nuntă pentru tine.

Ea se întoarse şi-l îmbrăţişă strâns, apoi plânse.

— Deci vei fi fericită aici?

— Chiar te îndoieşti?

Sfârşit